

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Eddings_David_a_Leigh-Snici_1-Stari_bohove.pdb

PDB Name: Eddings D&L-Snici1-Stari bohove
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David a Leigh Eddingsovi
Staří bohové

© David a Leigh Eddingsovi, 2003
Translation © Adéla Bartlová, 2005
Cover illustration © Jan Patrik Krásný, 2005
Illustrations © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

Published by arrangement with the author and the author's agent, Ralph M. Vicinanza, Ltd.

ISBN 80-7254-615-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

DAVID A LEIGH
EDDINGSOVI
STAŘÍ BOHOVÉ

První kniha Snícíh

Prolog*

Pokud můžeme věřit místy ne zrovna přesným legendám, které se v kraji tradují, leží země Dhrall už od počátku věků na jednom a tom samém místě. Otec Země je proměnlivý a ostatní kontinenty se potulují po tváři Matky Moře sem a tam, nikdy se nezastaví, hledají si nová místa, kde by se usadily, ale zemi Dhrall její bohové pevně přikovali na jedno místo a tam zůstane až do konce světa.

Kde se svět vzal - a proč - nemůže obyčejný smrtelník pochopit, ale dhrallské legendy praví, že je dílem dávných bohů, a jeho tvoření bylo prací tak vyčerpávající, že i bohům, všemocným a nesmrtelným, často docházely síly.

Kromě oněch bohů byli tehdy na zemi i mladší bohové, a těm bylo starších tak líto, že je pobízeli, aby si odpočinuli, zatímco oni se ujmou břemene tvoření místo nich. Staří bohové jim byli nesmírně vděční, protože byli unavení až k smrti. Šli tedy spát a do díla se pustili mladší bohové.

Staří bohové spali po dvacet pět věků a pak se vzbudili, odpočinutí a připravení ujmout se opět věčného díla; a mladí bohové byli tak unavení, že jim práci rádi předali a uložili se ke spánku.

Ze země vyrostly hory a déšť, vítr a čas je zase ohlodaly. Matka Moře dala život mnoha tvorům, a někteří tvorové vystoupili z oceánu na suchou tvář Otce Země, aby si zde našli nové obydlí. Časem se změnili, aby se přizpůsobili novému prostředí, a změn bylo mnoho. Vznikla stvoření, dosud na zemi neviděná, a stará vymřela, neboť nedokázala žít v nové době.

Bohové země Dhrall se rozhodli, že nebudou do přirozeného chodu věci zasahovat, neboť moudře usoudili, že stvoření, která v jejich panstvích žijí, by se měla sama vyvinout tak, jak po nich okolní prostředí žádá. Svět se neustále mění a tvor, který obstál v jedné epoše, nemusí přežít i v další - a bohové věděli, že změna musí být odpovědí na proměny světa, ne výsledkem božího rozhodnutí.

Čas neměnným krokem pochodoval vstříc konci, který nikdo nedokázal předpovědět, bohové se střídali v práci a odpočinku, a Matka Moře a Otec Země pozorovali jejich snažení a neříkali nic.

Bohové Dhrallu si zemi rozdělili na čtyři panství a každý z nich, mladý či starý, vládne jednomu z nich. Ve středu však zůstává velká Pustina, která nepatří k žádnému panství - Východnímu ani Západnímu, Severnímu ani Jižnímu, neboť Pustina je prázdná a nevzhledná. Je v ní sice život, ale životní formy, jaké se vyskytují v Pustině, nenajdete nikde jinde

v celém Dhrallu. Podle dhrallských legend stvořilo tvory z Pustiny To-jménem-Vlagh.

Legendy Dhrallu neříkají nic o původu Vlagh. Podle některých je to jen noční můra, která se zdála jednomu ze starších bohů během prvního spánku. Podle jiných je Vlagh mnohem starší než bohové, kteří jsou podobní lidem, a odjakživa bylo pánem bodavého hmyzu a jedovatých plazů, kteří dávno zmizeli z hlubin Matky Moře i tváře Otce Země. V jedné věci se však dhrallské pověsti shodují. To-jménem-Vlagh bylo příliš netrpělivé, než aby nechalo své tvory projít pomalým procesem přirozeného vývoje, jak učinili praví bohové Dhrallu. Namísto toho je samo začalo upravovat, aby mu mohli lépe sloužit.

Jednou Vlagh napadlo, že by jeho služebníci byli užitečnější, kdyby nebyli všichni stejní, protože tvor, stvořený pro jeden účel, je mnohem výkonnější než ten, který by měl zvládat více úkolů.

Aby dosáhlo svého cíle, Vlagh se pravidelně zamotávalo ve své temné jeskyni ve středu Pustiny do velkého zámotku. Když ze zámotku vylezlo, bylo novým tvorem, jiným než předtím. Pak vyzkoušelo schopnosti své nové podoby, aby se rozhodlo, zda dokáže plnit zamýšlený úkol, a všímalo si silných a slabých stránek. Pak se opět zavinulo do zámotku a když se opět vynořilo, slabé stránky zmizely a silné byly ještě silnější.

A tak se To-jménem-Vlagh postupně propracovalo různými změnami a vývojem, až ze sebe stvořilo velmi přesnou bytost podle původního záměru, a jakmile bylo spokojené, začalo tvořit tisíce kopií sebe sama. Tak si vyrábělo služebníky, kteří mu měli pomoci dosáhnout hlavního cíle.

Nakonec se To-jménem-Vlagh vrátilo do svého hnízda a začalo znovu tvořit, tentokrát jiné stvoření, vhodné pro jiný úkol.

Z těchto důvodů nejsou stvoření, ve která se Vlagh ve svém zámotku mění, stvořeními příslušejícími panstvím pravých bohů Dhrallu, ale podivné kombinace hmyzích, plazích, ptačích i savčích částí, které mají pro Vlagh plnit různé úkoly. Jedinou vlastností, která je všem tvorům z Pustiny společná, je neodolatelné nutkání rozšiřovat panství Vlagh tak dlouho, dokud nebude v jeho spárech ležet celý Dhrall.

Vlagh vyslalo mnoho svých služebníků, aby vnikli do panství pravých bohů Dhrallu a přinesli odtud co nejvíc informací. Vlagh posoudilo každíčký útržek, každé pozorování, které mu jeho zvědové přinesli, a když uplynulo nespočet věků, konečně našlo trhlínu, kterou by mohlo použít v čase, kdy se budou střídat mladí a staří bohové. Protože staří bohové, když toužili po spánku, byli slabí a zapomnětliví; a mladí bohové byli teprve napůl vzhůru. Odhalení slabého místa naplnilo Vlagh nadějí. Ukulo plán a začalo své služebníky připravovat na válku, která jistojistě zničí pravé bohy Dhrallu. Čekalo ve své Pustině a snilo o dni, kdy k jeho panství budou patřit úrodné části země Dhrall, kdy bude mnohem víc potravy a jeho potřeba rozmnožovat se nebude omezená nedostatkem jídla. A Vlagh snilo dál a dál a těšilo se na den, kdy se celý svět stane jeho hnízdem a počet jeho dětí bude slovy nepostižitelný a všichni ostatní živí tvorové jim budou sloužit jako potrava. Teprve pak bude Vlagh spokojené.

Matka Moře ani Otec Země nevěnovali směřným záležitostem bohů pozornost. Nikdy neodpočívali, protože se museli starat o stvoření, která na zemi či v oceánu žila, a běda tomu, ať už člověku či bohu, kdo by se pokusil běh života narušit. Neboť Matka Moře i Otec Země vypadají mírumilovně, ale mají v zásobě neuvěřitelné katastrofy, kterými by mohli opovázlivce potrestat.

Kdysi dávno se v Severním panství roznesla vize pološíleného poustevníka, která prý se měla jednoho dne splnit - vize o spících dětech, jejichž sny zkříží plány Toho-jménem-Vlagh, neboť sny mohou přikazovat, a Matka Moře ani Otec Země nemohou neuposlechnout příkazů Snících.

Většina obyvatel Dhrallu se poustevníkově vizi vysmála, protože byl očividně šílený. Ale bohové Východu, Západu, Severu a Jihu se nesmáli, protože poustevníková vize rozezněla jejich duše a oni věděli, že je pravdivá. Praví bohové Dhrallu začali mít starosti, protože ve svých srdcích cítili, že příchod Snících změní svět a potom už nic nebude jako dřív.

A věky plynuly, jak ostatně věky musejí, kráčely vstříc nejisté budoucnosti, mladí bohové stárli a cyklus jejich vlády se chýlil ke konci.

A tady začíná náš příběh.

Ostrov Thurn

1

elanu ze Západu přestávali nekulturní barbaři z jejího panství bavit. Byli jí odporní, jejich neustálé stížnosti a požadavky ji otravovaly k smrti. Snad si mysleli, že je tu od toho, aby je obskakovala, a to ji uráželo. A tak se k nim jednoho dne obrátila zády a uchýlila se na pár věků na ostrov Thurn kus od břehů svého panství, kde rozmlouvala s Matkou Vodou a ukládala se skládáním hudby a psaním veršů.

V moři kolem ostrova Thurn žije vzácný druh růžových delfinů. Zelana zjistila, že jsou hraví a inteligentní, a brzo je začala brát spíš jako své přátele než jako ochočená zvířata. Naučila se jim rozumět i mluvit jejich řečí a dozvěděla se spoustu věcí o Matce Vodě a stvořeních, která žijí v jejich hlubinách i u pobřeží. Na oplátku jim hrála na flétnu nebo zpívala. Delfinům se Zelaniny koncerty zalíbily a pozvali ji, aby si s nimi zaplavala v moři.

Když se k nim Zelana přidala, s údivem zjistili, že skrývá mnoho nezvyklého. Nikdy nepotřebovala spát a dokázala pod hladinou Matky Vody zůstat, jak dlouho chtěla. Také jim bylo divné, že ji nikterak nezajímají hejna ryb, hemžící se ve

vodách kolem ostrova. Zelana se jim pokusila vysvětlit, že spánek, vzduch ani jídlo nepotřebuje. Že její spánek i bdění je mnohem delší než jejich, vzduch dokáže získat z vody a místo ryb a trávy se živí světlem, ale delfini to stále nemohli pochopit.

Zelana si řekla, že bude nejlepší nechat to být.

Lidská stvoření ze země Dhrall dobře věděla, kdo - a co - je Zelana zač. Vládla Západnímu panství, ale měla ještě další sourozence. Její starší bratr Dahlain, chladný a zachmuřený, panoval Severu. Jih patřil mladšímu a trochu lehkovážnému bratru Veltanovi - žil tu, pokud zrovna nezkořmal Měsíc nebo nerozjímal nad smyslem modré barvy - a její upjatá a vždy dokonalejší sestra Aracia držela svou ruku bohyně a královny nad Východem.

Věky plynuly, ale Zelana si jich nevšímala, protože čas pro ni nic neznamenal. Jednoho dne, když seděla se zkríženými nohama na hladině Matky Vody a hrála na flétnu svou nejnovější hudební skladbu, vynořila se kousek od ní Meeleamee, růžová delfinka, která se ke všem chovala jako matka. "Našla jsem něco, co bys určitě ráda viděla, moje milá," oznámila Zelaně cvrlikavým hlasem.

"Ano?" Zelana odložila flétnu do vzduchu kousek nad svým ramenem, kam si dávala všechny věci.

"Je to něco opravdu velmi krásného, moje milá," pištěla Meeleamee, "a má to přesně tu pravou barvu."

"Tak proč se tam hned nevypravíme, drahá?" odpověděla Zelana.

Pluly spolu k pustým útesům na jižním břehu ostrova a když se přiblížily k pevnině, Meeleamee zapištěla a nabrala směr do hlubin moře. Zelana ji lадně následovala, až dorazily k úzkému vchodu do podvodní jeskyně a proplavaly jím dovnitř.

Rozum i zkušenost Zelaně říkaly, že když poplavou do úzké a kroutící se chodby, bude v ní stále temněji, ovšem místo toho voda před nimi zářila teplým a přátelským růžovým světlem. Meeleamee mířila přímo k němu.

Nakonec se vynořily v mělké tůni na konci chodby a Zelana spatřila zázrak - Meeleamee ji zavedla do jeskyně, jakou bohyně ještě nikdy předtím neviděla. Pochopitelně by se našlo racionální vysvětlení, ale prostá logika zkrátka nemohla postihnout ryzí nádhru, rozkládající se kolem. Strop jeskyně protkávala široká žila růžového křišťálu, ze kterého vycházelo jasné světlo, a Zelana ho prostě musela ochutnat, i kdyby snad nechtěla - bylo lahodné, chutnalo lépe než jakékoli jiné světlo, jaké za posledních deset věků poznala. Hodovala a celá zářila a chvěla se blahem.

Vedle tůňky, kousek od vchodu, bylo dno jeskyně pokryté jemným bílým pískem, který odrážel záři růžového světla, v malém výklenku ve skále příjemně zurčel pramínek sladké vody a stěny pokrývaly různé zajímavé škvíry a skuliny.

"Tak co?" kvíkla Meeleamee, "co si o tom myslíš, moje milá?"

"Je to úžasné, nádherné," odpověděla Zelana, "je to nejkrásnější místo na celém ostrově."

"Jsem ráda, že se ti tu líbí," pravila Meeleamee skromně, "říkala jsem si, že by ses sem chtěla určitě čas od času podívat."

"To ne, drahá," řekla Zelana, "nebudu se sem chodit dívat. Nastěhuji se sem. Je to tu perfektní a já si tu a tam něco perfektního rozhodně zasloužím."

"Ale nechceš tu zůstat napořád, že ne, moje milá?" vypískla konsternované Meeleamee.

"Samozřejmě že ne, drahá," uklidnila ji Zelana, "budu si s tebou i našimi ostatními přáteli dál hrát, ale tohle místo bude můj domov."

"Co to je ,domov', " zeptala se Meeleamee zvědavě.

Jednoho zcela obyčejného dne se v chodbě, která vedla do Zelaniny růžové jeskyně, objevil Dahlain ze Severu, aby sestře sdělil, že v zemi Dhrall se děje cosi nekalého.

"Nechápu, proč by mě to mělo zajímat, bratříčku," řekla na to Zelana. "Západní panství chrání z jedné strany vysoké hory a z druhé oceán. Jak by se sem nepřítel z Dhrallu asi dostal?"

"Dhrall je velká země, sestíčko," připomněl jí Dahlain, "a žádná přírodní bariéra není nepřekonatelná. Obyvatelé Západu jsou ve stejně velkém ohrožení jako všichni ostatní. Řekl bych, že je pomalu čas vylézt z úkrytu a začít si všimát světa kolem sebe. Jak je to vůbec dlouho, co jsi naposled viděla své panství?"

Zelana pokrčila rameny. "Jen pár věků - určitě ne víc než tucet. Přišla jsem o něco důležitého?"

"Lidská stvoření trochu pokročila. Už si vyrábějí nástroje a vědí, jak založit oheň. Vážně by ses na ně měla čas od času mrknout."

"Proč bych to, pro všechno na světě, dělala? Jsou pitomí a divocí a navíc páchnou. Moji delfini jsou čistší a moudřejší a jejich srdce jsou velká a plná lásky. Jestliže mají tvorové z Pustiny hlad, ať si lidi pro mě za mě sežerou. Nebudou mi nijak chybět."

"Ale ty za lidi ze Západu odpovídáš, Zelano," upozornil ji Dahlain.

"A také za mouchy, mravence a šváby, a těm se daří víc než dobře."

"Nemůžeš svět prostě ignorovat, Zelano," zatvářil se Dahlain nesouhlasně. "Všude kolem se všechno mění. Tvorové z Pustiny nikdy nespí a chvíle, kdy dorazí Snící, už není daleko. Musíme být připraveni."

"Ještě přece není čas na probuzení Snících, že ne?" zeptala se nedůvěřivě Zelana.

"Všechno tomu napovídá," pokrčil Dahlain rameny. "Služebníci Vlagh začali pronikat na naše panství, což jasně znamená, že Vlagh se chystá k akci, a my na ni zdaleka nejsme připraveni. Je to divné, ale nějakým způsobem jsou v tom zřejmě zainteresovaní Matka Voda a Otec Země. Evidentně vědí víc než my a chtějí Vlagh vypustit už teď - zřejmě proto, aby To donutili zaútočit dřív, než bude opravdu připravené. Když Tomu poskytneme víc času na zplození potomstva, spláchnou nás pak jako vlna."

"Měli jsme tu bestii zničit, hned jak jsme zjistili, kam ji její instinkty povedou."

"Můžeme si o tom promluvit někdy jindy, sestřičko," změnil Dahlain plynule téma. "Původně jsem totiž přišel kvůli něčemu úplně jinému. Něco jsem ti přinesl."

"Dárek - pro mě?" Zelanina podrážděnost zmizela jako mávnutím proutkem. "Co je to?" zeptala se dychtivě.

Dahlain se usmál. Magické slůvko "dárek" vždycky nějak dokázalo jeho bratra a sestry přimět ke spolupráci. A zvlášť Zelana vždycky udělala přesně to, co potřeboval. Dárek sice neznamenal žádný nátlak, ale posloužil stejně a jemnějším způsobem. "Ale," řekl lhostejně, "není to nic velkého, sestřičko. Jen taková maličkost, která by se ti mohla líbit. Jak by se ti zamlouvalo mít nového mazlíčka? Napadlo mě, že po všech těch věcích už tě delfini možná maličko omrzeli, protože přece jen nemohou vylézt z vody a hrát si s tebou v tvé překrásné jeskyni, takže jsem ti přinesl něco, co s tebou bude moci sdílet tvůj domov."

"Je to štěně?" chtěla vědět Zelana. "Nikdy jsem štěně neměla, ale slyšela jsem, že jsou velmi přítulná."

"Ne, není to tak úplně štěně."

"Aha..." řekla trochu zklamaně Zelana. "Tak tedy koťátko?" zeptala se a v očích jí znovu zasvítilo. "Slyšela jsem, že kočičí předení je velmi příjemné."

"No, není to ani kotě."

"Tak co to je, Dahlain?" ztrácela Zelana trpělivost. "Dej mi to."

"Hned," odpověděl Dahlain, skrývaje potutelný úsměv. Sáhł oběma rukama do neviditelné prázdnoty, kterou vždycky nosil kousek za sebou, a vytáhl z ní v kožešině zabalený balíček. "Malá pozornost pro moji drahou sestřičku," pronesl teatrálně a podal balík Zelaně.

Zelana po něm nedočkavě sáhla a odhrnula okraj kožešiny, aby se na dárek od bratra podívala. A zůstala nevěřicně zírat na nedávno narozeného tvorečka, který podřimoval uvnitř. "A co mám s tou věcí podle tebe dělat?" zeptala se pisklavým hlasem.

Dahlain pokrčil rameny. "Starat se o ni. Nemělo by to být o moc složitější než pečovat o malého delfina."

"Ale to je jeden z těch - lidí!" vztekala se Zelana.

"A víš, že máš pravdu?" podivil se naoko Dahlain. "To je zvláštní, že jsem si toho nevšiml. Jsi velmi bystrá, Zelano."

Na chvíli se odmlčel. "Není to obyčejný člověk, sestřičko," dodal vážně. "Naopak, je velmi neobyčejný. Takových jako on je jen pár, ale mají moc změnit svět. Starej se o něj a dávej na něj pozor, Zelano. Myslím, že ho budeš muset krmit, protože pravděpodobně nedokáže vyžít jenom ze světla jako my. Možná budeš muset trochu experimentovat, než najdeš něco, co dokáže strávit, ale určitě jsi dost chytrá, abys takový problém vyřešila. Také ho budeš muset čistit, protože lidská mláďata bývají trochu nečistotná. Po několika letech bys ho měla naučit mluvit, protože od něj budeme potřebovat vědět pár věcí, a když nebude umět mluvit, tak nám je neřekne."

"Copak existuje něco, co lidé vědí a my ne?"

"Ano, Zelano - sny. My nespíme, a proto ani nesníme. Dítě, které držíš v náručí, je Snící. Proto jsem ti ji přinesl."

"Takže je to děvčátko," řekla o poznání mírněji Zelana.

"Přirozeně. S chlapcem by sis nejspíš moc nerozuměla. Dávej na ni pozor, Zelano, za pár let se přijdu podívat, jak se jí daří."

Dítě zavrňelo a natáhlo jednu malou ručičku, jako by se chtělo dotknout Zelaniny tváře.

"Ach," vydechla Zelana chvějícím se hlasem a přitiskla si holčičku blíž k sobě.

Dahlain se usmál. Dopadlo to výborně, mohl si pográtulovat. Stačilo pár pohledů nevinných očí podpořených miloučkým vrněním, něžný dotek dětské ručky, a jeho bratr i obě sestry byli v pasti. Ještě by se chvíli vyžíval ve své škodolibé radosti, ale jeho vlastní malý Snící byl sám doma a blížil se čas krmení, takže se musel vrátit.

Vyplaval ze Zelaniny jeskyně a posadil se na svůj ochočený blesk. Blesky jsou sice hluční ořové - to je pravda -, ale také dokáží překonat obrovské vzdálenosti rychlostí vpravdě bleskovou.

První problém, na který Zelana narazila, bylo jídlo pro její novou schovanku. Tak trochu doufala, že se Dahlain spletl, protože kdyby se dítě také dokázalo živit světlem, nebylo by krmení žádný problém. Žíla růžového křišťálu na stropě jeskyně zrovna soustřeďovala sluneční světlo na měkké mechové lůžko, na kterém Zelana občas odpočívala. Teď tam s optimistickým očekáváním položila zabalené mimino a odhrnula kožešinu, aby světlo mohlo dovnitř.

Dítě se začalo trochu vrtět. Možná se mu barva světla nelíbila. Zelana už věděla, že zvyknout si na stálý přísun růžového světla dá trochu práce - ne každému růžová hned zachutnála.

Luskla prsty a křišťál poslušně zmodral. Dítě se nepřestávalo vrtět a Zelana byla stále nespokojenější.

Zelana zkusila zelenou, ale ani to nefungovalo. Pak vyzkoušela čisté bílou. Ta byla sice taková bez chuti, ale možná že děcko ještě nebylo připravené na barevné světlo.

Zvuky, které balíček v kožešině vydával, byly stále hlasitější a naléhavější.

Zelana rychle popadla vriskající dítě do náruče a utíkala k okraji mělké tůně u vchodu do jeskyně. "Meeleamee!" zavolala v cvrlikavé řeči delfinů, "potřebuji tvoji pomoc! Hned teď! Prosím!"

Meeleamee už odchovala spoustu mláďat a měla proto o takových věcech velké vědomosti a zkušenosti. "Mléko," konstatovala.

"Co to je mléko?" nechápala Zelana. "A kde bych mohla nějaké najít?"

Meeleamee jí to vysvětlila a Zelana se poprvé v životě začervenala. "To jsou ale divné věci," řekla a zrudla ještě víc. Podívala se dolů na svoje tělo. "Myslíš, že bych mohla..." Nedopo věděla.

"Pravděpodobně ne," odpověděla Meeleamee, "závisí to na několika věcech a je to trochu komplikované. Umí to malé plavat?"

"To netuším," přiznala Zelana.

"Rozbal ji a polož ji tady na mělčinu. Mělo by se mi podařit ji nakojit."

Chvilku trvalo, než na to přišly, ale pak zjistily, že když si Meeleamee lehne na bok a Zelana dítě přidrží, jde to celkem dobře. Zelana se cítila velmi úspěšně. A vydrželo jí to několik hodin.

Pak musely dítě nakrmit znovu. Vypadalo to, že péče o malé dítě bude opravdu složitá věc.

Měsíce plynuly, jak už to tak měsíce mají ve zvyku, léto se změnilo v podzim a brzy po něm následovala zima. Zelana si střídání ročních období nikdy moc nevšímalá, protože pro ni horko ani zima nic neznamenaly, a dokázala si vytvořit světlo, kdykoli měla hlad.

Delfíní samičky se při krmení dítěte střídaly a Zelana si všimla, že holčička dokáže být velmi přítulná. Delfíny její hubičky nejdřív vylekaly, ale po nějaké době si její projevy vděku začali užívat a někdy se dokonce hádali, kdo je na řadě s kojením. Hádky ustaly v momentě, kdy dítěti začaly růst zoubky a kousalo do všeho, co mělo po ruce. Přišel čas změnit stravu z mléka na ryby. Holčička přesto i nadále vyjadřovala své díky pusinkami, takže všechno se zdálo být v pořádku.

Protože krmení se vždycky odehrávalo v mělké tůni v jeskyni, umělo dítě plavat už v době, kdy se živilo jen mlékem, ale po přechodu na pevnou stravu začalo i chodit - a běhat - a brzy se batolilo po celé jeskyni a nadšeně žvatlalo v delfíní řeči. Když mělo hlad, vracelo se do vody. Delfíni dávali pozor, aby se děvčátko nepřiblížilo ke vstupu do chodby, vedoucí do jeskyně, ale naháněli dovnitř ryby z moře, aby se naučilo samo si lovit potravu.

Když se přiblížilo třetí léto jejího života, odvážila se holčička s mladými delfíny z jeskyně a podnikala s nimi výlety k pobřeží ostrova Thurn. Trávila s delfíny celé dny a jako oni se živila dary Matky Vody.

Zelana to schvalovala. Dítě bylo nezávislé a ona tak zůstávala volná a mohla se vrátit k poezii a hudbě.

Mladí delfíni začali děvčátku říkat "Beeweeabee", ale Zelaně to nepřipadalo jako vhodné jméno, protože to v překladu znamenalo něco jako "Krátká-ploutvička-a-žádný-ocásek". I přes své zvyky a delfíní společnost patřilo dítě stále mezi suchozemské tvory a tak Zelana popustila uzdu tvůrčí fantazii a vymyslela jméno "Eleria". Hezky to znělo a rýmovalo se s to s několika velmi krásnými slovy.

Holčičce bylo její jméno podle všeho šumafuk, ale po nějaké době se přece jen naučila na ně reagovat, když ji Zelana zavolala, takže jméno jakž takž fungovalo tak, jak mělo.

Roční období se střídala dál, ovšem Zelana už dávno věděla, že to dokážou sama od sebe a nemusí je o to žádat.

Na podzim, když bylo Elerii pět let, se opět staval Dahlain. "Jak to vypadá s tvým dítětem, sestřičko?" zeptal se Zelany.

"Těžko říct," odpověděla Zelana, "už jsem se několik věků s lidmi nesetkala a jsem si jistá, že se za tu dobu změnili."

Takže netuším, co je pro ně v Eleriině věku normální. Nejvíce času tráví ve vodě, takže nepáchne tolik jako ostatní příslušníci jejího druhu, na které si pamatuji."

"Kde je?" zeptal se Dahlain a rozhlížel se po jeskyni.

"Nejspíš si někde venku hraje s kamarády," odpověděla Zelana, "pravděpodobně někde u pobřeží ostrova."

"Ona má kamarády?" podivil se Dahlain. "Nevěděl jsem, že na ostrově jsou lidé."

"Nejsou, a i kdyby byli, nedovolila bych jí se s nimi stýkat."

"Budeš se přes svoji nechuť muset přenést, sestřičko. Jednou se s nimi bude muset setkat."

"A proč?"

"Bude jim muset říct, co mají dělat, Zelano. Jestliže její kamarádi nejsou lidé, kdo to tedy je?"

"Delfíni, samozřejmě. Přáteli se s mladými delfíny a dobře si rozumějí."

"Nevěděl jsem, že se delfíni mohou pohybovat i na souši."

"To nemohou. Eleria s nimi plave ve vodě."

"Zbláznila ses?" málem zařval Dahlain. "Je jí teprve pět let! Nemůžeš ji jen tak bez dozoru vypustit do Matky Vody!"

"Přestaň, Dahlaine, nedělej si starosti. Plave skoro tak dobře jako delfíni a dokáže si sama najít v moři jídlo. Ušetří mi tak spoustu času. Sama se nají, takže se jí o potravu nemusím starat. Sice se zdá, že má ráda bobule - když zrovna zrají -, ale většinou se živí rybami."

"A jak si je vaří, když je pořád ve vodě?"

"Co to je, vaří?" zeptala se Zelana zvědavě.

"Vlastně je to jen takový zvyk," odpověděl Dahlain vyhýbavě. "Měla by ses snažit držet ji stranou nejhlubších vod."

"Proč bych to dělala? Většinou plave kousek pod hladinou, co na tom záleží, kolik vody je pod ní?"

Dahlain kapituloval. Se Zelanou nemělo cenu se dohadovat.

2

Přestože Zelana by to nepřiznala ani sama sobě, teď, když měla Elerii a měla tedy mít koho ráda a o koho se starat, byl její život mnohem hezčí. Od chvíle, kdy si Eleria dokázala sama sehnat jídlo a měla dost delfíních kamarádů, kteří si s ní hráli, vracela se do jeskyně jen večer a její přítomnost Zelaně vůbec nevadila. Mohla dál skládat hudbu a psát poezii a Eleria byla velmi vděčnou posluchačkou. Moc se jí líbilo, když ji Zelana zpívala, a podle všeho zbožňovala i přednášené básně, přestože nerozuměla ani jednomu slovu. Bylo jí už skoro šest let a stále se dorozumívala pouze zpěvavým delfíním pískotem.

Zelana o tom popřemýšlela. Nebyl to nijak zvlášť velký problém, protože i ona plyně mluvila po delfínsku. Přesto se však rozhodla, že by někdy nebylo od věci naučit své mládě základům řeči, kterou používala při rozhovorech se

sourozenci. Nemělo by to být nic těžkého - Eleria byla velmi rychlá. Později se ukázalo, že je dokonce o dva skoky napřed. Zelana jí přednášela své básně už od malička a jednoho krásného podzimního dne šestého roku Eleriina života ji zaslechla, jak svým delfiním kamarádům recituje a každý verš překládá do delfinštiny. Zelanina poezie získávala po překladu do pípavých a bublavých tónů zcela nové rozměry. Zelana si byla poměrně jistá, že mladé delfíny její literární dílo ve skutečnosti až tak moc nezajímá, ale protože Eleria měla zvyk odměňovat pozornost svých posluchačů objímáním a pusinkováním, zůstávali poslušně na místě. Zelana měla delfíny velmi ráda, ale nikdy ji nenapadlo, že by jim měla dávat hubičky. Eleria však již jako malá objevila, že delfini udělají pro pár políbení cokoli.

Tehdy se Zelana rozhodla, že by nebylo špatné začít vývoji své svěřenkyně věnovat větší pozornost. Poslední dobou měla pocit, že kdykoli se s Elerií setká, čeká ji nějaké nové překvapení.

"Elerie," oslovila ji jednou, když byly v jeskyni samy.

Eleria odpověděla delfiním hvízdnutím.

"Mluv lidskou řečí, dítě," přikázala jí Zelana.

Eleria na ni udiveně koukala. "Nehodí se, abych tak mluvila, Milovaná," odpověděla poněkud škrobeně. "Jejich jazyk by neměl být používán při všedních příležitostech nebo pro nějaké obyčejné účely. Je to řeč vznešená. Nikdy bych si nedovolila pošpinit ho snížením na takovou úroveň."

Zelaně okamžitě došlo, kde udělala chybu. Zacházela s Elerií v podstatě stejně, jako se ona teď chovala ke svým delfiním kamarádům. Eleria byla tak trochu její zajatkyně, ale ne úplně - vytvořila si své vlastní názory. Její přesvědčení, že Zelanin jazyk je vyhrazen pouze pro vznešenou poezii, mělo logiku - protože kdykoli Zelana promluvila obyčejnou řečí, vždycky to bylo při recitaci básní. Když se spolu bavily jen tak, používaly delfinštinu.

"Pojď ke mně, dítě," pokynula dívence Zelana, "myslím, že nastal čas, abychom se poznaly trochu lépe."

Eleria vypadala poněkud znepokojeně. "Udělala jsem něco špatně, Milovaná?" zeptala se. "Zlobíš se na mě, protože jsem tvoje básně řekla ploutvičkám? Ty jsi nechtěla, abych to dělala? Tvé básně znamenají lásku a byly určeny jen pro mě. Teď jsem je pošpinila." Eleriiny oči se zalily slzami. "Prosím, neodháněj mě od sebe, Milovaná!" zakvílela. "Slibuji, že už to nikdy neudělám!"

Zelaně se sevřelo hrdlo dojetím a cítila, že i ji začínají štípat oči. Natáhla ruce k Elerii. "Pojď ke mně!"

Eleria se jí vrhla do náruče a pevně se objaly. Obě teď slzely, ale přesto je naplňoval zvláštní pocit radosti.

Po této události trávily Zelana s Elerií všechny svůj společný čas v jeskyni. Delfini nosili Elerii ryby k jídlu, na pití tu měla vodu z pramene a nemusela se proto vydávat na další výlety do nitra Matky Vody. Její kamarády to sice zprvu mrzelo, ale nakonec je to přešlo.

Zelana strávila s Elerií mnoho krásných hodin, učila ji, jak se tvoří poezie a jak se zpívá. Zelaniny básně byly vznešené a slavnostní a písně složité. Eleriina poezie zněla trochu starobyleji, ale čišela z ní vášeň, a její písně byly prosté a čisté jako křišťál. Zelana si bolestně uvědomovala, že Eleriin ryzí hlas, který bez potíží stoupal do jasných výšek, je mnohem krásnější než její.

Eleria se postupně naučila, že jazyk, který poznala jako jazyk poezie, má i svou hovorovou formu, která se dá používat při každodenní komunikaci. Přesto však stále trvala na tom, že bude Zelanu oslovovat "Milovaná".

Na podzim Eleriina sedmého roku holčička opět vyrazila ven, aby si pohrála se svými růžovými přáteli. Zelane se zdálo, že je poslední dobou trochu zanedbávala a že to není příliš zdvořilé.

Později toho dne se Eleria vrátila do jeskyně s podivným zářícím objektem v rukou.

"Co je to za krásnou věc, mé dítě?" zeptala se Zelana.

"Říká se tomu ‚perla‘, Milovaná," odpověděla Eleria, "a dostala jsem ji od jedné staré přítelkyně delfinů - i když mi ji vlastně tak úplně nedala. Jen mi ukázala, kde ji najdu."

"Nevěděla jsem, že perly mohou být tak veliké," divila se Zelana. "Musela to být obrovská perlorodka."

"Byla přímo obří, Milovaná."

"Kdo je ta přítelkyně delfinů?"

"Velryba," odpověděla Eleria. "Je velmi stará a žije u toho ostrůvku u jižního pobřeží. Dnes ráno se k nám přidala s tím, že mi chce něco ukázat. Pak mě zavedla k ostrůvku a dolů do hloubky, kde byla na útesu přilepená ta obří perlorodka. Její lastura byla skoro tak široká, jako jsem já vysoká."

"Jak jsi ji dokázala otevřít, když byla tak obrovská?"

"Nemusela jsem, Milovaná. Velryba se jí dotkla ploutví a perlorodka se prostě otevřela."

"To je zvláštní," podivila se Zelana.

"Velryba mi řekla, že ta perlorodka chce, abych si perlu vzala, tak jsem si ji vzala. Poděkovala jsem, ale nejsem si jistá, jestli mi perlorodka rozuměla. S perlou se špatně plavalo, ale velryba se nabídl, že mě odnese domů."

"Odnese?"

"To jsem neřekla dost přesně. Jela jsem na jejích zádech. Bylo to tak úžasné." Eleria se na perlu podívala. "Vidiš, jak růžově září, Milovaná? Je ještě krásnější než strop naší jeskyně." Přivinula si perlu, velkou jako jablko, k tváři.

"Zbožňuji ji!"

"Už jsi dneska jedla?" zeptala se Zelana.

"Dnes jsem nehladověla, Milovaná. Našli jsme celé hejno sledů a pořádně jsme se nacpali."

"Měla ta velryba nějaké jméno?"

"Delfini ji oslovovali prostě ‚matko‘. Samozřejmě to není jejich matka. Myslím, že jí tak dávají najevo, jak ji mají rádi."

"Ona mluví jazykem delfinů?"

"Tak trochu. Nemá tak vysoký hlas." Eleria se přesunula na své mechové lůžko. "Jsem opravdu unavená, Milovaná," řekla a zabořila se do mechu. "Cesta na ostrůvek byla dlouhá a matka velryba plave mnohem rychleji než já, takže i když

zpomalila, měla jsem co dělat, abych jí stačila."

"Tak proč se neprospíš, Elerie? Jsem si jistá, že ráno se budeš cítit mnohem lépe."

"To zní výborně, Milovaná," zívla Eleria, "už skoro neudržím oči otevřené." Lehla si a zavřela oči, zářící růžovou perlu pevně tiskla k hrudi.

Zelana nevěděla, co si má myslet, a také si trochu dělala starosti. Velryby obvykle s delfíny nespolupracovaly, rozhodně ne tak, jak popisovala Eleria, a Zelana si byla téměř stoprocentně jistá, že by se nedokázali ani domluvit. To, co se dnes udalo, bylo velmi neobvyklé.

Eleria tvrdě usnula a přesunula končetiny do uvolněnější pozice. K Zelaninu údivu se zářící růžová perla vznesla do vzduchu nad spící dítě, rozzářila se ještě víc a růžové světlo Elerii zcela obklopilo.

"Nesnaž se zasahovat, Zelano," ozval se v Zelanině hlavě povědomý hlas. "Je to nezbytné a nepotřebuji k tomu od tebe žádnou pomoc."

Eleria se druhý den ráno probudila o něco později než obvykle, posadila se se zkříženýma nohama na lůžko a vzala perlu do rukou. Tvářila se zmateně. "Proč vlastně spíme, Milovaná?" zeptala se.

"Já nespím," odpověděla Zelana, "a vlastně ani nevím, proč ostatní živá stvoření potřebují každou chvíli spát."

"Myslela jsem, že my dvě jsme stejného druhu," podivila se Eleria. "Vypadáme skoro stejně - jenom ty máš vlasy tmavé a lesklé a já takové do žlutá."

"Už jsem o tom přemýšlela. Možná jsem prostě dospěla do věku, kdy spát nepotřebuji. Jsem koneckonců o něco starší než ty." Byla to hodně zjednodušená odpověď, ale na plnou pravdu nebyla Eleria ještě připravená.

"Protože nespíš, určitě nevíš o těch podivných věcech, které vidím, když spím."

"Tomu se říká ‚sny‘, Elerie," vysvětlovala Zelana, "a nemyslím, že by kterýkoli jiný tvor měl právě takové sny jako ty. Bratr Dahlain mi řekl, že tvé sny budou velmi zvláštní a mnohem důležitější než sny obyčejných lidí. Zdálo se ti dnes v noci něco, co tě vyděsilo?"

"Nemůžu říct, že by mě to vyděsilo, Milovaná. Jen mi to přišlo takové zvláštní."

"Povyprávěj mi o tom," vybídla ji Zelana.

"Zdálo se mi, že se vznáším - ale nevznášela jsem se v Matce Vodě, jako když si při plavání potřebuji odpočinout a nabrat dech. Místo toho jsem se vznášela ve vzduchu a dole pode mnou se děla spousta divných věcí. Vypadalo to, jako by celý Otec Země hořel, pohoří se zvedala a zase klesala jako vlny na moři. Skály se tavily a stékaly po úbočích některých hor do Matky Moře, a jiné hory zase chrlily k nebesům tekutý oheň. Může se něco takového opravdu stát?"

"Ano, dítě," řekla Zelana ustaraným hlasem, "a stalo se to přesně tak, jak jsi to viděla. Byla jsem přímo u toho. Bylo to na samém počátku světa. Co bylo dál?"

"Oheň hořel dlouhou, velmi dlouhou dobu, a potom se země pode mnou začala lámat a trhat a každý kus se pohyboval jiným směrem. Na tváři Otce Země začaly vyrážet stromy a Matka Voda plodila první děti. Tehdy jsem si také všimla, že nejsem sama. I jiní měli tentýž sen - možná že pro ně to sen nebyl."

Zelana se usmála. "Ne, moje milá, to nebyl. Já jsem byla jedna z nich a určitě se mi to nezdálo, ani mým bratrům a sestře."

"Takže to byla tvoje rodina, která se... ukrývala za okraji mého snu?" zeptala se Eleria. "Myslela jsem, že máš jen dva bratry a jednu sestru. Ale mám pocit, že tam byli ještě další dva bratři a sestra, kteří to také sledovali."

"To byla jiná část rodiny, Elerie. Moc se spolu nescházíme. Někdy si o nich můžeme promluvit. Teď mi pověz, co se v tvém snu stalo dál. Podle toho, co vím, sny časem blednou, a já bych ten tvůj ráda znala celý, než ho zapomeněš."

"Většina dětí Matky Vody byly ryby, ale některé byly jiné. Ty se potom vyškřábaly na povrch Otce Země. Nejdřív vypadaly jako hadi, ale potom jim vyrostly nohy a stali se z nich obrovští tvorové. Někteří jedli stromy, ale někteří lovili právě ty, kteří se živili těmi stromy. Potom spadla z nebes velká hořící skála a když dopadla na Otce Zemi, ozvala se strašlivá rána a skála se rozprskla a všude kolem se na dlouhou dobu udělala tma. Nakonec se zase objevilo světlo, ale plazové s nohama už na zemi nebyli."

"A co moji příbuzní, byli už také pryč?"

"Někteří z nich spali, ale po chvíli se vzbudili, a ti, kteří zůstali místo nich vzhůru, šli spát. Ale byl tam jeden, který nespal nikdy. A ten je opravdu ošklivý, že ano?"

"To je, dítě," odpověděla Zelana a otrásla se. "To je vyděděnec, o kterém nechceme ani přemýšlet. Co se stalo dál?"

"Kolem se proháněla spousta tvorů se srstí a také ptáci a brouci, ale pak se objevila stvoření, která chodila jen po zadních nohou. I když nevypadala tak, jako vypadáme my - měla šupinatou kůži jako velké ryby - nebo hadi - a obrovské oči, které jim trčely přímo z hlav. Tak to chvíli pokračovalo, než se všechno bíle pokrylo a nastala velká zima. Matka Voda se zmenšila a přestala omývat pobřeží. Pak bílo zmizelo a Matka Voda se vrátila zpět k břehům. V té chvíli se objevili lidští tvorové, kteří vypadali jako já. Nebyli úplně přesně stejní - z nějakého důvodu se zahalovali do zvířecích kůží, to my dvě přece neděláme?"

"My to nepotřebujeme, Elerie. Kůže pomáhají lidem udržet si teplo a také se stydí ukazovat svá těla."

"To je zvláštní," zamračila se Eleria. "A to je všechno, Milovaná, jenom ještě jedna věc - ta ohavná věc, co mě sledovala, byla pořád na okraji mého snu a mně se zdálo, že se jí moc nelíbím. Mám pocit, že se mě z nějakého důvodu bojí."

"Jestli má aspoň kousek zdravého rozumu, tak se bojí," přikývla Zelana. "Myslíš, že bys tu mohla zůstat pár dní sama?"

Musím se postarat o pár věcí. Nebudu pryč dlouho."

"Nemohla bych jít s tebou?"

"Obávám se, že ne, Elerie. Tentokrát musím vyrazit sama. Možná budeš moci jít příště. Uvidíme."

3

Zelana vyplavala ze své tajné jeskyně a vynořila se na nedaleké oblázkové pláži. Na pláž se valily vlny a pak se se smutným zvukem, který zněl skoro žalostně, vracely do moře. Zelana zvedla tvář k nebi a pátrala po jednom z větrných proudů, které se neustále proháněly vysoko nahoře, až nad mraky a vším počasím. Několik jich zahlédla, ale nesměřovaly správným směrem, hledala tedy dál. Nakonec ucítila vítr, který mířil na sever k panství jejího staršího bratra, vznesla se a prodrala se skrz vířící proudy až k němu. Osedlala si ho jako koně a nechala se jím nést vstříc mrazivému Dahlainovu území.

Dahlain sídlil v jeskyni, ukryté hluboko pod zemským povrchem, pod ostrými skalnatými výčnělky a věčnou sněhovou pokrývkou hory Shrak. Lidé ze Severu věřili, že Shrak je nejvyšší hora světa. Zelana se snesla z temných nebes na výhrůžně vztyčený vrchol, který se mračil na Dahlainovo panství jako zachmuřený přísný otec. Ústí Dahlainovy jeskyně bylo v hlubokém zářezu v severní stěně hory a Zelana musela projít dlouhou chodbou, vinoucí se lesklými černými útroby skály, než se dostala do rozlehlého domu v samém srdci hory.

U vchodu do domu se zastavila. Její urostlý, šedobradý bratr, svlečený do půl těla, stál nad rudým ohništěm a bušil do čehosi, co žhnulo žárem a vydávalo zvonivý zvuk. Nad ním se vznášela malá svítící koule a zalévala ho světlem.

"Co to tu, prosím tě, vyvádíš?" zeptala se Zelana.

Dahlain se prudce obrátil a podíval se na ni. "Zelano!" vyjekl. "Vylekala jsi mě. Stalo se něco?"

"Možná - nebo možná ne. Dal ses také na hudbu? Jestli ano, hraješ trochu falešně."

"Jen takový pokus, sestřičko," odpověděl Dahlain. "Lidé na druhé straně Matky Moře objevili něco nového, říkají tomu ‚kov‘. Chtěl jsem zkusit, jestli bych to dokázal také vyrobit. Děje se něco?"

Zelana se pozorně rozhlédla po Dahlainově jeskyni. "Kde je tvůj Snící?" zeptala se.

"Ashad? Je venku, hraje si s medvědy."

"S medvědy? To nemyslíš vážně, nechat ho, aby si hrál s medvědy - vždyť by ho sežrali!"

"Samozřejmě že nesežrali, Zelano. Jsou to jeho přátelé - jako Eleria a růžoví delfini. Tak děje se něco neobvyklého?"

"Možná. Elerii se minulou noc zdál sen, který by podle mého názoru mohl být důležitý. Říkala jsem si, že bys o něm měl vědět. A pak je tu něco, co bude nejspíš ještě důležitější než ten sen."

"Co?"

"Vypadá to, že Matka Moře se rozhodla vzít věci do svých rukou."

Dahlain na Zelanu jen zůstal zírat.

"Eleria byla včera venku a hrála si s mladými delfíny, a ti ji seznámili se starou velrybou."

"Nevěděl jsem, že delfini a velryby mluví stejnou řečí," podivil se Dahlain.

"Nemluví. Proto si také myslím, že to ve skutečnosti velryba nebyla. Tak či onak, dovedla Elerii k malému ostrůvku u jižního pobřeží Thurnu a ukázala jí perlorodku, která byla tak padesátkrát větší než jakákoli perlorodka, kterou jsem kdy já viděla. Pak se velryba perlorodky dotkla ploutví a škeble se otevřela, jako kdyby jí jen tak někdo zatřásl na dveře. Uvnitř byla perla - růžová a velikostí by se dala srovnat s jablkem, jen trochu větší."

"To není možné!" vyhrkl Dahlain.

"To budeš muset vysvětlit té perlorodce, Dahlaine. Pak velryba Elerii řekla, že perlorodka chce, aby si perlu vzala, takže Eleria si ji vzala a potom odjela na velrybě zpátky k Thurnu."

"Tak to bych tedy chtěl vidět," zasmál se Dahlain. "Osedlat si velrybu, to bude asi trochu obtížné."

"Chceš slyšet zbytek, nebo ses rozhodl pobavit mě svými vtipnými průpovídkami?" zeptala se jedovatě Zelana.

"Promiň, sestřičko. Pokračuj, prosím."

"Pro Elerii to byl docela rušný den, takže byla velmi unavená. Hned jak se vrátila, šla spát, a vtom se začaly dít věci.

Perla se vznesla do vzduchu přímo nad Elerii a začala zářit - vypadala jako malý růžový měsíc. Pak promluvila a řekla mi, ať si hledím svého a nestarám se o ni. Ten hlas jsem okamžitě poznala, protože jsem ho poslouchala už od začátku světa."

"To nemyslíš vážně!" skočil jí do řeči Dahlain.

"Smrtelně vážně, bratře. Byl to hlas Matky Moře, a z toho vyvozují, že ta velryba možná nebyla tak úplně obyčejná velryba, ale něco trochu jiného, co ty na to?"

"Ještě nikdy nic takového neudělala," řekl Dahlain a řekl to velmi ustaraně.

"To já samozřejmě vím, Dahlaine," přikývla Zelana. "Myslím, že bychom teď měli velmi opatrně vážit každý krok, než se dozvíme, co má za lubem a proč. Matka Moře je hlavní silou celého světa, takže by bylo vhodné být s ní zadobře."

"Co se stalo potom?" zeptal se Dahlain.

"Potom měla Eleria přirozeně sen. O to také evidentně šlo. Ač je to zvláštní, ta perla nějak zastupuje vědomí Matky Moře. Příliv a odliv stále pokračuje, břehy Otce Země pořád omývají vlny, ale Matka je vzhůru. Jsem si téměř stoprocentně jistá, že perla, která je ztělesněním Matky Moře, Elerii sen nadiktovala, obrázek za obrázkem."

"Řekla ti Eleria o tom snu?"

"Samozřejmě, jinak bych tu nebyla."

"O co v tom snu šlo?"

"O svět," odpověděla Zelana. "Eleria ho viděla, jak vypadal v dobách, kdy byl ještě v jednom ohni, než se kontinenty rozdělily a než se tu objevil život. Pak viděla, jak se kontinenty vzdalují jeden od druhého a jak z Matky Moře vylézají na souš první živočichové. Viděla, jak se po zemi prohánějí obrovští ještěři, i padající hvězdu, která je všechny zabila."

Věděla o nás i o ostatních - o těch, kteří teď spí -, a dokonce věděla i o Vlagh. Viděla ledovou dobu i lidi. Prostě se jí zdálo, jak vznikl svět, jak to bylo od samého začátku až po včerejšek."

"A to se jí podařilo za jednu noc?" zeptal se nedůvěřivě Dahlain.

"Nebyla na to sama, Dahlaine. Perla ji vedla krok za krokem. Myslím, že bychom měli ty, kteří nás vystřídají, varovat, co se děje. Naše období se chýlí ke konci a oni se brzy vzbudí. Měli by vědět, že krize, kterou už od začátku věků očekáváme, zřejmě za jejich vlády dosáhne vrcholu."

"Tedy předpokládáš, že se to do konce našeho období nestane," zamyslel se Dahlain. "Měli bychom se všichni sejít a vymyslet nějaký plán. Co kdybys došla pro Aracii a já se pokusím najít Veltana. Musíme učinit pár rozhodnutí, a možná na ně nemáme moc času."

"Staniž se, jak si přeješ, můj drahý, předražený bratře," odpověděla Zelana tak oficiálním tónem, jaký jen svedla.

"Musíš to dělat, Zelano?" zašklebil se bolestně Dahlain.

"Když budeš pořád opakovat samozřejmé věci, tak ano. Běž pro Veltana a já se podívám, jestli dokážu vypáčit naši svěřici Aracii z jejího chrámu. Kde proběhne to setkání, tady?"

"Bylo by to nejlepší. Je to tu dostatečně chráněné - u tebe je to sice ještě lepší, ale Veltan nerad plave. A také by se naší porady neměli účastnit Snící. Mohlo by to ovlivnit jejich víze."

Zelana vyšla z Dahlainovy jeskyně a opět prohledala oblohu, než našla vhodný vítr, který ji odnesl z ledového severního panství na jihovýchod na Araciino území.

Od doby, kdy se na zemském povrchu objevila poslední verze lidských bytostí, vyletělo Araciino sebevědomí do závratných výšin. Dřív byla celkem rozumná, sice trochu marnivá, ale ne tolik jako teď. Noví lidé měli na rozdíl od těch prvních, neotesaných pralidů náboženské citění a toužili uctívat nějakého boha.

Aracia to pokládala za skvělé a s radostí jim jejich touhu vyplnila. Nadhodila, že bohyně, která se o ně bude starat, by si zasloužila pohodlný příbytek, a lidé jí jeden postavili - vlastně postavili jich víc. Ten první byl ještě takový neforemný, protože ho vybudovali ze dřeva. Chvilí stačil, ale škvírami mezi kládkami dovnitř foukalo a když na jaře přišlo, podlaha z udusané hlíny se změnila v blátivou bažinu.

Aracia si přála místo dřevěného domu kamenný a lidé, kteří jí sloužili, pracovali dnem i nocí, aby její přání vyplnili. Nový domov byl skoro tak pohodlný jako Zelanina nebo Dahlainova jeskyně. Nyní už Aracia, bohyně Východu, sídlila v okázalém paláci (jen skrz něj trochu protahovalo), plném odevzdaných služebníků, kteří jí od rána do večera opakovali, jak je krásná a že bez ní by se určitě neobešli - a nemohla by prosím proměnit toho pitomce, který mě včera otravoval, v žábu? Nebo trošičku zapršet, kdyby to šlo, oves už opravdu potřebuje zalít, ale ať zase neprší moc, protože pak je všude bláto.

Zelana se snesla svěžím podzimním vzduchem na mramorovou kupoli Araciina chrámu a zahleděla se skrz kámen dovnitř, na vyleštěným mramorem obložený trůnní sál. Byl to samozřejmě ten nejjemnější a nejsvětější mramor, po okrajích síně podíraly vysoké sloupky a na stěně za Araciiným zlatým trůnem visely rudé drapérie.

Aracia sama byla oblečená v královské róbě, na hlavě měla královskou korunu a ve tváři královský výraz.

Před trůnem stál tlouštík v černé říze a nepříliš vynalézavě ozdobené mitře a pronášel nudou chvalořeč.

Ovšem Aracia visela na každém jeho slově.

Přestože Zelana věděla, že to bude velmi nezdvořilé, nemohla odolat náhlému impulsu.

Když se z ničeho nic, oděna toliko v průhledném závojičku, objevila před sestřiným trůnem, tlustých okamžitě zmlkl. Několik podobně vykrmených, rudolících sluhů rovnou omdlelo a ti náboženštěji založení ze zbývajících přítomných začali zvažovat přezkoumání některých článků víry.

Aracia zalapala po dechu. "Zelano, zakryj se něčím!" houkla ostře.

"Proč, sestřičko?" zeptala se Zelana. "Jsem imunní vůči zimě i větru a nemám žádné vady, které bych chtěla skrývat. Jestli ty se chceš balit do té směšné kukly, budiž, neberu ti to, ale jsem si jistá, že motýl se z tebe nestane."

"To nemáš kouska studu?"

"Samozřejmě že ne. Jsem dokonalá. To jsi nevěděla? Mimochodem, Dahlain nás chce vidět - hned. Snící nech tady.

Proč, to ti vysvětlí, až se setkáme."

"Jestli mi Dahlain chce něco vysvětlit, může přijít za mnou," odsekla Aracia, "Já se mu nebudu klanět v té hnusné díře, ve které žije."

"Výborně, drahá sestřičko," řekla Zelana sladce. "Jsem si jistá, že si tvoje vykrmené služebnictvo vychutná, až se mu bude klanět přímo ve svém chrámu - pokud ovšem ten chrám bude ještě stát, protože jestli Dahlain dorazí na tom obřím blesku, na kterém tak rád jezdí... Je to sice hezký blesk, ale dělá strašný rámus, takový, že čas od času padají domy, kolem kterých proletí. Až budou tihle tlustí oši dávat chrám zpátky dohromady, budou si moc zapřemýšlet, proč se jejich mocná bohyně, vládkyně všehomíra, právě poklonila někomu, kdo na první pohled vypadá jako rozcuchaný medvěd."

"Ty se mu nikdy neklaníš, Zelano," obvinila ji Aracia.

"Ne, nemusím, protože nikdy nechci po nikom jiném, aby se klaněl mně. Tak to funguje, Aracie. Copak jsi to už zapoměla? Je čas vylézt z kukly, má motýlí sestřičko. Sny začaly a Vlagh bude možná do týdne stát na našem prahu. Musíme si promluvit s Dahlainem, dokud je čas."

Zelana vzala sestru za ruku a společně se nechaly unášet větrem na severozápad. Začínal podzim a země pod nimi zářila všemi barvami. Řeky se v září podzimního slunce blyštily jako stříbro a sněhové čepice hor na severu Araciina panství byly oslnivě bílé.

Pro jistotu to vzaly kolem severovýchodního rohu Pustiny. Služebníci Vlagh měli velmi ostré smysly a sestry se

domnívaly, že by bylo dobré trochu na sebe upozornit. Možná to nebylo tak úplně nezbytné, ale proč nevyužít příležitosti.

Sestry se na setkání se sourozenci docela těšily. Už to pár věků bylo, kdy se takhle sešli naposled. Pochopitelně se čas od času pohádali, žádná rodina koneckonců nežije v dokonalé harmonii, ale když nastaly těžké časy, dokázali odložit spory stranou a společně zapracovat na řešení.

"Není tamhleto Dahlainova hora?" zeptala se Aracia a ukázala na Severní panství, které ubíhalo hluboko pod nimi.

Zelana se podívala dolů. "Ne," odpověděla, "hora Shrak je o dost vyšší."

"Nikdy jsem neviděla Otce Zemi z takové výšky. Vypadá jinak, než když stojíš přímo na něm," podívovala se Aracia

"Zkus se na něj někdy podívat z konce oblohy, sestřičko," navrhla Zelana.

"Z konce oblohy?" nechápala Aracia.

"Až shora, z místa, kde už není modro. Když mi Eleria vypověděla svůj sen, chtěla jsem o tom říct Dahlainovi, ale když jsem hledala vítr, který by vanul jeho směrem, nemohla jsem žádný najít - jen jeden, až na samém horním okraji vzduchu. Z takové výšky je dokonce vidět, jak je svět zakřivený."

"Je opravdu do kulata?" zeptala se Aracia. "Veltan mi řekl, že když se podíváš na Otce Zemi z Měsíce, vypadá jako velká modrá koule." Zamračila se. "Nikdy jsem nepochopila, proč Matka Moře vyhnala Veltana na tolik věků na Měsíc. Urazil ji snad nějak?"

Zelana se zasmála. "Přesně tak, Aracie. Řekl jí, že ho nudí."

"To že udělal!"

"Přesně tak. Přece víš, jakým hloupým děckem umí Veltan být. Myslel si, že je to strašně vtipné, ale prostě nedokázal pochopit, že Matka Moře nemá vůbec smysl pro humor. Pořád ji otravoval všelijakými absurdními výmysly - různé odstíny modré, dokonce něco jako 'pruhy'. Byl prostě dotěrný a doufal, že ji tím rozesměje, ale nedopadlo to pro něj dobře. Matka se nakonec naštvála a řekla mu, ať jde pryč. A tak náš nedospělý bratříček - který patrně nikdy dospělý nebude - strávil tisíc let na Měsíci."

"A celou dobu počítal odstíny modré," dodala Aracia. "Zdá se, že to je hlavní smysl jeho života."

"Kolik odstínů modré zatím našel?"

"Když jsem s ním mluvila naposled, bylo to něco přes třináct miliónů. To ale bylo před celým věkem nebo tak nějak, takže dnes už jich určitě bude víc."

"Tohle je hora Shrak," ukázala Zelana pod sebe. "Sletíme dolů a podíváme se, jestli už Dahlain vystopoval Veltana." Snesly se jiskřivým vzduchem na rozeklanou horu Shrak. Po cestě vyplašily hejno hus; Zelana měla husy ráda, sice nebyly zrovna chytré, ale měly svoje přelety přesně naplánované podle ročních období a taková jistota byla v jinak nepředvídatelném světě příjemná.

Sestry přistály kousek od vchodu do Dahlainovy jeskyně a Zelana vedla Aracii dolů se vinoucí chodbou do Dahlainova domova.

"To je příšerné," konstatovala Aracia, když se rozhlédla kolem, "to si ty rampouchy na strop nasázel sám?"

"To není led, sestřičko," odpověděla Zelana, "ale kámen. Roste to sice podobně, ale trvá to mnohem déle."

"Umře hladu, když bude v té tmě žít moc dlouho," podotkla Aracia.

"Má takové malé slunce, které chodí všude za ním jako štěně," řekla Zelana. "A dodává mu dost světla."

"Takže on teď vyrábí slunce?" zeptala se Aracia trochu vyděšeně. "Také jsem to jednou zkusila, ale ve chvíli, kdy jsem ho roztočila, ten krám uletěl pryč."

"Asi jsi ho neudělala dost těžké. Musí se pečlivě vyvážit - když je moc lehké, uletí, když je moc těžké, zhroutí se do sebe."

Aracia se opatrně rozhlédla. "Kde je Dahlainův Snící?" zašeptala.

"Ashad? Dahlain mi řekl, že je venku a hraje si s medvědy. Vypadá to, že všichni máme své oblíbené zvíře - já mám růžové delfíny, Dahlain medvědy, Veltan ovce a ty máš ráda lachtany, kteří žijí u tvého pobřeží."

Aracia pokrčila rameny. "Měli jsme si s čím hrát, když jsme čekali, až lidé vyrostou," řekla a zadívala se do zšeřelé jeskyně. "Vypadá to, že Dahlain ještě Veltana nenašel," poznamenala, "nikde je tu nevidím. Jak dlouhá je ta jeskyně?"

"Míle a míle," odpověděla Zelana. "Počkáme tady. Jsem si jistá, že tu brzy budou. Dozvěděla ses od své Snící něco zajímavého?"

"Ne," odpověděla Aracia, "myslím, že ještě není připravená. Podle toho, co jsi mi řekla, to vypadá, že tvoje Snící je první. Její sen o začátku světa připravil půdu pro ostatní Snící. Opravdu to viděla od samého začátku?"

"Popisovala téměř přesně, co se stalo," odpověděla Zelana. "Eleria má občas trochu potíže se slovní zásobou. Když byla malá, byla pořád s delfíny a mluví delfínsky mnohem lépe než naši řečí. Je to asi moje chyba, moc jsem se věnovala poezii a hudbě a neměla jsem na Elerii čas." Pokrčila rameny. "Všichni děláme chyby. Myslím, že Eleria pořád ještě myslí v delfinštině a delfiní mláďata nejsou zvyklá se vyjadřovat moc přesně. Řekla mi to nejlépe, jak dokázala. Jak se jmenuje tvoje dítě?"

"Lillabeth," odpověděla Aracia s něhou v hlase, "a je to nejkrásnější stvoření na světě."

"Jak to jen dělají?" podivila se Zelana.

"Dělají co?"

"Mění naše vnímání," odpověděla Zelana. "Jsem si jistá, že Dahlain a Veltan si o svých Snících myslí totéž. Znáám to, cítím k Elerii totéž. Je to pravděpodobně velmi prosté - milujeme je, protože jsou naše."

"Mohla bys mi říct nějaké podrobnosti k tomu Eleriinu snu?" zeptala se Aracia.

"Počkáme raději na Dahlaina a Veltana. Než Eleria začala snít, děly se dost složité věci, a myslím, že Dahlain je dokáže vysvětlit lépe."

"Za předpokladu, že vůbec dorazí," dodala Aracia.

Venku už bylo nejspíš pozdní odpoledne, když vzduch v okruhu několika mil roztřásl dva ohlušující údery hromu. "To je tak dětinské," poznamenala Aracia. "Opravdu to musejí dělat?"

"Jsou to ještě kluci, sestřičko," odpověděla Zelana, "a předvádět se patří k jejich povaze. Když jedeš na blesku, rozhodně ihned upoutáš pozornost všech kolem."

"Ale potom vypadají tak směšně - svítí a vlasy jim stojí na hlavách."

"To bude tím bleskem," usmála se Zelana. "Sice to je rychlý způsob dopravy, ale já určitě zůstanu u větrných proudů. Jsou skoro stejně rychlé a nenadělají zdaleka tolik rámu." "

Pár minut poté se z chodby vynořili oba bratři.

"Co vás zdrželo?" zeptala se Zelana konverzačním tónem.

"Chvilí mi trvalo, než jsem ho našel," odsekl Dahlain nevrle.

"On umí být fakt mrzout," poznamenal vysoký, plavovlasý Veltan.

"Nebyl bych ani z poloviny tak naštvaný, kdyby ses přede mnou pořád neschovával," odsekl Dahlain. "Řekla jsi Aracii o Eleriině snu, Zelano?"

"Nijak podrobně," odpověděla Zelana. "U ní v chrámu byli její vyznavači a těm jsem o naší situaci rozhodně vykládat nechtěla."

"Tak nám to tedy všem pověz, mořská panno," zazubil se na ni Veltan.

"Ráda, měsíčku," uzemnila ho Zelana. "Před několika dny byla Eleria venku, hrála si se svými delfiními přáteli a ti ji seznámili se starou velrybou. Velryba Elerii řekla, že jí ukáže něco zajímavého. Eleria ji následovala k nedalekému ostrůvku a tam ji velryba zavedla k obrovské perlorodce. Perlorodka se ochotně otevřela a odhalila svůj poklad - velkou růžovou perlu. Velryba Elerii vyzvala, ať si perlu vezme. Eleria si ji tedy vzala, přinesla ji domů a protože byla velmi unavená, téměř okamžitě usnula. Perla se vznesla nad ni do vzduchu a začala zářit. Potom mi sdělila, abych se do níchoho nemíchala. Celou noc visela přímo nad Elerii a když se Eleria vzbudila, řekla mi, že měla sen. Takový hezký, příjemný sen, který více méně ličil historii světa od samého počátku věků až do současnosti."

"Zelano, ty nás taháš za nohu," odfrkl Veltan.

"Ne, milánku, je to přesně tak - perla, a pravděpodobně i ta velryba, ve skutečnosti nejsou tím, čím se zdají být."

"Naše sestra věří, že se Matka Moře rozhodla vložit do hry," řekl Dahlain, "a já se domnívám, že má pravdu."

"A teď se dostáváme k té zajímavější části," skočila mu okamžitě do řeči Zelana. "Kdo přesně jsou ty děti, které jsi nám před pár lety přinesl a laskavě svěřil do péče?"

"Snící, kdo jiný," odpověděl Dahlain až moc rychle.

"A dál?" nedala se Zelana.

"Co dál?"

"Co ještě jsou zač, Dahlaine? Občas jsi tak průhledný, že vidíme přímo skrz tebe."

"Řekni, že jsi neudělal, co si myslím, žeš udělal!" vyjekl Veltan a oči mu málem vypadávaly z důlků, jak je kulil na Dahlaina.

"Já tomu pořád..." začala Aracia. Pak také vyvalila oči. "Dahlaine!" sykla.

"Pochopte," kroutil se Dahlain, "okolnosti jsou přece velice mimořádné!" namítl lehce žalostným tónem.

"Zešilel jsi?" vyjel na něj Veltan. "Oni tu nemohou být v našem období! Jakmile jim dojde, kdo ve skutečnosti jsou, budou si dělat nároky na naše panství!"

"Dal jsem si pozor, abych jim pořádně vymazal paměť, než jsem je probudil," odpověděl Dahlain. "A trochu jsem je pozměnil, aby víc připomínali lidská mláďata. Spí, dýchají a místo světla se musejí živit jídlem. Jejich myslí jsou ještě dětské a nemají nejmenší představu, kdo - nebo co - doopravdy jsou, takže jejich přítomnost v našem období neroztrhá zemi Dhrall na kusy. Skutečně nejsou víc než obyčejné děti a než dospějí a uvědomí si, kdo jsou, bude období naší vlády stejně u konce."

"Ty jsi na svůj pitomý nápad klidně vsadil existenci celého světa!" vybuchla Aracia.

"Uklidni se, Aracie," mávla Zelana rukou. "Jelikož jsem měla trochu času, abych si to přebírala, už mě to tolik neděsí a začínám chápat, proč to Dahlain udělal. Jestliže je ta příšerná věc z Pustiny na pochodu k našim hranicím, budeme potřebovat veškerou pomoc, kterou můžeme sehnat, a oni mohou ztratit stejně hodně jako my. A kromě toho jsme nikdy neměli příležitost je pořádně poznat - jsou opravdu úžasní. Nikdy jsem se nezabývala myšlenkou, že mě jednou někdo nahradí, ale teď, když jsem poznala Elerii, začala jsem ji mít ráda. Tohle jsi měl za lubem, když jsi ten plán vymýšlel, že, Dahlaine? Jestliže je poznáme a naučíme se je milovat, dokážeme jim věřit. Není to náhodou samá podstata tvého plánu?"

"Občas jsi tak chytrá, Zelano, až je mi z toho špatně," zabručel Dahlain kysele.

"Je bystřejší, než jsem si myslel," prohodil Veltan k sestrám. "Když vzbudíme druhou čtveřici před koncem našeho období, můžeme je vychovat jako naše vlastní děti a připravit je na to, co se může stát, až se uložíme k odpočinku, ať už to bude cokoli."

"A pak nám to můžou na konci svého období vrátit," dodala Zelana. "Tentokrát vychovám já Elerii, příště vychová ona mě."

"To není špatný nápad," připustil Veltan. Pak na chvíli zmlkl. "Už dlouho jsme pro ty druhé byli úplní cizinci. Všichni máme stejný úkol, tak proč chvíli nespolupracovat. Sice mě pořád moc netěší, že jsi nám o tom neřekl, Dahlaine, ale to teď můžeme odložit stranou. Co bude dál?"

"Především," zdůraznila Zelana, "když budeme mluvit se Snícími o současné situaci, nesmíme zacházet moc do detailů. Jsou to ještě děti a děti jsou snadno ovlivnitelné, lidské i zvířecí. Nechceme jejich sny ovlivnit tím, že jim vysvětlíme, co znamenají. Dokud věří, že jsou to jen výlety fantazie, nebudou je tolik děsit hrůzy, které se jim mohou zdát. A mimo to,

kdyby zjistili, co mohou se svými sny dělat, mohli by se snažit v nich štourat na nehlubší hladině svého vědomí, a potom bychom měli na krku opravdovou katastrofu. Pak by se Matka Moře mohla klidně rozhodnout, že vyprovodí na Měsíc nás všech osm - ne jenom Veltana."

"Nejspíš máš pravdu, Zelano," souhlasil Dahlain. "Musíme udržet sny Snících tak čisté, jak jen to půjde." Zamyšleně se podrbl na bradě. "Máme tady problém. Jsem si téměř jistý, že Vlagh dokáže sny cítit - detaily ne, ale pozná, že tu Snící jsou, a když zjistí, že dělají přesně to, kvůli čemu sem přišli, určitě vyše tvory z Pustiny přes hory sem a my nemáme dost lidí, abychom se jim mohli postavit. V celé zemi Dhrall rozhodně není víc než půl miliónu lidí a Vlagh má pravděpodobně desetkrát tolik následovníků. Služebníci Vlagh sice nejsou moc bystří, ale jejich početní převaha stačí, abychom se dostali do průšvihů. Domnívám se, že sem budeme muset přivést cizince z ostatních částí světa."

"To je absolutně nepřipustné!" nadskočila Aracia. "Naši lidé jsou čistí a nevinní. Cizinci jsou barbarská monstra. Jsou skoro tak špatní jako příšery z Pustiny!"

"To určitě ne, Aracie," nesouhlasil Dahlain. "Můžeme je ostatně přinutit, aby se chovali podle našich představ. Jediný problém vidím v komunikaci, protože lidé z cizích území nemluví stejnou řečí jako naši lidé."

"To nebude až takový problém, Dahlaine," řekl Veltan. "Trochu jsem se na pár cizích kultur podíval. Nejdřív mi jejich blábolení nedávalo smysl, ale nakonec jsem zjistil, jak to obejít."

"Ano?" podivil se Dahlain. "Tak to bych rád věděl jak."

"Stačí se mluvení prostě vyhnout a jít přímo do myšlenek."

"Na tom něco je, Dahlaine," souhlasila Zelana, "mně trvalo tak týden, než jsem se naučila řeč delfinů. Když posloucháš raději myslíš než ušíma, učíš se velmi rychle."

"Zajímavý nápad," zamyslel se Dahlain, "obávám se, že lidé tento způsob naneštěstí neovládají."

Veltan pokrčil rameny. "Tak to za ně udělám já."

"Mohl bys nám nějak přiblížit, jak to chceš udělat?" zeptala se Aracia.

"Je to trochu složité, sestřičko," odpovídal Veltan. "Opravdu chceš znát všechny podrobnosti?"

Aracia se otřásla. "Těch mě prosím ušetři. Jen mi řekni, jaké budou výsledky."

"Cizinci budou blábolit ve svém jazyce a naši lidé také ve svém. Ani jedna strana však blábolení neuslyší. Budou si myslet, že poslouchají řeč ve svém jazyce, takže si navzájem budou výborně rozumět."

"Bude to fungovat i mezi různými druhy cizinců?" zeptal se Dahlain. "Nejspíš sem totiž přivedeme několik různých kultur."

"Bez problémů," ujistil ho Veltan. "Musíme se jenom rozhodnout, jak daleko chceme zajít. Možná bychom to měli omezit jen na Dhrall. Cizinci mluví různými jazyky a tak by to mělo zůstat, protože kdyby se dokázali dorozumět mezi sebou, mohli by začít vytvářet spojení, a to by nám později mohlo nadělat potíže."

"Nejspíš máš pravdu," souhlasil Dahlain. "Tak to zkusíme a uvidíme, jestli to bude fungovat."

"Já jsem rozhodně proti!" zatvrdila se Aracia. "Nemůžeme na tuhle posvátnou půdu přivést vyjící barbary!"

"A jak posvátná ta půda bude, až sem vtrhnou prokleté armády Vlagh?" zeptal se jí podrážděně Dahlain. "Lidé z cizích zemí jsou možná trochu neohrabaní, to přiznávám, ale především jsou to válečníci. Naši lidé ještě ani neobjevili železo, pořád používají kamenné nástroje. Cizinci netuší nic o tom, jak je Dhrall důležitý, ale umějí bojovat. Většinu života tráví trénováním na sobě navzájem. Měli bychom jejich území navštívit a najít všechny válečnické skupiny. Existuje pár triků, které nám pomůžou dostat je do Dhrallu, a jakmile tu budou, zamáváme jim před nosem zlatem, abychom upoutali jejich pozornost."

"Zlato není moc užitečný kov, Dahlaine," namítl Veltan. "Je sice svým způsobem hezké, ale je příliš měkké, než aby se dalo využít k nějakým praktickým účelům. V podstatě je to něco jako olovo."

"Ale cizinci ho mají rádi a když se dozvědí, že v Pustině jsou celé zlaté hory, neodeženeme je od hranic ani bičem. Myslím, že nemáme moc na výběr. Naši lidé se nemohou armádě Vlagh postavit. Potřebujeme velké množství toho, čemu Aracia říká vyjící barbaři, a potřebujeme to rychle. Takže teď se vydáme do okolních zemí a najdeme válečníky. Je to jediná možnost, jak zachránit Dhrall před Vlagh."

4

Zelana uháněla se západním větrem od pobřeží Dhrallu daleko přes Matku Moře. Věděla, že na západě je země - aspoň tam tedy bývala, než se Zelana uchýlila do své skryté jeskyně na ostrově Thurn. Bylo ovšem možné, že země mezitím odpochovala někam jinam.

Na hladinu oceánu se pomalu snášela tma, když Zelana spatřila dole pod sebou cosi podivného. Zdálo se, že na vodě plave malý oheň. Oheň s vodou normálně moc dobře nevycházejí a Zelanu ovládla zvědavost - snesla se dolů, aby se na to podívala.

Klesala dolů šerem a když se přiblížila k tváři Matky Moře, spatřila něco velmi neobvyklého. Nejdřív ji napadlo, že by to mohl být plovoucí dům, ale pak si uvědomila, že je to pravděpodobně obrovská verze kánoe, jaké používají její lidé, když vyrazí lovit ryby. Oheň, který viděla, hořel v malé skleněné schránce na zadní části oné přerostlé kánoe. Opatrně přistála na vodě a po špičkách přistoupila blíž. Plovoucí objekt byl evidentně mnohem vyspělejší než cokoli, co dokázali postavit dhrallští, ale určitě sloužil stejnému účelu jako dhrallské kánoe. Cizinci tedy nejspíš byli také rybáři. Plavidlo, které Zelana objevila, bylo opravdu velké - dlouhé a úzké - a lidé si na jeho palubě dokonce postavili nízké domky, aby se měli kde schovat, kdyby se pokazilo počasí. Z nějakého důvodu se také rozhodli doprostřed dát kmen velkého stromu. Když se k němu Zelana přiblížila, udeřil ji do nosu zřetelný nepříjemný zápach, který se nad ním vznášel.

Potom vyšli z jednoho z nízkých domků na zádi podivné kánoe dvě lidská stvoření s tvářemi porostlými chlupy. Obě byla velmi vysoká a svalnatá a oblečená v nepochopitelné směsi látek a kůží. Také se jim na opasech pohupovalo

něco, co velice připomínalo zbraně, a to okamžitě upoutalo Zelaninu pozornost. Kdyby to byli jen rybáři, určitě by nepotřebovali nosit s sebou všude zbraně. Z toho vyplývalo, že tihle dva nehledají na tváři Matky Moře potravu. Zelana couvla do stínu a otevřela svou mysl slovům, která slyšela, aby jim mohla porozumět.

"Vypadá to na klidnou noc, kapitáne," řekl první člověk.

"To jo," odpověděl druhý drsným hlasem, "a už taky bylo na čase. Hnusného počasí už jsem si tady užil dost."

Zelana byla spokojená, že jim rozumí, a trochu ji překvapilo, že Veltanova teorie komunikace byla správná. Nebylo zrovna obvyklé, aby Veltanovy experimenty dopadaly přesně podle jeho představ.

"Radši pošli nahoru hlídku, Bejku," navrhl ten, kterého jeho druh nazval kapitánem. "Teď, když se počasí uklidnilo, by se tu mohly objevit i jiné lodě. Neproháníme tady Racka jen tak pro zábavu."

"Ano, kapitáne," odpověděl mohutný Bejk, "Trogitské lodě se většinou drží u břehů, ale bouřka je mohla vyhnat na hlubší vodu. Když budeme mít kliku, sklídíme slušnou dávku trogitského zlata, než se zase stihnou vrátit na dohled pobřeží."

"Začínáš myslet jako opravdový Maag, Bejku," pravil kapitán s ďábelským šklebem. "Myšlenka, že můžeme sbírat trogitské lodě jako jablka ze stromu, mě fakt příjemně hřeje v břiše. Ráno zaúkoluj posádku, ať spraví plachty a uklidí ten binec, který bouřka udělala z lanoví. Párkrát to vypadalo, že už nás moře spolkně."

Zelana seděla se zkříženými nohama na hladině Matky Moře a zvažovala několik zajímavých možností. Ti dva cizinci, Bejk a kapitán, říkali své kánoe "lodě" a někde v blízkosti se podle všeho nacházely další lodě. Bylo jasné, že lidská stvoření, která si říkají "Maagové", se neprojiždějí po tváři Matky Moře proto, aby lovíli ryby. Místo toho hledali lodě ostatních cizinců, aby si z nich mohli vzít zlato. Dahlain je odhadl dobře. Zlato je opravdu velmi zajímavé, i když Zelana nechápala proč. Ale věděla, že když nechá Racka být, dost možná propásne skvělou příležitost. Teď, když rozumí jejich řeči, a pokud se opravdu všechno odehraje tak, jak doufal kapitán, mohla by si prohlédnout Maagy přímo v akci.

Pokud se ukáže, že jsou dobří, jejich loď by věci velmi usnadnila. Stačilo by prohodit pár slov s Matkou Moře a mořský proud by odnesl Racka přímo k západnímu pobřeží Dhrallu tak rychle, jako vítr žene smítko prachu.

Čím víc o tom Zelana přemýšlela, tím víc věřila, že tihle Maagové by mohli být přesně to, co hledá. Bude je ještě muset chvíli pozorovat a poslouchat, a to znamená, že bude muset být někde v tom plovoucím obydlí, kterému Maagové říkali Racek. To ovšem nebude nejmenší problém. Existují způsoby, jak být dokonale nenápadná a přitom vidět a slyšet úplně všechno. A potom, když se jí Maagové budou zamlouvat...

Mořeplavci

1

řestože by to kapitán Sorgan Háknos rozhodně popřel i na smrtelné posteli, pravda byla taková, že objevení země Dhrall jím a posádkou jeho lodě Racek byla čirá náhoda. Celý svět dobře ví, že Sorgan Háknos ze země Maag je největší mořeplavec všech dob. Žádný z mužů se mu nevyrovná ve schopnosti předvídat směr větru, počasí, příliv a odliv nebo pravděpodobnou hodnotu nákladu libovolné lodě, která měla tu smůlu a potkala Racka na otevřeném moři. Mužové ze země Maag jsou vyšší než obyvatelé zemí, ležících víc na jih, a po moři se začali plavit poměrně brzy. Maagské hory se naklánějí přímo nad mořem a jejich úbočí jako by přímo ukazovala na širý oceán a říkala: "Tudy." V horách se dobře loví zvěř, ale špatně se na nich pěstuje obilí, proto Maagové raději sklízeli na moři, které dávalo dobrou úrodu. Rybářské háčky vykováte ze železa mnohem snadněji než radlice pluhů a sítě na ryby sklízějí rychleji než kosačky. A lidé, kteří se plaví po moři, nemusejí trávit dlouhé měsíce čekáním, než plody jejich snahy vyrostou. Plody moře jsou vždycky po ruce a mohou se sklízet ve kterémkoli ročním období.

Lidé ze země Maag si již ve své rané historii osvojili jeden zvyk - místo jmen často používali popisné přezdívky. V maagské vesnici jste tak snadno mohli narazit na hned několik "Velenohů" a "Kolozubů" a také se v nich nezdálo vyskytovat alespoň jeden "Dutohlav", "Tlust'och" nebo "Rychlonožka". Když Maagové poznali o něco kulturnější obyvatele jihu, začala se objevovat i obvyklejší jména. Sorgan Háknos byl na své jméno víceméně pyšný, protože znamenalo, že ho ostatní srovnávají s orlem, nejušlechtlejším ze všech ptáků.

Na moře poprvé vyplul ještě jako mladík a jeho prvním kapitánem byl legendární Dalto Velenos, muž, jehož samotné jméno dokázalo zmrazit hrůzou srdce každého trogitského kapitána, který se odvážil na severní moře.

Trogité byli hrabivý národ, rádi si присvojovali věci, které jim nepatřily, zvláště ty, které sice po právu patřily někomu jinému, ale ten dotýčný je ještě neobjevil. Kdysi dávno v historii hledal trogitský prospektor nová ložiska mědi a cínu a daleko na západě, na samém západním výběžku země Shaan, která leží na západ od Maagu, našel zajímavé území.

Maagové, ač neradi, museli uznat, že trogitský průzkumník nepostrádá odvahou, neboť shaanští domorodci měli hezký zvyk sníst všechno - nebo každého -, koho zabili. Nechat se zabít je jedna věc, ale nechat se sníst druhá.

Každopádně, trogitský průzkumník si koupil přátelství shaanských divochů několika bezcennými trezkami a oni ho za to zavedli na místo, kde měly řeky písčité dna. Spousta řek má písčité dna, ale písek na dnech shaanských řek obsahuje převážně zrnka ryzího zlata. Zpráva o zlatonosných shaanských řekách se brzy rozkřikla a z celého známého světa se sem rozjeli dobrodruzi, kteří si chtěli zabrat svůj díl. Po pár měsících se ovšem také rozneslo, že odvážlivci, kteří se do Shaanu vydali, se odtud nikdy nevrátili.

Zlaté nadšení výrazně pohaslo.

Zdroj trogitského zlata byl dobře známý, ale ještě známější byla nebezpečí, která musel podstoupit každý, kdo si chtěl také nabrat. Zlato ovšem nemá moc velkou cenu, pokud ho jeho majitel nedokáže dopravit někam, kde ho může utratit. Trogité tento problém vyřešili rychle. Začali stavět lodě, na kterých odváželi své bohatství do Trogu. Byly to velké lodě, široké a s hlubokým ponorem, které se po moři spíš jen tak valily než elegantně pluly. Maagské lodě byly naproti tomu štíhlé a rychlé. Majitelé trogitských lodí byli ke své škodě navíc lakomí a nechtělo se jim najímat na svá plavidla válečníky jako strážce.

Někdy v té době se Maagové na rybaření vykašlali. Trogité vydobyli zlato ze shaanských řek, dotáhli ho k pobřeží a naložili na své mohutné plovoucí pokladnice. Potom vypluli k severnímu moři, kde už na ně Maagové čekali.

Sorganu Háknosovi se od kapitána Velenosa dostalo ve věci odlehčování trogitských lodí od vši zbytečné váhy důkladného vzdělání. Protože byl Sorgan mladý, všechn svůj výdělek přirozeně prohrál. Mladí námořníci jsou výteční hýřilové, ovšem po pár měsících si Sorgan všiml, že kapitánova hromada kořisti je mnohem, mnohem větší než úspory obyčejného námořníka, a začal tedy s až nábožným odhodláním odkládat polovinu každé výplaty stranou. Vydržel a brzy našetřil tolik, aby si mohl koupit vlastní loď - Racka.

Racek nebyl v moc dobrém stavu, když ho Sorgan koupil od starého mrzutého piráta, kterého náhodou potkal v krčmě v maagském přístavu Weros. Měl potřhané plachty a značně do něj zatékalo. Ale nic lepšího si Sorgan zatím dovolit nemohl. Kdyby během obchodního jednání byl starý pirát zcela střízlivý, zřejmě by ze Sorganu vyrazil víc peněz, ale právě mu došlo zlato na životně důležité tekutiny a Sorgan mazaně obchodování protahoval tak dlouho, dokud nebožákův jazyk nevisel ven z vyprahlých úst. Pravidelně také natřásal měšec se zlatem, předstíraje, že je to pouhý bezděčný zvyk.

Rajský cinkot peněz hrál v konečném rozhodnutí namazaného piráta přijmout Sorganovu nabídku nemalou roli. Sotva Sorgan Racka koupil, přemluvil dva ze svých bývalých spolunámořníků, Bejka a Krydu Pazoura, aby mu šli dělat prvního a druhého důstojníka. Ne že by ty hodnosti samozřejmě v té době měly nějaký význam. Ve skutečnosti Sorgan především potřeboval někoho, kdo by mu pomohl uvést Racka do plavby schopného stavu.

Trojici trvalo rok a nějaký ten den navíc, než dokončila všechny opravy - většinu zdržení měl na svědomí nedostatek peněz. Kdykoliv peníze došly, museli nechat práce a vyrazit do uliček u pobřeží hledat opilé námořníky, kteří měli v měšcích ještě aspoň pár mincí.

Nakonec se podařilo dát Racka trochu dohromady a trojice musela opět vyrazit do ulic, tentokrát shánět posádku. Racek byl standardní válečná veslice, třicet metrů dlouhá a osm metrů široká, potřeboval tedy standardní posádku. Sorgan dělal, co mohl, aby počet potřebných mužů co nejvíc snížil, ale níž než na osmdesát jít nemohl. Ještě přemýšlel, že by zredukoval počet veslařů, ale Bejk a Pazour tvrdě protestovali, protože menší počet veslařů znamenal nižší rychlost, a čím rychlejší loď, tím víc peněz.

A tak teď Racek brázdil vody severního moře a hledal vhodné cíle.

Jednoho jinak zcela nedůležitého roku, právě uprostřed léta, natrefil Racek na jednu z těch letních bouří, které většinou nemívají dlouhého trvání - tak dva, maximálně tři dny. Tahle ale trvala déle, posádka Racka musela špatné počasí snášet skoro týden a jen bezmocně pozorovat, jak vyjící vichřice trhá plachty a lanová na kousky.

Když vítr konečně utichl, vynaložila posádka lodi velké úsilí, aby ji aspoň trochu zprovoznila.

Kapitán Háknos to vzal sportovně. Žádná loď se ještě nikdy neplavila po stále klidném moři v záři slunečních paprsků, špatné počasí se prostě vyskytovalo a muselo se vydržet. Kapitáni lodí pochopitelně málokdy opravují lanová a záplatují plachty - to patří k povinnostem obyčejných námořníků. Kapitán Háknos se raději uchýlil do své kajuty, aby dospal, co v uplynulých dnech zameškal.

Ale ani tam neměl klid. Přestože byl Racek mnoho leguí od pobřeží, do kajuty se nějakým způsobem dostala otravná moucha a bzuchela tak intenzivně, že kapitán nezamhouřil oka. Když zrovna nelétala a nebzučela, bylo to ještě horší. Kapitán přímo cítil, jak ho její očka pozorují, sledují každý jeho pohyb, a to bylo ještě nesnesitelnější než neustávající bzukot. Ať se snažil jak se snažil, prostě nedokázal usnout.

Tohle léto se prostě zdálo být poněkud nešťastným.

Jakmile byly plachty a lanová v pořádku, pokračoval Racek v cestě. Plul po větru kus od maagských břehů, když tu Bejk spatřil na horizontu obrys vrchovatě naložené trogitské lodě. "Loď na obzoru, kapitáne!" zařval hlasem tak mocným, že kdyby byla v okruhu jedné legue nějaká skleněná okna, vysypala by se z rámců.

"Kde?" chtěl vědět Háknos.

"Dvacet stupňů na pravoboku, kapitáne!" zařval znovu Bejk.

Háknos předal kormidlo Krydovi a spěchal za Bejkem na pravobok. "Ukaž," přikázal mu.

Bejk ukázal.

"Je docela daleko," řekl Háknos s mírným zklamáním v hlase.

"Veslaři už nám stejně začínají nějak tloustnout, kapitáne," odpověděl Bejk, "trochu sportu by z nich nějaké to sádlo odpařilo, i kdybychom tu loď nakonec nedohnali."

"Na tom něco je, Bejku," souhlasil Sorgan. "Tak dobrá, zkusíme to a uvidíme, jestli ji dokážeme chytit. Vypadá jako trogitská, takže za ten pokus to určitě stojí."

"Rozkaz, kapitáne," řekl Bejk a pak opět zvedl hlas. "Veslaři, na místa!" zahulákal.

Námořníci odpověděli nespokojeným huhláním, ale vytáhli z moře udice, odložili kostky a zmizeli na svých místech v podpalubí.

"Napnout plachty!" houkl Bejk na námořníky na stěžních. Pak zamžoural na moře. "Řekl bych, že to bude tak jedna a půl legue, kapitáne," odhadoval, "a žádná trogitská loď se nemůže Rackovi rovnat, když napneme všechny plachty a veslaři se vynasnaží, aby si zasloužili večeri. Než zapadne slunce, budeme u nich."

"Uvidíme, Bejku. Uvidíme." Sorgan si pronásledování vždycky užíval a kývající se trogitská loď mu dala dobrou záminku, proč Rackovi trochu prohnat křídýlka. Kdyby nic jiného, osvěžující jízda by mu mohla pomoci vyhnat z hlavy myšlenky na tu prokletou bouřku a otravnou mouchu na stropě jeho kajuty. Háknos sice nebyl nijak zvlášť pověřivý, ale šimravý pocit, že je neustále pozorován, mu nedělal dobře.

Trogitská loď také napnula víc plachet, což znamenalo, že si její posádka Racka všimla, ale baňatá kupecká loď nemohla se svým štíhlým pronásledovatelem soutěžit, a když se slunce klonilo k západu, Racek už se rychle přibližoval.

Námořníci, kteří zrovna neměli co na práci, začali vynášet na hlavní palubu zbraně a pak se postavili k zábradlí na boku, cvičně mávali zbraněmi a trénovali si válečný pokřik.

Trogité v ten moment, jako obvykle, svoji loď opustili. Bylo to tak obvyklé, až to byl skoro rituál. Racek na chvíli zpomalil, aby dal trogitským námořníkům čas na skok do vody a urychlené opuštění prostoru mezi oběma loděmi. Pak si Maagové nákladní loď přitáhli háky a ukradli z ní všechno, co mělo nějakou cenu. Kořist odnesli na palubu Racka a odpoutali se, aby Trogité stačili vylézt zpátky na loď, než se některý z nich utopí. Bylo to takové civilizované pirátství. Nikdo nepřišel k úhoně, nedocházelo k poškození lodí a všichni se rozešli v dobrém jako staří přátelé. Háknos se pousmál. Během loňského léta vyraboval jednu trogitskou loď tolikrát za sebou, že už jejího kapitána znal i křestním jménem.

"Neměli bychom ji zapálit, kapitáne?" zeptal se s nadějí v hlase Bejk. Bejk vždycky z nějakého neznámého důvodu hrozně toužil trogitské lodě zapalovat.

"Nemyslím," odpověděl Háknos, "nebudeme jim ničit loď. Dostali jsme, co jsme chtěli. Když ji nezapálíme, možná se vrátí do Shaanu a naloží nový náklad. Pak je můžeme zase najít a znovu okrást."

Maagové nechali trogitskou loď daleko za sebou a Racek uháněl s větrem v zádech na jihovýchod. A v ten moment vstoupila do věci náhoda a nahradila staré známé "jako obvykle". Každý námořník ví, že v moři jsou proudy, řeky, které jsou ovšem na rozdíl od pevninských řek neviditelné. Voda je prostě voda a hladina moře vypadá pořád stejně, ať už si jen tak stojí nebo se kousek pod vlnami někam žene.

Racek si mírumilovně plul na jihovýchod a posádka se vesele probírala kořistí, když vtom to s lodí trhlo a najednou se obrátila na severovýchod. První důstojník Bejk zápasil s kormidlem a ohýbal ho tak, až ho málem zlomil. "Máme problém, kapitáne!" křikl. "Chytil nás proud!"

"Veslaři na místa!" začal Háknos hulákat prakticky ve stejnou chvíli jako Kryda, "stáhnout plachty!"

Námořníci se rozběhli po celé palubě a snažili se jako diví, ale nemělo to žádný efekt. "Nic, kapitáne!" řval Bejk. "Dostal nás a nepustí! Kormidlo je úplně neovladatelné!"

"Až se obrátí příliv, možná proud zpomalí," zadoufal Pazour.

"Na to bych nesázel," odpověděl Bejk a otáčel kormidlem sem a tam, aby zachytil směr proudu. "Je rychlejší než kterýkoli jiný proud, se kterým jsem se kdy setkal. Neřekl bych, že s tím má co dělat příliv. Možná se mění podle ročních období, ale do podzimu je ještě daleko a než přijde zima, budeme dávno tisíc legu od domova."

"Ale že parádně uháníme, co," poznamenal Pazour.

"Snažíš se být vtipný?" obořil se na něj vztekle Bejk.

"Jen mě to tak napadlo," odpověděl Pazour. "Mám veslařům říct, ať toho nechají, kapitáne?"

"Ne. Řekni jim, ať nás otočí tak, abychom pluli předí napřed. Jestli nás to ponese takhle bokem, stačí jedna vlna a převrátíme se. Potom ať složí vesla, ale ať zůstanou na místech. Kdybychom se dostali k nějakému ostrovu nebo útesům, chci, aby se do toho opřeli a dostali nás ven."

"Podle rozkazu, kapitáne," odpověděl Pazour a pohodil patkou, což bylo v jeho podání něco jako salutování.

Ale Racek na žádný ostrov nenarazil. Ještě několik dní letěl na severovýchod a dostával se hlouběji a hlouběji do neznámých vod. Posádka byla stále znepokojenější. Už dva týdny nespátřili zemi a v jejich hlavách se začínaly probouzet staré, provařené historky o mořských příšerách, okraji světa, démonech a obrovských vírech. Bejk a Kryda se pokusili historky zadusit hned v zárodku, ale moc se jim to nedařilo.

Jednoho krásného letního odpoledne proud náhle zpomalil a nakonec se úplně zastavil. Racek zůstal stát na úplně klidném, prázdném moři.

"Jaký je plán, kapitáne?" zeptal se Pazour.

"Pracuju na něm," odpověděl Sorgan. "Nespěchej na mě." Podíval se na Bejka. "Kolik nám zbývá vody?" zeptal se.

"Asi tak na týden, když zavedeme přidělový systém."

"Co jídlo?"

"Toho moc nemáme," hlásil Bejk, "Tlust'och si na to stěžuje už pár dní. Tlust'och sice není nejlepší kuchař na světě, ale ví, jak nastavit solené maso a fazole mořskými řasami, kdyby bylo nejhůř. Řekl bych, že naším hlavním problémem je teď voda."

"Možná zaprší," poznamenal Pazour.

"Naděje se nenapijeme," opáčil Bejk chmurně. "Raději bychom měli najít nějakou zemi, a to rychle, protože jinak..."

Nedořekl, ale ostatní si konec věty v duchu doplnili.

2

Příštích pár dnů dostávala posádka jen malé přiděly, ale potom, takového ocelově šedého rána, ještě před východem slunce, nejvyšší muž na palubě, Kald Velebuk, křikl ze svého místa v koši na hlavním stěžni: "Země na obzoru!"

Menší námořník by si nepatrně šmouhy na východním horizontu nejspíš nevšiml, ale Velebuk, vysoký přes dva metry, ji viděl dobře.

"Určitě?" houkl Pazour směrem ke koši.

"Jsem si naprosto jistý," odpověděl Velebuk, "dvacet stupňů na levoboku, tak tři až čtyři legue daleko."
"Běž vzbudit Bejka," přikázal Pazour Králíkovi, malému šlachovitému muži, který stál poblíž.
"Nebude se mu líbit, když ho vzbudím takhle brzo," protestoval Králík, "je potom opravdu nevrlý."
"Prostě ho kopni do nohy a uteč," poradil mu Pazour. "Nemůže tě chytit, nemáš přece svoje jméno jen tak pro nic za nic, ne?"
"Dokážu utéct i vlastním stínu," nafoukl se Králík, "ale kdybych zakopl a upadl, Bejk mě přišlápne a bude po mně dupat až do večera."
"Vylezeš na stěžeň," nedal se Kryda, "Bejk neumí moc dobře šplhat. Potřebuju mu říct, že se chystáme přistát."
"Přesto bych dal přednost tomu ho nebudit, Pazoure."
Kryda zatáhl obrovskou pěst a strčil ji Králíkovi pod nos. "Být sebou, tak bych si srovnal priority, Králíku," řekl výhružně, "a teď přestaň odmlouvat a udělej, co jsem ti řekl."
"Klid, nevzrušuj se," couvl Králík. "Však už jdu."
Bejk však Králíka překvapil přímo výbuchem nadšení. Bejk byl velký chlap a spotřeboval hodně jídla a vody, vyhlídka na brzké přistání mu proto spravila náladu na celý den.
Racek byl minimálně stejně rychlý jako jeho opeřený jmenovec a když vyšlo slunce, byl už pruh pevniny na obzoru jasně viditelný.
"Králíku, běž za kapitánem a řekni mu, že jsme narazili na zem," poručil Bejk.
"Proč zase já?" zaskučel Králík.
"Protože to říkám. Nesnaž se se mnou hádat, Králíku. Prostě běž a udělej to."
"Rozkaz," odpověděl mrzutě Králík.
"Ten chlap stráví odmlouváním strašnou spoustu času," poznamenal Pazour.
"Ale umí rychle běhat," řekl Bejk, "je jen trochu váhavý, to je všechno. Trochu to přehání s opatrností, ale stačí na něj trochu zatlačit a udělá, co mu řekneš - dřív nebo později."
Kapitán Háknos se objevil okamžitě a ve tváři se mu zračila úleva. "Zahlédl někdo na pobřeží nějaká města?" zeptal se.
"Zatím ne, kapitáne," odpověděl Bejk. "Jestliže se chceme najíst, budeme si muset něco k snědku ulovit."
"Nejdřív najdeme řeku nebo potok," rozhodl se Háknos. "Než půjdeme lovit, ať máme plné soudky vody. Hlad je sice krutý, ale žízeň je daleko krutější."
"Ne o moc," brblal Bejk, "jestli mi začne v břiše kručet ještě o něco hlasitěji, ostatní si budou myslet, že se na ně řítí bouře a hromobití."
"Podívejte na ty stromy!" vyjekl Pazour, který sledoval hustým lesem zarostlé pobřeží. "V životě jsem neviděl tak obrovské stromy!" Pazour se možná často nechával trochu unést, ale tentokrát musel Sorgan dát svému druhému důstojníkovi za pravdu. Les, který se táhl podél břehu, sestával z mohutných stromů, jejichž kmeny měly u země nějakých šest až deset metrů v průměru a stoupaly k obloze jako obrovské sloupy. První větve z nich vyrůstaly teprve ve výšce kolem třiceti metrů.
"Jsou trochu přerostlé," souhlasil Bejk.
"Trošku?" vyrazil Pazour. "Z jednoho takového bychom vyřezali dva Racky a ještě by nám zbylo dost dřeva, abychom si na něm uvařili snídani."
"Stromů se nenajíme," řekl Sorgan, "takže půjdeme a postaráme se o zásoby vody a potom vyrazíme na lov, než nám Bejk zbaští plachty nebo kotvu."

Racek plul asi legui na jih podél zalesněného pobřeží, když Bejk konečně spatřil malou zátočinku, do které se vléval široký potok. Pazour pevně uchopil kormidelní kolo a přistál na písčném pruhu na mělčině. Většina posádky se ujala úkolu naplnit soudky čerstvou vodou a Pazour s malou skupinkou námoníků vyrazil do lesa podívat se po nějaké zvěři.
Vrátili se před západem slunce s prázdnými rukama. "Viděli jsme pár stop," hlásil Pazour kapitánovi, "a narazili jsme na několik hodně používaných zvířecích stezek, ale nepotkali jsme nic, na co by stálo mrhat šípky."
"Dnes večer si nějak poradíme," uklidňoval je Sorgan. "Tlustých hodil hned po přistání do vody pár sítí a podařilo se mu ulovit docela slušné ryby."
"Nemůžu říct, že bych rybí maso nějak miloval, kapitáne," podotkl Pazour.
"Je to lepší než jíst listí a kořínky," usadil ho Sorgan. "Mimochodem, našli jste v lese nějaké známky lidské přítomnosti?"
"Nic, co by mě praštilo do očí. Žádné pokácené stromy nebo můstky přes vodu. Mohli by tam nějakí lidé být, ale nejsou vidět žádné stopy. Nevím, jestli je dobrý nápad nechat Racka přes noc u břehu. Měli bychom raději zakotvit trochu dál, jen pro jistotu. Protože jestli tu nějakí lidé jsou, měli bychom se o nich nejdřív něco dozvědět, do té doby budeme opatrní. Nerad bych byl hlavním chodem něčího oběda."
"Dobrý nápad," souhlasil Sorgan. "Postarej se o to."

Po dalších několika dní Racek pomalu plul podél pobřeží k jihu. Posádka konečně ulovila nějakou zvěř - divoké krávy a jakési přerostlé jeleny -, ale na lidské obyvatele lesa nenarazila.
"Někde tu musí být nějakí lidé, kapitáne," ozval se Pazour jednoho odpoledne, asi tak týden po prvním přistání.
"Proč?" zeptal se Háknos.
"Protože všude jsou nějakí lidé - i na pobřeží Shaanu."
"Tak doufejme, že nejsou jako Shaanové - pokud tam tedy nějakí lidé jsou," poznamenal Pazour. "Bez lidí, kteří požívají ostatní lidi, se dokážu celkem dobře obejít."

"Možná jsme jen přistáli moc daleko na severu," uvažoval Sorgan. "Je pořád ještě léto, nevíme, jak tu vypadají zimy. Možná že zdejší obyvatelé prostě žijí na jihu."

Racek pokračoval jižním směrem podél prázdného pobřeží, ale asi tak za hodinu se náhle z hlavního stěžně ozval Velebukův hlas: "Hej, kapitáne!" zařval. "Vidím před námi vesnici. Žádné lidi nevidím, ale z některých domů se kouří." "Vidíš, Bejku, bál ses zbytečně." Sorgan se podíval nahoru. "Jak je to daleko, Velebuku?" křikl.

"Na druhé straně toho kousku písku před námi," zavolal Velebuk, "vidím na břehu čluny, ale nikoho u nich."

"Nejspíš jsme je vyplašili," řekl Háknos. "Měli bychom se přibližovat pomalu a opatrně. Nechceme dělat moc velký rozruch." Pak se otočil a zavolal: "Hej, Králíku!"

"Ano, kapitáne?" odpověděl mrštný námořník.

"Vezni si svůj roh a párkrát na něj zatrub. Před námi je vesnice a já bych byl rád, kdyby její obyvatelé věděli, že se blížíme a že nemáme špatné úmysly."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Králík, na moment se ztratil v podpalubí a pak se zase vynořil s velkým, zakrouceným rohem. Přiložil ho k ústům a vyloudil z něj táhlý, žalostný zvuk, který se odrazil od stěny vzrostlých stromů.

Háknos s ostatními pozorně naslouchali, ale žádná odpověď nepřišla.

"Zkus to ještě jednou, Králíku," přikázal Sorgan, "a pokus se, aby to tentokrát znělo trochu radostněji."

Králík zatroubil vysoký, ječivý tón, zakončený falešným kviknutím.

"Řekl bych, že by Králík potřeboval trochu cvičit," poznamenal kriticky Bejk. "Znělo to, jako když šlápnete kočce na ocas."

Pak se z hloubi lesa ozvala odpověď, o poznání jemnější než Králíkův pokus.

"Vida, začínáme si rozumět," poznamenal Háknos. "Trub dál, Králíku," přikázal, "a snaž se, ať to zní přátelsky."

"Dělám co můžu, kapitáne," fňukal Králík, "nikdo na palubě nemá rád, když cvičím, takže jsem trochu zakrněl."

Racek obeplul písečný vršek a posádka se shromáždila na boku, aby si prohlédla vesnici, semknutou kolem mělké zátoky.

"Nic moc," podotkl Bejk, "klacky utěsněné drny."

"Čekal jsi snad královské paláce, Bejku?" zeptal se Sorgan. "Jsem rád, že nevidím kamenné domy. Jsme jen jedna loď, takže nepotřebujeme narazit na lidi, kteří mají v zádech jako pojistku kompletní civilizaci. Vypadá to, že jsme to tu objevili dřív než Trogité. Řekni posádce, ať se krotí a nezačne hned mávat meči a kopími. Nechceme je moc znervóznit. Les je hned za vesnicí a já bych nerad, aby z něj začaly létat šípy, až budu mluvit s náčelníkem. Zaveď Racka do zátoky, Bejku, ale zakotvíme kousek od pláže a dál pojedeme na člunu. Očekávám, že ti z vesnice pochopí, že si s nimi chci promluvit a ne bojovat."

Bejk souhlasně zabručel a pomalu vplul s Rackem do zátoky. Když byl tak sto metrů od břehu, kázal vyhodit kotvu a námořníci spustili na vodu Háknosův člun.

"Zůstanu v dostřelu luků," oznámil kapitán Bejkovi, "ale řekni posádce, ať nechá zbraně ležet a vytahuje je, jedině kdyby se něco pokazilo." Pak přešel z lodě do člunu, chopil se vesel a připlul ještě blíž k pobřeží. Tam se zastavil a čekal.

Několik obyvatel vesnice přišlo na pláž a zdálo se, že o něčem diskutují. Potom jeden z nich, vysoký, štíhlý muž s dlouhými světlými copy, oblečený do kůže, nasedl do kánoe a ostatní loďku popostrčili do vody. Světlovlasý připádlal k Háknosovi - podle toho, jak mu to šlo, nepádlalov zdaleka poprvé. Když se přiblížil na dohled Racka, Sorganova lehce zamrazilo v zádech. Tohle byl rozhodně člověk, kterého nebylo dobré brát na lehkou váhu. Byl velmi hubený a ve tváři měl ostré rysy. Ale to, z čeho kapitána Racka mrazilo, byly jeho oči. Měl v nich odhodlání, jaké Sorgan zatím viděl jen párkrát. Bylo jasné, že když tenhle domorodec něco chce, tak za tím jde tak dlouho, dokud to nedostane. Sorgan věděl, že odted' musí důkladně vážit každý krok.

"Co chcete?" zeptal se cizinec. Neznělo to ale nepřátelsky a Háknos to pokládal za dobré znamení. Trochu ho udivilo, že cizinec mluví maagsky. Tím se věci výrazně zjednodušovaly.

"Nechceme dělat žádné problémy, příteli," odvětil, "jsme tu cizinci a ani přesně nevíme, kde se vlastně nacházíme."

"Tohle je země Dhrall," odpověděl domorodec, "panství Zelany ze Západu. Stačí ti taková odpověď na tvoji otázku?"

"Jsem si jist, že jsem o Dhrallu ještě nikdy neslyšel," řekl Sorgan. "Ale jsme velmi daleko od domova a tím se to vysvětluje. Ta Zelana je vaše královna nebo tak něco?"

"Ne tak docela. Ale předpokládám, že se s ní brzy setkáš. Jsi Sorgan Háknos?"

"Jak to víš?" vyděsil se Sorgan.

"Zelana ze Západu nám řekla, že přijedete. Také nám řekla, že nebudete o Dhrallu nic vědět, a proto vám mám zodpovědět všechny otázky, které mi položíte."

"Jak je možné, že o nás věděla?" zeptal se Sorgan. "Ve skutečnosti jsme vůbec neměli v úmyslu plout tak daleko od naší země Maag."

"Ale zachytil vás přece mořský proud a odnesl vás sem. Nestalo se to snad přesně takto?"

"Zdá se, že toho o nás víš velmi mnoho, cizinče, a já neznám ani tvé jméno."

"Právě jsem k tomu mířil, Sorganě Háknosi," řekl vysoký muž. "Já jsem Dlouhý luk z kmene Starého medvěda a Zelana ze Západu mi poručila, abych tě poslal k Bílému copu, náčelníkovi osady a kmene Lattaš. Mezi naším územím a územím kmene Lattaš sídlí tři další kmene a ty zapálí ohně na pobřeží, které vás povedou. Umiš jistě počítat alespoň do tří?"

"Samozřejmě že umím," ohradil se Sorgan a cítil se velmi dotčeně. "Jak jsi přišel ke jménu Dlouhý luk?"

"Jsem o něco vyšší než ostatní muži z kmene Starého medvěda, takže můj luk je delší." Zvedl luk, aby se na něj Sorgan mohl podívat. Nezvedl ho nijak rychle a nikde v dohledu se nenacházel žádný šíp; ani luk nedržel tak, jako by ho chtěl v příští chvíli použít. Oba, Dlouhý luk i Sorgan, si dávali pozor, aby nedělali žádné prudké pohyby, protože je právě bezpochyby mělo na mušce několik desítek lučištníků.

"Pěkná práce," ocenil luk Sorgan.

"Umí všechno, co od něho čekám," řekl skromně Dlouhý luk, "zatím jsem s ním ještě neminul."

Sorgan usoudil, že se blondák trochu vytahuje, ale přesto to znělo tak jistě, že svoje pochyby zvažil. "Jak daleko na jih je to lattašské území?" zeptal se.

"Deset dní chůze dospělého muže," odpověděl Dlouhý luk. "Až minete ohně na pobřeží, dostanete se k úzké zátočině, která ústí do poměrně širokého zálivu. V čele zálivu leží Lattaš a tam vás bude očekávat Zelana."

Sorgan zamžoural na hladinu a trochu si to v hlavě přepočítal. "Je to jen odhad, ale řekl bych, že Racek - to je moje loď - by to mohl zvládnout za tři dny."

"Být tebou, dal bych si pozor, aby to netrvalo déle," poradil mu Dlouhý luk. "Zelana je netrpělivá a věř mi, že je lepší ji nedráždit. Dostal jsem také příkaz zeptat se, zda pro vás něco znamená slovo zlato?"

"Ano, samozřejmě!" odpověděl Sorgan bez váhání.

"Samotného by mě to nenapadlo, ale Zelana mi řekla, abych před tebou zlato zmínil. Máte dost vody a jídla na tři dny? Zelana už vás nenechá na vaší cestě na jih zastavit."

"Jak by to asi chtěla udělat?"

"Jsem si jistý, že to ve skutečnosti nechceš vědět, Sorganě Háknosi. Pravděpodobně se ještě setkáme, ale teď by ses měl vydat co nejrychleji na cestu. Bude to tak pro všechny lepší."

3

"Měl kromě toho luku nějaké další zbraně, kapitáne?" zeptal se Bejk, když se Sorgan vrátil na Racka.

"Měl na dně kánoe položený balík šípů a oštěp," odpověděl Sorgan, "nedotkl se jich, ale dal je tam tak, abych na ně dobře viděl. Určitě chtěl, abych si jich všiml. Co je ale zajímavé, že oštěp neměl železný hrot, byl vybroušený z kamene."

"Lidožrouti ze Shaanu také dělají zbraně z kamene," podotkl Bejk. "Nemám z toho moc dobrý pocit, kapitáne. Jen si představím, že by mě někdo mohl povečeřet, a mrazí mě z toho v zádech."

"Neřekl bych, že tihle chlapíci jsou zvyklí pojídat návštěvy," soudil Sorgan. "Ten v kánoi vypadal celkem přátelsky. Věděl, jak se jmenuju, a chtěl vědět, jestli máme dost jídla a vody. Asi tak tři dny odsud je místo zvané Lattaš, tam na nás čeká nějaká žena jménem Zelana, která s námi chce mluvit. Dlouhý luk mi řekl, že by mohlo jít o nějaké zlato."

Vypadá to, že ta Zelana možná potřebuje najmout lidi, kteří umějí bojovat, a je ochotná za to dobře zaplatit."

"Odmítám poslouchat rozkazy od nějaké ženské, kapitáne," ohradil se Pazour.

"Toho se neboj, Pazoure," řekl Sorgan, "budeš dostávat rozkazy ode mě, jako vždycky. Se Zelanou budu jednat já. Napněte plachty a vyrazíme na jih. Čeká tam na mě dáma, která si se mnou chce promluvit o zlatu, tak se zbytečně nezdržujeme."

Jakmile Racek vyplul ze zátoky, zadul mu do plachet svěží vítr a loď brzy hladce klouzala po vlnách asi tak legui od pobřeží Dhrallu. Večer už byl Racek pěkný kus od vesnice Dlouhého luku a Sorgan obezřetně kázal zakotvit na závětrné straně malého ostrůvku. Nikdo, kdo má mozek v hlavě, necestuje neznámými vodami v noci.

Sorgan vstal s prvními slunečními paprsky a vyšel na palubu, aby se podíval, jaké je počasí. Tam našel Pazoura a Králíka, kteří se nakláněli přes zábradlí na pravoboku. "Co vidíte?" zeptal se jich.

"V té vodě jsou fakt divná zvířata, kapitáne," odpověděl Králík. "Už jsem sice viděl delfíny i sviňuchy, ale že by byli růžoví, to se mi ještě nestalo."

"Děláš si legraci!" nevěřil Sorgan.

"Ať se propadnu," dušoval se Králík, "slyšel jsem je, jak tady šplouchají a kníkají už před rozedněním, a když se udělalo dost světlo, abych si je mohl pořádně prohlédnout, nevěřil jsem vlastním očím."

"Má pravdu, kapitáne," přisvědčil Pazour. "Jsou normálně růžoví jako vycházející slunce a prohánějí se ve vodě jako děcka, když si hrají před domem."

"Zrovna tamhle jeden je," ukázal Králík do vody.

Sorgan jen zíral. Stvoření ve vodě byl zcela určitě delfín a zcela určitě byl růžový.

Brzy jich kolem Racka plavalo víc, skákali nad hladinu, cákali kolem sebe vodu a pisklavě se hihňali. "Tohle je opravdu divné místo," zamumlal Sorgan. "Vůbec bych se nedivil, kdybychom narazili na fialové žraloky nebo jasně zelené velryby. Vzbud' posádku, Pazoure. Počasí vypadá dobře, vydáme se na cestu."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl stručně Pazour.

Racek plul dál na jih, ale teď už nebyl sám. Růžoví delfíni ho věrně doprovázeli, plavali před přídí i podél boků a štěbetali na posádku.

"Úplně jako by nám dělali eskortu, že jo, kapitáne?" komentoval jejich počínání Bejk. Pak se soustředěně zamračil a zahleděl se do vody plné vesele poskakujících tvorů. "Zajímalo by mě, jak asi chutná delfíní maso."

"Ne!" okřikl ho ostře Sorgan. "Provází nás štěstí, Bejku. S ničím si nezahrávej. Mohl bys na nás přivolat bouři nebo rovnou vodní smršť a do Maagu je to pro osamělého plavce daleko."

"Ty růžové potvory nemají s počasím absolutně co dělat, kapitáne," protestoval Bejk.

"Možná ne, ale nebudeme to pokoušet. Prostě o tom vůbec nepřemýšlej, Bejku. Nech to být."

A tak Racek, doprovázený poskakujícími delfíny, hbitě plul dál k jihu v růžové záři vycházejícího slunce.

"Na pobřeží hoří oheň, kapitáne," zavolal Velebuk ze strážního koše.

"Měj oči na stopkách," odpověděl Háknos. "Ještě potkáme další dva. Až mineme třetí, musíme dávat pozor, protože tam někde bude průliv, který ústí do většího zálivu. To je to místo, které hledáme."

"Rozkaz, kapitáne," křikl Velebuk.

Třetího dne brzy odpoledne minul Racek třetí hořící hranici a Háknos přikázal posádce pátrat po přístavu.

Obepluli mys a hned za ním se vynořil úzký kanál, sevřený mezi dvěma výběžky pevniny.

"Vezmu si kormidlo, Bejku," řekl Sorgan a položil jednu ruku na kormidlo. "Ať se veslaři připraví; a stáhněte plachty. Nepoženeme se na mělčinu, když jsme tak blízko vesnici té bohaté dámy."

"Ano, kapitáne," souhlasil Bejk.

Háknos posoudil možnosti a provedl Racka úzkým průlivem do zálivu, který se rozkládal za ním. Byl si poměrně jistý, že se ho Dlouhý luk nepokoušel zradit, ale přesto chtěl postupovat pomalu a v klidu. Obyvatele vesnice neznal a oni neznali jeho. Pohlédl na oblohu. Už bylo odpoledne a najít vesnici a vplout s lodí do přístavu jistě chvíli potrvá, do Lattaše se tedy nejspíš dostanou nejdříve při západu slunce nebo ještě později. Možná by bylo bezpečnější zakotvit dál od pobřeží a počkat do rána. Potom by připluli za denního světla a všichni by jasně viděli, co všichni ostatní dělají.

"Vylez na stěžeň, Pazoure," přikázal druhému důstojníkovi, "a podívej se, jestli tu vesnici uvidíš. A taky se koukni po nějakém kotvišti na noc. Počkáme do rána a potom si pojedeme promluvit s tou prachatou náčelnicí."

"Jasně, kapitáne," souhlasil Pazour. "Nebudeme domorodce dráždit, když nemusíme."

Racek zakotvil u skalnatého pobřeží, na kterém se nenacházel ani kousek písčité pláže. Háknos nechtěl, aby se v noci za tmy mohl kdokoli na jeho loď připlížit. Pro jistotu ještě rozmístil na přidi i na zádi hlídky.

Noc uběhla klidně a druhý den ráno se zdálo být všechno v pořádku. Hlídky viděly v noci poblíž široké písčité pláže u čela zálivu ohně a Sorgan svolal posádku Racka na záď na malou poradu. "Až budeme ve vesnici, chci, abyste se chovali jak se sluší a patří," rozkázal, "co se týče jejich žen, koukejte se krotit, a když se vám bude líbit nějaká cetka, necháte ji na pokoji. Budou proti nám mít přesilu tak deset na jednoho, takže budeme opravdu zdvořilí. Ti lidé od nás patrně potřebují nějakou pomoc a jsou ochotní za ni zaplatit zlatem, takže se podle toho budeme chovat. Žádné mávání meči a kopími, ani nebudete na nikoho cenit zuby a vyhrožovat pěstí. Dost možná jde o velkou hromadu zlata a já bych se velmi rozzlobil na každého, kdo by chtěl provést něco, co by nám setkání s tou hromadou překazilo. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?" Rozhlédl se po námořnících mrazivým pohledem a s temným výrazem ve tváři.

Vypadalo to, že všichni požadavek pochopili okamžitě.

Když se slunce vylouplo zpoza horizontu, zvedl Racek kotvy a veslaři začali pomalu zabírat směrem k čelu zálivu, kde noční hlídky viděly ohně.

"Ať pokračují, dokud nebudeme tak sto metrů od břehu, Bejku," rozkázal Sorgan. "Tam spustíme kotvu a počkáme, co udělají domorodci. Když se budou chovat mírumilovně, fajn. Když ne, tak Racka otočíme a pojedeme někam jinam."

"Je mi to jasné, kapitáne," souhlasil Bejk.

Sorgan si všiml, že vesnice Lattaš je o něco větší než ta, ve které se setkal s Dlouhým lukem. Na pláži bylo mnoho kánoí a na bidlech se sušily rybářské sítě. Vypadalo to, že lattašští jsou hlavně rybáři. Domky, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, byly většinou vyrobené z větví stromů, pevně spletených do kupolovitých dřevěných koster, a přestože vypadaly dost primitivně, Háknos si byl jistý, že před nepřítelným počasiem chrání své obyvatele celkem dobře. Ve vesnici nebyly žádné ulice ani nic podobného, chýše byly rozmístěné naprosto náhodně.

Mezi vesnicí a řekou, která tekla z nedalekých hor, byl vystavěný pevný val, který dával tušit, že řeka má ve zvyku se tu a tam rozvodnit.

Netrvalo dlouho a od břehu vyrazil asi tucet kánoí, poháněných pádlujícími domorodci oblečenými v kůžích. Sorgan si všiml, že jsou všichni poměrně dobře ozbrojeni. Jejich šípy a oštěpy měly kamenné hroty, ale pořádně naostřené kamenná špička si mohla prorazit cestu k životně důležitému orgánu stejně dobře jako železná.

Kánoe se rozmístily mezi Rackem a pláží v půlkruhové formaci, kromě jedné, která se přiblížila na několik metrů k Sorganově lodi. Seděli v ní pouze dva domorodci. Ten, který pádloval, byl stejně mohutný jako Bejk a měl ohnivě rudý plnovous, který mu sahal skoro k pasu. Jeho společník byl mnohem starší, na hlavě měl sněhově bílé vlasy, spletené do copů.

Rudobradý zkušeně zastavil kánoi a stařec vstal. "Vítej v Lattaši, Sorgané Háknosi," pronesl hlubokým, zvučným hlasem. "Dlouho jsme očekávali tvůj příchod."

"Jsem poctěn setkáním s tebou," odpověděl Sorgan. Vypadalo to, že se tu dbá na formality. Protože místní neznal, nechtěl nic riskovat.

"Já jsem Bílý cop z Lattaše," představil se muž v kánoi, "a mladší mužové z osady naslouchají mým radám - dokonce častěji, než bych čekal." Stařec se mírně pousmál.

Sorgan si všiml, že má podobně suchý smysl pro humor jako Dlouhý luk. Narovnal se. "Bylo mi řečeno, že paní Zelana by si se mnou ráda promluvila, náčelníku Bílý cope," řekl.

"I mně to bylo řečeno," děl Bílý cop. "Toto je můj synovec, Rudá brada," ukázal na muže, který poháněl kánoi.

"Odvede tě k jeskyni, ve které paní Zelana žije. Já zůstanu tady, aby tvoji muži neměli obavy o tvé blaho. Časem jistě nebudou tato opatření nutná, ale zatím jsme ještě cizinci, vyjděme si tedy vstříc."

"Jsi moudrý muž, náčelníku Bílý cope," řekl Sorgan, "v této záležitosti rád uposlechnu tvé rady." Jestliže chtěl Bílý cop formality, Sorgan byl ochotný zahrnout ho takovou hromadou, až se v ní úplně ztratí.

Oba si opatrně vyměnili místa. Bílý cop vystoupil na palubu Racka a Háknos se spustil dolů do kánoe. "Pořádně se o našeho přítele postarej, Bejku," zavolal Sorgan na prvního důstojníka.

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl nebývalé slušně Bejk.

"Proč žije paní Zelana v jeskyni a ne ve vesnici se zbytkem kmene?" zeptal se Sorgan rudobradého domorodce, který hladce pádloval ke břehu.

"V podstatě sem nepatří, Sorgane Háknosi," odpověděl Rudá brada, "a nemá k nám příliš vřelý vztah."

"Myslel jsem, že je to královna této části Dhrallu," podivil se Sorgan.

"Ne tak úplně," odpověděl Rudá brada. "Naše legendy praví, že žije věčně, ale o prosté lidi se moc nezajímá. Před dávnými a dávnými časy odsud odešla, vrátila se teprve nedávno a teď žije v jeskyni kousek od vesnice. Můj strýc mi říká, že je velmi mocná, a jestliže si přeje, aby se něco stalo, pak se to také stane. Strýc Bílý cop se chová trochu divně, když o ní mluví. Myslím si, že se jí bojí, a to je velmi divné, protože strýc se nebojí ničeho. Ona nikdy z jeskyně nevychází a její jedinou společnicí je malá holčička. Když nám Zelana chce dát nějaký úkol, pošle to dítě, aby nám to řeklo."

"Jak vypadá?" zeptal se Sorgan.

Rudá brada pokrčil rameny. "Viděl jsem ji jen dvakrát a pokaždé měla zakrytou tvář. Slyšel jsem jednou strýce, když mluvil s ostatními stařešiny a říkal jim, že se často proměňuje."

"Proměňuje?"

"Prostě nevypadá pořád stejně." Rudá brada přestal pádlovat. "Až vystoupíme na břeh, mám za úkol vést tě přímo podél vody. Strýc Bílý cop mi řekl, abych si dal pozor a celou cestu k Zelanině jeskyni tě vedl tak, aby na tebe tví muži pořád dobře viděli a nemuseli si dělat žádné starosti."

"Vaši lidé jsou opravdu opatrní, Rudá brado."

"Strýc Bílý cop to tak má rád. Staří muži už jsou takoví."

"Vysvětluje to, proč se dožili tak vysokého věku."

"Nejspíš máš pravdu," souhlasil Rudá brada a opět se chopil pádla. "Musíme vystoupit na břeh už teď. Kdybychom pluli dál, narazíme hned pod hladinou na ostré skály a já bych nerad roztrhl dno kánoe."

"Jak je to k jeskyni daleko?" zeptal se Sorgan.

Rudá brada ukázal pádlem. "Je to v úbočí tamhletoho kopce na konci pláže."

"To je docela daleko od vesnice," poznamenal Sorgan a všiml si, že kopec má podivný kupolovitý tvar a je převážně skalnatý, jen tu a tam porostlý chomáčkem vegetace.

"Zelana totiž asi nemá ráda náš pach."

"Očekává se, že se před ní pokloním nebo tak něco?" zeptal se Sorgan.

"To ne. Strýc Bílý cop by se o tom zmínil. Jen se jí prostě představíš. Nejspíš už to stejně bude vědět, protože tě popsala, ještě než ses tu objevil." Rudá brada vjel předí kánoe na písek a pak se Sorganem loďku vytáhli z vody úplně. Potom se vydali podél vody, celou dobu tak, aby na ně z Racka bylo dobře vidět.

"Donesly se ti zprávy o nějakých problémech, které by se na nás mohly řítit?" zeptal se Sorgan.

"V téhle části světa jsou pořád nějaké problémy, Sorgane Háknosi," odpověděl Rudá brada. "Kmeny jsou schopné začít válčit kvůli libovolné maličkosti. Je ale pravda, že jsme zaslechli něco o přisěrahách z Pustiny."

"To je kde?"

"Daleko za horami," odpověděl Rudá brada neurčitě. "Moc o tom nevím, protože stařešinové o Pustině mluví neradi. Tvorové, kteří tam žijí, by měli vypadat podobně jako lidé, ale nemyslím, že by to byli lidé. Zelana ti o nich jistě řekne víc. Proto s tebou nejspíš chce mluvit. Tamhle je vchod do její jeskyně." Rudá brada ukázal na rozeklaný otvor ve skalnatém úbočí kopce. "Strýc mi řekl, abychom o sobě dali vědět nějakým hlukem, než vstoupíme dovnitř. Říkal, že Zelanu bychom neměli polekat."

Opatrně přistoupili ke vchodu do jeskyně. "Zelano ze Západu," zavolal Rudá brada do skalní chodby, která mu odpověděla ozvěnou. "Jsem Rudá brada z rodu náčelníka Bílého copu a přivedl jsem ti cizince Sorgana Háknose, se kterým jsi chtěla mluvit."

Chvilíček a potom z temné jeskyně vyšla hezká malá holčička se světlými vlasy. "Co ti trvalo tak dlouho, Háknosi?" promluvila na Sorgana. "Zelana se už o tebe začínala bát. Pojď dál, ale otři si boty, než vstoupíš dovnitř. Nemá ráda, když jí někdo nosí domů bláto."

Sorgan a Rudá brada následovali holčičku skrz nepravidelně tvarovaný vchod a úzkou, kroučící se chodbu do velké síně, ve které hořel oheň. U ohniště seděla zády k nim žena s tmavými vlasy, oblečená v jemné, průsvitné róbě. "To je dost, že jsi tady, Háknosi," řekla, "snad Racek nezchroml?"

"Od vesnice Dlouhého luku je to celkem daleko," ohradil se Sorgan dotčeně.

"Ale když Racek před nějakým tím dnem proháněl trogitskou nákladní loď, vzdálenost mu nijak nevadila."

"Jak o tom víš?" podivil se Sorgan.

"Milovaná ví všechno, Háknosi," řekla přísně holčička, "a každý o tom ví."

"To stačí, Elerie," podívala se na ni žena v průsvitné róbě. Pak se otočila a upřela pohled na Sorgana.

Sorganovi se roztřásla kolena. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy v životě viděl.

"Neciv na mě, Sorgane," řekla Zelana škrobeně. "Není to zdvořilé."

"Odpusť," Sorgan se začervenal. "Jsem z tebe trochu v šoku. Ale už na to musíš být zvyklá."

"Stává se to často, pravda," připustila Zelana. "Ale aspoň že jsi tak odolný, abys při pohledu na mě neomdlel. Nevěřil bys, jak to dokáže otrávit. Vidím, že jsi s sebou přivedl Rudou bradu."

"Ve skutečnosti přivedl on mě," odpověděl Sorgan a hlas se mu stále ještě trochu třásl. "Ukázal mi cestu."

"Takže už se znáte. Dobrá. Pojede s námi, až se budeme vracet do Maagu. Budeme se muset zastavit u Dlouhého luku a také ho vyzvednout, ale podrobnosti probereme později. K věci. Potřebuju válečníky a plátím zlatem. Máš zájem?"

"Slovo ‚zlatu‘ mě velmi zaujalo," odpověděl Sorgan. "Koho chceš, abych zabil, a kolik zlata mi dáš, až bude po něm?"

"Nemáš v těle kouska taktu, Sorgane."

"Šetři to čas," pokrčil Sorgan rameny. "Mluvíme tady o válce?"

"V podstatě ano. Kolik toho víš o zemi Dhrall?"

"Do doby, než jsem před třemi dny potkal Dlouhý luk, jsem o ní ani neslyšel. Rudá brada mi řekl něco o lidech, kteří žijí za horami. Pochopil jsem, že to budou zřejmě ti, kterých vás mám zbavit. Je to nějaká roztržka mezi kmeny? V Maagu jsou takové věci na denním pořádku."

"Je to mnohem víc než roztržka, Háknosi," zasmušila se Zelana. "Dhrallští žijí převážně u pobřeží, kde mohou lovit ryby, ale jsou tu ještě další živí tvorové, kteří žijí ve vnitrozemí v Pustině. Poslední dobou začínají být trochu drzí a já chci, abys je se svými bojovníky přesvědčil, že bude nejlepší vrátit se tam, odkud přišli. Proto jsem pro tebe poslala. Chci, abys získal pro věc ostatní Maagy, aby sem přišli a pomohli nám zatlačit stvoření z Pustiny zpátky za hory. Když sem Maagové přijdou a pomohou nám, dostanou za odměnu zlato."

"Pořád slyším zlato, paní Zelano," řekl Sorgan, "ale myslím, že budu muset také vidět zlato, než začnu něco podnikat ve věci přesvědčování dalších Maagů."

"To zní rozumně," souhlasila Zelana a otočila se na holčičku. "Vezmi ho dozadu a ukaž mu zlato, Elerie, ať vidí, kolik ho tu je."

"Ano, Milovaná," odpověděla dívka. "Je to o kus dál do jeskyně, Háknosi."

"Jsem Háknos," opravil ji Sorgan.

"Aha, to už dává trochu smysl. Musela jsem Zelaně špatně rozumět, když mi říkala tvé jméno. Zdálo se mi takové divné, ale Háknos je lepší. Kolik chceš z toho zlata vidět?" zeptala se nevinně Eleria.

"Co nejvíc," odpověděl bez váhání Sorgan.

"Tolik času rozhodně nemáme. Milovaná trochu spěchá."

Pak Zelana, zabalená ve svých šatech - nešatech vyrazila jakési zaštěbetání a Eleria jí odpověděla podobně. Sorgan usoudil, že je to nějaký cizí jazyk.

Zelana natáhla ruku, přímo ze vzduchu vylovila žhnoucí kus ohně a podala ho Elerii. "Vzadu je tma," vysvětlovala Eleria Sorganovi, "a tohle malé slunce nám posvítí na cestu. Měl by ses cítit poctěn, Sorgane Háknosi. Milovaná si ho chystala k obědu." Strčila mu žhnoucí hmotu pod nos. "Na, jestli chceš, tak to vezmi."

Sorgan dal okamžitě ruce za záda. "Ne, to je dobrý," řekl, možná trochu moc rychle. "Klidně ho nes sama." Jestli ho oči neklamaly, oheň nebyl uzavřený ve skleněné schránce - ani v ničem jiném. Vypadal prostě jako ryzí oheň, ale dívka s ním zacházela naprosto nenuceně.

"Tak dobře. Půjďme," vykročila Eleria a vedla ho dál do jeskyně, svítíc si na cestu kouskem ohně.

"Nepálí tě to do ruky?" zeptal se Sorgan Elerie, když vykročili skalnatou chodbou.

"Ani ne," odpověděla Eleria, "Milovaná tomu řekla, aby nepálilo."

"Proč jí říkáš ‚Milovaná‘?" zeptal se Sorgan.

"Tak jí říkají růžoví delfini," odpověděla Eleria. "Když jsem byla malá, tak jsem si s delfiny hrála."

"Růžové delfiny jsme potkali po cestě, když jsme pluli od vesnice náčelníka Dlouhého luku."

"Já vím. Milovaná je požádala, aby vám ukázali cestu. Nechtěla, abyste se ztratili. To zlato, co chceš vidět, je tady za rohem."

Sorgan ji následoval, pak se na místě zastavil a oči mu málem vypadly z důlků. Jeskynní chodba, kterou s Elerií šli, byla zastavěná stěnou ze zlatých cihel.

"Bude ti tohle stačit?" zeptala se Eleria. "Milovaná může poslat pro další, ale Rudé bradě a ostatním vesničanům by asi chvíli trvalo, než by to sem nanosili."

"Jak dlouhá je ta chodba?" zeptal se Sorgan chvějícím se hlasem.

"Nevím to jistě," odpověděla Eleria. "Docela dlouhá, řekla bych. Zvedni mě do vzduchu a já ti to řeknu."

Sorgan ji zvedl a posadil si ji na ramena. Eleria si posvítla ohněm a zadívala se do jeskyně. "Světlo nedosáhne až na konec," hlásila, "ale kam až vidím, tam je zlato. Je hezké, ale myslím, že by bylo hezčí, kdyby bylo růžové a ne žluté."

Žlutá je trochu nudná, nemyslíš?"

"Mě nenudí," řekl Sorgan.

"Pojďme zpátky," navrhla Eleria. "Milovaná nemá ráda zdržování."

"Vadilo by, kdybys si vzal tak dvě zlaté cihly a ukázal je mužům na lodi?" zeptal se Háknos.

"Určitě ne," zářivě se na něho usmála Eleria. "Jsou jich tu přece spousty, ne?"

"To ano," zajíkl se Sorgan.

Vrátili se zpět do síně v přední části jeskyně.

"Tak co, je tam toho zlata dost, Háknosi?" zeptala se Zelana.

"Tak akorát," odpověděl Sorgan, "s takovou hromadou zlata bych si možná mohl koupit celý Maag. Budu ale muset trochu vzít s sebou, abych ho ostatním Maagům mohl ukázat. Když jim o něm jen řeknu, nebudou mi věřit."

"Ale ne moc," řekla Zelana, "Racek není stavěný na to, aby uvezl takovou váhu, a my nechceme, aby se potopil, až popluje zpátky do Maagu, že?"

"My?" zeptal se Sorgan ostře.

"Eleria a já pojedeme s vámi, a také Rudá brada a Dlouhý luk."

"Ty s námi přece nemusíš, paní Zelano," protestoval Sorgan.

"Určitě ano, Háknosi," odpověděla Zelana. "Musíme sebou hodit a já můžu Racka donutit, aby plul rychleji - a také si pohlídat, abys na naši dohodu náhodou nezapomněl."

"Ale..." začal Sorgan slabě.

"Žádná ale, Sorgane," přerušila ho Zelana. "Odplujeme s odpoledním odlivem. Vrat' se na Racka a připrav se k vyplutí. Já zařídím, aby Rudá brada dopravil na palubu trochu zlata. Elerii vezmi rovnou s sebou, já si musím ještě promluvit s bratrem, než půjdu."

"Já jsem k tomu ale ještě neřekl svoje," zaprotestoval Sorgan.

"Chtěl jsi snad odmítnout?"

"Vlastně..." Sorgan pomyslel na zed' ze zlatých cihel a jeho námitky se vypařily samy od sebe.

"Tak vidíš," usmála se Zelana samolibě. "A teď běžte."

Sorgan vrhl toužebný pohled do chodby do zadní části jeskyně.

"Rychle, rychle, Sorgane," pobídla ho Zelana a zaluskala prsty. "Den nečeká a než půjde slunce spát, už chci být dávno na cestě."

Země Maag

1

tarý medvěd byl náčelníkem kmene a přestože skoro nemluvil, rodiče řekli Dlouhému luku, když byl ještě malý chlapec, že Starý medvěd je velmi moudrý. Dlouhý luk se ovšem tou dobou zajímal jen o své vlastní dětství, takže se s rodiči nehádal, přijal moudrost Starého medvěda jako fakt a s nadšením pokračoval v bytí dítětem. Tou dobou ležela osada kmene Starého medvěda na vysokém útesu, porostlém hustým lesem. Na západ od úpatí útesu se rozkládala širá, třípytlí se tvář Matky Moře. Dlouhý luk si byl jistý, že žádné dítě by si nemohlo vybrat lepší místo k životu než tohle. Jednoho léta, když bylo Dlouhému luku pět, dostalo mnoho lidí z kmene Starého medvěda podivnou nemoc, která je nejdřív spálila horečkou a potom roztrásla zimnicí. Na kůži se jim objevily fialové skvrny a viděli věci, které ve skutečnosti neexistovaly - věci tak strašné, že několik dní jen křičeli -, a nakonec zemřeli.

Ten, který uzdravuje, šaman kmene Starého medvěda, se vyznal v umění léčit, ale mor, který přišel z neznámých temnot a usídlil se ve vsi, odolával všem jeho pokusům, a celá polovina kmene zmizela v nenávratnu. Mezi těmi, kteří odešli, byli i rodiče Dlouhého luku a žena náčelníka Starého medvěda. Ten, který uzdravuje, seznal, že mor ho porazil, i šel za Starým medvědem a řekl mu, ať sebere zbylé členy kmene, kteří ještě žijí, a prchne.

Starý medvěd, ač s žalem, souhlasil a přikázal přeživším, aby spálili své chýše, a odvedl je na nové místo poblíž břehu Matky Moře, na čistou zem, kde si mohli postavit nové domovy. Osířelý Dlouhý luk přijal za svého a vychoval ho, jako by to byl jeho vlastní syn.

Starý medvěd měl také dceru, Mlhavou vodu, ale děti nezačaly, jak to děti většinou dělávají, soutěžit o Medvědovu pozornost; místo toho je smutek spojil dohromady. Přestože vyrůstali společně v jednom domě, ani Mlhavá voda, ani Dlouhý luk nepokládali toho druhého za svého sourozence - nejspíš proto, že Starý medvěd vždycky mluvil o Dlouhém luku jako o "hostu".

Dlouhý luk byl i jako dítě velmi bystrý a zdálo se mu, že Starý medvěd používá slovo "host" proto, aby jemně manipuloval myšlením obou dětí. Jeho cíl byl celkem zřejmý, ale když Mlhavá voda dospěla, Dlouhý luk nenacházel žádný důvod, proč by měl protestovat. Mlhavá voda totiž vyrostla v dívku, která brala mužům dech, když šla kolem. Měla dlouhé vlasy, černé jako havraní křídla, pleť bledou jako měsíc, velké oči a plné rty. Byla vysoká a štíhlá a když dospívala, vyvinuly se jí na těle další zajímavé části. Dlouhý luk zjistil, že je velmi těžké odtrhnout od ní oči.

Otcové atraktivních děvčat většinou začínají být dost nervózní, když se kolem jejich dcer začínají rojit houfy mladíků, ale Starý medvěd zůstal klidný, protože Dlouhý luk se o to postaral za něj. Ač byl Dlouhý luk skoro ještě chlapec, byl celkem vysoký a svalnatý a dokázal být velmi přesvědčivý. Stačilo pár drobných incidentů a ostatní mladí mužové z kmene Starého medvěda pochopili, že pokoušet se o Mlhavou vodu může být velmi riskantní.

Mlhavá voda byla Dlouhému luku vděčná, protože sama měla dost starostí, které vyžadovaly plnou pozornost. Všimla si totiž, že některé z ostatních mladých žen v kmeni sledují Dlouhý luk s nelíčeným zájmem, a měla pocit, že by jim měla dát najevo, aby raději projevovaly nezájem. Mlhavé vodě nedalo moc práce přesvědčit ostatní ženy, že Dlouhý luk není k mání. Většinou stačilo napovědět, ale pár dívek bylo třeba i trochu kopnout. Došlo na nějakou tu modřinu, ale našťastí na žádná vážná zranění.

Starý medvěd mládež jen tiše pozoroval. Neřikal nic, ale často se usmíval.

Ostatní mladici z kmene sledovali Dlouhý luk s jistým respektem. Naučil se brzy zacházet s lukem a nikdy nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč každý šíp, který vypustil ze své dlouhé, elegantně zahnuté zbraně, letěl přesně tam, kam měl, a to i na dost velké vzdálenosti. Pokusil se vysvětlit zvláštní pocit souladu s každým cílem, který si jeho šípy neomylně našly. Podstatou umu každého lučištníka je samozřejmě dokonalá jednota ruky, oka a myšlenky, ale Dlouhý luk si brzy uvědomil, že do toho výčtu musí zahrnout ještě cíl. Byl to právě pocit spojení s cílem, který ležel v jádru jeho neomylné přesnosti. Věřil, že cíl jeho šípy přímo přitahuje, a něco takového se vysvětluje velmi špatně.

Mlhavá voda kupodivu jeho vysvětlení chápala. Byla v jednotě se svým cílem už od dětství.

Každý z kmene Starého medvěda věděl, že nebude dlouho trvat a odehraje se jistý obřad, ale kdy přesně se to stane, to záleželo plně na náčelníkovi Starém medvědovi - a náčelník nikam nespěchal.

Dlouhý luk a Mlhavá voda si byli docela jistí, že to náčelník dělá schválně, aby je pozlobil, ovšem nepřišlo jim to moc vtipné.

Na začátku čtrnáctého léta Dlouhého luku Starý medvěd konečně usoudil, že jsou jeho děti dostatečně dospělé, a váhavě souhlasil, že Mlhavá voda a Dlouhý luk mohou projít obřadem, který je navždy spojí.

Oslava začala ihned. Otec Mlhavé vody byl náčelník a mladý pár byl v kmeni dost známý, na jejich obřad se proto celá osada těšila jako na událost léta. Mladé ženy z kmene daly Mlhavé vodě různé malé dárky a za velkého hihňání se

kolem ní shromažďovaly a bavily se s ní.

Dlouhý luk dostal od svých vrstevníků nové hroty na šípy a na oštěpy, nože vytesané z nejlepšího kamene, a krom toho mu pomohli postavit novou chýši, ve které budou s Mlhavou vodou bydlet.

Konečně přišel den D a Mlhavá voda v souladu s tradicí vstala brzo ráno a odešla k tůni v lese, aby se vykoukala a oblékla do šatů z jemné bílé jelenice, ve kterých se měla zúčastnit obřadu.

Dlouhý luk ji měl spatřit až při obřadu, proto zůstal ležet na svém slammíku s pevně zavřenýma očima, dokud si nebyl jistý, že si Mlhavá voda vzala všechny věci a odešla ven. "Nebud' tam dlouho," zašeptal, když vycházela do záře ranního slunce, a Mlhavá voda se zasmála tím krásným perlivým smíchem, který ho lechtal u srdce.

Slunce vystoupalo nad hluboký les a modré ranní stíny pomalu slábly. Dlouhý luk se pečlivě oblékl a připravil na nejkrásnější den svého života a potom čekal.

Ale Mlhavá voda se nevracela.

Dopoledne už Dlouhý luk nebyl k udržení. Mlhavá voda se také nemohla obřadu dočkat a nikomu nemohla jedna obyčejná koupel trvat tak dlouho. Nakonec Dlouhý luk odsunul tradici a rituál stranou a rozběhl se po cestě, která vedla z osady k tůni v lese. A když k ní doběhl, srdce se mu zastavilo.

Jeho budoucí žena, oblečená v bílé jelenici, se vznášela tvář dolů na nehybné hladině tůně.

Dlouhý luk se zoufale vrhl do vody, popadl Mlhavou vodu do náruče a vytáhl ji na mechem porostlý břeh tůně. Položil ji na břicho a začal ji tisknout záda, jak mu to ukazoval Ten, který uzdravuje, když učil mladíky z kmene, jak křísit oběti tonutí - ale přes veškerou snahu nejevila Mlhavá voda ani tu nejmenší známku života.

Dlouhý luk zvedl tvář k nebi a vyrazil bolestné zavytí, neboť cítil, jak se smysl jeho života právě tiše vypařil jako obláček.

Když Dlouhý luk, otupělý žalem, přinesl mrtvé tělo Mlhavé vody zpátky do vesnice, náčelník Starý medvěd ji oplakal, ale hned kázal poslat pro Toho, který uzdravuje, šamana kmene. "Nemohla se jen tak utopit, že ne?" zeptal se ho.

"Uměla plavat jako ryba a tůň v lese není hluboká."

"Neutopila se, Starý medvěde," odpověděl Ten, který uzdravuje, temně. "Na krku má stopy po zubech. Její život vzal jed."

"Na našem území nežijí žádní jedovatí hadi," nesouhlasil Starý medvěd.

Ten, který uzdravuje, ukázal na stopy na krku Mlhavé vody. "Ani ten největší had nemá tak velké jedové zuby.

Domnívám se, že to byly zuby některého z následovníků Toho-jménem-Vlagh. O služebnících Vlagh se vypráví mnoho příběhů. Na starých báchorkách nebývá mnoho pravdy, ale příběhy o monstrech z Pustiny jsou dost možná pravdivé. To-jménem-Vlagh stvořilo monstra a dalo jim prý jed, aby nepotřebovala žádné zbraně."

"Proč by služebník Vlagh zabíjel naši milovanou Mlhavou vodu?" ptal se náčelník Starý medvěd hlasem plným žalu.

"Objevily se zprávy, že To-jménem-Vlagh chce vyjít z Pustiny, a proto posílá svá monstra na území na pobřeží, aby nás sledovala a poznala naše slabá místa. Ta monstra ale nechtějí být viděna, proto zabijí každého, kdo by byl svědkem jejich přítomnosti, aby mohla nerušeně pokračovat v pozorování a zprávy o nás přinášet zpátky Vlagh."

"Bylo by dobré, kdyby se žádný ze služebníků Vlagh s hlášením do Pustiny nevrátil," promluvil temně Starý medvěd.

"Promluvím si o tom se svým synem Dlouhým lukem. Jeho žal by se mohl stát pramenem věčné nenávisti a

To-jménem-Vlagh by jednou mohlo litovat toho, co jeho odporná stvoření dnes provedla."

"Než vyrazí na lov, pošli ho nejdřív za mnou, náčelníku," řekl Ten, který uzdravuje. "Ale nech ho chvíli truchlit. Až se jeho smutek trochu vyčerpá, dokáže myslet jasněji, a já mezitím seženu další informace o služebnících Vlagh, abych ho mohl vyzbrojit vědomostmi."

Na konci zimy příštího roku se Starý medvěd rozhodl, že nastal čas, aby stále ještě truchlící Dlouhý luk odvedl do domu Toho, který uzdravuje, protože smutek mladého muže stále nechtěl vyprchat. Poručil svému zoufalému synovi, aby šel s ním, a vyrazili.

Kráčeli tajícím sněhem k šamanově chýši a když vstoupili dovnitř, Ten, který uzdravuje, otevřel vak a vysypal z něj na houni hromadu vysušených kostí, aby na ně všichni viděli. "Protože o monstrech z Pustiny, které slouží Tomu-jménem-Vlagh, víme jen velmi málo, napadlo mě, že by nebylo špatné sehnat tělo jednoho z nich a prozkoumat ho, abychom lépe pochopili jejich slabiny," řekl.

"Kde jsi tu mrtvolu našel?" zeptal Dlouhý luk bezbarvým, nevzrušeným hlasem.

"Nenašel jsem ji, Dlouhý luku. Když zahynula Mlhavá voda, vydal jsem se na lov a jednoho jsem chytil do pasti. Nevyznají se v lese, takže není těžké je nachytat. Viděl jsem mnoho stop jejich malých nožek, které mi napověděly, kam bych měl past položit, a potom jsem vykopal jámu a zakryl ji větvemi a listím. Byla to docela hluboká jáma, na dno jsem napíchal naostřené kůly a pak jsem čekal. Nějakou dobu to trvalo, ale nakonec jeden z tvorů Vlagh do pasti spadl a na dně ho přivítaly kůly. Fungovalo to výborně, až na tu drobnost, že mu trvalo dva dny, než konečně pošel. Pak jsem ho vytáhl z jámy ven a spařil všechno maso z kostí, abych si je mohl lépe prohlédnout." Ten, který uzdravuje, pokrčil rameny. "Teď, když jsem zjistil, co potřebujeme vědět, bys mohl zanést jeho lebku k hrobu Mlhavé vody jako dar pro jejího ducha."

Oči Dlouhého luku, dosud mrtvé a bez života, náhle zazářily. "To by mohlo její duši potěšit," řekl, "a kdybych přinesl další lebky, potěšil bych ji jistě ještě víc."

"Takové přání se dá splnit," souhlasil Starý medvěd.

"Takže tedy," pokračoval šaman a vzal lebku do ruky. "Všimněte si, jak jsou jedové zuby složené dozadu, aby nebyly vidět, jako zuby jedovatého hada. Když monstrum zaútočí, zuby vyskočí dopředu. Dokud nezaútočí, jsou zbraně skryté." Odložil lebku a zvedl kost paže. "Tady vidíte, že má na vnější straně paže po celé její délce od zápěstí až po loket ostré ostny. Ostny plní podobnou funkci jako žihadlo vosy nebo sršně. Jsou jedovaté stejně jako zuby a dokud monstrum nezaútočí, také zůstávají skryté, teprve v poslední chvíli vyskočí zpod kůže. Dávej si pozor, až narazíš na tvora z Pustiny, Dlouhý luku, protože se umějí pohybovat velmi rychle. To-jménem-Vlagh vyrobilo výkonné zabíjáky, dokáží ovšem zabít jen z krátké vzdálenosti - na dálku ne."

"To je užitečná informace," řekl Dlouhý luk o něco živějším hlasem. "Způsobuje ten jed bolest?"

"Nesnesitelnou bolest," přikývl Ten, který uzdravuje.

"A dokáže zabít i tvora, ze kterého pochází?" pokračoval Dlouhý luk.

"Tím jsem si jistý."

"Kdybych tedy tím jedem natřel hroty svých šípů, mohl bych poslat bolest a smrt na každého, kdo by mi vstoupil do cesty, nemám pravdu?"

Ten, který uzdravuje, zamrkal. "Proč bys to chtěl dělat? Nikdy přece nemineš cíl, po kterém vystřelíš."

"Monstra z Pustiny mi způsobila velkou bolest a myslím, že jim minimálně stejný díl bolesti dlužím. Slušný člověk vždycky splácí své dluhy."

"Buď velmi opatrný, Dlouhý luku," varoval ho šaman. "Tvorové z Pustiny se na lovu pečlivě skrývají a útočí, teprve když je jejich zamýšlená kořist velmi blízko."

"Já jsem lovec, Ty, který uzdravuješ," připomněl Dlouhý luk šamanovi. "V lese se přede mnou nikdo nemůže schovat. Vlagh sem poslalo své služebníky, protože potřebuje informace, a mým posláním od této chvíle bude zajistit, aby jeho hlad po informacích zůstal neukojený, protože všechny tvory z Pustiny, které potkám, zabiju a jejich hlavy donesu na hrob Mhavé vody jako dar, aby její duch věděl, že ji stále miluji."

"Hodláš na lov vyrazit hned, můj synu?" zeptal se Starý medvěd.

"Pokud tě to potěší, otče..."

"Velmi by mě to potěšilo, Dlouhý luku."

Dlouhý luk z kmene Starého medvěda se tedy sebral a zmizel v lesích, aby v nich pátral po služebnících Vlagh. Během následujících desetiletí poslalo prý Vlagh na území kmene mnoho svých služebníků, ale jen málo se jich vrátilo, protože Dlouhý luk splynul s lesem a nevítaní návštěvníci ho nemohli ani spatřit, ani zaslechnout, a nezachytili ani závan smrti, která na ně vyletěla z jeho luku.

Návrat legendární Zelany ze Západu se v kmenech jejího panství postaral o velký rozruch a lidé z kmene Starého medvěda se cítili velmi poctěni, když se dozvěděli, že je brzy přijde navštívit. Jen Dlouhý luk po setkání s ní nijak zvlášť netoužil a tak, když se zpráva o příjezdu do kmene donesla, vzal svou zbraň a zmizel v lese, aby pokračoval v lovu. Zelana ho přesto vyhledala a Dlouhému luku se to vůbec nelíbilo. Byl si jistý, že ho v lese nikdo nedokáže najít, pokud by si to vysloveně nepřál, ale Zelana se bez nejmenších známek potíží objevila přímo na místě, kde se skrýval, aby ho požádala o pomoc.

"Upřímně, nijak mě to nezajímá, Zelano," řekl jí nezdvořile. "Mám teď svoji vlastní práci. Vyber si raději někoho jiného."

"Tohle je velmi důležité," naléhala Zelana.

"Pro mě ne. Pro mě je důležitá jedna jediná věc, a to je ta, kterou právě dělám."

"Ty nás nemáš moc rád, vid', Dlouhý luku?" zeptala se ho kousavě malá holčička, která dělala Zelaně společnost.

"Nebo spíš nemáš rád nikoho? Nemáš v sobě ani kousek místa pro ‚mít rád', protože všechno zabírá ‚nemít rád'."

"Je to trochu víc než ‚nemít rád', maličká," řekl jí Dlouhý luk o trochu mírnějším hlasem. "Služebníci Vlagh zabili tu, která se měla stát mojí ženou, proto já teď zabíjím je."

"To zní férově," připustila holčička. "Kolik jsi jich zatím pozabíjel?"

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Řekl bych pár stovek. Už je dávno nepočítám. Lovím je už dvacet let."

"Jestliže je tohle pro tebe ta jediná důležitá věc, můžeme zařídit, abys jich mohl zabít tisíce - vid', Milovaná?"

"Možná i víc, Elerie," řekla Zelana. Pak se podívala Dlouhému luku přímo do očí. "Nenávidíme tvory z Pustiny skoro jako ty, Dlouhý luku, a jestli všechno dopadne tak, jak si představuji, zabijeme je všechny a pak půjdeme do Pustiny a zabijeme To-jménem-Vlagh. Co tomu říkáš?"

"Je to plán tak zajímavý, že bych ho rád slyšel celý," odpověděl Dlouhý luk.

Ty dvě ho trochu udivovaly. Zelana byla velmi náladová a chtěla, aby ji vždy bez odmlouvání poslouchal. Elerie však zřejmě viděla přímo do samé podstaty jeho odmítnutí Zelaniny žádosti a chytře mu návnadou "zabiješ jich tisíce" zamávala přímo před nosem, jako se před rybou mává tučnou žíhalou.

Dlouhý luk si, ač nerad, musel přiznat, že Eleriinu návnadu spolkl téměř bez přemýšlení. "Raději si na tu malou budu dávat pozor," řekl si pro sebe, "protože tady se něco děje a já chci vědět co."

Dlouhý luk pochyboval, že mu Zelana říká pravdu, když tvrdila, že loď Maaga zvaného Háknos připluje přes tvář Matky Moře do Dhrallu, a ještě nepravděpodobnější se mu zdálo, že by Maagové udělali cokoli, když dostanou zlato, ale pak se dlouhá, štíhlá loď objevila u vesnice takřka přesně ve chvíli, kterou Zelana předpověděla, a jeho pochybnosti se začaly vytrácet. A co víc, Sorgan Háknos skutečně na slovo zlato reagoval přesně tak, jak Zelana řekla. Zelana se tedy ve svých dvou předpovědích nemýlila a pokud budou Maagové opravdu tak užiteční, jak čekala, dlouhá cesta do jejich domoviny by mohla stát za ten čas i námahu.

Dlouhý luk už několik dní nezabil ani jednoho tvora z Pustiny a trochu se za to styděl. Mlhavá voda ale vždycky byla trpělivá, její duch určitě rád počká, než on, Dlouhý luk, pomůže Zelaně ze Západu s její záležitostí, aby Maagové mohli přijet do Dhrallu a pomoci mu pozabíjet všechny služebníky Vlagh - a nakonec samozřejmě i Vlagh samotné. Dlouhý luk si byl jistý, že duch Mlhavé vody bude velmi potěšen, až přinese na její hrob jako dar hlavu Vlagh.

2

Jednoho bouřlivého odpoledne přinesl vítr do osady Starého medvěda zvuky hlučného pleskání plachet a hned za nimi se objevil Racek. Dlouhý luk pochopil výhody plachet velice záhy, ale když byl vítr čerstvý, stávala se plavba poměrně hlučnou.

"Chystáš se odjet, můj synu?" zeptal se náčelník Starý medvěd, když maagská loď připlula k oblázkové pláži.

"Zdá se mi, že to bude pro dobro kmene, otče," odpověděl Dlouhý luk. "Zelana ze Západu mi řekla, že Maagové nás mohou naučit, jak zabít ještě víc monster z Pustiny, a to by jistě potěšilo ducha tvé dcery, Mlhavé vody."

"Pak je vhodné, abys šel," souhlasil Starý medvěd. "A nedělej si žádné starosti. Osobně se postarám o hrob Mlhavé vody, zatímco tu nebudeš."

"Jsem rád, že to slyším, otče," řekl Dlouhý luk. "Možná jednoho dne budeme moci na její hrob přinést hlavu Vlagh, a z toho bude mít její duch velkou radost."

"I já se budu radovat," opáčil Starý medvěd. "Jdi tedy, můj synu, a necht' tě duch Mlhavé vody provází a střeží."

"Stane se, jak si přeješ, otče," odpověděl Dlouhý luk formálně. Prošel osadou na oblázky pokrytou pláž, odstrčil svou kánoi od břehu a chopil se pádla, aby se přepravil přes vlny k Rackovi. Vesnice a les se pomalu ztrácely za jeho zády, ale Dlouhý luk se neotočil.

"Bezva člunek, příteli," ohodnotil kánoi námořník s obrovskými rukama, který se nakláněl přes zábradlí Racka.

"Člunek?" zarazil se Dlouhý luk.

"Ta hubená lodička, na které jsi připlaval. Je rychlá, že?"

"Zaveze mě všude, kam potřebuji."

"Chceš, abychom ji vzali na palubu?"

"Byl bych rád. Ještě kmen Racka neznám moc dobře a kdyby se náhodou stalo, že bych mezi vás nezapadl, mohl bych na své kánoi odplout zpět domů."

Muž s velkýma rukama se zasmál. "Párkrát by se mi taky takový člun z toho samého důvodu hodil. Strávil jsem většinu života na moři a občas se našel na palubě člověk, se kterým jsme si nepadli do oka. Ty jsi Dlouhý luk, že?"

"Tak mi říkají."

"Mně říkají Pazour," představil se muž, "sice to není nijak extra jméno, ale s tím už moc nenadělám. Pojď nahoru, Dlouhý luku, kapitán tě chce vidět. Já se postarám o tvoji kánoi."

"Měl bych říct Zelaně ze Západu, že jsem tady," namítl Dlouhý luk.

"Je u kapitána v kajutě na zádi," informoval ho Pazour. "Když jsme vypluli z Lattaše, zabrala si jeho kajutu, což se mu sice moc nelíbilo, jenže kdo platí, ten poroučí. Ve dne sice pořád úřaduje u sebe, ale na noc se přesouvá ke mně a k Bejkovi."

Dlouhý luk podal Pazourovi provaz, přivázaný k přídi kánoe, a hbitě vyšplhal na palubu maagské lodi. "Která strana je záď?" přeptal se.

"Támhleta," ukázal Pazour.

"A kdo je ten, kterému říkáte kapitán?" zeptal se ještě Dlouhý luk. "To slovo neznám."

"Mluvil jsi s ním, když jsme tu byli naposled," odpověděl Pazour. "Jmenuje se Sorgan Háknos a Racek mu patří."

"Už je mi to jasné. My Dhrallští bychom mu pravděpodobně říkali 'náčelník'. Promluví s ním a řeknu Zelaně, že jsem tady."

"Myslím, že by sis tam s sebou neměl brát ten luk," řekl nejistě Pazour. "Kapitán by z toho mohl být trochu nervózní."

"Ten luk jde všude, kam jdu já," odpověděl Dlouhý luk stručně. "Jestli to vám z Racka vadí, vrátím se do lesů, ze kterých jsem přišel."

"Nemusíš se hned čertit," uklidnil ho Pazour. "Jsme všichni na jedné lodi."

Dlouhý luk zamručel a vydal se na záď.

O nízkou stavbu na zádi se opíral mohutný muž s ohnivě rezavým plnovousem. "Já jsem Rudá brada z kmene Bílého copu," představil se.

"A já jsem Dlouhý luk z kmene Starého medvěda. Bylo mi řečeno, že Sorgan Háknos chce se mnou mluvit a že Zelana ze Západu je zde s ním."

"Oba jsou uvnitř, Dlouhý luku z kmene Starého medvěda," ukázal Rudá brada na obdélníkový otvor v nízké stavbě.

"Ještě se uvidíme, Rudá brado z kmene Bílého copu," kývl k němu Dlouhý luk. Až se s Rudou bradou trochu poznají, budou moci nechat formalit, ale zatím bylo vhodné vyjadřovat se zdvořile.

Z otvoru, na který Rudá brada ukázal, se vyklonila Eleria a zavolala přes rameno dovnitř: "Už je tady, Milovaná. Ten, který tráví svůj život zabíjením těch, které nemá rád."

"Tak bys neměla mluvit, dítě," pokáral ji Dlouhý luk.

"Vždyť je to přece pravda?"

"To ano, ale není zdvořilé vykouknout ven a takhle na rovinu to vyklopit."

"Ale jdi," ohradila se Eleria. Pak k němu natáhla ruce. "Vezmi mě do náruče," poručila.

"Zapomněla jsi snad chodit?"

"Ne, ale mám ráda, když mě někdo nosí."

Dlouhý luk se slabě pousmál, zvedl ji a odnesl ji dovnitř té chýše, která páchla dehtem a měla nízkou střechu.

"Vítej, Dlouhý luku," pozdravila ho Zelana. "Proč neseš Elerii v náručí?"
"Protože to tak chtěla," odpověděl Dlouhý luk, "a mě to neobtěžovalo."
"Je velmi hodný, Milovaná," řekla Eleria, "když jsem mu řekla, ať mě zvedne, ani chvíli neodmlouval." Pak políbila Dlouhý luk na tvář. "Už mě můžeš pustit."
"Dlouhý luk není žádný delfín," vyhubovala jí Zelana.
"Já vím," souhlasila Eleria, "ale bude mi stačit, než se dostaneme zpátky domů. Potřebuju čas od času někoho políbit. To přece víš."
Zelana vzdychla a obrátila oči v sloup. "To ano," řekla. "Tohle je Sorgan Háknos ze země Maag, Dlouhý luku. Jistě jste se už setkali."
"Ano," odpověděl Dlouhý luk a podíval se na Sorgana. "Muž, kterému říkají Pazour, mi pověděl, že se mnou chceš mluvit."
"Není to vlastně až tak důležité, Dlouhý luku," řekl Sorgan. "Jen jsem tě chtěl ujistit, že ti na naší cestě poskytneme tolik pohodlí, kolik budeme moct. Jestli je něco, co bys potřeboval, řekni."
Dlouhý luk pokrčil rameny. "Stačí mi každý den chvilka rybaření. Musím se občas najíst."
"Můžeš jít s posádkou, Dlouhý luku. Promluvíme si později, teď bych se raději postaral, abychom se konečně vydali na cestu." Sorgan vstal a odešel.
"On nemluví naší řečí, že, Zelano?" zeptal se Dlouhý luk.
Zelana zamrkala. "Jak to můžeš vědět?"
"Jeho rty nekopírují slova, která vycházejí z jeho úst. Mluví a něco jako by měnilo jeho řeč do naší."
Zelana se vesele zasmála. "Tohle mého bratra pobaví tak, že se nebude moct přestat smát," zahihňala se. "Měla jsem si toho všimnout. Jsi velmi bystrý, Dlouhý luku."
"Proto máme přece oči."
"Na tebe si budu muset nejdřív zvyknout. Vždycky jdeš hned k věci, když mluvíš?"
Dlouhý luk pokrčil rameny. "Šetří to čas. Řekneš mi konečně, proč jsi mě přemluvila, abych jel s vámi? Co mám udělat, abych ti pomohl přesvědčit Maagy, aby se s námi vrátili do Dhrallu a pozabíjeli pro nás monstra Vlagh?"
"Budu potřebovat tvoje šípy, Dlouhý luku."
"Co a proč mám zabít?"
"Zatím nepotřebuji, abys někoho zabíjel. Dlouhý luku," odpověděla Zelana. "Jedeme do země Maag, abychom získali válečníky, kteří nám pomohou bojovat proti tvorům z Pustiny. Chci, abys střílel na věci, které jsou hodně daleko od tebe, a co nejvíc jich trefil. Tak Maagové uvidí, že dhrallští válečníci mohou být stejně nebezpeční jako maagští. Potřebujeme jejich pomoc, ale také musíme mít jejich respekt."
Dlouhý luk to zvážil. "Husy, řekl bych."
"Prosím?"
"Lidé se obvykle leknu, když na ně z ničeho nic spadne z nebe husa a třetí z ní šípy," vysvětlil Dlouhý luk. "Nějak si nedokážou uvědomit, že šípy mohou zasáhnout i věci, které létají vysoko na obloze, nejen ty, které stojí na zemi."
"To bys skutečně dokázal, Dlouhý luku?" zeptala se vzrušeně Eleria. "Opravdu umíš sestřelit lukem husy, které letí vysoko nad tebou?"
"Není to tak těžké, malíčká," neznatelně se pousmál Dlouhý luk. "Husy létají zásadně rovně, takže je snadné odhadnout, kde budou, až je dostihne tvůj šíp. Jsou také dobré k jídlu, takže je nebudu zabíjet jen tak. To se nedělá."
"Myslím, že tohle bychom si měly nechat, Milovaná," řekla Eleria. "A když ho nebudeš chtít ty, můžu si ho nechat já?"
To Dlouhý luk trochu polekalo.

3

"Rudá brada spí na jednom místě s muži, kterým Sorgan říká 'posádka'," sdělila později toho odpoledne Zelana Dlouhému luku. "Je to bodrý chlapík, ale také velmi pozorný. Potřebujeme o Maazích vědět co nejvíc a Rudá brada se o to postará. Myslím, že ty bys měl zůstat tady se mnou a s Elerii. Řekneme Maagům, že tu jsi jako můj strážce, pro případ, že by někoho napadly nevhodné myšlenky. Ten pravý důvod je, že tě chci od Maagů držet trochu dál. Za nějakou dobu jim předvedeš pár kouzel se svým lukem a bylo by dobré, kdyby muži z Racka měli v hlase dostatečnou porci úcty, až o tobě budou vyprávět ostatním Maagům."
Dlouhý luk pokrčil rameny. "Jak chceš," odpověděl. "Jak dlouho asi bude trvat cesta?"
"Dlouho ne," odpověděla Zelana. "Sorgan s sebou veze do Maagu slušnou hromádku zlata. Až ho začne ukazovat ostatním Maagům, sletí se k němu jako supi k mršině." Zamračila se. "To neznělo moc hezky, vid'?"
"Ale měli bychom s tím počítat jako s jednou z možností," pokrčil Dlouhý luk rameny. "Budu na ně dávat pozor. Kdyby začali být až moc hladoví, jsou způsoby, jak je přesvědčit, aby odletěli klovat do někoho jiného."

Příští den vstal Dlouhý luk brzo ráno a s údivem zjistil, že Zelana je už vzhůru. "Ty toho moc nenaspíš, že ne," zeptal se jí.

"Nepotřebuji to, Dlouhý luku," odpověděla Zelana. "Proč jsi vstal tak brzo?"

"Napadlo mě, že by bylo užitečné poznat Maagy trochu lépe. Čím víc toho lovec ví o živočichovi, kterého loví, tím větší je pravděpodobnost, že bude úspěšný."

"Nejsi tady, abys někoho zabíjel, Dlouhý luku," pokárala ho Zelana.

"To ne," souhlasil Dlouhý luk, "ale chytit je někdy mnohem těžší než zabít..." S těmi slovy zvedl luk a vyšel ven do šedavého rána.

Foukal jen slabý vánek, ale byl dost silný, aby Dlouhý luk poznal, že fouká z východu, a to nebylo v tuto roční dobu obvyklé. Zelana si evidentně pohrávala s počasím.

Z přední části Racka se ozývaly slabé zvonivé zvuky a Dlouhý luk se šel podívat, jestli se mu podaří najít zdroj toho zvuku.

Na přídi Racka stál malý Maag a tloukl do jakési věci, která se leskla, jako by v sobě měla oheň.

"Co je to," zeptal se Dlouhý luk, "a proč do toho tlučeš?"

"To je železo," odpověděl malý Maag, "a já ho tvaruju svým kladivem. Pazour si včera zlomil nůž a chtěl, abych mu udělal nový. Je trochu neohrabaný a každou chvíli něco rozbije."

"Kde získáváte to železo?"

"Nemám tušení, odkud vlastně pochází, ale nezajímá mě to, já s ním jenom pracuju. Nemusím ho nikde hledat. Ty jsi ten, kterému říkají Dlouhý luk?"

"Ano, to jsem já. To železo pořád takhle svítí?"

"Ne, nejdřív ho musím rozžhavit ve výhni. Potom změkne a dá se lépe kovat. Mimochodem, mně říkají Králík - nejspíš proto, že jsem kdysi dávno zapomněl vyrůst. Takže, my vyrábíme všechny svoje nástroje ze železa. K mým povinnostem na Rackovi patří vyrábět železné háčky na ryby. Jsem docela rád, že ses tu objevil, kapitán mi řekl, že bych ti měl vykovat pár hrotů na šípky."

"Vzemi Dhrall používáme kamenné hroty," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Zatím nám sloužily dobře a nevím, proč bych to měl měnit."

"Můžu vidět jeden z tvých šípů?"

"Jistě." Dlouhý luk vyndal z toulce jeden šíp a podal ho Králíkovi.

Králík si šíp pečlivě prohlédl. "Děláš si je sám?" zeptal se.

"Samozřejmě. Jestliže s nimi mám střílet, musím si být jistý, že jsou vyrobené správně."

"Musí to zabrat dost času, vyrobit takový hrot," konstatoval Králík, "a navíc nemohou mít všechny stejnou hmotnost."

"Jsou si dostatečně podobné."

"Co kdybych ti vykoval pár železných a ty by ses na ně podíval. Určitě budeš překvapený. Ta dáma, co nás tu všechny komanduje, mi říkala, že v dohledné době budeš potřebovat hodně šípů, ale neřekla mi přesně k jakému účelu."

"Chci sestřelit pár hus pro pobavení tvých lidí," vysvětlil mu Dlouhý luk.

"Tak proto jich potřebuješ tolik," pochopil Králík. "Tím se musí vymrhat docela dost šípů, když je začneš vystřelovat do vzduchu."

"Dají se zase snadno najít, Králíku. Mrtvá husa plave."

"A co šípky, které žádnou husu netrefí?"

"To se nestává."

"Chceš mi říct, že se pokaždé trefíš?"

"Je to užitečnější než míjet. Jak chceš z toho železa vyrobit hroty na šípky?"

"Jak jsem řekl - rozžhávám ho, dokud nezačne svítit. To znamená, že je dost měkké, abych ho mohl vykovat do libovolného tvaru."

"Měkký hrot není k ničemu, Králíku."

"Nezůstane měkký. Až ho vykovám, potopím ho do studené vody a ono zase ztvrdne."

Dlouhý luk se zadíval na břeh, ubíhající pomalu kolem Racka, plujícího na západ. "Jestliže máme vyrábět šípky, budeme potřebovat dřevo. Nebude už nejspíš dlouho trvat, než necháme Dhrall za zády, měli bychom tedy vyrazit na pobřeží a porazit pár stromků, než začneme vyrábět hroty. Promluví se Sorganem."

"To dává smysl," souhlasil Králík. "Až vyplujeme na otevřené moře, budeme mít na kování hrotů dost času. Z Dhrallu do Maagu je to daleko - dál, než si kapitán uvědomuje."

"Ale ty víš, jak je to daleko, že ano?" zeptal se příkře Dlouhý luk.

Králík se rychle rozhlédl, aby se přesvědčil, že nablízku nikdo není. "Byl bych raději, kdyby ses o tom před kapitánem moc nezmiňoval," řekl tiše, "nevěnuje moc pozornosti obloze poté, co slunce zapadne. Když víš, co hledáš, můžeš podle polohy některých hvězd určit, kde jsi. Když Racka zachytil mořský proud, odnesl ho mnohem dál na východ, než si kapitán - nebo kdokoli jiný - myslí."

"Jsi velmi bystrý muž, Králíku," konstatoval Dlouhý luk. "Proč se to snažíš skrývat, když ti to dá tolik práce?"

Králík pokrčil rameny. "Mám tak jednodušší život," potutelně se ušklíbl. "Když kapitán, Pazour a Bejk nebudou vědět, že mám v hlavě i něco jiného než vzduch, nebudou toho ode mě moc chtít. Kdyby zjistili, že poznám svoji levou ruku od pravé, mohli by mi začít dávat úkoly, které by nebyly tak jednoduché jako úkoly, které dostávám teď. Vždycky jsem se přikláněl spíš k 'jednoduchému' životu než 'těžkému'."

"Já tvoje tajemství neprozradím, Králíku. Jednoho dne - a nebude to už moc dlouho trvat - se budeme možná ty a já muset střetnout i s 'těžkým' životem a na tom, jak dobře si s tím poradíme, mohou záviset naše životy."

"Ty jsi to prostě musel říct, vid', " zaskučel Králík.

"Jen jsem si řekl, že tě raději varuji předem."

O několik dní později se Racek otočil na západ a země Dhrall se začala ztrácet v dálce, až zmizela za východním obzorem. Dlouhý luk byl na otevřeném moři trochu nespůj. Vždycky byl doma v lese a nekonečné pláně Matky Moře mu prostě vadily.

Cítil také vinu, protože opustil své celoživotní poslání. Teď měl být v lesích a lovit monstra z Pustiny, nebo se starat o

hrob Mlhavé vody.

Vzpomněl si na své první setkání se Zelanou ze Západu a její schovankou Elerií. Zelana byla vládkyní Západního panství a její rozkazy by pro něj měly být zákonem, ale nebyla to Zelanina slova, co ho přimělo vydat se do země Maag; byla to chytrá slova malé Elerie. Její náznaky, že Maagové znají způsob, jak zabít během krátké doby víc služebníků Vlagh, než by on dokázal ulovit za celý život, ho dostaly na palubu Racka.

Čím víc o tom přemýšlel, tím záhadněji to vypadalo. Zelana byla absolutní vládkyní svého panství, přesto její kategorický rozkaz celkem bez obtíží odmítl splnit. Ale Eleria ho nalákala během chvilky na pár čísel. Eleria takovým zvláštním způsobem imitovala Zelanin přístup k Sorganovi - nejdřív Zelana dostala Sorganu na spoustu zlatých cíhel a potom Eleria ulovila Dlouhý luk na spoustu mrtvých nepřátel. Jejich taktiky byly takřka identické a z toho plynula velmi zajímavá otázka - kdo přesně je Eleria? Její bezelstná touha po pozornosti mohla skrývat pevné, ale nevyzpytatelné odhodlání dostat cokoli, co si zamane, a vedle toho Zelana vypadala neškodně.

Eleriina malá hra málem skončila jejím úspěchem, ale zašla o jeden nebo dva krůčky dál, než by bylo nutné, a instinkty Dlouhého luku na to zareagovaly. Jestliže s ním chce Eleria svoji hru hrát dál, Dlouhý luk byl připravený ukázat jí, že umí hrát mnohem lépe než ona.

Nakonec to vypadalo, že by se nudná a dlouhá cesta mohla stát mnohem zajímavější, než doufal.

"Haksnoš jí prostě nevěří, Dlouhý luku," svěřila se lovcí Eleria o pár dní později, když spolu zůstali sami v dehtem páchnoucí kajutě na zádi Racka. "Když mu Milovaná řekla, že tvoje šípy nikdy neminou cíl a letí tam, kam chceš, odpověděl, že to nikdo nedokáže."

"Haksnoš?" nechápal Dlouhý luk.

"Je tak zaujatý sám sebou," odpověděla Eleria se zlomyslným úšklebkem, "proto jsem mu trochu pozměnila jméno."

"To není hezké, maličká."

"Já vím," připustila Eleria, "ale je to legrace."

Dlouhý luk se zasmál. Eleria byla ztělesněná radost a právě proto byla možná nebezpečnější než Zelana.

"Legrace není špatná věc, Dlouhý luku," řekla a šťouchla ho nosem do tváře jako hravé kotě.

"Proč si nepromluvíš se Zelanou?" navrhl Dlouhý luk. "Teď by možná bylo vhodné, aby nad námi přeletělo hejtno hus. Rozeženeme Haksnošovy pochybnosti, aby ho už neobtěžovaly."

"Bezva nápad," vypískla Eleria. A pak se zahihňala.

Není to moc velké hejtno, konstatoval Dlouhý luk, když se těsně předtím, než se slunce ponořilo do peřiny rudých oblaků na západním horizontu, na severu objevily husy - Šest, možná sedm ptáků. Ale mohlo by to stačit, aby Háknos uvěřil. Dlouhý luk vzal do ruky hrst nových železných šípů a luk a šel na záď Racka, kde Sorgan, Bejk a Pazour trávili většinu dne. "Už mě přestává bavit jíst ryby, Sorganě," řekl zdvořile. "Vadilo by ti, kdybych nám obstaral k jídlu něco jiného?"

"Co máš na mysli?" zeptal se Sorgan.

"Tohle," odpověděl Dlouhý luk a ukázal na husy. "Ještě jsem nepřispěl svým dílem do našeho jídelníčku, a to se nesluší. Domnívám se, že husy by pro vás a vaše muže byly vítanou změnou."

"Ty husy jsou ale docela vysoko," namítl Pazour.

"Zas tak vysoko ne," ujistil ho Dlouhý luk.

Bejk obrátil svou rudým svitem zalitou tvář na západ a zamžoural do nebe. "Slunce už zapadá, Dlouhý luku. Možná budeš mít štěstí a jednu nebo dvě trefíš, ale hledat je ve vodě, až se setmí, nebude snadné."

"Pokusím se to udělat co nejsnadnější," slíbil mu Dlouhý luk.

Chvilí to sice trvalo, než si Dlouhý luk akci trochu propočítal, ale denní dobu si vybral schválně. Zabít husy by bylo jednoduché, ale zabít je za soumraku a zařídít, aby dopadly na palubu Racka a ne do vody, bylo trochu těžší - ovšem nikoli nemožné. Zelana chtěla, aby na Sorganu a jeho muže udělal svými dovednostmi dojem, a tohle byl nejjednodušší způsob, jak toho dosáhnout.

Zakrátko poté, co Dlouhý luk mluvil se Sorganem Háknosem, začaly na palubu přšet husy a Sorgan a jeho posádka se od té chvíle k Dlouhému luku chovali s velkou dávkou respektu - podbarvenou tichým obdivem. Dlouhý luk na to byl zvyklý. Lidé z kmene Starého medvěda se tak na něj dívali už od jeho dětství.

4

"Ta loď je mnohem starší, než vypadá, Dlouhý luku," svěřoval mu druhý den ráno Králík. "Podle toho, co jsem slyšel, když ji kapitán koupil od toho starého Maaga, kterému patřila předtím, byla to docela stará kocábka. Kapitánovi, Bejkovi a Pazourovi trvalo rok, než ji dali dohromady. A jedna z prvních věcí, které přidali, bylo tohle." Králík zadupal nohou na palubu. "Původně to byla normální otevřená loď. Zakryli ji palubou a zabudovali do ní držáky na vesla. Zřejmě v tom byl záměr chránit veslaře před špatným počasím, ale hlavním důvodem pro postavení paluby bylo, abychom měli dost místa na boj. Když chceš skákat z jedné lodi na druhou a kolem stříká voda, musíš být rychlý, protože když nejsi, namočíš se."

"To dává smysl," souhlasil Dlouhý luk. "My v Dhrallu nebojujeme na tváři Matky Moře. Je lepší ji zbytečně nedráždit."

"My si docela rozumíme," řekl Králík a pokračoval: "nápad s palubou na lodích jako je Racek není moc starý. Je to možná dvacet let, co s tím přišel jeden loďař v Gaisu - nejspíš proto, že nějaký kapitán chtěl svoji vlastní kajutu, aby nemusel spát s posádkou. Někteří kapitáni se časem začnou nad ostatní trochu povyšovat."

"Není to pro veslaře trochu těžké, veslovat a nevědět, kam plují?" zeptal se Dlouhý luk.

"Proto tu máme kormidlo. Když se podíváš na zád', uvidíš tam Bejka, jak stojí a drží dlouhou rukojeť, přidělanou k tyči. Tyč sahá až dolů do vody a tam je na ní připevněná velká plochá deska. Když Bejk zatáhne za rukojeť kormidla, deska nasměruje loď na jednu nebo na druhou stranu. Veslaři loď pohánějí, ale řídí ji Bejk." Králík se zašklebil. "Já nemusím kormidlovat moc často. Kormidlo tak velké lodi, jako je Racek, potřebuje kus chlapa a to Bejk je. Má na těle svaly od hlavy až po špičky prstů na nohou. Kdyby opravdu chtěl, mohl by určitě zvednout něco, co má jen jeden konec." "Neviděl jsem zatím moc věcí, které mají jen jeden konec," přikývl Dlouhý luk. "Jsou trochu vzácné," souhlasil Králík.

"My si myslíme, že tohle je nejkrásnější místo na světě," říkal Králík o několik dní později Dlouhému luku a Elerii, se kterými seděl na přídi Racka. "Samozřejmě, vyrostl jsem tam, a nikdy v životě jsem nepotkal člověka, který by si nemyslel, že s jeho rodným krajem nemůže žádné jiné místo na světě soutěžit."

"Je chvályhodné, že zůstáváš věrný domovu, kde jsi strávil dětství," přikývl Dlouhý luk. "Věrnost místu a lidem je počátek cti."

"Já si na čest moc nepotrpím," přiznal se Králík. "Ať se hnu kamkoli nebo se dám dohromady s kýmkoli, vždycky jsem ten nejmenší zakrslík. Každý Maag, kterého jsem kdy poznal, si myslí, že větší znamená lepší. Takže si většinou všichni myslí, že nestojím za moc, protože jsem malý a vychrtlý."

"Ale tobě se to tak líbí, ne, Zajíčku?" řekla mu tvrdě Eleria. "Ty chceš, aby si mysleli, že je tvůj mozek stejně nanicovatý a hubený jako tvoje tělo. Proto také před lidmi mluvíš, jako bys nic nechápal."

"Zajíčku?" zaprotěstoval Králík.

"Zní to něžněji," vysvětlovala Eleria, která seděla na svém oblíbeném místě - Dlouhému luku na klíně, "a já tě mám velmi ráda, protože jsi skoro stejně malý jako já. Tady Dlouhý luk patří zase k těm větším, takže nám prckům moc nerozumí. Mám ho také ráda, ale našla bych na něm pár chyb. Ovšem nikdo vlastně není dokonalý - kromě Milované, samozřejmě."

"Eleria je velmi bystrá. Králíku," řekl Dlouhý luk malému Maagovi, "a měl bys vědět, že dokáže přinutit lidi dělat věci, které by ve skutečnosti raději neudělali. Touhle dobou bych byl stále ve svém lese, kdyby si na mě Zelana nepřivedla Elerii. Už jsem měl na jazyku ,ne', jenže Zelana na mě pustila Elerii. Hned poté jsem to ,ne' zase spolknul."

Eleria na Dlouhý luk vyplázla jazyk, ale pak se zasmála. "Dávej si na něj pozor, Zajíčku," varovala Králíka.

"Umí se dívat a vidí i věci, které se lidé kolem něj snaží skrýt. Řekla bych, že každý něco skrývá, ale před Dlouhým lukem nemá cenu se o to pokoušet."

"Už jsem si všiml," odsekl Králík suše. "Od doby, kdy jsem byl ještě malý chlapec, předstírám, že jsem hloupý, a zatím to vždycky fungovalo, ale on mě odhalil, než bys řekla ,Racek'." Odmlčel se a mírně zvedl jedno obočí. "Když už to tedy vyšlo takhle najevo, možná bys i ty měla vědět, že mě a Dlouhého luka ta tvoje hra na malou holčičku vůbec neoblafla. Sice se pořád křeníš a chichotáš, ale my oba víme, že pod těmi úsměvy jsi tvrdá jako železo. Vždycky dostaneš, co chceš."

"No tedy, Zajíčku," urazila se naoko Eleria, "co si to o mně myslíš. Jsem z tebe opravdu v šoku. Opravdu."

"Ale nebudeme nic z toho zbytečně šířit, ne?" zeptal se svých společníků Králík. "Všichni máme svoje zvláštnosti, o kterých ostatní na Rackovi nemusí vědět."

"Jestliže to nedokážou odhalit vlastníma očima, nevěřili by nám, i kdybychom jim to řekli," souhlasil Dlouhý luk.

"Někdo sem jde," varovala je Eleria tiše.

"Jak se jmenuje to místo, kde jsi vyrostl, Králíku?" zeptal se schválně nahlas Dlouhý luk.

"Lidé z Maagu mu říkají Weros," odpověděl Králík svým obvyklým ledabylým tónem, "a všichni se předhánějí, aby se tam dostali a mohli si tam pořádně užít. Správný Maag je ochotný jít fakt daleko, aby si pořádně užil." Opatrně se ohlédl přes rameno na námovníka, který odvažoval provaz. Když se námovník otočil a odešel k hlavnímu stěžni, Králík ztišil hlas. "Jestli mě hvězdy neklamou, měli bychom pozítří vplout do přístavu ve Werosu - i když se to zdá být nemožné, protože jsme byli mnohem dál od domova, než si Sorgan a zbytek posádky uvědomují."

"O tom bych moc nemluvila, Zajíčku," řekla varovně Eleria. "Není nezbytné, aby věděli, jak je to z Maagu do Dhrallu daleko, a Milovaná ani nechce, aby na to přišli. Potřebuje armádu a lidé, které chce přesvědčit, by se nemuseli chtít plavit tak daleko od domova."

"Jak jsme se tam dostali tak rychle?" zeptal se Králík.

"Milovaná umí zařídít, aby se děly věci, které by se podle ní měly stát," odpověděla Eleria. "Chceš opravdu vědět, jak to dělá?"

Králík sebou škubl a těžce polknul. "A-ale..." zakoktal se, "ani snad ne..."

"Není báječný?" obrátila se Eleria na Dlouhý luk. Pak slezla z jeho pohodlného klína a vyšplhala se na Králíka.

"Hubičku, Zajíčku," řekla.

"Co?" zeptal se zmateně Králík.

"To je takový její zvyk," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Nebolí to a jí to dělá radost, takže jsme se s tím všichni smířili."

"Kuš, Dlouhý luku," okřikla ho Eleria. Pak ovinula ručky kolem Králíkova krku a dala mu mlaskávou pusou. "Vážně by ses měl vykoupat, Zajíčku," nakrčila nos.

"Vždyť jsem se myl ani ne před měsícem," ohradil se Králík.

"Je čas udělat to znovu, Zajíčku. Co nejdřív. Prosím."

Počasí se pokazilo a příští dva dny si Racek razil cestu na západ mlhou a deštěm. Dlouhý luk byl na dešť zvyklý, protože na severozápadním pobřeží Dhrallu bylo mokré počasí jako doma. Maagské námořníky ale bouřky demoralizovaly a nálada na palubě Racka zůstala na bodu mrazu, dokud se na západním horizontu neobjevilo maagské

po březí, sice sotva viditelné skrz clonu z drobných vodních kapek, ale přesto rozpoznatelné.

Maagské město Weros se nacházelo v čele úzké zátoky. Veslaři se i přes ošklivé počasí rozešli na svá místa bez obvyklého remcání - každého námořníka potěší, když se po dlouhé cestě vrátí domů.

Weros bylo celkem velké město, přesto však byly domky namačkané těsně na sobě, jako by se jejich obyvatelé báli samoty. Rozbáhněné ulice se rozbíhaly do všech stran, jako kdyby je místní prostě prošliapali na místech, kudy nejčastěji chodili. Většina domů byla postavena z dohranata otesaných klád a vypadala mnohem robustněji než chýše členů kmene Starého medvěda. S pomocí železných nástrojů se evidentně dala vyrobit lepší obydli. Nad městem se vznášel závoj kouře a zahaloval i nedaleká pole. Z břehu vybíhala dlouhá mola a u nich byla uvázaná spousta dalších maagských lodí; a ještě další kotvily na moři o něco dál od břehu.

Když se Racek přiblížil k městu, střetl se s odporným zápachem, který přinesl vítr od břehu. Dlouhý luk měl coby lovec velice citlivý čich a proto doufal, že nebudou muset ve Werosu zůstat moc dlouho.

Námořníci shodili z obou boků Racka těžké železné kotvy a Eleria se vydala hledat Dlouhý luk. "Milovaná mě požádala, abych tě našla," řekla mu. "Haksnoš nám chce povědět, jak hodlá pomoci zlata přesvědčit ostatní kapitány maagských lodí, že Dhrall je pěkná země a stojí za návštěvu. Maagové si podle všeho myslí, že hranaté kousky zlata jsou velice hezké, a udělají všechno pro to, aby jich získali tolik, kolik jen jejich lodě uvezou."

"Taky se ti zdá, že pro Maagy je důležité vlastnit co nejvíc věcí?" zeptal se Dlouhý luk.

"Dost to zjednodušuje situaci. Udělají, co jim řekneme, aby mohli vlastnit naše zlato, ale místo toho budeme na konci vlastnit my je. Pojdme si poslechnout, co nám Haksnoš chce říct." Eleria natáhla ruce. "Samozřejmě mě můžeš nést, jestli chceš."

"Rád," řekl Dlouhý luk a zvedl ji do náruče, přestože věděl, že je to součást její hry a že tak Eleria snáze přesvědčuje lidi, aby udělali, co si přeje. Zelana přikazovala, zatímco Eleria okouzlovala. Záměr a výsledek byl stejný, Eleriin způsob byl ale příjemnější a většinou také efektivnější.

Dlouhý luk odnesl Elerii do Sorganovy kajuty na zádi Racka. Byli tam i Bejk a Pazour a také Rudá brada. "Nejllepší způsob, jak co nejrychleji upoutat něčí pozornost, je ukázat mu zlato," říkal zrovna Sorgan, "a přesně tak to uděláme my. Bejku, ty s Pazourem rozšíříš zvěsti, že Racek má v podpalubí obrovské hromady zlata. Pravděpodobně vám nebudou věřit - což je přesně to, co potřebujeme. V okamžiku, kdy některý kapitán řekne, že lžete, navrhněte mu, že mu to rádi ukážete. Nevodte sem ale žádného námořníka ani povaleče z krčmy, a také mě ušetřete setkání s těmi, kteří si sice říkají 'kapitán', ale mají jen o trochu větší pramici a posádku o patnácti nebo dvaceti mužích. Potřebujeme jen kapitány velkých lodí s úplnou posádkou. Lidi, kteří nemají pod velením aspoň osmdesát mužů, tu nechci vidět. A abychom se vyhnuli nějakým výtržnostem, nevodte sem víc než dva nebo tři kapitány najednou a postarejte se, aby všichni věděli, že posádka Racka nemá ráda nezvané hosty a podle toho se k nim bude chovat. Je to jasné? Ne víc než dva nebo tři najednou."

"Je mi to jasné, kapitáne," řekl Bejk. "Dáme s Pazourem pozor, aby se z našich návštěvníků nestal dav, který by posádka nezvládla."

"Mají tvoji lidé opravdu malé lodičky, Haksnoši?" zeptala se Eleria.

Sorgan pohoršeně zamlaskal. "Jsou to většinou samé pijavice. Sice o sobě tvrdí, že jsou opravdoví maagští mořští kapitáni, ale jejich lodi jsou jen staré rybářské kocábky a jejich posádky vůbec netuší, jak se správně bojuje.

Opravdová maagská loď je nejméně třicet metrů dlouhá a její posádka čítá alespoň osmdesát mužů - padesát veslařů, dvacet pět námořníků, kteří se starají o plachty, tři důstojníky, kuchaře, kováře a tesaře." Podíval se na Zelanu. "Kdy má flotila doplnout k tvým břehům?" zeptal se.

"Máme trochu času, Sorgan," odpověděla Zelana. "Armáda z Pustiny ještě není sešikovaná k útoku."

"Takže máme čas do příštího jara. Nikdo, kdo má rozum v pořádku, se nebude snažit hnát armádu přes hory v zimě."

"Vláh přemýšlí trochu jinak, Sorgan. Když o něco usiluje, je mu jedno, kolik vojáků po cestě padne. Chci, aby maagská flotila vyrazila k Dhrallu dřív, než začne padat sníh."

"To jsou ale jen dva měsíce, paní Zelano," protestoval Sorgan. "Za pouhé dva měsíce tolik lodí nesezenu. Nejsou tu všechny, takže je budu muset hledat. Možná že bych dokázal dát dohromady ne moc velkou flotilu, ale než se pak přeplavíme přes moře, bude to trvat. Když si budu trochu vymýšlet, řekl bych, že by to chtělo tak šest set lodí. Když bude na každé kolem osmdesáti mužů, dostaneme slušnou armádu - přibližně padesát tisíc mužů. Nejhorší bude předat zprávu všem kapitánům. Většina jich je zrovna na moři a hledá trogitské plovoucí pokladnice."

"To tedy znamená, že jsou někde mezi námi a Dhrallem?" zeptal se Rudá brada.

"Přesně tak. Proč?"

"Protože tím pádem je potkáme po cestě, ne?"

"Moře je obrovské, Rudá brado. Když nám loď přímo nepřejede přes cestu, ani ji neuvidíme."

"Na Matce Moři jsou nějaké cesty?" zeptal se Rudá brada klidně. "O tom jsem ještě neslyšel. Existuje nějaký důvod, o kterém nevím, proč by ostatní lodě z flotily musely plout přímo za Rackem? Nebylo by lepší, kdyby se naopak rozptýlily po okolí, až budou plout k Dhrallu? Už mnohokrát jsem lovil ve vodách Matky Moře a za ta léta jsem zjistil, že je lepší rybařit na místech, kde nebyl v nedávné době někdo jiný."

"Vlastně..." začal Sorgan, ale ať už chtěl říct cokoli, rozmyslel si to.

"Pořád to bude tvoje flotila, Sorgan Háknoši," ubezpečila ho Zelana. "Všichni Maagové na ostatních lodích budou vědět, že jim velíš ty. Opravdu je nutné, aby je celou cestu do Dhrallu měl Racek přímo za ocasem?"

Sorgan byl trochu v rozpacích. "Ještě nikdy jsem za sebou neměl celou flotilu," přiznal se. "Chtěl jsem vidět, jak by vypadalo tolik lodí na jednom místě, zvlášť kdybych věděl, že to všechno je moje flotila. Připouštím, že to bylo trochu dětinské."

"Být dítětem není špatné, Haksnoši," řekla mu Eleria. "Jen se podívej, kolik si tu užiju legrace."

Sorgan vzdychl. "Myslím, že to není špatný nápad - aby se flotila rozptýlila a lodi předávaly zprávu dalším lodím," řekl posmutněle.

"Hodný chlapec," pochválila ho Eleria něžně.

"Co to má všechno znamenat, Sorgane?" zeptal se hubený maagský kapitán z první skupiny, kterou Sorgan ve Werosu pozval na loď, sotva vyšplhal po provazovém žebříku na palubu Racka.

"Následuj mě do mé kajuty a tam ti všechno vysvětlím," vybídl ho Sorgan a pohlédl na druhé dva kapitány, kteří seděli s Bejkem v člunu.

Šli společně na zád' a za nimi se loudal Dlouhý luk.

Zelana s Elerií stály na přídi Racka a dívaly se na Weros, takže kajuta byla prázdná.

"A tohle je kdo?" zeptal se jeden z Maagů a ukázal na Dlouhý luk.

"To je Dlouhý luk, pracuje pro paní, která bude flotilu platit."

"Můžeme před ním mluvit?"

"Víš o naší záležitosti úplně všechno, bratranče Torle," odpověděl Sorgan. "Neřekl ti snad Bejk o zlatu, které máme dole v podpalubí?"

"Snad jsi nečekal, že mu opravdu uvěřím?" zachrochtal hubený Maag.

"Hned se tam půjdeme podívat. Na místě, které se jmenuje Dhrall, se chystá válka a dáma, která tomu tam v podstatě velí, potřebuje muže, kteří umějí bojovat a byli by ochotní přidat se k jejím lidem, pochopitelně ne zadarmo. Přivezl jsem s sebou asi sto zlatých cihel, abych dokázal ostatním kapitánům, že jim výprava bude stát za to."

"Mám pocit, že jsi přišel o rozum, Sorgane. Nikdo, komu to aspoň trochu myslí, si netroufne mávat maagským kapitánům před nosem zlatem."

"Proto si spolu povídáme právě tady, Torle," odpověděl Sorgan. "Cítím se mnohem bezpečněji, když mám kolem sebe svoji posádku, takže se nemusím bát ukázat tu hromadu zlata dole ostatním Maagům."

"To dává smysl. Kde přesně je to místo, Sorgane?"

"Kus cesty na východ."

"Chápu to dobře, že ta dáma se zlatem nemá svoji armádu, kterou by mohla použít?" zeptal se Torl.

"Možná se budeš divit, Torle. Tohle je Dlouhý luk a ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by se mu mohl rovnat v zacházení s lukem, ale domnívám se, že paní Zelana prostě nemá svých lidí tolik, aby mohla nepříteli porazit. A tady přicházíme ke slovu my. Teď ale především chci, aby se zpráva dostala k co nejvíc příbuzným. Nevíš, kde je teď Malar a Skell?"

Torl se podrbl na tváři. "Když jsem naposled slyšel o Malarovi, užíval si s posádkou v Gaisu. Docela se jim zadařilo, tak oslavovali. Znáš ho, jaký je. Jak jednou začne slavit, slaví, dokud neutratí poslední minci."

"Myslíš, že bys mu mohl doručit zprávu, že bych si s ním rád promluvil o obchodní záležitosti?"

"Udělám, co budu moci. Budeme ovšem muset počkat, až vystřídá."

"A Skell je kde?"

"Nahore v Kormu. Jeho loď potřebovala opravit, protože do ní u severovýchodního pobřeží narazila trogitská loď. To je novinka, o které bys měl vědět - Trogité začali vylepšovat přídě svých lodí, přidali na ně takovou věc, které říkají beranidlo. Je to tlustá kláda, na konci okovaná železem. Čouhá dopředu před loď a je schovaná těsně pod hladinou. Když Trogité spatří naši loď, už se nevzdávají tak snadno, otočí se přídí na nás a beranidlem prorazí do předku lodi dříve, než by jí mohl projít dospělý muž. Slyšel jsem, že už takhle potopili dobrý pultucet maagských lodí."

"To je hrůza!" rozčílil se Sorgan.

"Trogité byli vždycky hrozní, Sorgane - myslel jsem, že to víš... Ale slíbil jsi nám, že nám ukážeš to zlato, které jsi sehnal."

"Samozřejmě - ale hned potom musíme začít shánět ostatní členy rodiny. Bude se mi mnohem lépe spát, když budu mít kolem Racka tak tučnou loď, které patří lidem, kterým můžu věřit. Až uvidíte, co mám dole pod palubou, pochopíte proč." Dlouhý luk zvažil, co právě slyšel. Vypadalo to, že maagská civilizace je velmi primitivní. Technologicky sice byla o kus dál, ale strukturu společnosti ještě čekal zásadní vývoj.

O několik dní později, časně zrána, vyšel Dlouhý luk ze své kajuty na zádi Racka, aby se podíval, jaké se chystá počasí. U zábradlí našel Rudou bradu. "Vstal jsi brzo, Rudá brado," řekl Dlouhý luk muži z kmene Bílého copu.

Rudá brada pokrčil rameny. "To bude zvyk. Rád se dívám na oblohu před východem slunce. Lovíš ryby, Dlouhý luku?"

"Občas. Raději lovím v lese." Dlouhý luk zaváhal. "Včera, když Háknos mluvil se svými příbuznými, jsem si něčeho všiml. Ty jsi strávil s posádkou docela dost času. Všiml sis, že by pro ně rodina měla větší význam než kmen?"

"Oni nejspíš ani nemají kmény, Dlouhý luku, a nejen kmény - ani žádné obyčeje, pravidla soužití a náčelníky. Jejich zbraně jsou sice lepší než naše, ale jinak to jsou úplní barbaři."

"Také mi to tak přijde. Obyčeje mohou být sice trochu únavné, ale drží kmen pohromadě."

"Netuším, jestli o tom víš, Dlouhý luku," řekl Rudá brada, "ale v celém panství naší Zelany jsi poměrně slavný."

"Většinou necestuji moc daleko, Rudá brado, takže jsem neměl možnost to zjistit."

"Klidně mi řekni, že mi do toho nic není, jestli chceš, ale proč trávíš svůj život zabíjením tvorů z Pustiny?"

Dlouhý luk zaváhal, ale Rudá brada byl vlastně nejbližší přítel, kterého tu měl. "Stalo se to už dávno," začal. "V našem

kmene byla dívka, jmenovala se Mlhavá voda, a s tou jsem se dal dohromady a rozhodli jsme se, že se vezmeme. V den obřadu se šla do lesa k tůni vykoupat a převléknout do nových šatů z jelenice. Byla tam úplně sama. Objevila se zrůda z Pustiny a svými jedovými zuby ji zabila. Od toho dne žiju jen svojí pomstou."

"To je mi líto, Dlouhý luku," omluvil se Rudá brada. "Nechtěl jsem do toho strkat nos. Ale teď už rozumím. Chceš je zabít všechny, že?"

"Pokud budu moci," přikývl Dlouhý luk. "Nepokládám žádný den za řádně ukončený, pokud jsem nezabil alespoň jednu zrůdu. Proto jsem se také nakonec přidal k Zelaně a vypravil se s ní do země Maagů. Eleria mi řekla, že když půjdu do války s Maagy, mohl bych pozabíjet tisíce služebníků Vlagh - dost možná všechny."

"Podle toho, co jsem o nich slyšel, by to mohlo chvíli trvat," řekl Rudá brada. "Vadilo by ti, kdybych si jich taky pár desítek zabil? Jen tak na důkaz přátelství, samozřejmě. Koneckonců, sluší se zabíjet nepřátele svého přítele."

Dlouhý luk se usmál. "Vůbec by mi to nevadilo, Rudá brado. Klidně si posluž. Jen o jednu věc tě požádám - až dorazíme do Pustiny, To-jménem-Vlagh je moje. Duch Mlhavé vody bude určitě potěšen, když položím hlavu Vlagh na její hrob jako důkaz své nehynoucí lásky."

"Ani by mě nenapadlo se do tvého sporu s Vlagh vměšovat, příteli," ujistil ho Rudá brada. "Mohl bych ti ale přidržet plášť, až budeš To-jménem-Vlagh sekat na malinké kousíčky, co ty na to?"

"Jsem si jist, že by mi to nevadilo, příteli Rudá brado," odpověděl Dlouhý luk s předstíranou vážností.

Pak se oba rozesmáli.

5

Sorgan přibíral do party další maagské kapitány a podařilo se mu sehnat ještě několik příbuzných. Dlouhý luk musel několikrát předvádět svůj střelecký um a když rostoucí flotila opustila Weros a vydala se podél pobřeží k jihu, Maagové se k němu chovali s velkou dávkou respektu. Racek zastavoval u každé pobřežní osady, u které kotvily víc než dvě lodě.

"Poslal jsem pár příbuzných, aby hledali na sever od Werosu další lodě," vysvětloval Sorgan Zelaně jednoho večera na obvyklé schůzi po večeři. "Zpráva, že sháním lodě do flotily a že dobře platím, se šíří, jde to mnohem rychleji a lépe, než jsem doufal. Nejspíš budeme mít armádu pohromadě dřív, než se nadějeme."

"V to doufám," odpověděla Zelana.

"Už to nebude dlouho trvat a pošlu do Dhrallu předsunutou flotilu," ujistil ji Sorgan. "Čekal jsem, než se k nám připojí můj bratranec Skell - je o něco spolehlivější než zbytek rodiny."

"Jak se Skell dostane do Lattaše, kapitáne?" zeptal se Bejk. "Jestli si dobře vzpomínám, pobřeží je pěkně dlouhé."

"Mohl bych přestoupit na jeho loď a ukázat mu cestu," nabídl se Dlouhý luk.

Sorgan zavrtěl hlavou. "Tebe potřebuju tady, Dlouhý luku," řekl. "Jsi jediný, kdo dokáže na sto kroků prostřelit šípem klíčovou díрку, a to je důležitá součást mého přesvědčovacího postupu."

"Tak bych mohl jít já," ozval se Rudá brada. "Tady nemám na práci nic jiného než pozorovat, jak mi rostou vousy, a moje vousy - ačkoli jsou úžasné - zatím moc lidí nepřesvědčily, aby se k nám přidali."

"To je pravda, Sorgane," souhlasila Zelana, "a jestliže tvůj bratranec poslechne radu Rudé brady a rozptýlí svoji flotilu po moři, potká na tváři Matky Moře další lodě. Pak už stačí říct novým kapitánům kouzelné slovíčko „zlato“ a nakonec můžou k Dhrallu dorazit dvacetkrát tolik lodí, než kolik jich odlulo od maagského pobřeží."

"Uděláme to tedy tak. Ty platiš, takže budeme tancovat, jak pískáš - ale počkáme na Skella. Je to velmi zodpovědný člověk, spolehlivější než ostatní kapitáni, dokáže zadržet všechny nadšence, kteří by dostali chuť plnit osady na pobřeží místo příprav na válku v Pustině. To by tvoje lidi moc nepotěšilo a pokud jsou ostatní dhrallští s lukem alespoň z poloviny tak dobří jako Dlouhý luk, přišel bych o půlku armády, ještě než bych dorazil na místo."

Druhý den ráno byla mlha. Dlouhý luk stál na přídi Racka a poslouchal zvuky, které přicházely z okolních lodí. Už dříve si všiml, že v noci nebo v husté mlze se zvuky nesou lépe a dál. Usoudil, že to zřejmě bude nějaká nepsaná dohoda mezi očima a ušima.

Rudá brada přišel od zádi a připojil se k němu. "Je hnusně," poznamenal tiše.

"Všiml jsem si," souhlasil Dlouhý luk. "V takovém počasí se špatně loví."

"Ale na rybaření by to bylo," oponoval Rudá brada. Pak se rozhlédl a naklonil se blíž. "Zelana si s tebou chce promluvit," řekl ještě tišeji. "V noci se stalo něco, co jí dělá starosti."

"Hned tam jdu," odpověděl Dlouhý luk stejně tichým hlasem. Pak o něco hlasitěji dodal: "Můžeš chvíli pozorovat mlhu beze mě, Rudá brado?" zeptal se. "Půjdu zjistit, jestli má pro mě Zelana na dnešek nějaké úkoly."

"Nějak si tu poradím," odpověděl Rudá brada. "Někoho pro tebe pošlu, kdyby to na mě bylo moc těžké."

"Velmi vtipné," zamumlal Dlouhý luk.

"Jsem rád, že se ti to líbilo," zazubil se Rudá brada.

Dlouhý luk se vydal na zád' Racka. Rudá brada byl z jiného kmene, ale Dlouhý luk ho i tak měl rád. Ještě před rokem by to bylo nemyslitelné, ale současná situace ho donutila některé své předsudky přehodnotit.

Tiše zaklepal na dveře kajuty.

"Pojď dál. Dlouhý luku," ozval se zevnitř Zelanin hlas.

Vstoupil do nízké kajuty, páchnoucí dehtem, a zavřel za sebou dveře. Zelana seděla v křesle za stolem, přibitým k podlaze, a ve tváři se jí zračily starosti. Eleria stála přímo za ní a tentokrát neutíkala s nataženými rukama k Dlouhému luku, aby mu skočila do náruče.

"Rudá brada mi řekl, že se mnou chceš mluvit. Děje se něco?" zeptal se Dlouhý luk.

"Obávám se, že ano," odpověděla Zelana. Pak se mu podívala přímo do očí. "Domnívám se, že nastal čas, abychom si

vyjasnili jednu věc. Slyšel jsi někdy o Snících?"

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Je to stará pověst. Říká, že příchod Snících bude znamení, že staří bohové se ukládají ke spánku."

"Je to trochu složitější, Dlouhý luku. Zub času si rád zahlodá a staré pověsti často po letech vypadají jinak než původně. Příběh o Snících souvisí se současnou situací, budou to nakonec oni, kdo bude bojovat s Vlagh."

"A porazí ho?" zeptal se Dlouhý luk.

"Snad můžeme doufat." Podívala se na něj zvláštním pohledem. "Ty už víš, kam tím mířím, vid'? Ano, Eleria opravdu je jedna ze Snících, a už se jí podařilo mi tě ukrást."

"To tedy ne!" ozvala se Eleria.

"Nesnaž se mě oklamat, Elerie," obvinila ji Zelana. "Je to dobře vidět."

"Prostě ho mám ráda, Milovaná, to je všechno. Nikdy bych ti nic neukradla."

"To je lež a ty to víš," rozzlobila se Zelana. "Ukradla jsi mi moje delfíny a teď se mi snažíš sebrat mého nejspolehlivějšího služebníka."

"Možná kdybys na všechny byla trochu příjemnější, nehrnuli by se ke mně," řekla jí Eleria. "Poslední dobou jsi zlá a nepřátelská, Milovaná. Co se to s tebou stalo?"

Dlouhý luk po nich vrhl chladný pohled. "Přijdu jindy," oznámil nezúčastněným hlasem. "Dejte mi vědět, až si to vyřešíte." Otočil se ke dveřím, ale Zelana zaječela: "Okamžitě se vrať!"

"Raději ne. Jestli na sebe chcete křičet, prosím, jen bych vám u toho překážel." Pak z kajuty odešel a dveře se za ním s tichým klapnutím zavřely.

Ticho, které se ozývalo z kajuty, bylo hlasitější než hromobití.

Dlouhý luk přešel k zábradlí, zadíval se do mlhy a čekal.

Eleria se objevila ještě dřív, než očekával. "Už je to v pořádku, Dlouhý luku," řekla. "Už jsme se přestaly hádat."

"To bylo rychlé," poznamenal Dlouhý luk.

"Vyděsil jsi nás. Milovaná není zvyklá, aby od ní lidé takhle odcházeli. Hned jak jsi zmizel, nechaly jsme toho. Chvilí jsme brečely a objímaly se a teď už je to dobré. Můžeš se bez obav vrátit."

"Dobrá. Chceš, abych tě nesl?"

"Raději ne," odpověděla smutně Eleria. "Aby zase nezačala."

Vrátili se do kajuty. Zelana už vypadala klidně. "Mluvili jsme o Snících, Dlouhý luku," začala, jako by se nic nestalo.

"Mají zvláštní schopnosti, co se snění týče. Mohou nahlédnout zpět do minulosti a někdy i do budoucnosti. A to se stalo minulou noc. Elerii se zdálo o budoucnosti a my se teď musíme postarat, aby se to nestalo tak, jak to viděla."

"Je to možné?" zeptal se jí Dlouhý luk. "Slyšel jsem všechny staré příběhy o Snících a všechny tvrdily, že budoucnost zůstane uzamčená v té podobě, ve které ji Snící viděli ve svých snech."

"Příběhy lhaly. Eleriin sen nám říká, co by se mohlo stát, ne co se nevyhnutelně stane. Bylo to spíš varování. Řekni mi o svém snu, Elerie, a o perle."

"Jak chceš, Milovaná," odpověděla Eleria poslušně. Bouřka se zdála být skutečně zažehnána. Eleria se podívala na Dlouhý luk. "Slyšel jsi někdy o ostrově Thurn?" zeptala se.

"Leží prý za vodou u západního břehu Dhrallu," odpověděl Dlouhý luk, "a tam nám bylo zakázáno cestovat."

"To byl zřejmě nápad Milované. Ona tam totiž bydlí a prostě nestála o žádné sousedy. Ale to je vedlejší. Ve vodě kolem ostrova žijí růžoví delfini, které má Milovaná moc ráda a se kterými si povídá. Když jsem byla malá, malí delfini byli moji kamarádi, se kterými jsem si hrála."

"Takže umíš i mluvit jejich jazykem?"

"Je to jazyk, který jsem si osvojila jako první. Není to tak dávno, co mě Milovaná naučila mluvit jejím jazykem."

"To je zvláštní. Většina matek učí své děti nejdřív svoji řeč."

Eleria se zasmála jiskřivým smíchem. "A jak tě pro všechno na světě napadlo, že je Milovaná moje matka?" zeptala se.

"Myslím, že jsme sice nějak spřízněné, ale mojí matkou určitě není."

"O tom si můžeme popovídat jindy," přerušila ji Zelana. "Řekni mi o perle."

"Zrovna jsem o tom chtěla začít, Milovaná. Loni, zrovna když jsem byla venku a hrála si s delfíny, se objevila velká stará velryba a řekla mi, že mi chce něco ukázat. Plavala jsem za ní na dno Matky Moře. Tam jsme našly obrovskou perlorodku, velryba se jí dotkla ploutví a perlorodka se otevřela." Eleria přešla k úzkému lůžku, na kterém spala, chvíli se hrabala mezi přikrývkami a vytáhla věc, velkou jako jablko. "Perlorodka v sobě skrývala tohle," ukázala perlu Dlouhému luku. "Jmenuje se to perla a velryba mi řekla, že si ji mám vzít."

Dlouhý luk se velikosti růžové perly přímo lekl. Už sice pár perel viděl, ale takhle veliké ne.

"Perla ovládá Eleriiny sny, Dlouhý luku," řekla Zelana. "Sen, který se jí zdál včera, pokládám za varování. Pověz mu to, Elerie."

"Jistě, Milovaná," souhlasila Eleria. "Předpokládám, že i normální lidé mají sny, a moje sny jsou většinou pravděpodobně stejné jako jejich, ale ten poslední byl jiný než obvykle. Zdálo se mi, že se vznáším ve vzduchu nad Rackem. Kotvil v přístavu u nějakého malého maagského města a byla noc. Kolem něj bylo dalších pět lodí, které ho hlídaly, ale k nim se blížily takové ty malé loďky, kterým Maagové říkají čluny, a najednou všechny lodě kolem Racka začaly hořet. Maagové hned začali běhat sem a tam a snažili se plameny uhasit, ale ze tmy se vynořilo pět dalších lodí a připoutaly se k Rackovi. Byla velká bitva a všichni na Rackovi zahynuli. Nakonec útočníci sešli do podpalubí, kde Haksnoš schovává ty zlaté cihly, které má tak rád. Všechny je sebrali, Racka zapálili a odpluli zase pryč. Pak jsem na pláži zahlédla člověka, který měl přes hlavu přetaženou kuklu a smál se. Potom už jsem se vzbudila, řekla jsem o svém snu Milované a ta poslala Rudou bradu, aby tě našel a poslal za námi."

"Jak velký byl ten člověk na pláži?" zeptal se Dlouhý luk.

"Mnohem menší než normální Maagové," odpověděla Eleria. "Byl asi tak vysoký jako Králík."

"Viděla jsi, jakou barvu měla jeho kápě?"

"Taková šedá, myslím. Je to důležité?"

"Mohlo by být. Služebníci Vlagh nejsou moc vysocí a nosí šedé kápě. V tom snu bylo víc znamení, než si možná uvědomuješ. Vypadá to, že několika zrůdám z Pustiny se podařilo nás vystopovat a teď se pokoušejí najít způsob, jak nám zabránit, abychom dovedli do Dhrallu armádu Maagů." Podíval se na Zelanu. "Můžeme tomu nějak zabránit?" zeptal se.

"Už jsme v podstatě začali, Dlouhý luku," odpověděla. "Jen to, že o tom víme, je první krok."

Dlouhý luk už byl unavený z toho, jak na Racka stále přicházeli maagští kapitáni dívat se na Sorganovo zlato. Proč nemohli prostě a jednoduše přijmout slovo ostatních a museli se jít přesvědčit na vlastní oči? Eleriin sen ovšem jeho přístup rychle změnil. Jestliže sen opravdu naznačoval to, co naznačoval, bylo tu někde pět kapitánů, které Dhrall ve skutečnosti vůbec nezajímal.

Dlouhý luk byl lovec a lovci se umějí dívat a naslouchat - a to tak nenápadně, jak je jen možné. Většina návštěvníků Racka se o příležitost, kterou jim Sorgan nabízel, upřímně zajímala. Někteří se sice také tvářili podobně nadšeně, ale něco tomu chybělo.

Dlouhý luk se díval a poslouchal dál, ale nic neříkal.

V přístavu u pobřežní osady Kweta se k flotile přidal Sorganův hubený a mrzutý bratranec Skell. Promluvili si a shodli se, že je na čase poslat Rudou bradu, aby část toho, čemu říkali "flotila", odvedl směrem na východ do země Dhrall.

"Můj bratranec Skell je spolehlivý muž, paní Zelano," oznámil Sorgan Zelaně, když byla předsunutá flotila připravená vyrazit. "Dáme mu kolem sto dvaceti lodí a asi deset tisíc mužů, kteří by v případě nutnosti odrazili neočekávaný útok nepříteli. Pokud by se už v Dhrallu bojovalo, dokázali by nepříteli odolávat až do našeho příjezdu."

"Jak dlouho bude trvat, než se do Dhrallu dostaneme i my?" zeptala se Zelana.

"Už moc dlouho ne. Zprávu jsme už vypustili do světa a každý maagský kapitán, který ji zaslechne, se přerazí, aby se k nám mohl přidat. Jediný problém je v tom, že všichni chtějí vidět zlato na Rackovi, než vydají rozhodnutí." Sorgan se zatvářil nešťastně. "Přiznávám to krajně nerad, ale možná jsme toho zlata s sebou vzali moc. Když se to vezme kolem a kolem, tučet cihel by býval stačil. Většina zdejších lidí by mi věřila, kdybych jim řekl, že jich mám tučet, ale když tvrdím, že jich tu je stovka, chtějí se podívat, aby se ujistili, že jim nelžu do očí. Možná jsem dal na háček zbytečně velkou návnadu."

"Nikdo není dokonalý, Haksnoši," pokrčila rameny Eleria.

"Háknosi," opravil ji Sorgan nepřítomně.

"To je fuk," řekla Eleria s hranou lhostejnosti.

6

"Už jsem ti to zlato ukázal, Kajaku," říkal Sorgan druhý den ráno na kost vyhublému Maagovi ze skupinky návštěvníků, kteří se přišli podívat na Racka. "Nevěříš snad vlastním očím?"

"Pomáhám ti, Sorgane," začal Kajak. "Poslal jsem zprávu spoustě svých příbuzných a slíbil jsem ti, že ti je představím, jakmile přistaně v jejich domovských přístavech. Jestli všechno půjde tak, jak si myslím, že půjde, bude díky mně tvoje flotila o pár desítek lodí větší."

"Výborně, Kajaku," řekl Sorgan. "Jsem rád, že si vidíš dál než na špičku nosu. Pořád potkávám muže, kteří nechápou, na co potřebujeme další lodě, když oni už se přidali. Nejspíš se obávají, že čím víc lodí, tím menší podíl pro každou z nich. Nějak jim nedochází, o jakém množství zlata tu mluvíme."

"Někteří z nich mají problémy s většinou čísly, Sorgane. Vadilo by ti, kdybych vzal na Racka své bratrance a tvoje zlato jim ukázal?"

"Vůbec ne, Kajaku," odpověděl Sorgan.

Dlouhý luk seděl u stěny Sorganovy kajuty a poslouchal, co si Sorgan s Kajakem povídají. Také viděl, že čtveřice Kajakových bratranců, kteří stáli za svým příbuzným, vypadá nějak nervózně. Eleria, která mu jako obvykle seděla na klíně, mu pošeptala: "To by mohli být oni - ti, co jsem viděla ve svém snu."

"Počet by souhlasil," přikývl Dlouhý luk, "ale jen podle počtu nemůžeme vědět, že jsou to opravdu ti praví. Slez dolů, chci se k nim nenápadně přidat, až se půjdou podívat na Sorganovo zlato."

Dlouhý luk následoval Kajaka a jeho příbuzné ke vchodu do podpalubí. Pořád vypadali nějak nervózně, ale protože poblíž bylo několik Sorganových námořníků, ozbrojených po zuby, dala se jejich nervozita vysvětlit.

Když z podpalubí zase vylezli, měli na tvářích nevěřící výrazy, na které si Dlouhý luk už zvykl. Zatím neudělali nic podezřelého, ale Dlouhý luk přesto nechtěl možnost, že by to bylo pět kapitánů z Eleriina snu, hned zamítnout.

"Je to rodina, která nemá v Maagu zrovna nejlepší pověst, Dlouhý luku," řekl o něco později téhož dne Králík, když se ho Dlouhý luk zeptal na Kajaka a jeho bratrance. "Už se několikrát stalo, že pluli spolu s jinými Maagy hledat trogitské lodě a ti ostatní Maagové se nikdy nevrátili. Jestli však i tentokrát mají podobné choutky, nebudou to zkoušet hned. Skell a ostatní kapitáni z předsunuté flotily se ještě připravují na cestu a jsou poblíž."

"Ale Skellova flotila tu dlouho nebude, Králíku," připomněl mu Dlouhý luk. "Během několika dnů vyplují do Dhrallu a potom tu moc lodí, které by mohly Racka hlídat, nezůstane."

"A to bude chvíle, kdy bychom si měli začít dělat trochu starosti," souhlasil Králík. "Sorgan bude posílat lodě pryč a ty Kajakovy se začnou shromažďovat tady. Půjdu asi večer navštívit pár hospod. Maagští námořníci se rádi napijou, když jsou v přístavu, a takový opilý námořník toho hodně namluví. Někdy řeknou i věci, které by střízliví nikdy nevypustili z

úst. Když se budu snažit, dokážu vypadat mnohem opilejší, než jsem, takže mi nikdo nebude věnovat velkou pozornost. Dám ti vědět, co jsem zjistil."

"To je dobrý nápad, Králíku," souhlasil Dlouhý luk. "Řeknu o tom Zelaně, ale myslím, že Sorgana s tím zatím zatěžovat nebudeme. Nejdřív toho musíme zjistit víc, než ho začneme plašit." Otočil se a odešel do Zelaniny kajuty.

"Co jsi dělal, Dlouhý luku?" zeptala se ho Zelana, sotva vstoupil.

"Hledal jsem stopy," odpověděl Dlouhý luk.

"To je zvláštní slovo."

"Jsem lovec. Zvířata v lese zanechávají stopy na zemi, stromech i keřích a šikovný lovec je podle nich může najít, když ví, po čem se má dívat. Králík mi pomáhá."

"Máš ho docela rád, vid'?" zeptala se Eleria.

"Je velmi chytrý, ale dobře svou chytrost skrývá. Chystá se večer na břeh, aby se v krčmách, kde se maagští námořníci nalévají tím nápojem, který z nich dělá pitomce, porozhlédl po nějakých stopách. Je možné, že někdo z Kajakova kmene bude dost hloupý, aby vyžvanil něco, co by Kajak raději zamlčel. Je-li Kajak opravdu ten, kterého jsi viděla ve svém snu, jeho posádka a posádky z lodí jeho bratranců o tom budou něco vědět. Králík se posadí někam do rohu a bude dělat, že je pořádně opilý. Kajakovi lidé si budou myslet, že usnul, a budou se mezi sebou bavit, jako kdyby tam nebyl." "Změnil ses, Dlouhý luku," poznamenala Zelana. "V Dhrallu bys takovéhle věci nedělal."

"Od věcí, které jsem dělal doma v lesích, se to moc neliší," nesouhlasil Dlouhý luk. "Pořád jsem lovec, jen loviště se změnilo, to je všechno. Mým cílem jsou pořád monstra z Pustiny, ale po cestě možná budu muset zabít pár příbuzných zrádce Kajaka, aby nestáli v cestě šípům, které pošlu na Vlagh a jeho služebníky. O tom přece lovení je, ne?"

"Měl jsi pravdu, Dlouhý luku," oznámil Králík velmi tichým hlasem, když se druhý den ráno hned za úsvitu sešli na přídí Racka. "Včera večer jsem byl u toho, když se Kajakovi námořníci opijeli, a čelisti jim jely jako namazané. Měl jsem štěstí, tu a tam jsem něco zaslechl a všechno to do sebe začíná zapadat."

"Jsi dobrý lovec, Králíku," pochválil Dlouhý luk svého malého přítele. "Kam vede stopa, kterou jsi objevil?"

"Kajakovi námořníci byli zajedno, že když si Kajak představí, že by mu měl uniknout byt' kousek zlata, má chuť si sednout a rozbrečet se. Kapitán Sorgan mu sice řekl o hromadách zlata v Dhrallu, ale to byla jen slova. Na palubě Racka viděl Kajak opravdové zlato a to zlato chce. O zlato v Dhrallu se bude starat až poté, co ukradne všechno zlato, které je tady, v Maagu. A jak jsi říkal, že Kajak a jeho bratřenci se o nic nepokusí, dokud Skell a jeho loď neodplují na východ, tak s tím jsi měl taky pravdu. Říkali to pořád dokolečka, až mi z toho bylo nanic. Nevědí, kdy přesně Skell vyrazí, ale doufají, že tu ještě pár dní zůstane. Přímě tady v Kwetě mají pět lodí, ale to není všechno. Nechce se jim útočit na loď, které hlídají Racka, protože tak by síly byly vyrovnané. Byli by mnohem šťastnější, kdyby nad námi měli převahu tak tři na jednoho. Takže se chystají zaútočit během noci, až bude Skell odplouvat. Zpráva, že kapitán nabírá loď do flotily a dobře platí, se šíří rychlostí blesku a každý den připlouvají nové loď, takže když budou Kajakovci váhat, budou zase brzo v menšině. Jestli Skell vypluje, než sem dorazí jejich kumpáni, budou muset chtít nechtě zaútočit. Ovšem podařilo se jim vymyslet způsob, jak by mohli získat výhodu."

"Hádám, že zahrnuje použití ohně," nadhodil Dlouhý luk.

"Věděl jsi celou dobu, jak to dopadne, že jo?"

"Jen jsem hádal. Potřeboval jsem mít jistotu, než se do něčeho pustím."

"Měli bychom varovat kapitána," řekl chmurně Králík.

"To nebude nutné. Kapitán a zbytek posádky by nám jenom překáželi."

"Chceš mít říct, že to budeme jen my dva, kdo bude bojovat proti pěti maagským válečným lodím?" zeptal se nevěřičně Králík.

"Samozřejmě že ne, Králíku," odpověděl Dlouhý luk s lehkým úsměvem. "Pomůže nám Zelana s Elerií. Další pomoc potřebovat nebudeme."

"Tys pil?" zeptal se nedůvěřivě Králík.

"Králíkův výlet do místních hospod naše podezření potvrdil, Zelano," oznámil Dlouhý luk o něco později Zelaně.

"Bude to Kajak, kdo se pokusí zapálit naše loď. Bude naším prvním nepřítelem. Můžeš udělat, aby pršelo?"

"Promluvím si o tom s Matkou Moře. Určitě nám ráda pomůže. Jaký máš plán?"

"Až Kajakovi muži připlují na člunech k našim lodím a začnou házet pochodně, déšť plameny uhasí, než se stihnou rozšířit. Pak bude muset Kajak místo s jednou lodí bojovat s pěti. Možná to dokonce vzdá a pokusí se ujet." Dlouhý luk se odmlčel a na chvíli se zamyslel. "Neměli bychom ho nechat uprchnout. Je tu hodně maagských lodí a Kajak není jediný, koho zlato zaslepilo. Kapitánům z ostatních lodí by se mohl jeho plán zalíbit. Když bude Kajak mrtvý, bude moci svůj plán vyprávět jen duchům a to nám vcelku nemusí dělat starosti, ale je pravda, že toho o světě duchů moc nevím. Jestli se domníváte, že by nám to mohlo přinést nějaké potíže, možná se na to budete chtít podívat."

"Ty si ze mě děláš legraci. Dlouhý luku."

"Na to bych si nedovolil ani pomyslet, ctnostná Zelano," odpověděl Dlouhý luk s dokonale kamennou tváří. "Hodně jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že Sorganovi bychom to říkat neměli. My to s Králíkem zvládneme a Sorgan by nám jen překážel."

"Jsi v Maagu už moc dlouho, zdá se, že jsi převzal jejich zvyk pořád se nafukovat. Přece opravdu nevěříš, že se jen ty sám s Králíkem dokážeš postarat o Kajaka?"

"Kajak má jen pět lodí, Zelano. To není zas tak velký problém."

"Říká to, jako by tomu opravdu věřil, Milovaná," podotkla Eleria.

"Já vím. A začíná mi to dělat starosti."

Sorganův bratranec Skell dokončoval přípravy na plavbu z Maagu do Dhrallu a Dlouhý luk si promluvil s Rudou bradou. "Nemusíš si dělat žádné starosti, příteli," řekl mu. "Postarám se, aby Kajak ráno poté, co zaútočí na Racka, už nespátřil vycházet slunce. Možná jeden nebo dva z jeho příbuzných uvidí, že se pro ně situace nevyvíjí dobře, a rozhodnou se co nejrychleji vzdát. Kdyby se náhodou pokusili přidat ke Skellově flotile, měl bys dát Skellovi vědět, co se pokusili v Kwetě provést. Skell takové lidi ve své flotile určitě chtít nebude."

"Dohlédnu na to," slíbil Rudá brada. "Mám Skella varovat, že zrůdy z Pustiny jsou jedovaté?"

Dlouhý luk to zvažil. "Počkej s tím, až jeho loď dorazí do Lattaše. Až tam budete, můžeš mu říct celou pravdu.

Maagové jsou mnohem vyšší než služebníci Vlagh, proto mají jejich zbraně mnohem větší dosah. Meče a kopí jim v boji poskytnou výhodnější postavení."

"Uděláme to, jak říkáš," souhlasil Rudá brada. "Chceš, abych něco vyřídil tvému náčelníkovi Starému medvědovi?"

"Kdyby ses s ním v Dhrallu náhodou sešel, řekni mu, že jsem v pořádku, že se vrátím, než napadne hodně sněhu, a že jsme skoro připraveni začít bojovat."

"Jak si přeješ, příteli Dlouhý luku."

"Jsi dobrý člověk, příteli Rudá brado, a mnohem, mnohem moudřejší, než by člověk z tvého veselého vystupování usuzoval."

"Už se mi to mnohokrát vyplatilo, příteli Dlouhý luku," řekl Rudá brada a roztáhl pusku od ucha k uchu. "Když lidi kolem sebe rozesměješ, obvykle udělají, co po nich chceš."

"Jsi ještě chytřejší, než jsem si myslel, příteli Rudá brado," usmál se Dlouhý luk. "Tohle jsou divné časy. Nikdy jsem muži z cizího kmene neřikal 'příteli'."

"Je to velmi neobvyklé," souhlasil Rudá brada. Potom se ještě jednou usmál. "Ale je to legrace," dodal a dokonale přitom napodobil Elerii.

Dlouhý luk se rozesmál a oba si stiskli ruce v prastarém gestu přátelství.

7

"Jak si můžeš být tak jistý, že bude pršet, Dlouhý luku?" zapochyboval Králík, když spolu nenápadně seděli poblíž přídě Racka a sledovali, jak se k lodím Sorganových bratranců blíží pět člunů.

"Kdybys ti to řekl, nevěřil bys mi," odpověděl Dlouhý luk. "Až to bude nutné, zaprší a loď, které střeží Racka, nezačnou hořet. Teď poslouchej, plán je takovýhle: chci, abys zůstal skrčený a podával mi šípky tak rychle, jak jen dokážeš. Moje pravá ruka zůstane na jednom místě - kousek od tětiny - a ty mi budeš strkat šípky přímo mezi prsty. Když to uděláme správně, budu moci střílet dvakrát rychleji než bez tvoji pomoci."

"Tam venku na nás čeká pět lodí plných nepřátelsky naladěných lidí, Dlouhý luku. I kdybys střílel sebery rychleji, pořád je to zatraceně hodně cílů."

"Nemusíme je zabít všechny, Králíku," vysvětlil mu trpělivě Dlouhý luk. "Loď pluje tam, kam určí kapitán, jediné v případě, že u kormidla je někdo, kdo ji tam nasměruje. V podstatě nám stačí zasáhnout pět cílů a, mezi námi, pět šípů dokážu vystřelit do vzduchu skoro najednou."

"Takže proto jsi tak přesvědčený, že to zvládneme jen my dva? Loď bez kormidelníka se bude po zbytek noci bezcílně potulovat po celém přístavu." Králík zamžoural do noci. "Budeš ale muset předvést veškerý svůj střelecký um, Dlouhý luku," konstatoval.

"Nebude to těžší než sestřelovat z nebe husy, příteli," odvětil Dlouhý luk. Pak mu došlo, že si poslední dobou zvykl docela hodně lidem říkat "příteli". Sice to myslel vážně, ale bylo to dost nezvyklé. Dlouhý luk neoslovil nikoho "příteli" už dobrých pět let.

Slyšíš mě, Dlouhý luku? zaslechl v levém uchu tiché zašeptání.

Čistě a jasně, odpověděl beze slov.

Řekni, až hodí ty pochodně. Potřebuji to vědět přesně. Nechci tě vyděsit, takže ti říkám předem, že to nebude velký déšť - bude pršet jen na loď kolem, nikam jinam, a bude pršet jen tak dlouho, aby to uhasilo oheň. Nechceme, aby se posádka před deštěm schovala do podpalubí nebo do kajut. Musí zůstat nahoře, aby se mohli bránit.

Rozumím, souhlasil Dlouhý luk.

"Jestli hodláš provozovat nějaký tanec na přivolání deště nebo tak něco, tak bys měl pomalu začít," ozval se nervózně Králík. "Ve člunech právě zapálili pochodně."

"Pršet začne, teprve až ty pochodně hodí na loď. Králíku," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Musíme si být jisti, že už nemají ani jednu pochodeň, než začneme hasit."

"Zdá se mi, že jsi zbytečně puntičkářský," řekl ustaraně Králík.

"Důvěřuj mi."

"Nesnáším, když mi tohle někdo říká," odmlouval Králík. "Chceš, abych sfoukl lucernu na přidi?"

"Proč?"

"Aby tvoje šípky létaly ze tmy. Viděl jsem, jak rychle dokážeš střílet, a jestli to teď zvládneš ještě dvakrát rychleji, ti ve člunech nebudou mít poněti, kolik lidí na ně vlastně střílí. To je pravděpodobně vyděsí k smrti a možná se prostě vzdají a utečou."

"To není špatný nápad. Králíku," souhlasil Dlouhý luk. "Když se dají na útěk, nebudeme muset na jejich zabíjení vyplýtvat tolik šípů. Zhasni tu lucernu."

Králík odběhl a lucerna na přidi Racka zhasla. "Pochodně už letí. Dlouhý luku!" zavolal chraptivým šepotem a rychle se vrátil na místo.

Spust' déšť, Zelano! vyslal Dlouhý luk naléhavou myšlenku.

Už jsem myslela, že to nikdy neřekneš, odpověděla klidně Zelana.

Z čistého nebe sjel blesk, následovaný ostrým zahřměním a prudkým lijákem.

Děšť skončil stejně náhle, jako začal, ale Dlouhý luk si byl jistý, že teď by loď nedokázala zapálit nic, protože z jejich palub v mohutných proudech stékala voda.

"Králíku, teď!" zavelel a začal střílet šípy ohromující rychlostí na Maagy ve člunech, kteří okamžitě padali pod jeho zásahy, a pak se zaměřil na kormidelníky Kajakových lodí.

Z lodí se začaly ozývat tlumené výkřiky. Veslaři byli na svých místech, ale protože u kormidel nikdo nestál, loď se potulovaly po přístavu jako ztracená štěňata. Pokaždé, když někdo sebral dost odvahy - nebo bláznovství - a opuštěné kormidlo převzal, z temnoty vyletěl šíp a přivítal ho. Námořníci raději sami skákali z paluby do vody, než aby se chopili kormidel, jak jim prikazovali jejich kapitáni, a Dlouhý luk cítil zlomyslné uspokojení.

Hruza, přilétající ze tmy s tichým svištěním šípů a smrtící přesností, přinutila námořníky z Kajakových lodí naskákat do studených, zvířených vln přístavu a doplavat do bezpečí na pláž. Dlouhý luk děsivost svého umu ještě podpořil - střílel tak, aby šípy byly dobře vidět. Šíp v srdci sice zabije, ale většinou není moc vidět. Dlouhý luk proto pečlivě mířil na čela - pochopitelně nikdy neminul -, protože šípy trčící z čel mrtvých námořníků mluví řečí tak jasnou, že jí nelze neporozumět.

Králík, skrčený ve tmě, sázel svému příteli do ruky šíp za šípem, a Dlouhý luk sázel šíp za šípem do mužů na Kajakových lodích.

Definitivní konec nadějím vzbouřenců učinila chvíle, kdy Kajak, vřiskající rozkazy a kletby na všechny strany, náhle zmlkl a z čela mu nečekaně vyrostl ještě se chvějící šíp. V ten moment se všichni námořníci z jeho lodí bez dalšího váhání vrhli do vody.

"Vyhráli jsme!" vykřikl Králík. "My jsme opravdu vyhráli!"

"Ještě ne úplně," nesouhlasil Dlouhý luk a pečlivě nasadil do luku jeden ze šípů s kamenným hrotem. Vstal a pozorným pohledem přejížděl břeh. "Tááhle," řekl nakonec a jedním plynulým pohybem natáhl tětivu a vystřelil.

Šíp vyletěl vysokým obloukem nad černé vody zálivu a neomylně si našel postavičku v šedé kápi, která zuřivě vyla od chvíle, kdy náhlý déšť uhasil oheň na lodích kolem Racka.

Otrávený šíp se zabodl do hrudi tvora v kápi a ten zařval bolestí. Potom upadl, chvíli se svíjel v písku, pak se v poslední křeči napnul a nakonec jeho tělo ochablo.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se Králík.

"To byl ten pravý nepřítel, Králíku," odpověděl Dlouhý luk. "Ale teď už je po něm, takže se ho už nemusíme bát."

"Na mě těch nepřátel bylo až až, Dlouhý luku," řekl Králík. "Pořád nemůžu uvěřit, že jsme z toho vyvázli vítězně a živí. Byli jsme jen dva, takže jsem si na to moc nesázel. Proč jsi střílel každého do hlavy?"

"Chtěl jsem, aby si ti, co byli ještě naživu, uvědomili, co je čeká. Šíp v hrudi může zůstat skrytý, když se zasažený zhroutí dopředu. Šípu v hlavě si všimne každý."

"Stejně mi nejde do hlavy, jak mohli dva lidé vyhrát bitvu s posádkami pěti velkých lodí."

"Nebyla to žádná velká bitva, Králíku. Stříleli jsme ze tmy, takže nikdo na lodích toho člověka, kterému se kdysi říkalo Kajak, nemohl vědět, kolik nás ve skutečnosti je a kde jsme, a protože neměli kormidelníky, nemohli Racka v podstatě nijak ohrozit."

"Tvůj pohled na svět je velmi zvláštní, Dlouhý luku. Jestli se mu kdysi říkalo Kajak', jak se mu tedy říká teď?"

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Řekl bych, že 'mrtvý'," odpověděl.

"Ta potvora, co stála na břehu, se už nesměje," oznámil Dlouhý luk Zelaně a Elerii o něco později.

"Výborně," přikývla Zelana. "Říkala jsem ti, že šípy se železnými hroty budou lepší než kamenné."

"Možná," řekl Dlouhý luk, "ale pro zvláštní příležitosti jsem si pár kamenných nechal."

"Proč?" zeptala se Eleria.

"Protože šípy s kamennými hroty jsem namočil v jedu," vysvětlil Dlouhý luk. "Zdálo se mi vhodné, aby ten tvor z Pustiny, který dnešnímu útoku velel, dostal něco zvláštního."

"Určitě to ocenil," řekla Zelana suše.

"Výkřiky, které vydával, když ho můj šíp dostihl, určitě nebyly výkřiky radosti, Zelano," odpověděl Dlouhý luk s nepatrným úsměvem.

Pak do Zelaniny kajuty vpadl Sorgan, Bejk a Pazour. Vypadali velmi rozrušeně. "Proč jsi nám neřekl, co Kajak chystá, Dlouhý luku?" dožadoval se Sorgan jen o maličko pištivějším hlasem než obvykle.

"Nebylo to nezbytné," odpověděl Dlouhý luk. "Králík a já jsme si s tím poradili. V takových situacích je nejlepší používat co nejméně bojovníků. Čím víc lidí bojuje, tím větší zmatek může nastat."

"Ale Králík!" nechápal Bejk. "Králík nikdy nebyl v bojích k ničemu. Je moc malý."

"Na to, co jsem po něm chtěl, stačil. Jeho ruce jsou stejně rychlé jako jeho nohy. Podával mi šípy rychleji, než by to zvládl kdokoli jiný z Racka, a víc jsem nepotřeboval. Nebylo nutné postřílet všechny muže na Kajakových lodích, jen ty, kteří stáli u kormidel. A to jsme s Králíkem v pohodě zvládli. Všechno dopadlo tak, jak jsme chtěli, tak proč se tak rozčilujete - vždyť už je po všem..."

"Ty nemáš nervy, Dlouhý luku," zakroutil hlavou Sorgan. "Nic s tebou nehne."

"Jsem lovec, Sorgan. Lovec, který se zbytečně rozčiluje, se moc často nenají."

"Zachránil nás ten náhlý déšť," řekl obviňujícím tónem Pazour. "Kdyby nezačalo lejt, byli bychom v pěkné kaši. Jak jsi věděl, že bude pršet?"

Dlouhý luk se dotkl svého nosu. "Cítil jsem to," zalhal bez uzardění. "To jsi tak dlouho na moři a ještě ses nenaučil, jak je cítit vzduch, když přichází déšť?"

Sorgan se podíval Zelaně přímo do očí. "Když máš armádu takových mužů, jako je Dlouhý luk, tak na co vůbec potřebuješ nás?" zeptal se.

"Protože tolik Dlouhých luků zase nemám, Sorgane," odpověděla Zelana. "Dlouhý luk je jen jeden. Na celém světě není nikdo, kdo by se mu mohl rovnat. Umí velice rychle střílet a ještě rychleji myslet. Přejde čas - a věřím, že to nebude dlouho trvat -, kdy vysloví jisté myšlenky. Když budete chtít přežít, doporučuji věnovat tomu, co řekne, velkou pozornost a udělat přesně to, co navrhne."

Eleria se postavila před Dlouhý luk a natáhla ruce. Zvedl ji a posadil si ji na klín. "Být tebou, udělala bych, co Milovaná říká, Haksnoši," řekla.

"Háknosi," opravil ji nepřítomně.

Eleria pokrčila rameny. "To je jedno. Dlouhý luk je nejlepší na světě a Milovaná říká, že je můj, takže na mě raději buď opravdu hodný, ano?"

"Kdykoli se jen na chvíli otočím, dává mi rozkazy někdo jiný," stěžoval si Sorgan.

"Ale je to tak nejlepší, ne?" zívla Eleria. "Už jsem řekla všechno, co jsem chtěla, takže teď si na chvíli zdřímnu. V noci jsem se moc nevyspala, protože se tady pořád běhalo a vykřikovalo. Udělej pro mě něco, Haksnoši, bojuj trochu tišeji. Odpočinek je pro mě důležitý." Pak políbila Dlouhý luk, uvelebila se v jeho náruči a okamžitě usnula.

Veltanova cesta

1

Imužnu pro chudé," ozval se váhavě otrhaný žebrák, který bez ohledu na nepříjemně studené zimní počasí stál v tiché ulici poblíž fóra v trogitském městě Kaldacinu, když kolem procházel Veltan z Jihu.

"Jistě," řekl Veltan a začal se osahávat rukama, aby našel měšec. Pořád ještě tak docela nechápal smysl peněz. Musel připustit, že platit penězi je pohodlnější než směnný obchod, ale pořád se nemohl naučit, jakou hodnotu mají všechny ty mince z různých kovů. Podal žebrákovi pár mosazných mincí a pokračoval směrem k fóru.

Byla zima a Veltana zima moc nezajímala, protože na jeho panství na jihu Dhrallu se převážně sedlačilo a sedláci mají mnohem raději jaro a léto. Zimní obloha byla permanentně zatažená, holé stromy vypadaly jako mrtvé a nikde nebyla ani kytička. Trogité z Kaldacinu se ovšem zdáli být vůči šedé zimní melancholii přirozeně imunní. Trogité měli o sobě dost vysoké mínění, ať už žili v kterékoli části říše, ale Trogité z Kaldacinu pravděpodobně věřili, že jejich město je středem vesmíru a že prosté žití uvnitř jeho zdi je automaticky vyzdvihuje nejen nad lidi z ostatních zemí, ale také nad Trogity, kteří měli to neštěstí, že žili v jiném městě nebo osadě.

Město bylo samozřejmě velkolepé. Jeho výstavba evidentně stála mnoho těžké práce, ale Veltan tak nějak nemohl pochopit, proč to všechno. Nikdo přece ve skutečnosti nepotřeboval tak obrovské domy. Vysoko se tyčící hradby kolem města mohly mít své opodstatnění - pokud by poblíž byl nepřítel -, ale Veltan měl podezření, že i zdi jsou tu hlavně proto, aby dělaly dojem.

Trogité stavěli své domy a ostatní budovy z kamene, což Veltanovi dávalo smysl. Dřevo hoří, kámen ne. Mramorové obložení bylo hezké, ale copak neměli kaldarinští Trogité nic lepšího na práci?

Ani pojem "veřejné budovy" mu zpočátku nedával smysl, ale když Veltan Trogity poznal trochu blíže, zjistil, že všichni zoufale potřebují něco honosného, čím by ostatním (a ze všeho nejvíc zřejmě sami sobě) dokázali, jak jsou důležití.

Stačila sebemenší známka, že důležitosti někde ubylo, a každý správný Trogita neusnul, dokud neodhalil a neodstranil příčinu.

Proto byly ve městě obrovské paláce, obložené mramorem, jednací sály, chrámy a obchodní budovy, obvykle posazené na kopečku, aby byly zpoza hradeb dobře vidět.

Ze všeho největší byl samozřejmě císařský palác, sídlo samotného císaře, velkého Gaciana. V paláci se to hemžilo služebnictvem, rádci a dalšími patolízaly, kteří se svíjeli touhou po císařově pozornosti. Po několika pokusech se Veltanovi podařilo proplatit se do paláce a na audienci s Jeho císařským Veličenstvem, jenže pak se ukázalo, že Gracian je úplně pitomý a neschopný a ani v nejmenším netuší, co znamená slovo armáda.

"Jen tady ztrácíš čas," poradil Veltanovi postarší, v plášti zahalený rádce, se kterým se tu seznámil. "Pravou autoritou v Kaldacinu jsou Palvanum. To oni vydávají zákony a rozhodují, jakým směrem se bude říše ubírat."

"A kde je najdu?" zeptal se Veltan.

"Ve fóru v centru města. Když Palvanům řekneš, co chceš a co jsi ochotný zaplatit, určitě dokážete zahrát stejnou písničku."

Bohužel to dopadlo trochu jinak. Jednotliví Palvani sice byli ochotní přijmout Veltanovy peníze za vágní sliby, že "se pokusí pro jeho věc získat další kolegy", ale na schůzi ve vznešené jednací síni o ní nepadlo ani slovo a mimoto ji většina Palvanů stejně prospala, protože je ukořezaly nekonečné projevy jejich kolegů.

Veltan z Jihu promarnil ve fóru ještě jedno odpoledne pokusy najít někoho - kohokoli -, kdo by měl tolik moci, aby mohl vydat povely trogitské armádě.

Když slunce zbarvilo zamračenou oblohu na západě do ohniva, Veltan to vzdal a vrátil se k jižní bráně Kaldacinu. Ve městě samozřejmě bylo k dispozici ubytování, ale Veltan byl imunní vůči mrazu a spát nepotřeboval. Raději trávil noci venku. Vzduch tam byl čerstvější a na obloze se krásně rýsoval Měsíc. Veltan měl Měsíc moc rád a stýskalo se mu po něm.

Když ho tam Matka Moře vyhnala poprvé, neměl ten samý pocit. Pořád ještě se na ni zlobil pro její neadekvátní reakci na jeho žertem míněný návrh, že by byla hezčí, kdyby nosila pruhy. Matka Moře podle všeho neměla žádný smysl pro humor a všechno brala moc vážně. Veltan to až tak vážně nemyslel, když se pustil do přednášky o krásách kontrastních pruhů a líčil Matce Moři, jak nádherně by vypadala, kdyby ozdobila svou hladinu pečlivě odstupňovanými přechody

od bledé, té nejbledší modré, přes všechny ostatní odstíny po královskou modř. Chtěl ji jen pobavit, ale Matka Moře se nesmála. Místo toho ukázala na nebe a řekla: "Běž na Měsíc, Veltane! A hned!"

"Ale..." začal Veltan.

"Hned!"

A tak Veltan strávil příštích deset věků na doličkovaté tváři Luny, mladší sestřičky Země, a toužebně zíral dolů - nebo nahoru - na velkou modrou kouli, kterou kdysi nazýval domovem. Několikrát si vyrazil na výlet mezi hvězdy, ale to bylo ještě horší. Mezi hvězdami byla hrozivá prázdnota, která Veltana naplňovala nesnesitelnou osamělostí. Z povrchu Měsíce se alespoň mohl dívat na Zemi. Sice se mu stýskalo, ale bylo to lepší než nekonečná černota vesmíru.

Časem mu Luna přirostla k srdci a i ona se s ním spřátelila a nakonec k němu promluvila: "Říct jí něco takového bylo od tebe opravdu hloupé," řekla mu. "Pruhy? Máš štěstí, že tě nepředhodila rybám k večeři."

"Ale já jsem si jen dělal legraci!" bránil se Veltan.

"Já vím," odpověděl Měsíc, "ale Moře se neumí smát. Každý to ví. Promluví si s ní, třeba se mi ji podaří obměkčit."

"Nikdy nikoho neposlouchá," zahučel Veltan zachmuřeně.

"Mýlíš se, Veltane. Mě poslouchá vždycky. Já totiž můžu ovládat její příliv a odliv, jak se mi zachce, a to ona opravdu nesnáší." Pak se Luna k Veltanovu údivu zahihňala.

Po tomto rozhovoru spolu začali skvěle vycházet. Luna měla na rozdíl od Matky Moře nebo Otce Země smysl pro humor a Veltan strávil několik století tím, že jí vyprávěl košilaté vtipy.

Když ho pak Matka Moře vzala na milost a dovolila mu vrátit se domů, Veltan stále zůstával s Lunou v kontaktu a často ji navštěvoval.

"Almužnu?" Byl to tentýž žebrák, kterého Veltan potkal včera ráno.

"Tohle je tvoje obvyklé místo?" zeptal se ho Veltan.

Žebrák pokrčil rameny. "Je to tu za větrem a když náhodou začne pršet, můžu se schovat tady pod ten oblouk. Zdá se mi, že tě něco trápí, cizínče. Můžu vědět co?"

Veltan se posadil na obrubník vedle žebráka. "Myslel jsem si, že tohle město je centrum Trogitské říše, ale nemůžu tady najít nikoho, kdo by měl aspoň kousek moci. Chtěl jsem mluvit s někým, kdo by mi mohl půjčit armádu, ale nikdo se o tom nechce ani bavit."

"A mluvil jsi přímo s vojáky?"

"Myslel jsem, že se to nesmí. Měl bych přece mluvit nejdřív s někým z velení, ne? Říšská armáda snad dostává povely od vlády."

Žebrák se rozesmál. "To není pravda už celá staletí, cizínče. Říšská vláda usoudila, že je zbytečné platit vojákům plný žold i v čase míru, a netrvalo dlouho a průměrný voják na tom byl hůř než žebrák jako já. Vojáci se tedy rozhodli, že si poradí sami. Pořád se někde vedou nějaké války, i když třeba malé - většinou mezi šlechtici, kteří mají své provincie -, takže vojenské sbory se bez potíží uживí. Na co potřebuješ armádu?"

"U nás doma je něco ve vzduchu," odpověděl Veltan vyhybavě, "je to trochu složité, ale vypadá to, že budeme co nevidět potřebovat zkušené vojáky, aby nám s tím pomohli."

Do uličky zabočil mladý Trogita v těsném oblečení z černé kůže. Na hlavě měl kovovou helmu a v ruce držel dlouhé kopí. "Potřebuji s vámi mluvit, veliteli Narasane," řekl žebrákovi omluvným tónem.

"Co se zase děje, Keselo?" zeptal se ho žebrák. "A neříkej mi 'veliteli'. Hodnost jsem přestal používat toho dne, kdy jsem zlomil svůj meč."

"Ale my máme opravdu problémy, pane," nedal se mladík. "Prosím, zvažte ještě jednou svoje rozhodnutí. Nikdo už neví, co si má počít."

"Potřebuji jen trochu času, Keselo, a naučí se to."

"Ale my nemáme čas, pane," odsekl Keselo. "Sedmá kohorta se úplně vymkla kontrole. Opustila město a vojáci plení panské domy a přepadávají pocestné na hlavní cestě. Poslali jsme jim rozkazy, aby se okamžitě vrátili domů, ale ignorovali nás."

"Tak běžte a pozabíjejte je," řekl žebrák stroze.

"Zabít?" zděsil se Keselo. "To nemůžeme! Vždyť to jsou naši druhové."

"Provinili se proti pravidlům, Keselo, takže už to nejsou vaši druhové. Oddělili se od armády a to je hrubé porušení přísahy, kterou složili, když se k nám přidali. Jestliže je nepotrestáte, ostatní kohorty udělají totéž a armáda se rozpadne. Ty víš dobře, co musíte udělat, Keselo. Tak běžte a proveďte to a přestaňte mě svými problémy obtěžovat. Ještě něco?"

"Ne, pane." Mladík se zatvářil velmi zoufale. "Pane, opravdu si to nerozmyslíte a nevrátíte se se mnou?"

"Ne. A určitě rozumíš, co to znamená ne, že, Keselo? Znáš mě dobře a jistě víš, že to, co jsem řekl, myslím smrtelně vážně. A teď běž pryč."

Keselo vzdychl. "Ano, pane," řekl. Pak se otočil a odešel.

"Je to hodný kluk," obrátil se žebrák na Veltana, "a jednou z něj něco bude, jestli se toho dožije."

"Koukám, že nejsi tím, čím se zdáš být," poznamenal Veltan.

"Nenech se zmýlit prvním dojmem. Jsem přesně tím, kým se zdám být. A to se nezmění jen proto, že jsem kdysi býval někým jiným. Velitel Narasan je nyní žebrákem Narasanem."

"Co tě donutilo změnit povolání?"

Narasan vzdychl. "Udělal jsem hloupé rozhodnutí, které stálo život několika tisíc mých mužů. S tím se žije velmi špatně, proto už jsem nechtěl v armádě zůstat. Ale čas rychle utíká a za chvíli stejně bude jedno, co dělám."

"Tolik starý nejsi, příteli."

"Nemluvil jsem o sobě," řekl Narasan zachmuřeně, "mluvil jsem o světě. Blíží se jeho konec. Nebude to dlouho trvat a svět skončí."

"O tom pochybuji," nesouhlasil Veltan. "Jak tě něco takového napadlo? To je nějaký nápad trogitského náboženství?"

Narasan si pohoršeně odfrkl. "Náboženství je jen špatný vtip naplněný výmysly a pověrami," řekl pohrdavě. "Kněží v chrámu ho používají jen jako omluvu, aby mohli okrádat důvěřivé chudáky a za jejich peníze si stavět luxusní příbytky. K tomu závěru jsem dospěl sám. Čas se naplňuje. Každým dnem se může zastavit." Ze žebrákova hlasu čísel beznaděje. "Vidíš něco, čeho si všiml jen málokdo," kývl hlavou Veltan, "ale nezašel jsi dost daleko. Svět se blíží na konec jednoho cyklu, ale čas půjde dál. Jeden cyklus končí, ale po něm začne další a čas poběží jako vždycky. Nezoufej, Narasane, čas nemá konec - ani začátek."

"A jak to všechno můžeš vědět?" zeptal se žebrák.

"Už jsem to zažil," odpověděl Veltan, "mnohokrát. Roční období se střídají, roky plynou, mladí stárnou a touží po spánku, a Snici se budí, aby je vystřídali na stráži. Takový je koloběh věcí."

"Ty nejsi odtud, že ne?"

"Mám pocit, že už jsem se o tom zmínil. Hledám armádu a dobře za ni zaplatím, ale nedokázal jsem zatím najít nikoho, s kým bych si o tom mohl promluvit." Velšanova tvář posmutněla. "Mám pocit, že mi mysl vypovídá službu. Tolikrát jsem prošel přímo kolem člověka, kterého jsem hledal, a pokaždé jsem si ho sotva všiml."

"Ano? A kdo to je?"

"Ty, můj příteli. Je čas odložit smutek stranou a přestat se zabývat koncem světa. Čas půjde pořád dál a svět přetrvá, i kdybychom pro jeho zničení udělali cokoli."

"Ty nejsi jako jiní lidé," řekl obdivným tónem žebrák. "A dost možná nejsi ani člověk. Ty jsi něco úplně jiného, vid'?"

"Není to až tak velký rozdíl, příteli. Byl jsem na místech, kam ty by ses dostat nemohl, a mohu vidět věci, které ty nikdy neuvidíš, ale mám rád svůj domov a udělám pro něj všechno. Ostatní věci nejsou důležité, veliteli Narasane. Potřebuji tvoji armádu a zaplatím za ni zlatem. Válka bude určitě těžká, ale když dorazíme včas, pravděpodobně vyhrájeme, a vítězství je to jediné, na čem záleží - ať už válčíš, nebo hraješ kostky."

"Takový praktický přístup se mi líbí," řekl Narasan a vstal. "Vypadá to, že dovolená skončila. Sice to bylo fajn jen tak sedět a nic nedělat, ale rád zase obléknu zbroj. Kasárny jsou u západních hradeb. Půjdeme?"

"Proč ne," souhlasil Veltan a také vstal.

Na Kaldacin se snášela další zimní noc a Veltan s Narasanem směřovali temnými ulicemi ke kasárnám. Kolem nich spěchali dělníci v pracovním oblečení a s nástroji v rukou.

"To jsou ti jediní poctiví v celém tomhle prohnilem městě," poznamenal Narasan. "Ale to je všude stejné..."

"Nějak ti nerozumím," Veltan byl zmatený.

"Předpokládám, že ano," přikývl Narasan. "Máš peníze, takže si nemusíš vůbec špinit ruce."

Veltan se zasmál. "Zkusil jsi někdy sedlačit, Narasane? Sedláci znají špinu velmi dobře. Lidé z mého kraje jsou převážně sedláci a rolníci a já jsem s nimi pracoval tolikrát, že už to ani nepočítám."

"Ty jsi opravdu zvláštní. Tady v říši patří půda lidem, kteří by raději zemřeli, než aby si stoupli s motykou na pole. Proto existují peníze. Lidé, kteří je mají, mohou zaplatit jiným, aby za ně udělali nepohodlnou práci."

"U nás nemáme peníze, Narasane. Používáme směnný obchod. Funguje to celkem dobře."

"Tak jak si chceš najmout armádu?"

"Má pro vás nějaký význam slovo zlato?"

"To určitě má. Pro většinu Trogitů zlato znamená peníze."

"Už jsem si všiml. Když jsem sem přicestoval, měl jsem s sebou pár zlatých cihel a narazil jsem na člověka, který se málem zhroutil a rozplakal, když je spatřil. Dal mi za ně pytle peněz. Zatím jsem se ale ještě nenaučil rozlišovat hodnoty jednotlivých mincí. Jsou vyrobené z různých kovů a některé musí být cennější než jiné."

Narasan se zasmál. "Myslím, že tě pěkně ošidili, Veltane. Jestliže ti někdo za tvoje zlaté cihly dal měď, bronz a stříbro, dostal jsi možná desetinu ceny zlata."

Veltan pokrčil rameny. "Nic to pro mě neznamená, Narasane. Kousek od místa, kde žiju, jsou hory zlata. Můžu si ho nabrat, kolik budu chtít."

"Tady v říši bych o tom moc nemluvil, Veltane," varoval ho Narasan. "Slovo zlato někdy dokáže Trogitům zamotat hlavu."

"Budu si to pamatovat. Jak jsou ještě ty tvoje kasárny daleko?"

"Už moc daleko ne. Jsme na druhé straně fóra. Jsou to staré kasárny, odkud veleli naši předkové, když se rozhodli zařídít po svém."

"Neměla vláda nějaké námitky?"

"Samozřejmě měla. Ale moc jim to nepomohlo. Neměli přece žádnou armádu, kterou by proti nim mohli poslat."

"Proč ty nezávislé armády prostě neuchvátily moc a neovládly celou říši?"

"A pověsily si na krk všechny ty otravné povinnosti, spojené s vládnutím? Proč by to dělaly? Takhle si vyděláme mnohem víc peněz a na ty hloupé panáky na vysokých místech zbyly všechny starosti. Nám to rozhodně vyhovuje."

Kasárny, kde přebývalo Narasanovo vojsko, bylo podivné místo - všechno tu bylo uspořádané do rovných linií. Zdálo

se, že vojákům dělají rovné linie dobře. Veltan měl raději křivky, protože křivky jsou jemnější a méně přísné. Ale nikdo z armády neviděl Otce Zemi z Měsíce, takže vojáci nemohli vědět, že rovné linie jsou nepřírodním lidským vynálezem, odporujícím tvarům obvyklým v přírodě. Veltan se musel usmát. Lidé pořád trvali na tom, že svět musí udělat to, co mu přikazují, což bylo nepochybně absurdní. Veltan ovšem v absurditě vždycky spatřoval jisté kouzlo.

Přestože byl velitel Narasan zarostlý a oblečený v žebráckých hadrech, jeho vojáci ho okamžitě poznali. Sám vzduch v kasárnách jako by si oddechl, že velitel je zase tady. S ním se vrátil řád a svět byl zpátky na svém místě.

"Chápu dobře, že tahle budova je vyhrazená tvému vojsku?" zeptal se Veltan, když vstoupili do velkého kamenného objektu ve středu areálu.

"Je to tak lepší, Veltane," odpověděl velitel. "Když dáš do jednoho domu dvě vojska, po pár dnech začnou první potyčky. Musíme si upřímně přiznat, že vzájemné bitvy mezi armádami nejsou nijak vzácné. Pracujeme za peníze, ne pro ideály, takže se můžeme ocitnout na různých stranách bojiště. Proto vojáci bydlí v opevněných budovách. Kdyby bylo potřeba, můžeme se v nich bránit."

Vstoupili do velké místnosti, plné Trogitů v černých kožených uniformách. Posedávali v pohodlných seslích, popíjeli z kovových korbělů a hlasitě se bavili. Místnost měla vysoká okna, stěny pokryté těžkými drapériemi a ověšené zbraněmi a na naleštěné podlaze ležely zvířecí kožešiny. Veltan cítil přátelskou a veselou atmosféru. Na tomto místě se očividně scházeli trogitská důstojníci, když zrovna neměli nic lepšího na práci, aby si odpočinuli.

Když Narasan vstoupil, všichni vstali.

"Nechte toho," mávl na ně Narasan podrážděně. "Vždyť víte, že tady to není nutné, to je jen divadýlko pro lidi."

"Tak tě počasí konečně vyhnalo z ulice, Narasane?" zeptal se plešatějící muž středního věku a zazubil se.

"Už na mě párkrát přišlo, Gondo," odpověděl Narasan. "Bylo to něco jiného, co mě přivedlo zpět domů. Tady Veltan je ze země Dhrall a potřebuje vojsko. Protože zrovna nemáme nic na práci, myslím, že bychom mu mohli vyhovět. Položte pití, pánové, a přesuňte se do hlavního štábu." Pak se vydal místností ke dveřím v protější stěně a ostatní ho následovali.

Prošli širokou chodbou na druhý konec budovy a vstoupili do místnosti, která vypadala, že už v ní nikdo dlouho neuklízěl. V rozích se povalovala kopí s železnými hroty a další zbraně, uprostřed stál stůl s modely různých válečných strojů a na bílých stěnách se skvěly velké nákrety, které se táhly až ke stropu. Veltan si je prohlédl. Nebyly barevné a neměly žádnou uměleckou kompozici. "Co je to za obrazy, Narasane?" zeptal se.

"Říkáme tomu mapy," odpověděl Narasan. "Jsou to nákrety různých území, které by měly vypadat zhruba jako země při pohledu shora." Ukázal na jeden z větších nákrešů. "Tohle například je Trogitská říše."

Veltan popošel k mapě a zadíval se na ni. "Není moc přesná." Ukázal na horní část plánu. "Jestliže tohle má být severní pobřeží, tak je úplně mimo."

"Pro mě je přesné dost," ohradil se plešatějící Gonda. "Žije tam moje rodina. Já na mapě moc chyb nevidím."

"Tak tím se to částečně vysvětluje," pousmál se Veltan. "Všichni máme tendence velikost naší vlasti trochu přeceňovat." Ukázal na nákreš poloostrova, vybíhajícího z pobřeží. "Tvoje rodina žije konkrétně tady, že, Gondo?"

"Jak jsi na to přišel?"

"Protože tady na mapě je asi dvakrát větší než ve skutečnosti."

"To je celý náš Gonda," zasmál se jeden z vojáků. "Myslí si, že všechno kolem něj je asi tak dvakrát větší, než to doopravdy je."

"Je tohle pro tebe dost velké, Padane?" zeptal se Gonda a strčil smíškovi pod nos zaťatou pěst.

"To stačí," řekl Narasan otráveně. "Nechť toho. Kde je ta tvoje země Dhrall, o které jsi mi říkal, Veltane?"

Veltan se rozhlédl po mapách na stěnách. "Nikde ji tu nevidím," odpověděl. "Je asi pět set leguí na sever od Gondova domova."

"Tam není nic jiného než led," zamračil se hubený důstojník, kterému říkali Jalkan.

"Dhrall je za tím ledem," vysvětloval Veltan. "Ze severu proudí oceánem proud, který přináší velké ledové kry, úlomky věčného ledu. Kry tvoří hranice, přirozenou bariéru. Rybáři z jižního Dhrallu o ní vědí a dávají pozor, aby se jí vyhnuli."

"Můžeš nám nakreslit mapu?" zeptal se Narasan.

"Jistě."

"Podle mě je to příliš riskantní, Narasane," ozval se Jalkan. "Nikdy jsem neslyšel o trogitské lodi, které by se podařilo mezi plujícími ledovými horami proplout a objevit se na druhé straně vcelku."

"Maagové s tím zjevně problém nemají, Jalkane," ozval se voják, kterého Gonda oslovil jako Padaná. "Už pěkných pár let dělají nájezdy na naše severní pobřeží."

"Jejich lodě nejsou tak velké jako naše a jsou také rychlejší," podotkl Jalkan. "Když se na ně řítí ledová hora, dokážou se jí vyhnout. Naše lodě jsou velké a pomalé. Když se pokusíme bariérou proplout, přijdeme minimálně o polovinu armády."

"Koukám, že budeme muset ještě pár věci vyřešit," řekl Narasan Veltanovi, "a nejspíš nám to chvilku zabere. Teď bychom si mohli promluvit o penězích. Kolik jsi ochotný nám za naši pomoc zaplatit?"

"Kolik chcete?"

"Proč mi neuděláš nabídku?"

"Proč mi neřekneš, kolik očekáváte?"

"Co takhle jedna zlatá koruna na hlavu?" zeptal se váhavě Narasan.

"To mě trochu mate," odpověděl Veltan. "V Dhrallu nemáme to, čemu vy Trogité říkáte peníze. Když jsem sem přišel, sehnal jsem si pár mosazných a měděných mincí, ale tím moje zkušenosti s penězi končí. Co přesně znamená jedna zlatá koruna?"

"To je unce ryzího zlata," přispěchal s pomocí Keselo.

"A jak velká je unce?"

"Ukažte mu někdo korunu," přikázal Narasan.

Vojáci se jali prohledávat kožené měšce, které měli zavěšené na opascích, a nakonec se Jalkanovi podařilo zlatou minci sehnat. "Vrátíš mi ji," řekl důrazně Veltanovi a podal mu ji,

"Samozřejmě," odpověděl Veltan. Potěžkal minci v ruce a podal ji Jalkanovi zpět se slovy: "Dobrá. Máme v Dhrallu zlato, ale obvykle ho uchováváme ve formě cihel. Jestli se nepletu, jedna cihla váží asi tolik jako pět set vašich korun. Kolik mužů je v tvoji armádě, Narasane?"

"Můžu ti dodat sto tisíc vojáků."

Veltan si to rychle spočítal. "Vychází mi dvě stě cihel," řekl. "To vypadá jako rozumné číslo."

"Ty z toho děláš frašku, Veltane," nařkl ho Narasan. "To se mnou nebudeš ani trochu smlouvat?"

"O čem chceš smlouvat?"

"Nikdo nikdy neplatí cenu, kterou si řekneme jako první. Správně bys mi měl říct, že chci moc. Pak bychom se postupně přetahovali, až bychom dospěli k reálné ceně."

"Taková ztráta času," zamumlal Veltan. "Potřebuju si promluvit se starším bratrem, takže až se budu vracet, rovnou s sebou pár cihel vezmu." Veltan zamžoural na mapu. "Ze kterého přístavního města budeme vyjíždět?"

"Co myslíš, Gondo?" zeptal se Narasan.

"Castano," odpověděl okamžitě Gonda. "To je největší město na pobřeží a má nejlépe chráněný přístav."

"Takže dohodnuto," uzavřel Veltan. "Za tři nebo čtyři týdny se setkáme v Castanu. Nejlepší bude, když dostaneme armádu do Dhrallu do jara - nebo ještě dřív, když to půjde. Všichni teď máme dost práce, takže já vám nebudu překážet, abyste mohli nerušeně udělat tu svoji. Mně to možná zabere trochu víc času, ale až se vrátím, chtěl bych, abyste čekali v Castanu a byli připraveni vyrazit. Doufám, že až se vrátím, budu už mít přesnější informace, kdy válka začne." Pak se otočil a rázně vypochodoval z místnosti.

2

Když Veltan opouštěl Kaldacin, obloha byla bez mráčku a hvězdy jen zářily. Měsíc ještě nevyšel, ale Veltan dobře věděl, že se každou chvíli objeví - dobře ho znal. Chvilí šel spící venkovskou krajinou za hradbami města, než přivolal svůj ochočený blesk. Když ho totiž budil po západu slunce, blesk mívával často špatnou náladu a v noci vždycky nadělal víc rámusu než ve dne. Bylo sice vysoce nepravděpodobné, že by Vlagh mělo v Trogitské říši špehy, ale Veltan nechtěl zbytečně přivolávat pozornost tím, že by hned za hradbami Kaldacinu rušil noční klid hromobitím.

Když byl několik mil za městem, zastavil se a podíval se na noční oblohu. "Promiň, že tě budím," omluvil se. "Ale potřebuji se rychle dostat domů."

V dálce zahučel hrom.

"Ale no tak," pokáral ho Veltan, "není to přece tak daleko. Jakmile tam budeme, můžeš zase jít spát."

Hrom se ozval ještě jednou, ale Veltan už slyšel, jak se blesk vrtí, a nad východním horizontem se několikrát zablesklo. Pak se ozvala rána a jeho oř stál přímo vedle něj.

"Hodný kluk," pochválil ho Veltan a něžně ho poplácal. Pak nasedl. "Jedeme domů," řekl.

Blesk se poslušně rozletěl k severu, zanechávaje během okamžiku Trogitskou říši daleko za sebou. Během pár záblesků přeletěl severní moře i široký pás ledových ker, který odděloval Trogitskou říši od jižního pobřeží Dhrallu. Veltan si ledovou bariéru pozorně prohlédl, když přes ni letěl. Bariéra byl nápad sestry Aracie; vybudovala ji v době, když byl Veltan na Měsíci. Rozhodla se tak po zjištění, že lidé ze země za mořem začali stavět mnohem modernější lodě než vory, které byly v módě na počátku cyklu. Aracia usoudila, že bude nejlepší Dhrall od okolí nějak oddělit, aby cizí lodě nemohly doplout až k pobřeží. Dřív sice bariéra svůj účel plnila, ale v současné situaci byla spíš na obtíž.

"S tím se bude muset něco udělat," zamumlal si pro sebe Veltan.

Blesk pod ním tázavě zapraskal.

"Ale nic," odpověděl Veltan, "jen jsem se nahlas zamyslel."

Blesk něco zahučel a za chvíli byli nad dhrallským pobřežím.

"Asi jsem ti nějak špatně rozuměl," ozval se Veltan, když ho blesk doručil až na práh jeho domu, vzdáleného kus od břehu.

Blesk zopakoval, co před chvílí řekl, až se země pod ním zatřásla.

"To nebylo hezké," vyhuboval mu Veltan. "Kde ses naučil takhle mluvit?"

Blesk zahřměl ještě pár květnatých slůvek a pak zmizel ve tmě, aby se ze své špatné nálady vyspal.

Veltan se pousmál. Byla to taková malá hra, kterou se svým ochočeným bleskem hrál už od začátku věků. Blesk ho zahrnoval vybranými kletbami a Veltan předstíral, že je z nich v šoku. Oběma se hra líbila, a tak ji hráli při každé příležitosti.

Veltan otevřel masivní dveře příbytku a vkročil dovnitř. Na rozdíl od Aracie si dům postavil sám a najednou si uvědomil, že by sem Narasanovy Trogity neměl vodit. Budovy v Kaldacinu byly postaveny z kamenných kvádrů jako Araciin chrám. Když Veltan stavěl své obydlí, stvořil ho jedinou myšlenkou, která dala vzniknout velkému kusu skály, vytvarované přesně do žádoucí podoby. Byl to bytelný dům, ale vysvětlit jeho vznik Narasanovým lidem by mohlo být obtížné. Přeměna myšlenky ve skutečnost jediným činem vůle by jistě byla mimo chápání Trogitů, a to by mohlo přinést jisté problémy.

Ale rozhodně bylo příjemné být zase doma. Cestování po světě mělo své kouzlo, ale doma je prostě doma. Veltan došel na konec centrální chodby a stoupal po schodech do věže, kde spolu s Yaltarem trávili nejvíc času. "Jsem doma," zavolal.

Dveře do místnosti ve věži se otevřely a v nich stál Yaltar. Byl to štíhlý malý chlapec, oblečený do obyčejné rolnické

pracovní haleny. Měl velmi tmavé vlasy a obrovské oči. "Pochodil jsi, strýčku?" zeptal se.

"Dopadlo to docela dobře," odpověděl Veltan. "Sice mi chvíli trvalo, než jsem našel toho pravého, s kým jsem potřeboval mluvit, ale jakmile se mi to podařilo, skoro hned jsme si rozuměli. Stalo se něco nového, když jsem tu nebyl?"

"O ničem jsem neslyšel. Omagova žena Ara byla tak hodná a dělala mi jídlo, zatímco jsi byl pryč."

"Ara je poklad," souhlasil Veltan. Pak si něčeho všiml. "Co to máš na krku, Yaltare?"

"Omago mi řekl, že je to opál, strýčku. Našel jsem ho na zemi za dveřmi pár dní poté, co jsi odešel." Chlapec odvázal šňůrku, na které měl pověšený opál, a podal mléčně zbarvený kámen Veltanovi. "Není krásný?" zeptal se pyšně.

"To ano, Yaltare," souhlasil Veltan a snažil se, aby to znělo nenuceně. Cítil ohromující sílu měňavého kamene. Bylo mu jasné, že musí postupovat velmi, velmi opatrně. Věděl, že v jeho panství nejsou žádná naleziště opálů, a jestliže Yaltar našel svůj kámen hned přede dveřmi, musel ho tam někdo položit schválně. Drahokam byl poměrně velký, o něco větší než švestka. Měl tvar oválu a v jeho nitru zářil duhový oheň. A co hůř, Veltan cítil jeho vědomí, když se na něj díval. Byl to záhadný druh vědomí, přesto velmi povědomý.

"Ještě něco, než na to zapomenu," dodal Yaltar a přivázal si přívěsek zpět na krk. "Omago říkal, že by s tebou rád mluvil, až se vrátíš."

"Zajdu za ním zítra," řekl Veltan a vstoupil do věže.

Přestože Veltanův dům byl velký, trávil se svým malým chráněncem většinu času ve věži. Místnost byla dost velká, aby jim stačila, a cítili se v ní jako doma. V krbu hořel oheň jako obvykle a hliněné hrnce, stojící opodál, naznačovaly, že Yaltar se snažil vařit. Nebylo tu moc uklizeno, ale Yaltar byl sám několik týdnů a "uklizení" pro něj bylo neznámým pojmem.

"Chyběl jsi mi, strejdo," řekl Yaltar smutně. "Jsem tak sám, když tu nejsi, a navíc se mi zdají ošklivé sny. Pořád dokolečka jeden a ten samý, vrací se každou noc." Yaltar byl vážně, přemýšlivé dítě a moc často se nesmál.

"Nepovídej?" zareagoval Veltan co neklidnějším tónem. "O čem je ten sen?"

"O lidech, kteří se zabíjejí," odpověděl Yaltar a otrásl se. "Nechci se na to dívat, ale ten sen mě nutí."

"Poznááš místo, na kterém se to odehrává?"

"Není to tady v okolí, strýčku. Jsou tam hory, velmi blízko Matky Moře. Slunce vychází za těmi horami a zapadá za Matkou Mořem."

"To vypadá jako Zelanino panství," přemítal Veltan.

"To je tam, kde žije Balacenia?"

Veltan se překvapením málem udusil. "Kde jsi slyšel jméno Balacenia, Yaltare?" zeptal se opět co neklidněji.

Yaltar se zamačkl. "Nejsem si jistý, strýčku. Jen mám prostě pocit, že znám někoho jménem Balacenia. Žije někde v Západním panství. Ale možná je to jen součást toho snu, co se mi pořád vrací."

"To je dost dobře možné," souhlasil Veltan. Yaltar nemohl to jméno nikde slyšet. "Zaslechl jsi od někoho ve snu jméno hor nebo řek? To by nám mohlo napovědět, kde se to odehrává."

"Jednou jsem slyšel lidi mluvit o nějakých ‚Maazích‘ a pak někdo říkal ošklivé věci o někom jménem ‚Vlagh‘, ale neřekl bych, že to byla jména hor nebo řek." Yaltar se zamačkl. "Teď, když o tom přemýšlím, někdy jsem zaslechl také slovo ‚Lattaš‘. Podle toho, jak o tom mluvili, by to mohlo být jméno nějakého místa. Když někdo řekne ‚právě jsem přišel z Lattaše‘, musí tím myslet nějaké místo, ne?"

"Rozhodně to tak vypadá, Yaltare. Máš nějaké tušení, v jaké roční době se tvůj sen odehrává?"

"Trochu ano. Není tam žádný sníh, takže to nebude v zimě. Sice se na to nedá tolik spoléhat, protože u nás v zimě taky nemáme moc sněhu, ale určitě by alespoň hory měly sněhové čepice."

"To ano, Yaltare. Víš, proč se ti lidé v tvém snu zabíjejí?"

"Vlastně ne. Někteří lidé přicházejí ze západu přes hory a ti ostatní se je snaží zastavit. Dává ti to smysl?"

Veltan se donutil k mírnému úsměvu. "Sny většinou nedávají smysl, chlapče. Kdyby dávaly smysl, nebyly by tak zábavné, ne?"

"Mně ten sen, co se mi pořád vrací, moc zábavný nepříjde. Je hnusný!"

"Snaž se na to nemyslet, Yaltare. Když ho budeš ignorovat, možná se ti přestane zdát. Musím si teď jít promluvit se svým starším bratrem. Hrozně nerad tě pořád nechávám samotného, ale musíme teď s rodinou vyřešit něco velmi důležitého. Ale určitě se nám to podaří brzy dokonat, a pak zase bude všechno jako dřív."

"Mohl bys nejdřív zajít za Omagem, strýčku? Má na srdci něco opravdu důležitého, dokonce říkal, že ho máš bez váhání vzbudit, aby ti to mohl říct."

"To je ovšem velmi neobvyklé, protože jakmile Omago usne, nevzbudí ho ani hromobití. Ještě něco bych měl vědět, než odejdu?"

Yaltar luskl prsty. "Málem bych na to zapomněl, strýčku. Když se mi naposled zdál ten strašný sen, namaloval jsem obrázek strže, kde se odehrával. Jestli chceš, můžu ti ho ukázat."

"Rád se na něj podívám," odpověděl nepřítomně Veltan a odolával náhlému popudu vyskočit na stůl a začít tancovat.

Omago byl statný sedlák, vlastnil úrodná pole a velký sad. Ostatní rolníci z Veltanova panství si k němu často chodili pro radu a během rozhovoru mu vždycky předali i nové zprávy, zajímavé věci, kterých si všiml, a další kousky informací. Lidé ve Veltanově panství věřili, že kdyby kdekoli v kraji proběhl ulicí v některé vsi zatoulaný pes, Omago by se o tom dozvěděl ještě dřív, než by slunce zapadlo. Omago uměl velmi dobře naslouchat a lidé mu často řekli i věci, které by si raději měli nechat pro sebe.

Veltan ho měl rád a zvykl se spoléhat na jeho informace.

Slunce ještě nevyšlo, když procházel sadem, plným holých stromů. Spadané listí se kupilo u nízké zídky na jižní straně.

Omagoova bílá chalupa skoro jako by ospale podřimovala pod doškovou střechou. Veltan se usmál. Někdy se mu zdálo, že jeho panství vítá zimu jako čas, kdy se může pořádně prospat. Došel po úhledném kamenném chodníčku ke dveřím chalupy a zaklepal. Otevřela mu Ara, Omagoova hezká, štíhlá žena. Měla dlouhé, tmavě kaštanové vlasy a byla to rozhodně nejkrásnější žena ve vesnici. Jako obvykle neměla na nohách žádné boty. I nohy měla moc pěkné. Kuchyň, ve které hospodařila, byla velká a bylo tu teplo a ve vzduchu se vznášela vůně vaření. Veltan jídlo nepotřeboval, ale vůně, která při jeho přípravě vznikala, se mu líbila.

"Dobré ráno, Aro," pozdravil ji. "Je už Omago vzhůru? Yaltar mi říkal, že mi něco chtěl."

"Už se trochu vrtí, Veltane," odpověděla Ara. "Znáš Omaga. Dokáže zaspát cokoli - kromě vůně snídaně. Pojď dál. Nabídla bych ti jídlo, kdybych věděla, že neodmítneš."

"Ta vůně je svůdná, Aro, ale ne, děkuji." Následoval ji do teplé, zlaté záře kuchyně. "Chtěl bych ti poděkovat, že se staráš o Yaltara, když jsem pryč," řekl a posadil se ke stolu. "Někdy zapomínám, že pravidelně potřebuje jídlo - asi proto, že já nejím."

"Proměškáš nejlepší léta života, Veltane," podívala se na něho Ara. "Zajímalo by mě, jestli má světlo nějakou chuť," zeptala se zvědavě.

"Chuť není to správné slovo, Aro," odpověděl Veltan. "Různě barevná světla dávají různé pocity. Ochutnávám věci očima, ne jazykem. Můžeš se podívat, jestli už je Omago vzhůru? Mám zrovna trochu naspěch."

"Přivedu ho, Veltane." Vzala kus teplého, čerstvého chleba a odešla do ložnice. Dlouhá modrá sukně jí při chůzi vířila kolem kotníků.

O několik chvil později se vrátila a vedla Omaga v noční košili v podstatě na vůni kousku chleba, který mu držela před nosem tak, aby na něj nedosáhl.

"Dobré ráno, Omago," pozdravil ho Veltan. "Koukám, že se Aře podařilo upoutat tvoji pozornost."

"Dělá to každé ráno, Veltane. Přisahám, že taková vůně by vzbudila i mrtvého." Omago si vzal od ženy chleba a okamžitě ho zhltl.

"Nejez tak rychle," pokárala ho Ara, "ať se neudávíš."

"Yaltar říkal, že mi chceš něco povědět," řekl Veltan. "A je to prý důležité."

"Mohlo by být, Veltane," odpověděl Omago. "Poslední dobou se mi donesly zvěsti o několika cizincích, kteří se potulují po panství. Předstírají, že jsou obchodníci z panství tvé sestry Aracie z Východu, ale znají sotva pár slov naší řeči, zatímco skuteční obchodníci z jiných částí Dhrallu mluví stejným jazykem jako my. Navíc s sebou nemají nic, s čím by mohli obchodovat, a jediné, co je zajímá, jsou odpovědi na jejich otázky."

"Jaké otázky?"

"Zajímá je, kolik lidí žije poblíž Vashského vodopádu. Proč by pro všechno na světě někdo měl chtít žít zrovna tam? Je tam jen skála a navíc tak strmá, že by se člověk musel přivázat ke stromu, kdyby tam chtěl něco pěstovat. Pokud by tam vůbec něco vyrostlo. A ze všeho nejvíce ty cizince zajímá, jak moc jsou naši lidé v kontaktu s kmeny z panství tvé sestry Zelany, a také jak spolu se Zelanou vycházejí. Podle toho, co naznačují, by jim udělalo velkou radost, kdybyste se se sestrou nenáviděli."

"To je absurdní!"

"Jen prodávám, jak jsem nakoupil, Veltane. Říkal jsem si, že bys o tom měl vědět."

"Podívám se na to, až se vrátím z panství svého bratra. Musím si s ním promluvit o jedné rodinné záležitosti. Sněz snídani, než ti vystydne."

"Dohlédnu na Yaltara, aby měl co k jídlu," slíbila Ara. "Nechceme přece, aby se dočista ztratil."

"Není Ara poklad?" zeptal se Omago něžně.

"To určitě je," souhlasil Veltan.

"Vrať se brzy, Veltane," řekla Ara.

"Neboj se, poklade," slíbil Veltan se širokým úsměvem.

"Zdá se ti to povědomé?" zeptal se Veltan staršího bratra, když se - později toho samého rána - sešli v jeho jeskyni pod horou Shrak. Podal mu obrázek, který namaloval Yaltar na kus pergamenu. "Mám pocit, že je to někde v Zelanině panství."

"Ten tvůj chlapec je docela nadaný, Veltane," poznamenal Dahlain. "Kresba má dobrou perspektivu."

"Všimni si, že tam nejsou ani stopy po sněhu. Nechtěl jsem z toho dělat nějakou událost, takže jsem se moc nevyptával, ale řekl mi, že v jeho snu nebyl na zemi žádný sníh - ale to pochopitelně nemusí být nijak důležité. Válka začala už na začátku snu. Zmínil se ale o Lattaši. Není to náhodou osada v Zelanině panství?"

"Je," přikývl Dahlain a prohlížel si obrázek. "Tady," ukázal na pokroucený strom přibližně uprostřed náčrtku. "To udělal před nějakou dobou můj blesk a Zelana mi za to nadávala ještě pěkných pár let. Všimni si, jak je křivý a jak se naklání nad roklí. Ten strom poznávám a vím přesně, kde je. Ta strž vede z hor nad Lattašem."

"No jistě!" Veltan luskl prsty. "Podle Yaltarova snu se válka odehrává v té strži. Také slyšel, jak se lidé baví o Maazích. A Zelana se přece pokoušela přesvědčit Maagy, aby jí pomohli bojovat s příšerami z Pustiny!"

Dahlain přikývl. "Jsou to piráti, takže se nedá říct, jak moc jsou spolehliví, ale možná sen tvého chránence naznačuje, že se Zelaně podařilo získat je na svou stranu. To by mohla být užitečná informace, Veltane."

"Možná," odpověděl Veltan. "Ale jak si můžeme být jisti, že tohle bude první útok? Sny nejsou nikdy konkrétní, Dahlaine. Co když útok na Zelanino panství přijde až po útocích na ostatní území? Třeba na tvoje? Nebo na moje? Araciino? Yaltarův sen se klidně může odehrávat až dlouho po začátku války."

"To by nedávalo smysl, Veltane. Snící jsou tu proto, aby nám pomohli, ne aby do celé věci vnášeli další zmatek."

Dahlain se zamračil. "Ale možná tu máme jeden problém. Nevíme toho o Snících moc, netušíme, jestli je v jejich snech

nějaká logika. Jestliže se sny vynořují jen tak náhodně a není v nich žádný řád, mohly by nám nadělat víc škody než užítku."

"Ještě něco, než na to zapomenu: když jsem Yaltarovi řekl, že jeho sen se nejspíš odehrává v Zelanině panství, zeptal se mě, jestli je to tam, kde žije Balacenia."

"Cože řekl?"

"Nazval Elerii jejím pravým jménem, bratře."

"To není možné!"

"Řekl její jméno. Vash a Balacenia si vždycky byli hodně blízcí, je si tedy vědom její přítomnosti a nebere ji jako Elerii."

Naše děti jsou stejně vnímavé jako my, Dahlaine, a Yaltarovi - nebo Vashovi - se nějak podařilo obejít bariéru, kterou jsi vytvořil, když jsi zařídil jejich předčasné znovuzrození. Odted' bychom měli být velmi opatrní. Náš cyklus ještě nedospěl ke konci a kdybychom porušili tradici, všechno by se mohlo začít rozpadat."

"Fajn, takže teď mám další věc, se kterou si můžu dělat starosti. Mockrát ti děkuju, Veltane."

"Nemáš zač," odpověděl Veltan a zamračil se. "Máš představu, proti jakým příšerám budeme stát, až to všechno vypukne?"

"Bude jich několik druhů - a ani jeden nijak pěkný. Vlagh experimentuje a zkouší a přirozený vývoj, jak ho známe my, mu mnoho neříká. My jsme vždycky našim tvorům - i rostlinám - nechávali prostor, aby se mohli vyvíjet a růst v souladu se svou přirozenou podstatou a okolním prostředím. V našich panstvích vládne rovnováha, ale v Pustině nic takového neexistuje. Vlagh se vždycky soustředí na některou charakteristiku a kříží svoje tvory tak dlouho, dokud žádoucí vlastnosti nezvýrazní. Podle toho, co jsem viděl, ho nejvíc přitahují jedovatí plazi a bodavý hmyz."

"Je to svým způsobem praktické, Dahlaine," podotkl Veltan. "Když máš jed, nepotřebuješ žádné další zbraně - máš je zabudované přímo v těle."

"To je pravda," připustil Dahlain.

"Jediný problém bych viděl v tom, že hmyz a plazi během zimy spí."

"To-jménem-Vlagh se přenesl i přes tenhle detail," odpověděl Dahlain. "Podařilo se mu vyšlechtit i teplokrevné tvory. Hmyz je nesmírně silný, hadi mají smrtící jed a teplokrevní živočichové zůstávají přes zimu vzhůru. Podle toho, co jsem zjistil, mají ti tvorové především hmyzí vlastnosti - převážně včelí a mravenčí. Zkoumal jsi někdy zvyky včel a mravenců?"

Veltan se otrásl. "Ne tak jako ty, bratře. Brouci jsou odporní - nebo sis toho ani nevšiml?"

"Jejich tělo je velmi odolné. Mají kostru vně, takže kopíruje jejich tvar a navíc slouží jako brnění."

"To možná ano, ale jinak jsou hloupí jak zákon káže."

"Jednotlivci ano, ovšem ve skupinách mají některé druhy cosi jako společné vědomí. Skupina je mnohem chytřejší než jedinec."

Veltan na bratra nevěřičně zamžoural. "Co tě pro všechno na světě přimělo studovat brouky, Dahlaine?" zeptal se. Dahlain pokrčil rameny. "Nudil jsem se, Veltane. Uplynula spousta věků, než se na zemi objevil tvor, který měl něco, co alespoň vzdáleně připomínalo inteligenci. Do té doby tu byli jen brouci, takže jsem studoval brouky."

Veltan se zamračil. "Řekl bych, že tvoje teorie má slabé místo. Slyšel jsem, že se po mém panství potulují cizí lidé - kteří opravdu vypadají jako lidé - a špehují a kladou otázky. Jestliže dokážou komunikovat s mými lidmi, musejí být přece chytřejší než brouci!"

"Na jaké věci se ptají?"

"Zajímá je, kolik lidí žije u vodopádu Vash a jaké kontakty má moje území s panstvím Zelany. Pochopil jsem, že by byli mnohem šťastnější, kdybychom se se Zelanou nenáviděli."

Dahlain se zamračil. "To jsem nečekal," přiznal se. "Vlagh je možná chytřejší, než jsme si mysleli. Jestliže posílá do našich panství špehy, očividně se nechce spoléhat jen na sílu. Zdá se, že válka bude mnohem zajímavější, než jsme čekali. Podařilo se ti už získat nějaké bojovníky?"

"Trvalo mi to déle, než jsem očekával, Dahlaine. Šel jsem do Trogitské říše a myslel jsem si, že stačí zamávat nějakému vysoce postavenému hodnostáři před nosem zlatem a bude to, ale tak to tam nefunguje. Ale jakmile se mi podařilo najít toho správného člověka, šlo to mnohem rychleji." Veltan luskl prsty. "Málem bych zapomněl. Sejdeš se v dohledné době s Aracií?"

"Nejspíš ano. Proč?"

"Řekni jí, prosím, že se chystám prosekat průplav skrz její ledovou bariéru. Najal jsem si trogitskou armádu, ale nebude nám k ničemu, když ji nedokážu dostat do Dhrallu. Aracia si postavila ledovou bariéru, aby jí Trogité nelezli na území, ale situace se změnila. Teď tu Trogity potřebujeme."

"Proč jí to neřekneš sám?"

"Protože by mě neposlouchala, Dahlaine. Už bys to mohl vědět. V tomhle cyklu je starší než já a myslí si, že je něco víc. Ty jsi jediný, koho bude poslouchat, protože jsi jediný, kdo je starší než ona. Vůbec se netěším na příští cyklus, protože to bude Aracia nejstarší z nás ze všech. Možná raději půjdu zpátky na Měsíc a tam to nějak přečkám."

"To nemůžeš, Veltane, a dobře to víš."

"To mě jen tak napadlo. A co ty, podařilo se ti dát dohromady svoji armádu?"

"Ještě na tom pracuju. Slyšel jsi už o Malavijcích?"

"Nejsou to ti, co jezdí na dobytku?"

"Říkají jim koně a není to pro ně dobytek. Tady v Dhrallu žádní koně nejsou, takže jestli se tvorové z Pustiny rozhodnou přijít přes sever, čeká je tu nepříjemné překvapení."

"A Aracia? Také někoho hledá?"

"Vyjednává s nějakými lidmi z východu. Zatím neupřesnila, co jsou zač."

"Raději se půjdu podívat po Zelaně," řekl Veltan. "Zdá se, že se nám to pomalu chýlí k závěru, a jelikož první útok s nejvyšší pravděpodobností bude na její panství, měla by se pomalu vrátit domů. Myslíš, že by sis našel čas a varoval její lidi, že se na ně možná co nevidět přihnou první útočníci z Pustiny?"

"Postarám se o to, Veltane," slíbil Dahlain. "Běž varovat Zelanu a já dám pozor na její panství."

3

"Budu tě ještě potřebovat, hochu," zavolal Veltan tiše na ochočený blesk, když vyšel z Dahlainovy jeskyně pod horou Shrak.

Blesk jako vždycky trochu protestoval, z jihu se ozvalo tlumené hřmění a několikrát se nesouhlasně zablesklo.

"No tak, nech toho," huboval Veltan, "máme tu teď prostě trochu rušno, ale věci se brzy vrátí do normálu, takže se nerozčiluj."

Náhle se zablesklo, zahřmělo, až se země zatřásla, a blesk byl tu.

"Hodný kluk," pochválil ho Veltan. "Musíme najít Zelanu. Dahlain říkal, že je někde na západě. Budeme asi muset chvíli poletovat kolem, než ji najdeme, ale je to velmi důležité. Když se budeš pořádně snažit, možná bychom si potom mohli užít trochu legrace. V moři za jižním pobřežím Dhrallu je pás ledových hor, mezi kterými bych potřeboval vytesat průplav. Co myslíš, podařilo by se nám prorazit si skrz led cestu?"

Blesk se nadšeně zatřepotal.

"Říkal jsem si, že se ti ten nápad bude líbit. Ale teď půjdeme najít Zelanu. Snaž se nedělat moc rámus, až poletíme přes Matku Moře, ano? Nechceme ji zbytečně podráždit."

Blesk souhlasně zarachotil, Veltan nasedl a zmizel.

Zima byla v plném proudu a tvář Matky Moře byla zamžená a rozbouřená. Veltan se oťásl. Tvář Matky Moře byla stejně ponurá jako onoho dne, kdy ho vyhnala na Měsíc. Kdyby se za něj Luna nepřimluvila, nejspíš by tam byl ještě teď.

Když blesk doletěl na pobřeží země daleko na západ od Dhrallu, den byl méně pokročilý než v době, kdy Dhrall opouštěli. To byla jedna z výhod cestování na západ. Když se cestovatel pohyboval dostatečně rychle, mohl ušetřit pár hodin navíc.

"Tady mě vysaď," řekl Veltan blesku, když byli asi míli od břehu. "Dál půjdu pěšky. Nebudeme domorodce zbytečně rušit."

Blesk něco zahuhlal.

"Nebudu tam dlouho, tak toho odmlouvání nech." Pak se usmál. "Jakmile najdeme Zelanu a řekneme jí, co se děje, můžeme se vrátit domů a rozmetáme trochu ledu. Neříkej, že se na to netešíš."

Blesk nadšeně zapraskal. Koneckonců, blesky jsou prostá dítka přírody a pobavit je není těžké.

Veltan sesedl na hladinu Matky Moře a zbytek cesty ke břehu ušel pěšky. Trochu ho překvapilo, že Matka Moře uklidnila vlny, aby se mu šlo lépe. Buď se ze své špatné nálady už vyléčila, nebo si uvědomila, jak je situace vážná.

Veltan během chvilky dorazil na kamenitý břeh. "Děkuji, Matko," poděkoval zdvořile kolébce všeho života.

"Není zač," odpovědělo moře tichou myšlenkou. "Zelana a Eleria jsou na jih odsud," dodala.

"Aha. Můžeš mi naznačit, kde přesně?"

"Pobřeží je tady dost ploché, Veltane, nic z něj nevyčnívá. Běž na jih, dokud nedorazíš na místo, kde je u břehu shluk několika plovoucích stromů. Lidští tvorové jim říkají 'lodě' a vozi se na nich, když ke mně jdou na návštěvu."

"Už jsem jich pár viděl," řekl Veltan a zadíval se na neznámou krajinu. "Myslím, že se tu trochu porozhlédnu, Matko. Zdejší lidé netuší, že Zelana je moje sestra, takže by mi mohli říct něco, co se obávají vyslovit před ní. Jestliže se sem dokážu dostat já, mohou tu být i tvorové z Pustiny, a jestli tu opravdu jsou, měli bychom o nich vědět." Chvilí váhal.

"Ještě bys měla něco vědět, Matko," dodal. "Nebude to trvat dlouho a budu muset otevřít průplav skrz Araciinu ledovou bariéru, která leží za jižním pobřežím Dhrallu. Aracia se tě určitě zeptala, než ji tam vytvořila, ale já ji teď musím odstranit, abych sem mohl dopravit armádu, která nám pomůže bránit náš domov. Nebude ti to vadit?"

"Ani ne. Aracia se vůbec neobtěžovala se mě zeptat, jestli si tam tu bariéru může dát, takže proč by sis ji nemohl bez jejího dovolení probourat. Vlastně bych to pro tebe mohla udělat sama. Stačilo se zeptat."

"Nechtěl jsem tě obtěžovat, Matko. Už jsem se naučil, že rozzlobit tě není dobrý nápad."

"Na to hloupé nedorozumění s 'pruhy' jsem dávno zapomněla, Veltane. Myslela jsem si, že už sis toho všiml." Pak se zarazila. "Proč jsi vlastně zůstal na Měsíci tak dlouho?" zeptala se.

"Luna mi řekla, že se na mě pořád ještě zlobíš."

"A ty jsi jí opravdu věřil? Ale Veltane, myslela jsem, že mě znáš lépe. Měl jsi počkat tak měsíc a pak se vrátit domů. Nemusel jsi tam zůstat deset tisíc let."

Veltan pojal temné podezření. "Mám pocit, že Luna se prostě jen cítila osaměle," zamumlal. "Pořád mi říkala, že mě nechceš ani vidět."

"Lhala. Každý ví, že Měsíci se nedá věřit."

"Já jsem to nevěděl. Zdála se mi tak upřímná."

"Veltane, Veltane, co s tebou jen mám dělat, abys konečně vyrostl? Jsi někdy tak důvěřivý. Luně se líbila tvoje společnost, takže ti zalhala, aby tě u sebe udržela. Jenže tvoje úkoly jsou tady a ne nikde jinde."

"Až bude ta záležitost s Vlagh a jeho monstry z Pustiny za námi, budu muset za Lunou zaskočit na menší rozhovor,"

řekl Veltan temně.

"Jak chceš, Veltane, když tě to bude bavit. Ona tě pochopitelně nebude poslouchat, ale jestli ti udělá dobře, když jí vynadáš, posluž si. Ale snaž se ji nezranit a moc ji nerozzlob. Závisí na ní příliv a odliv, takže buď raději opatrný. Jestli si myslíš, že mě ten hloupý vtíp s pruhy rozzlobil, pak by ses mohl tvářit v tvář opravdovému hněvu, který přijde, jestli mi něco rozhodí příliv a odliv, divit."

"Budu opatrný, Matko," slíbil Veltan.

Veltan si upravil oblečení a rychle nechal povyrůst skromný vous, aby víc připomínal obyčejného Maaga, a potom vstoupil do pobřežního města, kterému Maagové říkali Weros. Nenápadně se potuloval úzkými zablácenými uličkami poblíž břehu a pečlivě poslouchal, aniž by zbytečně mluvil. Protože naslouchal myšlenkám a ne slovům, slyšel i šeptané rozhovory na velkou dálku.

Brzy zjistil, že Maagové jsou hlučná a neurvalá cháska, která tráví většinu života v hospodách a prolévá si hrdly litry piva a grogu. U přístaviště se co chvíli strhla nějaká rvačka a objevit Maaga, mírumilovně vyspávajícího někde ve stoce, nebylo nijak těžké.

Veltan kráčel dál a nakukoval do krčem, jako by hledal nějakého známého nebo přítele. Rozhovory, které odtud zaslechl, byly většinou nesrozumitelné, protože většina Maagů v přístavní čtvrti byla úplně namol.

Už to vypadalo, že moc nepochodí, když konečně někde vlevo zaslechl hlas, nedotčený pitím.

"Byl to docela dobrý plán," říkal dotčený někomu dalšímu, "ale když se Kajak a jeho muži pokusili zapálit lodě, které kotvily kolem Racka, všechno se pokazilo."

"A co přesně se pokazilo?" zeptal se druhý hlas. Z jeho tónu Veltana zamrazilo až do morku kostí. Byl to divný, chraplavý hlas, jaký nemohl vyjít z lidských úst.

"Nebyl jsem tam, takže jsem to neviděl na vlastní oči," odpověděl první hlas. "Druh z mého roje hlídal Kajaka od samého začátku, ale pomyšlení na všechno to zabíjení ho příliš rozrušilo, takže šel dolů na pláž - bohužel příliš blízko, jak se později ukázalo. Jeden z lidských tvorů ho z neuvěřitelné vzdálenosti zastřelil. Když jsem se tam dostal, většina přeživších se dávno rozprchla. Chvilí jsem pátral po Kwetě a podařilo se mi vyzvědět, jak se to seběhlo - od Maagů, kteří mluvili s uprchlíky, než se rozutekli po okolním venkově. Sorgan - nebo někdo z jeho posádky - očividně věděl, co Kajak chystá. Jakmile námořníci ze člunů hodili na lodě kolem Racka zapálené pochodně, odnikud přiletěla přehánka a déšť oheň uhasil, než se stačil rozhořet. Pak začaly ze tmy s neuvěřitelnou přesností vyletovat šípy. Podařilo se mi získat šíp, který zabil mého druha, a zjistil jsem, že má kamennou špičku - jako šípy, na které jsme narazili v Dhrallu - a navíc byl také namočený do jedu. Což znamená, že ten Dhrallec, který celé roky zabíjel v lesích druhy z mého roje, je tady a pokračuje v zabíjení. Ale šípy, kterými zabíjel Maagy, měly železné hroty. Je velmi chytrý, jak jsme ostatně očekávali. Vyřadil Kajakovy lodě tak, že postřílel kormidelníky, a vyděsil všechny námořníky, protože když se někdo byť jen přiblížil ke kormidlu, dostal do hlavy šíp. Kajakovi muži zpanikařili a naskákali do vody. Kajak na ně řval, aby se okamžitě vrátili, ale pak i jeho trefil šíp přímo mezi oči a tím to celé skončilo."

Sípavý hlas začal klít.

"Cítím to stejně," souhlasil první. "Myslím, že bys měl jít za Vlagh a říct mu, že náš plán nevyšel. Maagská flotila je na cestě do Dhrallu a my nemůžeme udělat nic, čím bychom ji zastavili. Obávám se, že naše válka na západě nebude tak jednoduchá, jak jsme si mysleli."

"Nejsem tak hloupý, abych špatné zprávy přinesl Vlagh osobně," odpověděl chraplavý hlas. "Vlagh špatné zprávy vždycky rozčílí a ti, kteří mu přinesou noviny, které nechce slyšet, se málokdy dožijí večera."

"Také jsem si všiml. Řekl bych, že máš trochu problém. Tvůj plán byl sice dobrý, ale vybrat si Kajaka už tak dobré nebylo."

Veltan pomalu prošel kolem zablácené uličky, kde se ti dva bavili, a podezřelá dvojice se pokusila zmizet ve stínech, aby je nebylo vidět, ale Veltan už věděl dost. První z dvojice vypadal jako kterýkoli jiný Maag, jakých byly ulice Werosu plné - zabalený v kožešině, na hlavě kápi, na bradě plnovous a všude špínu -, ale byl mnohem menší než průměrný Maag. Druhý tvor byl také zahalený v plášti s kápí a Veltan na okamžik zahlédl tvář s velkýma vypoulenýma očima, ústy s kusadly a dvěma dlouhými tykadly vyrůstajícími z vršku oválné hlavy.

Veltan prošel kolem uličky, jako by neviděl ani neslyšel nic divného, ale rychle si opravoval pár předsudků. Podle toho, co se dozvěděl, sociální vztahy mezi hmyzími obyvateli Pustiny byly daleko lepší než mezi lidmi. Oba tvorové byli mnohem inteligentnější, než by Veltan čekal. Pojem "můj druh z roje" naznačoval hmyzí smýšlení a nabízela se tak myšlenka, že Vlagh je něco jako "včelí královna Pustiny".

Intelligence těch dvou z uličky potvrzovala myšlenku, která Veltana napadla během pobytu na Měsíci. Dospěl k závěru, že intelligence je vlastnost vznikající z holé nezbytnosti. Je-li váš nepřítel větší než vy, bude velikost důležitá, a tak každá generace potomků bude o něco větší. Z toho Veltan vyvodil, že chytřejší nepřítel si vynutí rozvoj intelligence. Jedinou další možností je totiž vyhynutí.

"Tak dost," zamumlal si pro sebe a bez dalšího zdržování prošel Werosem na okraj města. Přerážoval mýtinu na západ od Werosu a jakmile se ocitl v lese, zavolal blesk. "Zmizme odsud, kamaráde. Už jsem viděl a slyšel dost. Čím dřív si promluvíme se sestrou, tím lépe."

Objevit Sorganovu flotilu netrvalo Veltanovi dlouho. V přístavišti u každé osady, kterou na blesku cestou na jih podél maagského pobřeží míjel, kotвило několik lodí, ale Matka Moře naznačovala, že na místě, kde je Zelana, bude lodí hodně. Rozdíl mezi "několik" a "hodně" se nedal stanovit přesně, ale Veltan si byl poměrně jistý, že dvě nebo tři lodě není mnoho, pokračoval tedy dál na jih.

Nakonec ho blesk donesl do ošuntělé vesničky na jih od Werosu, u které kotvily tucty maagských lodí. "To bude

ono," řekl Veltan svému oři, "vysaď mě o kousek dál a já dojdou pěšky. Jsi opravdu fešák, ale nechceme zbytečně přitahovat pozornost. Až se vrátíme do Dhrallu a začneme rozbíjet led, můžeš praskat a hromovat, co hrdlo ráčí."

Blesk láskyplně zablikal a pak Veltana vysadil na okraji hustého hájku západně od vesnice.

Protože Zelana šla do Maagu sehnat armádu, Veltan předpokládal, že by měl vyhledat člověka, kterému zvědové z Pustiny říkali Sorgan, a že jeho sestra bude nejspíš na palubě lodi zvané Racek.

Vydal se přes pole k osadě. Počasí bylo vcelku ošklivé, z východu foukal ostrý vítr, od přístavu poletovaly drobné kapky vytrvalého deště, vířily kolem jako mlha a omšelé domky skrz ně skoro nebyly vidět.

Když konečně dorazil do vesnice, zjistil, že se to v ní navzdory dešti hemží námořníky. Netrvalo dlouho a našel skupinku mužů, kteří sloužili na palubě Racka - každý, kterého se na ně zeptal, mu ukázal přímo na ně. Byli dole u vody a nakládali na malé lodky sudy a velké, naduté pytle. Velel jim velký námořník s býčí šíjí.

"S dovolením," oslovil ho zdvořile Veltan. "Hledám paní jménem Zelana. Netušíš, kde bych ji mohl najít?"

"Je na palubě Racka," odpověděl námořník. "Je to důležité?"

"Celkem ano. Je to moje sestra a nesu jí informace, které jsou pravděpodobně dost významné. Situace v Dhrallu začíná být na pováženou. Je na čase, aby se vrátila domů."

"Králíku!" štěkl mohutný námořník. "Tohle je bratr paní Zelany a potřebuje s ní mluvit. Zavez ho na Racka."

"Ale vždyť prší," namítl malý mužik.

"A co to s tím má co dělat?"

"Nemohli bychom chvíli počkat? Určitě se brzy vyjasní."

"Jistě, každým dnem, ale na to čekat nebudeme, Králíku. Vyraziš teď hned." Hlas velkého námořníka byl tvrdý a díval se na malého kolegu nesmlouvavým pohledem.

"Dobrá, dobrá. Nerozčiluj se. Hned jdu na to." Králík vedl Veltana po vratkém molu a něco si pro sebe huhlal a nepřestal, ani když oba slézali do jednoho z malých člunů.

"Jak se má moje sestra?" zeptal se Veltan, když se malý námořník chopil vesel a vezl ho přes deštěm bičovaný přístav.

"Před několika dny měla trochu starosti," odpověděl Králík. "Ale když jsem spolu s Dlouhým lukem pozabíjel bandu lidí, kteří nám chtěli dělat problémy, její tvář se zase rozjasnila."

"Ten, kterému říkáš Dlouhý luk, je lučištník, že ano?"

"Je to nejlepší lučištník, jakého kdy země nosila. A jsme opravdu dobří přátelé." Mužik přestal veslovat a otřel si rukávem vodu z obličeje.

"Je s mojí sestrou také Eleria?"

"Skoro se bez sebe nehnou. Je to roztomilá malá holčička..."

"To ano," souhlasil Veltan. "Takže to byl Dlouhý luk, co střílel nepřátelským námořníkům šípky mezi oči?"

"Zdá se, že se ta zpráva trochu roznesla. Kde jsi o tom slyšel?"

"Byl jsem v jednom městě na pobřeží kus odsud. Podařilo se mi zaslechnout rozhovor dvojice, která si opravdu přála Kajakovo vítězství. Oba byli velmi zklamaní a také poněkud vystrašení. Ten, pro kterého pracují, dost špatně snáší špatné zprávy."

"Tak to je nepříjemné," řekl Králík se zlomyslným úšklebkem. Pak se otočil a podíval se přes rameno. "Racek už je přímo za námi. Jakmile se dostaneme na palubu, budeš moct své sestře říct, co se u vás doma děje."

"Ona mi lhala, Zelano. Věřila bys tomu?" říkal Veltan sestře v útulné kajutě na zádi lodě, zatímco Králík se vracel na člun, aby odvesloval zpátky do vesnice. "Matka Moře mi řekla, že jsem se klidně po několika měsících mohl vrátit domů, ale Luna mě podvedla a tak jsem tam zůstal deset tisíc let!"

"Ach, Veltane!" zabědovala Zelana. "Každý přece ví, že Luně se nedá věřit!"

"Mně to nikdo neřekl. Ovšem na druhou stranu nebylo to zase tak špatné. Luna je dobrá společnice, když chce. Ale zpět k věci. Kde je ten Sorgan, o kterém všichni pořád mluví?"

"Někde v přístavu na poradě s kapitány ostatních lodí. Už brzo by se měl vrátit."

"Doufejme. Podařilo se mi získat armádu Trogitů a zařídil jsem přesun do Dhrallu. Jestli se nic nepokazí, na konci zimy nebo na začátku jara přistanou v mém panství."

"O jak velkou armádu se jedná?"

"Asi tak deset tisíc mužů."

"To by nám mohlo docela pomoci."

"Snad můžeme doufat. Ale teď ti povím něco zajímavého. Když jsem se vrátil domů, Yaltar měl najednou na krku krásný ohnivý opál jako přívěšek a řekl mi, že ho jednoho rána prostě našel na prahu. A pak se mi svěřil, že má děsivý sen, který se mu stále vrací. Opál na něj má očividně stejný vliv jako perla na Elerii, nemyslíš?"

"Je to dost dobře možné, a jestliže je perla hlasem Matky Moře, nemohl by opál být hlasem Otce Země?"

Veltan zamrkal. "To mě nenapadlo," přiznal. "Zdá se, že máme na své straně mocné přátele. Tak či onak, Yaltarova noční můra je o válce, a nám se s Dahlainem podařilo určit místo, kde se odehrává. Bude to v tvém panství, sestřičko, a většina boje se odehraje v říční rokli, která vede k místu zvanému Lattaš."

"Jak příhodné. Představ si, že u lattašského přístavu už náhodou mám předsunutou maagskou flotilu."

"Ty jsi věděla, že to tak bude, vid?"

"Samozřejmě že ano, Veltane. Jen jsem nevěděla kde přesně a kdy. Teď, když víme kde, musíme ještě zjistit kdy."

"Možná na jaře. Ptal jsem se Yaltara, samozřejmě nenápadně, a říkal, že během bitvy, o které se mu pořád zdá, neviděl ve strži nad Lattašem žádný snůh. Nebral bych jaro jako závazné, Yaltarův sen je o boji někdy uprostřed války, takže pořád nevíme, kdy přesně začne. Vlagh nás hlídá a může se pokusit zastihnout nás nepřipravené a zaútočit brzo. Po mém panství se potulují divní cizinci a kladou otázky. Zajímá je, kolik lidí žije u Vashova vodopádu a jestli spolu ty a já

dobře vycházíme."

"Vlagh musí vědět, že jsme si blízcí. Koneckonců, přece jsme bratr a sestra."

"Tomu Vlagh nerozumí, Zelano. Nemá rodinu, neví nic o lásce. Mimochodem, prý jste tu nedávno měli nějaký rozruch."

"Ano - bylo tu velmi rušno. Jednoho z Maagů, jakéhosi Kajaka, okouzlo Sorganovo zlato, které si přivezl jako návnadu na další maagské kapitány, aby ho následovali do Dhrallu a pomohli nám bojovat proti Vlagh."

"Ještě to pokračuje, sestřičko. Stejně jako v Dhrallu, i tady v Maagu má Vlagh své lidi - a věci -, kteří Kajaka pobídli, aby zaútočil na Sorganu. Podařilo se mi vyslechnout rozhovor dvou špehů Vlagh v jedné uličce ve Werosu. Neměli moc radost z toho, jak se situace obrátila v jejich neprospěch. Byla to mimochodem velmi divná dvojice. Jeden vypadal jako obyčejný Maag, ovšem co do výšky byl tak poloviční, zatímco ten druhý byl v podstatě obrovský hmyz."

"Děláš si legraci!"

"Obávám se, že ne. Dahlain mi řekl, že Vlagh dělalo různé pokusy a měnilo přirozený vývoj křížením různých druhů. Hmyz, který jsem viděl ve Werosu, byl vysoký jako člověk a uměl mluvit - a myslet. Jestli jsem to dobře pochopil, jejich plán selhal kvůli jednomu Dhrallovi, kterého jsi vzala s sebou."

Zelana se usmála. "To je pravda, Veltane. Jmenuje se Dlouhý luk a když po něčem vystřelil z luku, nikdy nemine."

"Myslel jsem, že ten malý Maag, který mě sem vzal na člunu, přeháněl, ale vidím, že mi zřejmě říkal pravdu."

"To byl nejspíš Králik. Jsou s Dlouhým lukem dobří přátelé. Měl jsi hodně práce, že, Veltane?"

"Ještě se mi nepodařilo potkat někde na rohu sám sebe, ale domnívám se, že se to co nevidět stane. Jak velkou armádu se ti podařilo shromáždit?"

"Blížíme se počtu padesát tisíc mužů. Byla bych ráda, kdyby se mi podařilo sehnat víc, ale Maagové tráví většinu života na moři přepadáváním trogitských nákladních lodí."

"Slyšel jsem o tom. Trogité Maagy nenávidějí. To by nám mohlo způsobit potíže, ale domnívám se, že najdeme způsob, jak jim předejít. Až se vydám pro svoji armádu, pošlu ti pár lidí na pomoc. Trogité jsou velmi dobří vojáci a mohli by ti být užiteční."

"Ty jsi na mě tak hodný, Veltane," usmála se něžně Zelana.

"Jen povinnost vůči rodině," řekl skromně Veltan a rozhlédl se kolem. "Je tu někde Eleria?" zeptal se tiše.

"Ne, je venku na palubě, hraje si v dešti."

"Cože dělá?"

"Miluje vodu. Dlouhý luk na ni dává pozor."

"Je tu totiž ještě něco, co bys měla vědět, sestřičko," ztišil Veltan hlas. "Když mi Yaltar vyprávěl svůj sen, řekl jsem mu, že bitva, o které se mu zdálo, se pravděpodobně odehrává v tvém panství. A on mi na to řekl: 'To je tam, kde žije Balacenia, že?' Za nic na světě nemůžu vykoumat, jak se mu to podařilo, ale prostě zná její pravé jméno."

"To není možné!"

"Dahlain říkal totéž, ale Yaltar ji opravdu nazval 'Balacenií', když o ní mluvil. Náš velký bratr si možná myslí, že se mu podařilo mezi naše Snící a jejich minulost postavit tlustou zeď, ale vypadá to, že by v té zdi mohlo být pár děr."

Eleria a lučištník Dlouhý luk se vrátili z paluby jen o něco málo později. Z Elerie tekla voda proudem, ale Dlouhý luk ji očividně pozoroval z nějakého krytého místa. "Bavila ses dobře, moje milá?" zeptala se Zelana.

"Bylo to moc pěkné," odpověděla Eleria. "Ne tak pěkné jako plavání, ale když skočím přes palubu, Haksnošovi lidé začnou vyvádět, a krom toho je tu ohavně špinavá voda."

"Běž se usušit, miláčku, a převlékni se," vybídla ji Zelana. "Kape z tebe na podlahu."

"Ano, Milovaná," odpověděla holčička, odešla ke svému lůžku a zvedla tlustou osušku.

Veltana pohled na Zelaninu Snící docela vyděsil. Bylo to nejkrásnější dítě, jaké kdy viděl, a cítil z ní strmě stoupající, i když ještě ne zcela vyvinutou, inteligenci.

"Dlouhý luku," obrátila se Zelana k vysokému, tiše čekajícímu Dhrallovi, "to je můj bratr Veltan z Jihu, přinesl nám nějaké noviny o tom, co se děje doma."

"Je mi ctí se s tebou setkat, Veltane," řekl Dlouhý luk. "Zaútočil už nepřítel na Zelanino panství?"

"Ještě ne, pokud vím," uklidnil ho Veltan. "Ale obávám se, že už to nebude dlouho trvat."

"Pak bychom měli vyrazit na zpáteční cestu, Zelano," navrhl Dlouhý luk.

"Nejspíš máš pravdu," souhlasila Zelana. "Sorganův bratranec už bude v Lattaši, ale kdyby příšery z Pustin zaútočily hned teď, měly by nad Skellem velkou převahu. Možná budeme mít na přípravu víc času, než jsem původně předpokládala, ale raději to nebudeme pokoušet. Jakmile se Háknos vrátí, promluví si s ním."

"Možná že předsunutá trogitská flotila, kterou hodlám vyslat, dopluje do Lattaše dřív než Sorganova," řekl Veltan.

"Kdyby nastaly nějaké problémy, bylo by to velmi užitečné."

"Pokud se ovšem Maagové a Trogité nepozabíjejí navzájem, ještě než válka vypukne. Nemají se moc rádi."

"My tady velíme, Zelano, a my platíme. Domnívám se, že jsi plně nepochopila moc peněz, drahá sestřičko. Nemusí se jim líbit, co po nich budeme chtít, stačí, když to prostě udělají. Pokud se rozhodnou, že to udělat nechtějí, tak prostě zavřeme měšec. Teď mě napadá, že ta řeka, která teče strží do Lattaše, má dva břehy. Pokud vysadíme Maagy na jedné straně a Trogity na druhé, snížíme riziko krveprolití na minimum."

Eleria se už převlékla, vrátila se k ostatním a vylezla Dlouhému luku na klín. Veltan se tázavě podíval na sestru.

"To je na moc dlouhé vysvětlování," povzdychla si Zelana.

Kapitán Sorgan se vrátil na Racka až v době, kdy se deštivé odpoledne měnilo v deštivý večer, a námořníci, kteří nakládali zásoby na dlouhou cestu do Dhrallu, absolvovali poslední dnešní jízdu na naložených člunech. Zelana poslala maagskému kapitánovi vzkaz, že s ním chce mluvit a aby s sebou vzal ještě dva další námořníky - jednomu

říkala Bejk a druhému Pazour. Veltan si všiml, že Maagové používají divná a obvykle ne moc lichotivá jména. Brzy měl také spatřit, že Sorgan, stejně jako většina dalších Maagů, které potkal, je o polovinu vyšší než normální člověk, a krom toho byl on i jeho přátelé zarostlí a ne moc čistí. Maagové evidentně neměli ve zvyku se často koupat. Ale - pokud se Zelana nemýlila - byli velmi chytří. Veltan se pousmál. Zelanini Maagové a jeho Trogité spolu opravdu nebudou moc dobře vycházet.

"Tohle je můj bratr Veltan," představila ho Zelana obrovským Maagům. "Přinesl nám pár zajímavých zpráv o situaci v Dhrallu."

"Vždycky je dobré vědět, co se kde děje," přikývl Sorgan a podíval se na Veltana. "Jak to tam tedy vypadá?" zeptal se.

"Měli jsme štěstí a podařilo se nám zjistit, kam přesně povede nepřítel první útok," odpověděl Veltan. "A aby toho štěstí nebylo málo, bude to poblíž místa, které znáš, a ještě ke všemu už tam míří předsunutá flotila."

"Nepřítel chce zaútočit na Lattaš?" zaburácel Sorgan. "Takže o tomhle to celé od začátku bylo, co?"

"Obávám se, že nerozumím," nechápal Veltan.

"Lattaš je místo, kde paní Zelana ukrývá své zlato. To jsi nevěděl? Už mi ta válka začíná dávat smysl."

"Měli bychom zvednout kotvy a napnout všechny plachty, kapitáne," řekl mohutný Bejk. "Jestli se do Lattaše nedostaneme dřív než nepřítel, skončíme s prázdnými kapsami."

"Má pravdu, kapitáne," vložil se do hovoru Pazour. "Skell tam možná bude včas, aby nepříteli zpomalil, ale na možná se teď nemůžeme spoléhat. Když jsi najímal další lodě, všem jsi slíbil jeskyni plnou zlata, ale když bude ta jeskyně prázdná, až k ní dorazíme, dost ti to pošramotí pověst."

"Nepřítel ví, že přicházíš, kapitáne Sorgane," řekl Veltan, "a dělá všechno pro to, aby tě zdržel. Před pár dny jsem procházel Werosem a zaslechl jsem rozhovor dvojice, která tě nemá moc v lásce. Velice je mrzelo, co se stalo jejich známému jménem Kajak. Ze srdce si přáli, abys umřel, ale jestli jsem to dobře pochopil, Dlouhý luk jejich plán bez větší námahy rozstřílel na cucky. Kajak chtěl tvoje zlato, ale ti cizinci chtěli tvůj život. Bez tebe bude Lattaš proti nepříteli bezmocný."

"Zvedneme kotvy, kapitáne," opakoval Bejk.

"Opravdu bych rád sehnal ještě další lodě a muže," řekl Sorgan, "ale myslím, že máš pravdu, Bejku."

"Není tvůj bratranec Torl ještě tady, Sorgane?" zeptal se Dlouhý luk. "Mohl by tu zůstat a najít ještě další lodě."

"To by mohl," připustil Sorgan, "ale když nebude mít žádné zlato, které by mohl kapitánům ukazovat, nikdo se k němu nepřidá."

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Tak mu tady to zlato nech."

Sorgan překvapeně zamrkal. "To si budu muset trochu promyslet," řekl pochybovačně.

"Nevěříš snad svému bratranci, Haksnoši?" zeptala se Eleria, která pořád seděla Dlouhému luku na klíně. "A navíc to zlato vůbec nic neznamená. Viděl jsi přece, kolik ho Milovaná má v jeskyni."

"Dalo by se o tom uvažovat, kapitáne," zamyslel se Pazour. "Torl to zlato bude potřebovat víc než my. Potřebuje něco, co by mohl ukázat kapitánům, kteří by se k nám chtěli připojit. Když se na to podíváš z jiné strany, to zlato je vlastně jen návnada a až odjedeme, ten, kdo bude lovit, bude Torl."

"Je to prostě takové nepřírozené," řekl Sorgan. "Dávat někomu zlato je proti mému přesvědčení."

"Dáme ti jiné, Haksnoši," ubezpečila ho Eleria. "Zbytečně se o něj bojíš." Pak zívla. "Jsem trochu ospalá, takže kdyby vám to nevadilo, šla bych spát. A kdyby vám to náhodou vadilo, stejně to udělám." Pak se uvelebila Dlouhému luku v náruči a okamžitě usnula.

4

Veltanův blesk s nadšením prostřílel průplav do plovoucí masy obrovských ledových ker, velkých jako hory, které se vznášely ve vodě na jih od Dhrallu. Ze všeho nejvíc se mu líbila pára, která stoupala z vařící se vody, a kusy ledu, které létaly na všechny strany pokaždé, když roztříštil další ledovou horu. Veltan měl pocit, že to možná trochu přehání, ale blesk to tak bavilo, že neměl do srdce ho zastavit, naklonil se tedy dozadu a nechal ho, ať si hraje.

Při prvním přeletu nad ledovou bariérou za sebou nechal půl míle širokou cestu ledové břečky. Při druhém se šířka budoucího průplavu zdvojnásobila a pára, která z vody stoupala, připomínala hustou mlhu.

"To stačí, Veltane!" řekla Matka Moře ostře.

"Nikomu přece neublížíte, Matko."

"Ale ano. Voda se začíná vařit a to zabíjí ryby. Řekni mu, ať toho nechá."

"Ano, Matko," odpověděl poslušně Veltan. "Mohla bys prosím odhruznout tu břečku? Trogitům led vadí. Jejich lodě jsou už tak dost pomalé a jestli ještě začnou být přehnaně opatrní, nedorazí do Dhrallu dřív než v létě."

"Postarám se o to, Veltane, a přidám tam malý proud, aby je trochu popohnal vpřed."

"To je od tebe hezké, Matko," poděkoval jí Veltan. Pak zaváhal. "Nevadilo by ti, kdybych ho nechal, ať si ještě rozbije pár ledových hor? Dám pozor, aby nevařil vodu, ale to rozbíjení se mu tak líbí, že mu to teď prostě nemůžu zkazit. Za chvíli se unaví a pak ho pošlu spát. Chtěl jsem toho po něm poslední dobou docela dost, potřebuje si taky chvíli hrát."

"Tak dobře, ať si hraje, ale ať už nevaří vodu."

"Slibuji," odpověděl Veltan.

Castano byl velký námořní přístav na severním břehu Trogitské říše. Přístaviště teď bylo plné širokých lodí, očividně určených pro převážení velkých nákladů. Samo město bylo obehnané silnými, vysokými zdmi a když ho Veltan spatřil, trochu mu připomnělo město Weros. Civilizovanější lidé se zřejmě z nějakého důvodu báli otevřeného prostoru, protože jejich domy byly natěsnané přímo na sobě. Na rozdíl od Werosu byly ovšem domy v Castanu postavené z kamene. Díky tomu byly sice bytelné, ale v zimě v nich muselo být chladno a vlhko. A stejně jako Maagové, i Trogité

věřili, že ulice měst jsou tím nejvhodnějším místem na odhazování odpadků.

Na jihu města spatřil Veltan velký tábor. Usoudil, že tam bude Narasanova armáda, ale nezastavil se. Byl si jistý, že Narasan nehne ani prstem, dokud nedostane alespoň zálohu, přeletěl tedy Castano a pokračoval do malé rybářské vesnice, sestávající asi tak z tuctu domků, která ležela pár leguí na západ. Tam si pečlivě prohlédl pár rybářských šalup, aby získal představu, jak jsou zkonstruované. Pak se přesunul na opuštěnou pláž a jedinou myšlenkou si vyrobil svoji loďku. Bylo to rychlejší než si vyrobit pár trogitských mincí a strávit zbytek odpoledne smlouváním s nějakým starým, rybinou páchnoucím rybářem.

Šalupa, kterou si postavil, vypadala jako přesná kopie těch, které viděl v přístavišti u vesnice, strčil ji tedy do vody. Chvilí mu trvalo, než přišel na to, které provazy zvedají, spouštějí a otáčejí plachtou, ale nebylo to zase tak složité a brzy uháněl po větru podél břehu směrem na Castano. Zjistil, že plachtění na loďce je velmi zábavné, a napadlo ho, proč to vlastně ještě nikdy nezkusil. Samozřejmě mu nahrávalo pěkné počasí a vítr foukal správným směrem, takže se ani nemusel moc snažit.

Když doplul do Castana, vyslal pátrací myšlenku a našel vojáka Gondu, kterého potkal v Narasanově táboře v Kaldacinu. Pomalu navedl loďku k molu, kde se Gonda radil s několika dalšími Trogity. "Hej, Gondo!" zavolal.

"To jsi ty, Veltane?" polekal se Gonda.

"Když jsem se na sebe naposled díval, byl jsem. Je tu někde velitel Narasan?"

"Je v táboře na jihu od města. Co pro všechno na světě děláš v té lodičce?"

"Napadlo mě, že bude jednodušší dostat se sem z Dhrallu na lodi než pěšky."

"Dobrý vtíp, Veltane. To chceš říct, že jsi sem opravdu doplul až z Dhrallu na téhle vratké věci?"

"Nebylo to až tak hrozné. Stala se taková šťastná náhoda a napadlo mě, že bychom ji měli využít, dokud můžeme."

Objevil se mořský proud, který otevřel průliv v pásu ledových ker, a když si pospíšíme, dostaneme se skrz, než se zase zavře. Můžeš prosím poslat pro Narasana? A můžeš před ním zmínit slovo peníze. Určitě přiběhne, jak nejrychleji dokáže."

"To máš v té chatrné loďce tolik zlata?" zeptal se nedůvěřivě Gonda.

"Opravdu vypadám jako takový hlupák, Gondo? Řekněme, že ho mám s sebou dost, abych upoutal Narasanovu pozornost. Zbytek mu dám, až přistaneme v Dhrallu. Měl by ses pustit do příprav, chci vyrazit hned zítra ráno. Průliv v ledu nevydrží věčně, musíme to stihnout."

Když Gonda odešel, Veltan ve své šalupě trochu poklidil - stáhl plachtu, svinul lana a vůbec si dal záležet, aby byla trochu ke koukání. Zůstal v ní tak dlouho, aby se případní čumilové začali nudit a odešli, a potom přešel na příď a sehnul se tak, aby nebyl vidět. Sáhl za rameno a odnikud vytáhl zlatou cihlu, kterou položil přímo na příď. Pak vzal další cihlu a položil ji za tu první. Když bylo cihel deset, postavil se a přikryl je kusem plátna. Jestliže dobře počítal, měl asi tak pět tisíc říšských zlatých korun; to by mohlo Narasanovi zatím stačit. Pokud bude chtít vidět další, průliv skrz led je otevřený, stačí se prostě sebrat a odplout do Dhrallu.

Narasan už odložil své žebrácké hadry a v přesně padnoucí černé kožené uniformě, kovové helmě a náprsním krunýři vypadal imponantně. Na opasku se mu houpala pochva s mečem a masivní jilec dával tušit, že meč je určený na práci, ne na parádu.

"Kde jsi vzal tu skořápku, Veltane?" zeptal se, když dorazil na molo a s jasně patrným pohrdáním se podíval na Veltanovu loďku.

Veltan pokrčil rameny. "Koupil jsem ji od jednoho rybáře. Potřeboval jsem loď. Sice na to nevypadá, ale pluje se na ní dobře."

"To je dhrallská loď?"

Veltan zavrtěl hlavou. "To je trogitská rybářská šalupa. Dhrallové si takové lodě nestavějí a pádlovat celou cestu na dhrallské kánoi se mi nechtělo. Chci ti něco ukázat a potom si promluvíme."

"Tak dobře," souhlasil Narasan. "Pokus se tu věc udržet, aby se nekymácela. Neumím moc dobře plavat, zvláště v uniformě." Opatrně slezl po žebříku z mola dolů, zatímco Veltan pevně přichytil loďku k téměř žebříku hákem na dlouhé rukojeti. Narasan neohrabaně seskočil z poslední příčky do loďky. "Co jsi mi to chtěl ukázat?" zeptal se Veltana.

"Je to na přídi. Pod tím plátnem."

Narasan přešel na příď a odhrnul látku. "Hm, dobrá, dobrá," pokyvoval a zíral na zlaté cihly. "To jsou ale fešandy."

"Říkal jsem si, že se ti budou líbit."

"Ale zdaleka to nejsou dvě stovky."

"Já vím. Nechtěl jsem, aby se moje loď pod tou váhou potopila. Řekněme, že je to jen taková ukázka, abys mi mohl věřit. Zbytek zlata je v Dhrallu. Tohle jsem přivezl, abys měl představu, jak jsou velké a těžké."

Narasan zvedl jednu cihlu a potěžkal ji. "Těžké," řekl, "jak můžete za něco tak velkého nakupovat?"

"Nepoužíváme je jako peníze, veliteli," připomněl mu Veltan. "Používáme je jako ozdobu - na vykládání stropů, děláme z nich náramky, kliky ke dveřím a tak podobně... Ale k věci. Musíme okanzitě a co nejrychleji poslat do Dhrallu alespoň část armády. Zjistili jsme, že nepřítel hodlá zaútočit už brzy. Už tam sice nějaké vojáky máme, ale budou potřebovat posily. Sestra najala armádu na západě a část už poslala na své panství. Další jsou na cestě, ale nejspíš se jim nepodaří dorazit do Dhrallu včas."

Narasan přimhouřil oči. "Jediní lidé, o kterých jsem kdy slyšel, že žijí za západním mořem, jsou Maagové."

"No a?"

"My s Maagy nevycházíme zrovna dobře."

"Už jsem o tom slyšel. Tahle válka s tím ale nemá co dělat. Nemusíte se s Maagy kamarádit, veliteli Narasane, jen bojovat po jejich boku. Jediné, o co si vy i Maagové musíte dělat starosti, je zlato, které vám za to zaplatíme - a abyste přežili tak dlouho, abyste ho mohli utratit."

"To bylo řečeno velmi upřímně, ale pochopil jsem, o co ti jde."

"Nemám čas na diplomatické vyjednávání, veliteli. Musím pomoci sestře odrazit invazi. Setkáš se s maagským kapitánem, kterému říkají Sorgan Háknos. Sestra věří, že je to schopný člověk, ale až začne bitva, budeš se za svoje lidi rozhodovat sám."

Narasan zabručel. "Ty platíš," řekl. "Nevzpomněl sis náhodou na tu mapu, kterou jsi nám slíbil nakreslit?"

"Samozřejmě," zalhal Veltan. "Přinesu ji." Odešel na zád' a cestou si v hlavě vyvolal obrázek Dhrallu. Napadlo ho, že mapa nemusí být až tak přesná. V dohledné budoucnosti může nastat situace, kdy bude potřebovat rychle přesunout vojsko z jedné části Dhrallu do druhé, a kdyby bylo možné z mapy poznat skutečné vzdálenosti mezi jednotlivými místy, Trogité by si mohli uvědomit, že jim asi nefiká všechno. Někteří lidé nemají nejmenší předsudky proti zázrakům, ale Veltan si byl poměrně jistý, že trogitské vojáky do této kategorie nepatří. Mapa, kterou vytvořil, Dhrall připomínala, ale byl na ní mnohem menší.

Sroloval vyrobený pergamen a odnesl ho na před' loď, kde se Narasan mazlil se zlatými cihlami. "Tohle je nejpřesnější mapa, jakou jsem sehnal, veliteli," omluvil se a podal Narasanovi svitek. "Některé vzdálenosti nejsou moc přesné."

"To je v pořádku, Veltane," uklidňoval ho Narasan. "Stačí mi zhruba vědět, jak Dhrall vypadá." Chvilu si mapu prohlížel.

"Mají vaši lidé nějakou armádu, která by mohla být k užítku?" zeptal se.

Veltan se pousmál. "Moji lidé ani nevědí, co slovo 'armáda' znamená, veliteli," řekl. "Zelanini lidé mezi sebou občas řeší nějaké spory šarvátkami, ale žijí v kmenech, což znamená, že prostě vezmou zbraně, seberou se a v neorganizovaném houfu táhnou proti druhému kmeni. Poté, co padne tak tučet mužů, většinou přestanou bojovat a začnou vyjednávat. Jejich zbraně jsou navíc primitivní a neúčinné. Jedinou výjimkou jsou lučičníci. V Zelanině panství žije muž, jmenuje se Dlouhý luk, a ten nikdy neminul. Umí vystřelit do vzduchu čtyři šípy najednou."

"Tak to bych tedy rád viděl."

"Určitě se s ním co nevidět seznámíš. Lidé ze severního panství bratra Dahlaina jsou prakticky stejní jako ti ze západu.

Moje panství a země sestry Aracie jsou převážně obdlené rolníky, kteří se starají jen o svá pole. Nebojují s lidmi, bojují s půdou a počasím." Odmlčel se. "Kolik mužů můžeš hned teď dostat na moře?"

Narasan se zadíval do nebe. "Odhadem dvacet tisíc. Většina vojska je ještě pořád na pochodu z Kaldacinu. Objevil ses tak o týden dřív, nejsme ještě úplně připraveni."

"Dvacet tisíc je trochu málo, ale bude to muset stačit." Veltan se podíval na trogitské loď. "Myslím, že vaše loď nejsou moc rychlé, takže my dva bychom měli vyrazit napřed."

"V téhle věci?" zeptal se Narasan.

"Možná na to nevypadá, veliteli, ale je velmi rychlá. Tvůj zástupce je Gonda, že?"

Narasan přikývl.

"Pak bychom si s ním měli jít promluvit. V ledové bariéře je otevřený průliv - v tomhle ročním období se to stává.

Gonda se bez potíží dostane k Dhrallu, ale musíme mu říct, kde přesně má přistát. Budeme pár dní před ním, takže budeš mít čas, abys se Sorganem Háknosem dojednal podrobnosti. V horách je teď sníh, ale počasí se může každou chvíli změnit, a jakmile se tak stane, nepřítel vtrhne na sestřino panství a my na to musíme být připraveni."

Narasan pokrčil rameny. "Tenhle podnik platíš ty, Veltane," řekl, "uděláme to tedy po tvém."

Lattaš

1

Králík neměl žádné vzpomínky na svou matku. Od malička ho vychovával Ashar Pivař, o kterém se Králík domníval, že je to zřejmě nějaký vzdálený příbuzný, ačkoli Pivař si nikdy nedokázal vzpomenout, o jaký příbuzenský vztah by mělo jít. Pivař byl dobrosrdečný člověk a dělal kováře v přístavním městě Weros na západním břehu země Maag. Když byl náhodou střízlivý - což nebylo moc často -, zasvěcoval svého malého synovce do umění práce se železem. Přestože měl spoustu zlovyků, byl to výborný kovář a Králík se od něj naučil tolik, že se s ním průměrný kovářský tovaryš rozhodně nemohl srovnávat.

Když bylo Králíkovi asi dvanáct let, byl už šikovnější než leckterý hotový kovář. Donutily ho k tomu okolnosti - strejdu Pivaře jeho náklonnost k tvrdému alkoholu stále častěji poněkud zneschopňovala a Králík musel jeho zákazníky odhánět různými výmluvami, ve kterých obvykle nebylo ani zrunko pravdy. Samozřejmě, když řekl "teď tu zrovna není", říkal čistou pravdu, pokud přihlédneme k Pivařově momentálnímu stavu.

V té době si kovářovi pravidelní zákazníci všimli znatelného zvýšení kvality výrobků z jeho dílny.

Mělo to ale pár nevýhod. Většinu práce Králík udělal ve dne, ale některé jemnější detaily vyžadovaly větší opatrnost a musel pozavírat všechny dveře a okna a pracovat v noci, tak tiše, jak jen to bylo možné.

Několik sousedů si stěžovalo na všechno to bouchání a cinkání uprostřed noci, ale Králík si dokázal vymyslet spoustu výmluv, a tak se jich většinou dokázal zbavit.

Tou dobou začal strejda Pivař vidět věci, které ve skutečnosti neexistovaly, a čas od času dostal křeče. Králík marně doufal, že křeče přejdou, a zjistil, že je může do jisté míry omezit tím, že bude udržovat strejdův korbel neustále naplněný až po okraj silným grogem.

Jednoho mrazivého zimního rána o několik měsíců později se Králíkův svět definitivně zhroutil. Vstal brzo ráno, zapálil

oheň ve výhni a pak se vrátil do obytné části domku, aby se podíval, jak na tom strejda Pivař je. Pivař ležel s otevřenýma očima a přestal i třes, který ho pronásledoval posledních několik měsíců. V obličeji měl uvolněný výraz.

"Je ti trochu lépe, strejdo?" zeptal se ho Králík. "Chceš něco k jídlu?"

Pivař neodpovídal a stále zíral do stropu.

"Osmážím ti kousek slaniny," nabízel Králík. "Opravdu bys měl něco sníst." Narovnal do kamen trochu dřeva, vrátil se do kovářny, malou lopatkou nabral z výhně pár žhnoucích uhlíků a zapálil jimi oheň v kamnech. "Obejdeš se tu beze mě, strejdo?" zeptal se, zatímco krájel slaninu na plátky. "Musím dneska dokončit tu pánev pro starého Chromajzla, takže budu celé dopoledne pracovat."

Pivař neodpovídal a stále civěl do stropu.

"Chtěl bys k té slanině trochu grogu?" zeptal se Králík.

Pivař nepřestával civět na strop.

Králíkovi náhle přeběhl po zádech mráz. Odložil nůž a šel ke strejdově posteli. "Strejdo?" oslovil ho. "Jsi v pořádku?" Natáhl se a položil ruku Pivařovi na rameno. Ihned se odtáhl. Pivařovo rameno bylo na dotek studené a poněkud ztuhlé.

"Ne!" zalapal po dechu. Podíval se o něco pozorněji. Strejda Pivař nedýchal a jeho oči se dívaly pořád na jedno a to samé místo na stropě.

"Ale ne!" zaskučel Králík a zoufale se přikrčil. "Co si teď počnu?"

Hlavou mu proběhlo několik myšlenek. Nápad, aby začal křičet z okna, že strejda Pivař je mrtvý, okamžitě zamítl. Kdyby se zpráva o jeho smrti roznesla, sousedé by kovářnu vyrabovali a ještě před polednem by ukradli všechny nástroje a cokoli jiného, co by našli. Mrtvolu bylo nutno schovat, ale kam?

Odpověď byla jasná, ale Králík na ni odmítal pomyslet. Nicméně jinou možnost neměl. Musel strejdu někde ukrýt - a to napořád - a musel to udělat brzo. Mrtví lidé byli nejspíš stejní jako mrtvá zvířata, takže strýc by během pár dnů začal pěkně zapáchat.

Obytná část domku měla pevnou dřevěnou podlahu. Hliněná podlaha kovářny byla důkladně udusaná a zákazníci často přicházeli bez jakéhokoli upozornění. Sklad na jedné straně kovářny měl také obyčejnou podlahu z udusané hlíny a vedly do něj dveře, které se daly zavřít. Uvnitř byla spousta různého nepořádku, ale Králík usoudil, že většinu by dokázal vytahat ven - alespoň tolik, aby měl dost místa na kopání.

"Aspoň ho budu mít pořád doma," zamumlal si pro sebe smutně.

Ze začátku neměl Králík s kovářnou žádné problémy. Všichni ve Werosu věděli, že strejda Pivař mívá své "špatné dny" a že veškerou práci za něj už víc než rok dělá Králík. Časem si ale pravidelní zákazníci všimli, že jejich starý přítel přestal navštěvovat své oblíbené hospody, a přestali do kovářny chodit. Králík si byl jistý, že mu prostě nevěří, že by dokázal splnit i jiné než jen ty nejjednodušší úkoly, zřejmě proto, že se jim díky své malé výšce zdál mnohem mladší, než ve skutečnosti byl.

Brzo to došlo tak daleko, že do kovářny celé týdny nepřišel ani jeden zákazník, a Králík začal mít opravdu potíže.

Ve Werosu byla spousta peněz, ale Králík z nich nedostával svůj podíl. "No, strejdo," řekl dveřím do skladiště, "vypadá to, že to tu budu muset opustit. Možná to zase chvíli zkusím na pobřeží."

Pobřeží Werosu je v celém Maagu proslulé jako oblíbené shromaždiště námořníků (a pirátů), kteří tu oslavují své úspěchy. Námořnické oslavy zahrnují spoustu silného pití a není nijak vzácné vidět muže z lodí vyspávat pod stoly v krčmách nebo dokonce venku ve stokách a příkopech. Námořník, který už zašel v pití tak daleko, nemíval v měsíci moc peněz, ale Králík jich také tolik nepotřeboval. Chtěl si jen koupit jídlo, a na to mu stačily.

Čím víc času v přístavišti trávil, tím víc ho fascinovaly válečné lodě. Námořník na takové lodi musel být volný jako pták a musel mít hodně peněz, že se v každém přístavu mohl zpít do nemoty.

Jedna z lodí v přístavu se Králíkovi zdála ze všech nejkrásnější. Jmenovala se Racek a Králík často snil o tom, že na ní jednou vypluje na moře jako člen její posádky. Takový sen neměl samozřejmě téměř žádnou šanci na vyplnění. Maagští námořníci byli urostlí muži, vysocí a svalnatí. Králík si byl jistý, že Sorgan Háknos, kapitán Racka, by se smíchy neudržel na nohou, kdyby za ním přišel takový mrňous a ucházel se o místo v posádce.

Ale pak si všiml, že v posádce každé válečné lodi je kovář. To otvíralo nové, zajímavé možnosti. Králík nedávno oslavil šestnácté narozeniny a přestože byl pořád malý, už měl alespoň první vousy, díky kterým nevypadal jako dítě. Kdyby dokázal Sorganu nějak přesvědčit, aby si ho vyzkoušel, možná by se mohl stát členem posádky Racka.

Několika šikovnými otázkami zjistil jméno současného kováře Racka, mohutného chlapíka jménem Borkad, a vymyslel prohnany plán.

Ze všeho nejdřív potřeboval peníze, toulal se tedy v noci zablácenými uličkami v přístavní čtvrti a číhal na příležitost.

Když slunce vyšlo, byl už jeho měsíc docela těžký. Sice se mu několikrát stalo, že námořník, kterému od jeho měsce ulehčil, nebyl tak opilý, jak vypadal, ale Králík, jak ostatně jeho jméno naznačovalo, uměl běhat opravdu rychle.

Pak se poptal po Borkadově oblíbené krčmě a nakonec se vrátil do kovářny, aby se trochu prospal. Večer potřeboval být zase na nohách a teď málem usínal vestoje.

Jeho plán nebyl nijak složitý. Najde Borkada a zmíní se před ním, že má stejné povolání. Zatímco si budou povídat o kovářině, koupí Borkadovi tolik silného grogu, že by to uspalo celou posádku. Potřeboval si být naprosto jistý, že až Racek vypluje z Werosu, Borkad nebude na palubě.

Vstal před západem slunce a vrátil se na pobřeží. Nakoukl do Námořníkovy domova a hned spatřil Borkada, který seděl sám u stolu v rohu lokálu. Zdálo se, že už není tak docela střízlivý, ale Králík měl pocit, že pije pomaleji než obvykle. To

znamenal, že mu docházejí peníze a že je tedy čas zahájit tažení.

Králík vstoupil dovnitř a došel k Borkadovu stolu. "Slyšel jsem, že jsi kovář na jedné lodi v přístavu," řekl.

"A co je ti po tom?" odpověděl Borkad.

"Já jsem také kovář a vždycky mě zajímalo, jak se provozuje naše řemeslo na moři."

"Není v tom nijak velký rozdíl, vy na pevnině to děláte stejně," odpověděl Borkad.

"Pořád mi nejde do hlavy, jak to, že jiskry, které odletují od kovadliny, nezapálí loď," řekl Králík a posadil se k Borkadovu stolu.

"To je jednoduchý," vysvětloval Borkad. "Než začneš pracovat, musíš na palubu kolem nalejt pár kýblů vody."

"Já jsem věděl, že na to musí být nějaká odpověď. Když dovolíš, koupím ti další grog."

"Proč ne," souhlasil Borkad. "Můj měsíc je už skoro prázdný."

"Přines nám ještě grog!" zavolal Králík na krčmáře. "Ještě jedna věc mě trápí," pokračoval. "Co vlastně kovář na lodi dělá? Má dost práce?"

"Trávíme hodně času tím, že prostě mlátíme kladivem do kovadliny."

"A proč?" nechápal Králík. "K čemu to je?"

Borkad na něj upřel skelný pohled a zazubil se. "Děláme, že děláme," řekl. "Když kovář na lodi netříská do kovadliny, chlapi, co rozdělují posádku práci, mu najdou něco jiného, aby se nenudil."

Krčmář donesl dva vrchovaté korbely a Králík mu zaplatil.

"Díky, seš kámoš," zamumlal Borkad.

"To je dobrý," odpověděl Králík.

Po dalších třech korbelech už byl Borkad sotva při smyslech a Králík navrhl, že by se mohli přesunout do jiné hospody. Byl si jistý, že ostatní námořníci z Racka vědí, že Námořníkův domov je Borkadova oblíbená weroská krčma, musel tedy zajistit, aby tu namazaný kovář nebyl, až ho sem přijdou hledat.

Už se blížila se půlnoc a oba seděli v malé, ošuntělé krčmě kus od břehu, když se Borkad konečně svezl z lavice pod stůl a začal chrápat.

Králík tiše vstal a vyšel ven. "Zatím to jde dobře," zamumlal a vrátil se zpátky k vodě.

Racek byl uvázaný k molu kousek od Námořníkovu domova. Králík se přikrčil ve stínu a obhlédl situaci. Na palubě bylo několik námořníků, kteří zřejmě měli hlídat, ale bylo vidět, že to neberou moc vážně. Byli na zádi a většinu pozornosti věnovali hnědému džbánku.

Králík měl díky častým rozhovorům, které vedl ve weroských hospodách, poměrně přesnou představu, jak taková maagská válečná loď vypadá. Nejlepší místo, kde by se na Rackovi dalo schovat, byla nejspíš malá kabinka, kam se ukládala lana. Na většině lodí to byl malý prostor pod palubou až na špičce přídě, kde bylo na cokoli jiného málo místa. Jestliže námořníci Králíkovi nelhali, během prvního měsíce plavby se příhrádka na lana nikdy neotevírala, protože před vyplutím se všechny provazy pečlivě kontrolovaly.

Provaz, kterým byl Racek uvázaný k molu, posloužil Králíkovi jako cesta na palubu, a pak už byl během chvilky pod palubou na přídi. Chvilu čekal a pečlivě naslouchal, ale nic neslyšel. Většina posádky byla nejspíš ještě na břehu a vychutnávala si tak pátý, možná šestý "poslední korbel".

Opatrně se plížil tmou s jednou rukou nataženou před sebe. Ušel jen pár metrů, když se dlaní dotkl dřevěné desky. Na jedné straně nahmatal dva kovové panty a na druhé straně kliku. "To musí být ono," pomyslel si. Opatrně dvířka otevřel a trhl sebou, když panty zavržaly. Sáhl dovnitř a nahmatal pevně svinuté kotouče lan.

Pečlivě překontroloval láhev s vodou a půl bochníku chleba, který si vzal s sebou, potom se vtěsnil do svého nového dočasného domova a pevně za sebou zavřel.

Zůstal uvnitř dva dny, aby si byl jistý, že je Racek daleko na moři. Pak sebral odvahu a vylezl na palubu. "Kde bych našel kapitána?" zeptal se námořníka, který se opíral o zábradlí.

"Vzadu na zádi," odpověděl námořník. Pak se na Králíka podíval pozorněji. "Ty jsi tu nový, že? Mám pocit, že jsem tě tu ještě neviděl."

"Nejsem tu dlouho," odpověděl Králík vyhýbavě. Pak sebral ještě víc odvahy a odešel na záď. Ještě nikdy Sorgana Háknose neviděl, ale nebylo těžké ho poznat. Kapitánův zlomený nos dával jasně najevo, jak Sorgan přišel ke svému jménu. "Holá, kapitáne," zavolal.

Sorgan přerušil rozhovor, který vedl se dvěma dalšími muži. "A ty jsi kdo?" zeptal se.

"Jmenuju se Králík a jsem váš nový kovář."

"A jak jsi na to přišel?" zeptal se námořník s obrovskými rukama.

"Ve Werosu jsem potkal chlapíka jménem Borkad a ten mi prodal svoje místo na Rackovi. Protože jsem pravděpodobně nejlepší kovář v celém Maagu, má Racek štěstí, že jsem si vybral jeho a ne nějakou jinou loď."

"Vypadáš, že ani nedokážeš zvednout kladivo, natož s ním mávat," vysmál se mu mohutný námořník, který stál vedle Háknose.

"Umím pracovat s kladivem," ohradil se Králík.

"Stejně nemáme moc na výběr, Bejku," rezignoval Háknos. "Než jsme vypluli z Werosu, nebyl Borkad k nalezení, takže jsme bez kováře. Nejdřív se podíváme, co ten mladík umí, a potom se rozhodneme." A přesně po tom Králík samozřejmě toužil.

"To je opravdu impozantní zbraň," řekl Bejk obdivně, když mu Králík ukázal válečnou sekeru, kterou právě vykoval.

"A krom toho vypadá zatraceně dobře," dodal Pazour. "Zdá se, že nás potkalo štěstí. Sice je mříous, ale vypadá to, že ví, co dělá. Je to na tobě, kapitáne, ale já bych navrhoval, abychom si ho tu nechali. Starej Borkad by takovouhle

sekeru nevykoval ani za sto let."

"Ukaž, podívám se na ni," řekl Sorgan a vzal si sekeru od Bejka. Pečlivě si ji prohlédl a nepřítomně přejel palcem po ostří.

"Pozor, kapitáne," varoval ho Bejk, "je tak ostrá, že by ses s ní mohl oholit."

Sorgan sekerou zkusmo zamával. "Není špatná," připustil. "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Říkají mi Králík, kapitáne, nejspíš proto, že umím běhat dvakrát rychleji než normální člověk."

"Teď ale nikam neutíkej. Zkusíme to s tebou a uvidíme, jak ti to půjde, ale řekl bych, že s námi určitě zůstaneš dost dlouho."

"Jak si přeješ, kapitáne," přikývl Králík a odolával nutkání začít radostí poskakovat kolem.

Králík brzo zjistil, že život na moři má i své stinné stránky. Počasí nebylo pořád pěkné a slunečné a někdy foukal opravdu ukrutný vítr. Pak tu také byla otravná povinnost stát na stráž. Bylo to sice nezbytné, ale stát na zádi Racka a dívat se na prázdné moře začalo jednoho po pár hodinách nudit.

Noční hlídky byly pochopitelně ještě horší. Hodiny plynuly tak pomalu, že se noc zdála být dlouhá jako celý týden.

Králík už si přesně nevzpomínal, kdy si všiml, že hvězdy na noční obloze nejsou vždy na stejném místě. Nejdřív ho napadlo, že vycházejí a zapadají jako Slunce a Měsíc, protože stejně jako oni obíhají kolem světa; když je ale začal pozorovat pečlivěji, přišel na to, že tak to není. Ostatním námořníkům na lodi se o tom nezmínil, ale jeho zvědavost byla tak silná, že si dokonce dobrovolně bral noční hlídky.

Po několika měsících pozorování si uvědomil, že to nejsou hvězdy, kdo se pohybuje. Byl to Racek. Když plul na východ, některé hvězdy - nebo skupiny hvězd - byly na noční obloze výš. Když plul na západ, zpět k Maagu, tytéž hvězdy se skláněly k východnímu horizontu.

A pak mu jedné noci došlo, že pokaždé, když se podívá na hvězdy, řeknou mu, kde přesně se právě Racek nachází. Pomyslel si, že je to od nich opravdu hezké.

Králík si vždycky bolestně uvědomoval, že maagští muži, kteří dorostli normální výšky, se na malé muže dívali jako na postižené - a to nejen fyzicky, ale také psychicky. Předpoklad, že malé tělo znamená malý mozek, byl v maagských hlavách zakořeněný velmi pevně a Králík toho postupně a velmi opatrně začal využívat. Napadlo ho, že když bude předstírat, že je slaboduchý, vyhne se těm nejotrávnějším povinnostem námořníka. Posádka ho uznávala jako kováře, ale během několika let dospěla k závěru, že v momentě, kdy ve výhni uhasne oheň, vyhasne i Králíkův rozum. Králíkovi to pranic nevadilo. To, že mu místo "těžkých" úkolů dávali jen "lehké", se mu rozhodně líbilo.

Všechno vypadalo pro Králíka velmi dobře, ale potom, jednoho letního dne, zrovna když posádka Racka vyrabovala další pomalou trogitskou plovoucí pokladnici, sebral loď silný mořský proud a nesl ho na východ. Ať se veslaři snažili, jak chtěli, nemohli loď z proudu vymanit.

Králík měl opravdu strach, když se Racek nezvladatelně řítil na východ. Hvězdy mu říkaly, že pluje tak rychle a tak daleko, že to v podstatě ani není možné. Bylo očividné - alespoň pro Králíka -, že se tu děje něco velmi nadpřirozeného. Nakonec přistáli u břehu neznámé země, porostlé obrovskými stromy. Nejdřív se zdálo, že tu nežijí žádní lidé, ale pak doplnili k osadě, plné primitivních chýší, a jeden z jejích obyvatel, vysoký a zachmuřený muž jménem Dlouhý luk, pověděl kapitánovi Háknosovi o příležitosti, která byla moc dobrá na to, aby to byla pravda.

Králík si všiml, že země Dhrall je divné místo, na kterém žijí divní lidé a divná zvířata. Když Racek doplul k osadě Lattaš, přidal si na seznam divných věcí ještě vládce země. Paní Zelana byla krásná žena, o tom nebylo pochyb, ale omotala si Sorganu Háknose kolem prstu během neuvěřitelně krátké chvíle. Sorganově zprávě o obrovských hromadách zlata, které prý má Zelana ve své jeskyni, Králík moc nevěřil. Když byla tak bohatá, proč žila v díře pod zemí?

Králík se rozhodl, že se jí bude pro jistotu vyhýbat, ale společnost Elerie, malé rozkošné holčičky, se mu líbila.

Když se Racek vrátil do první vesnice, u které původně přistál, ten vysoký, zachmuřený domorodec se k nim přidal a téměř okamžitě prohlédl Králíkovu mazanou hru na hloupého, pilovanou už tolik let. Králík Dlouhému luku nabídl, že mu místo primitivních kamenných hrotů na šípky vyková mnohem lepší železné. Během dlouhé cesty zpět do Maagu se z nich stali přátelé. Na rozdíl od Maagů Dlouhému luku Králíkova výška nijak nevadila a pobízel ho, aby se nebál víc prosazovat.

Kapitán Háknos vymyslel chytrý plán, jak pomocí zlatých cihel přesvědčit další maagské kapitány, aby se k nim přidali a pomohli mu ve válce, která se měla strhnout v Zelanině panství, ale Králík rozhodně souhlasil se svým přítelem Dlouhým lukem, že někteří kapitáni by mohli mít i jiné plány.

Situace málem Králíka donutila přestat se tvářit jako malý trouba a aktivně se zúčastnit absurdního plánu, který Dlouhý luk vymyslel, aby zatnul tipec bezskrupulóznímu kapitánovi jménem Kajak. Moc se mu to nelíbilo, ale Dlouhý luk byl jediný přítel, kterého Králík od smrti strejdy Pivaře měl, nechtěl ho v tom tedy nechat samotného.

2

Když Sorganova flotila vyplula z Kwety, Králík ještě pořád nevěděl, co si má o té příhodě s Kajakem myslet. To, že se stal "tím chlapíkem, který v noci Dlouhému luku pomohl", mu sice pořádně zvedlo sebevědomí, ale Králík se rozhodně nechtěl stát lodní celebritou. Od chvíle, kdy se stal členem posádky Racka, se snažil dosáhnout co největší nenápadnosti. Díky maagskému přesvědčení, že "na velikosti záleží", se mu to výborně dařilo a předstíranou prostoduchostí snadno přesvědčil Sorganu a ostatní, že je schopen plnit jen ty nejjednodušší úkoly. Jeho život tak byl daleko pohodlnější a na ničem jiném mu nezáleželo. Jediný důležitější úkol, který spočíval na jeho bedrech, byla práce v kovárně, a ta mu stačila. Když stál u kovadliny a mlátil kladivem do kusu železa, Bejk a Pazour ho nechávali na pokoji a

hledali pro plnění nepříjemných povinností jiné námořníky.

Nadále se samozřejmě musel s ostatními střídat na hlídkách. Tomu žádný námořník nemohl uniknout. Králík dával přednost nočním hlídkám, když kapitán spal. Neviděl tak Sorganu třeba celé týdny.

Což mu nijak nevadilo.

Králík založil svoje předchozí výpočty rychlosti a polohy Racka na umístění jednoho shluku hvězd poblíž východního horizontu. V minulosti zjistil, že když se Racke pohybuje svojí obvyklou rychlostí, jsou jeho hvězdy vždycky o šířku dlaně výš než předchozí noc. Hezky to do sebe zapadalo a Králík si byl jistý, že jeho čísla jsou velmi přesná. Když Racka zachytil mořský proud a hnál ho ke Dhrallu, Králík málem svoje výpočty zamítl jako nesmyslné, ale teď, když věděl, že Zelana si může přizpůsobovat okolní dění k obrazu svému, zamítl místo toho raději slovo "nemožné". Když měla v něčem prsty Zelana, nebylo nemožné nic.

Sorganova flotila opustila přístav v Kwetě za úsvitu jednoho bouřlivého zimního rána a jakmile byli na volném moři, vítr skoro utichl. Pak se vrátil, ovšem tentokrát foukal od západu. Většina posádky Racka pokládala změnu směru větru za šťastnou náhodu, ale Králík si byl jistý, že s tím nemá štěstí co dělat.

Přestože byla zima, postupovala Sorganova flotila docela rychle a po dvou týdnech a nějakém tom dni navíc už obeplouvala severní výběžek ostrova Thurn. Kdyby nebylo zataženo, mohl by Králík cestu sledovat lépe, jenže hvězdy se mu ukrývaly za mraky.

Pomyslel si, že to od nich není hezké.

"Musí mi takhle kazit pozorování hvězd?" postěžoval si Dlouhému luku jednoho večera během plavby podél zalesněného západního pobřeží Dhrallu.

"Zeptej se jí, ne mě," odpověděl Dlouhý luk.

"No, myslím, že to raději dělat nebudu. Nerad bych ji rozčilil."

"Dobrý nápad," řekl Dlouhý luk bez jediného náznaku úsměvu.

Kolem poledne jednoho mrazivého dne flotila zabočila do úzkého průlivu, který ústil do Lattašské zátoky, kde kotvilo Skellovo loďstvo. Obloha byla zatažená, takže nic nevrhalo stíny, a Králíkovi se zdálo, že domky ve vesnici se zimomřivě choulí k sobě a zasněžené hory se výhruzně tyčí nad nimi.

Také si všiml, že od doby, kdy tu byl naposledy, se osada asi dvakrát zvětšila, ale nové domy vypadaly jen provizorně. Stály většinou za hranicemi staré osady a některé dokonce na valu, který odděloval vesnici od řeky. Kouř, který stoupal z chýší, zůstával viset ve studeném vzduchu, a těch několik domorodců, kteří museli vyjít ven, měli na sobě kožešinou lemované pláštěnky a bez ohlížení si šli po svém. Králík věděl, že zima je nepříjemná kdekoli na světě, ale tady v Dhrallu vypadala ještě hůř.

Od vesnice k nim přes zátoku vyrazila úzká kánoe. Na zádi seděl Rudá brada a vpředu Sorganův bratranec Skell, hubený muž s mrzutým výrazem, zabalený v tlusté kožešinové pláštěnce. Králík odložil kladivo na kovadinu, aby lépe slyšel.

"Musel jsi chytit dobrý vítr, Sorganě," zavolal Skell, když se kánoe přiblížila na doslech.

Sorgan pokrčil rameny. "Měli jsme štěstí," křikl odpověď, "a jak vám to tady jde?"

"Nic moc," odpověděl Skell, když Rudá brada dopádlouval skoro k Rackovi. "Ty a já umíme své muže udržet na uzdě, ale někteří z kapitánů, které jsi se mnou poslal, nemají nejmenší představu, co znamená slovo disciplína, a navíc mají na lodích nekonečné zásoby grogu. Sotva jsme dorazili, někteří z jejich mužů vyrazili rabovat. Zřejmě si mysleli, že lattašské chýše jsou vystavěné ze zlatých cihel, a ke všemu dostávali při pohledu na zdejší ženy takové ty nemístné nápady. To nám způsobilo dost potíží. Dhrallové jich pár pozabíjeli a chvíli to vypadalo dost nahnutě. Nechal jsem pár námořníků i kapitánů zmrskat a potom se všechno konečně uklidnilo."

Sorgan sebou trhl. "Nebylo to zbytečně radikální řešení?"

"Byli jsme na pokraji otevřeného boje, Sorganě," odpověděl Skell. "Musel jsem něco udělat, abych Dhrallce přesvědčil, že jsme na jejich straně."

"Už jste zahlédli nepřitele?"

"Já osobně ne," odpověděl Skell a Rudá brada doplaval s kánoí k boku Racka. "Ale Dhrallové byli na průzkumu u strže, kterou sem přítéká řeka, a říkali, že nepřítel už postupuje dolů a má nad námi větší než malou převahu. Naštěstí jim přestalo přát počasí a řekl bych, že je na nějakou dobu dočista zastavilo. Jsou tam čtyři metry sněhu."

"Vypadá to, že se štěstí na chvíli obrátilo na naši stranu," podotkl Sorgan.

"Ale ještě bych nejasal," zabručel Skell, vstal a natáhl se po provazovém žebříku, který visel na boku Racka. "Tady se počasí umí během okamžiku úplně změnit." Vyšplhal po žebříku na palubu přídě, kousek od Králíkovy kovárny, a se zachmuřenými výrazy si se Sorganem potřásl rukama.

Sorgan se podíval přes přístav na vesnici. "Když jsem tu byl minulé léto, bylo tu těch chýší méně," podotkl.

"Když místní zjistili, že nepřítel postupuje strží, dorazil zrovna kmen Starého medvěda," vysvětloval Skell. "Jsou tu dva největší kmeny v západním Dhrallu a další jsou už na cestě."

"Podařilo se ti dostat do strže svoje lidi, než se zhoršilo počasí?" zeptal se Sorgan.

"Jen pár. Museli jsme prozkoumat severní stranu strže, protože druhý břeh, který je blíž k vesnici, zablokovala lavina, ale našel jsem nejužší místo a poslal jsem pár posádek, aby tam postavily pevnost. Pochybuji, že se jim podařilo na ní zapracovat, než se strhla ta sněhová bouře. Nemohl jsem tam ani nikoho poslat, aby se podíval, jak na tom jsou,

protože je tam prostě moc sněhu." Skell se podíval na Sorganovu flotilu. "Není vás moc, Sorgan. Vic jsi jich dohromady nedal?"

"Měli jsme v Kwetě trochu potíže, když jsi odplul, Skelle. Pamatuješ si na Kajaka?"

Skell pohoršeně zamlaskal.

"Tak nějak bych to také vyjádřil," souhlasil Sorgan. "Vymyslel plán, jak se zmocnit zlata, které je na palubě Racka, ale narazil na Dlouhý luk a Králíka. Kdybych ti prozradil, kolik lidí ti dva dokázali během chvilky pozabíjet, nevěřil bys mi. Když jsem potom začal shánět další lodě, přijel bratr paní Zelany a řekl jí, že tu začíná být trochu horko a že budete v dohledné době potřebovat naši pomoc. Nechal jsem na místě tvého bratra Torla, aby ještě přesvědčil další kapitány. Během několika týdnů by tu měli být."

"Nejspíš ho budeme potřebovat," přisvědčil Skell, "ale zatím stejně nikdo nemůže nic dělat. Musíme čekat, až ten sníh roztaje."

"Raději bychom měli začít plánovat, co uděláme, až se tak stane," podotkl Sorgan. "Sníh nepřítele na chvíli zadrží, ale nebude to tak věčně. Jakmile roztaje, musíme být připraveni na boj."

"Za to nás koneckonců platí," dodal Skell.

"Kde je Dlouhý luk?" zeptal se Rudá brada tiše Králíka, zatímco Skell se Sorganem diskutovali.

"Vzadu v Zelanině kajutě," odpověděl Králík. "Proč, potřebuješ s ním mluvit?"

"Musím mu říct pár věcí, o kterých by měl vědět. Pojď rovnou se mnou, Králíku, aspoň to nebudu muset říkat dvakrát." Odešli spolu na zád' Racka a Králík tiše zaklepal na dveře Sorganovy bývalé kajuty.

"Můžeš jít dál, jestli chceš, Zajíčku," ozvala se Eleria, "ale nezapomeň si otřít nohy."

Králík vzdychl a obrátil oči v sloup.

"To tě pořád takhle komanduje?" zeptal se Rudá brada.

"Při každé příležitosti," řekl Králík a otevřel dveře.

Eleria seděla, jako obvykle, Dlouhému luku na klíně, ale vysoký lučištník ji postavil na podlahu a vstal. "Byly nějaké problémy mezi kmeny?" zeptal se Rudé brady.

"Ze začátku ano," odpověděl s úsměvem Rudá brada, "protože horkokrevné mládí se nějak nemohlo s novým pořádkem smířit - víš, jak to chodí."

"Ano," souhlasil Dlouhý luk a rezignovaně zavrtěl hlavou.

"Když jsem dorazil se Skellovou flotilou, už tu byl klid. Můj náčelník Bílý cop a váš Starý medvěd si s mladíky z našich kmenů důrazně promluvili a od té doby se všichni chovají slušně."

"Takové věci se tady v Dhrallu dějí často?" zeptal se Králík.

"Skoro pořád," řekl Rudá brada a pokrčil rameny. "Mladí muži vždycky touží po pozornosti ostatních a jakmile jeden z nich řekne, můj kmen je lepší než tvůj, hned to začne."

"To mi zní povědomě," usmál se Králík. "U nás v Maagu začínají hospodské rvačky z těch samých důvodů. Řekl bych, že jedinou dobrou věcí na mládí je, že se z něj časem dostaneš - většinou."

"Kde se Starý medvěd zabydlel?" zeptal se Dlouhý luk Rudé brady. "Měl bych za ním co nejdřív zajít."

"Jeho chýše je kousek od valu," odpověděl Rudá brada. "Tráví docela dost času s vaším šamanem."

Dlouhý luk přikývl. "Jsou dobří přátelé. Ten, který uzdravuje, je velmi moudrý - a také velmi praktický člověk. Než jsem vyrazil na lov, naučil mě spoustu věcí." Odmlčel se. Králík získal pocit, že se přiblížili tématu, které v jeho přítomnosti nehodlali rozebírat. "Na zemi leží víc sněhu, než když jsme odjížděli," pokračoval Dlouhý luk plynule. "Jak dlouho bouře trvala?"

"Přibližně deset dní," odpověděl Rudá brada. "A byla to velmi divná sněhová bouře. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy viděl padat sníh z čistě modré oblohy."

"To je opravdu divné," souhlasil Dlouhý luk.

"Mám pocit, že bouře, které se objevují odnikud, jsou poslední dobou nějak časté," podotkl Králík.

Všichni tři se tázavě zadívali na Zelanu.

"No dobře," připustila. "Občas trochu podvádím. Nedělejte z toho drama. Jen jsem se chtěla ujistit, že se tu nic neseeme, než Sorganova flotila dorazí. Sníh sice není tak studený jako led, ale když je ho dost, zastaví všechno na místě, jako kdyby to zmrzlo."

"Nemohli bychom ten sníh v horách prostě nechat, Milovaná?" zeptala se Eleria. "Zlí nepřátelé se nemohou pohnout, dokud sníh neroztaje, a kdyby prostě nikdy neroztál, museli by tam už zůstat."

Zelana zavrtěla hlavou. "Otec Země by to nedovolil, Elerie. Rok bez léta by zahubil příliš mnoho rostlin i živočichů a jemu jsou rostliny a zvířata stejně milí jako lidé. Můžeme tam ten sníh ještě pár týdnů nechat, ale pak musíme dovolit, aby roztál. Jestliže se sem Veltan do té doby dostane, bude všechno v pořádku. Kdyby to nestihl, bude tu trochu horko."

"Tvůj bratr také přivede pomoc?" zeptal se Rudá brada.

Zelana přikývla. "Ano, trogitské vojáky."

"Trogity!" lekl se Králík. "A ty čekáš, že Trogité Maagům pomůžou? To by bylo dost neobvyklé. Trogité nás nenávidí jako mor."

"Veltan jim platí za to, aby vás na chvíli přestali nenávidět," řekla mu Zelana. "Až bude po válce a vrátíte se domů, můžete zase v nenávisti pokračovat."

Králík pokrčil rameny. "Je to tvoje válka, paní Zelano, takže to uděláme po tvém, ale řekl bych, že ještě než válka skončí, budou s tím potíže."

"Nahore ve strži teď táboří tolik potíží, že nám to vystačí na hodně dlouho, Králíku," podotkl Rudá brada.

"Podařilo se někomu z těch rabujících námořníků objevit Zelaninu jeskyni?" zeptal se ho Králík.

"Kdepak," odpověděl Rudá brada. "Náčelník Bílý cop řekl svým lidem, aby zakryli vchod větvemi a listím a pak před něj postavili pár chýší. Tak ho můžou hlídat, aniž by byli příliš nápadní."

"Myslím, že je čas, abychom se s Elerií vrátili do jeskyně," rozhodla se Zelana.

"Doprovodím vás," nabídl se Rudá brada.

"To je od tebe milé," poděkovala Zelana. "Králíku, dojdi za Háknosem a řekni mu, že si může svoji kajutu zase vzít zpátky."

"Musím si z podpalubí vynést kánoi," řekl Dlouhý luk Zelaně. "Chceš, abych vzal do jeskyně Králíka?"

"Když budeš tak hodný. Ale nejdřív se zeptej Sorgana, co na to říká. Nebudeme mu zbytečně čechrat peří, když nemusíme."

Králík se podívil, že ho Zelana započítala do vybrané společnosti, která ji má doprovodit do jeskyně. I přes události v Kwetě se Králík do okruhu vyvolených nepočítal. Když šel s Dlouhým lukem na před, trochu o tom popřemýšlel. "Paní Zelana se vrací na břeh, kapitáne," ohlásil Sorganovi. "Můžeš si prý vzít svoji kajutu zpátky."

"No konečně," řekl Sorgan. "Snad se věci zase vracejí do normálu. Už odjela?"

"Připravuje se na cestu. Rudá brada ji vezme na břeh ve svém člunu. Dlouhý luk si šel do podpalubí pro svoji kánoi, takže zase budeme mít Racka jen sami pro sebe."

"Možná bys měl jít s paní Zelanou do její jeskyně, Králíku," zamyslel se náhle Sorgan. "Má tě ráda, tak ať je šťastná. A také je v té jeskyni spousta zlata, která bude naše, až to tady skončí. Bude lépe, když na něj dáš pozor."

"Udělám, co bude v mých silách, kapitáne," slíbil Králík. Pak našel Dlouhý luk a pomohl mu spustit kánoi na vodu.

"Tak co, musel jsi ho přemlouvat?" zeptal se Dlouhý luk, když oba seděli v loďce.

Králík se na něj zazubil. "Ani jsem se nemusel ptát. On totiž opravdu chce, aby byl v jeskyni u zlata někdo, kdo ho ohlídá."

Dlouhý luk přikývl, odstrčil nohou kánoi od Racka, chopil se pádla a vyrazil ke břehu. "Lattaš vypadá mnohem větší než naše osada," poznamenal, když se blížili k pláži.

"Ale to bude proto, že se sem přesunuli lidé z vašeho kmene, zatímco jsme byli v Maagu a snažili jsme se dát dohromady flotilu," řekl Králík. Pak ho něco napadlo. "Že ty jsi tady nikdy vlastně nebyl, Dlouhý luku?" zeptal se.

"Většinou se osadám cizích kmenů vyhýbáme, Králíku," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Náčelníci se občas setkávají, ale většinou někde na louce, aby se vyloučila nepříjemná překvapení."

"Vy Dhrallové jste taková nervózní cháska, že?"

"Jsme jen opatrní. Králíku, jen opatrní. Málokdy se stává, že by lidé z jednoho kmene důvěřovali lidem z jiného. Války mezi kmeny jsou tu poměrně časté." Dlouhý luk přistál s kánoí na pláži, společně ji vytáhli na písek a pak vyrazili ke vchodu do jeskyně.

Eleria na ně čekala poblíž jedné z chýší, které lidé z kmene Rudé brady postavili, aby zakryli vchod do jeskyně. "Co vás zdrželo?" zeptala se. "Máme tu společnost. Před chvílí dorazil Zelanin starší bratr a o něčem spolu diskutují."

"Zase Veltan?" zeptal se Králík.

"Ne, Zajičku, Dahlain. Je v rodině nejstarší a myslí si, že je nejdůležitější tvor na celém světě. Snaží se Milované přikazovat, co má dělat, jenže ona ho moc neposlouchá." Eleria se zachichotala. "A on z toho samozřejmě šílí."

"Žiješ mezi opravdu zvláštními lidmi, můj broučku," řekl jí Králík.

"Já vím, a baví mě to."

Králík a Dlouhý luk ji následovali skrz prázdnou chýši do jeskyně, kde Zelana rozmlouvala s mohutným, svalnatým mužem oblečeným do medvědí kožešiny. Měl bradku šedou jako železo a pronikavý pohled.

"Veltan mi řekl, že by mi mohl půjčit část své trogitské armády," říkala zrovna Zelana, "ale to záleží na tom, jak rychle je dokáže dostat sem do Dhrallu."

"Promluví s ním," slíbil muž s šedou bradkou. "Veltan je prostě občas trochu pomalý. Co Dhrallové z tvého panství, připravují se na útok?"

"Náčelník Bílý cop se o to postaral, zatímco jsme byly s Elerií v Maagu. Nerada to přiznávám, Dahlaine, ale měla jsem dávat víc pozor, co se v mém panství děje. Mezi některými kmeny panují velké rozepře, kterým jsem mohla předejít, kdybych se celá ta léta nekoupala v moři se svými delfiny. Ale naštěstí když se Bílý cop a Starý medvěd spojili, mělo to docela zastašující účinek. Některé kmeny se k nám nechtěly přidat, ale měly dost slušnosti, aby to neřekly nahlas."

"Už jsi Maagům prozradila, co jsou služebníci Vlagh ve skutečnosti zač?" zeptal se vousatý Dahlain sestry.

"Musíme zacházet do detailů, než sem dorazí Veltanovi Trogité?" zeptala se Zelana. "Jakmile armády budou zde, už nebude problém je tu udržet, ale kdyby se to rozneslo moc brzy..." Konec věty nechala viset ve vzduchu.

"Máš pravdu, Zelano," přikývl Dahlain. Pak se přísně podíval na Králíka. "Kdo to je - můžeme mu věřit?" zeptal se.

"Myslím, že ano. Je chytřejší, než se na první pohled zdá, a přáteli se s Dlouhým lukem. Ale některé věci mu ještě říkat nemusíme. Co kdybychom nechali Dlouhý luk, ať sám rozhodne, kdy vojákům řekneme, proti čemu budou bojovat?"

"Ten, který uzdravuje, by Maagům a Trogitům mohl naše nepřátele popsát," navrhl Dlouhý luk. "Vím o nich víc než kdokoli jiný. Když jsem byl ještě kluk, jednoho chytil, nechal ho zemřít a pak z něj spařil všechno maso, aby zůstala jen kostra. Na ní mi ukázal jejich zvláštnosti. Není tak těžké je zabít, ale člověk musí být opatrný. Hodlám brzy navštívit náčelníka Starého medvěda, řeknu mu, aby o tom s Tím, který uzdravuje, promluvil."

"Tak to asi bude nejlepší, Dahlaine," řekla Zelana.

Králík se na ně podezřívavě podíval. Cítil ve vzduchu cosi zlověstného a byl z toho dost nervózní.

V ten moment vstoupil do jeskyně Rudá brada. "Chtěla jsi se mnou mluvit, Zelano?" zeptal se.

"Ano," odpověděla Zelana. "Napadlo mě, že byste s Dlouhým lukem měli ukázat lidem z ostatních kmenů nové hroty na šípy a předvést jim, jak se s nimi střelí. Lidé jsou někdy příliš konzervativní a když jim ukážete, jak jsou nové hroty dobré, snáze je přijmou. Králíku, jdi za Háknosem a řekni mu, že chci každý kousek železa, který na lodích najdou, a také

budu potřebovat každého, kdo umí se železem aspoň trochu pracovat. Budeme potřebovat co nejvíc šípů se železnými hroty."

Králík vzdychl. "Nevím jak, ale věděl jsem, že na něco takového dojde. Kovat celé dny hroty na šípky se časem stane trochu nudné."

"Jenže ty jsi odborník, Zajíčku," připomněla mu Eleria. "Až ostatním kovářům ukážeš, jak se to správně dělá, budeš už jenom chodit kolem nich a říkat jim, že to dělají špatně."

"To je pravda. Koneckonců, já vlastně budu takový kapitán kovářů, že?" Vyhlídka na to, že bude moct také chvíli rozkazy vydávat a ne je jen dostávat, ho příjemně zahřála u srdce.

"Ale pozor, ať ti to nestoupne do hlavy," poradila mu Zelana.

3

Králík se s kovárnou na šípky usadil na pláži poblíž Zelaniny jeskyně a hned od začátku ho pronásledovaly problémy. Kováři z maagských lodí silně protestovali, když se dozvěděli, že musejí obětovat veškeré železo, které najdou, a vidina práce od úsvitu do západu slunce je také nelákala. Život lodního kováře je totiž za normálních podmínek velmi jednoduchý. Občas sice musí opravit zlomenou kladku, nabrousit sekeru nebo meč nebo mu kuchař přinese prasklý hrnec, ale to je asi tak všechno.

"Nechápu, k čemu to bude," zlobil se Buchar, kovář s býčími plecemi, který pracoval na Skellově lodi Žralok. "Bojovat snad budeme my, ne? Jestli se domorodci bojí vést válku sami, nebudou stejně k ničemu, až to vypukne."

"Já bych jim věřil, Buchare," oponoval mu jeden z kovářů, kteří byli během Kajakova nezdařeného útoku na Racka v Kwetě. "Viděl jsem, co dokáže s lukem ten, kterému říkají Dlouhý luk, když chce - a každého nepřítele, kterého zabijí na dálku, nebudeme potom muset my zabít zblízka."

"Stejně si myslím, že je to mrhání časem a železem," trval na svém Buchar.

Záhy poté vyšel z jeskyně Dlouhý luk a Králík se chopil příležitosti, jak spory ukončit. "Máš nějakou práci?" zeptal se přítele.

"Ani ne, Králíku. Proč?"

"Tady Buchar nechápe, proč bychom měli dělat železné hroty. Možná by porozuměl, kdybys mu s několika svými lidmi ukázal, co se svými luky dokážete. Co ty na to?"

"Není problém," souhlasil Dlouhý luk. Rozhlédl se po pláži, poodešel k vodě a zvedl z písku lasturu. Pak se vrátil a podal ji Bucharovi. "Vezmi ji a běž s ní dolů na pláž," řekl mu. "Ukážu ti, k čemu je dobrý dobře mířený šíp."

"To je dost malý cíl," řekl Buchar nedůvěřivě.

"Mám dobré oči. Až půjdeš, drž ji nad hlavou, ať na ni dobře vidím."

Buchar něco zabručel, ale poslušně zvedl lasturu nad hlavu a šel k vodě. "Tady?" zavolal, když byl asi sto kroků od Dlouhého luku.

"Ještě dál," odpověděl Dlouhý luk.

Buchar ušel ještě sto kroků a zavolal: "Stačí?"

"Ještě dál," zavolal znovu Dlouhý luk.

"To nemáš šanci trefit!" křikl Buchar, když šel dál k moři.

"Myslíš, že už to bude stačit, aby ho to přesvědčilo?" zeptal se Dlouhý luk Králíka.

"Jestli tu lasturu trefíš, už se s námi hádat nebude."

"Tak to zjistíme," souhlasil Dlouhý luk a chopil se své zbraně.

"Ty mu neřekneš, aby tu lasturu položil na kládu nebo tak něco?"

"Vidím ji dobře tam, kde je," opáčil Dlouhý luk a chopil se luku se železnou špičkou.

Tětiva dlouhého, štíhlého luku zazpívala a šíp vyletěl nad písčitou pláž. Dospěl na vrchol oblouku a začal klesat.

Pak vyrazil lasturu Bucharovi z ruky a roztřístil ji na tisíc kousků.

Buchar začal poskakovat, třepat rukou a klít. "Málem jsi mi urval prsty!" křikl.

"Držel jsi ji moc pevně," zavolal na něj Dlouhý luk. "Mám rozstřelit ještě pár lastur, nebo půjdeme kovat hroty?"

Po této události už to šlo lépe. Kováři ze Sorganovy flotily kovali, až se z nich kouřilo, a Dhrallové z Lattaše přinášeli dřevo na šípky. Brzo se začaly u Zelaniny jeskyně kupit hromady šípů. Když se slunce sklonilo k západu, cítil Králík uspokojení z dobře odvedené práce.

Příštích několik dní práce rychle pokračovaly, ale pak se opět pokazilo počasí - na pobřeží se rozpršelo a v horách začalo sněžit. Králík musel práce na hrotech zastavit a počkat, až Dhrallové postaví nad kovářskými a výhněmi přístřešky, aby na kováře nepršelo.

Pršelo bez ustání tři dny a Dhrallové ještě budovali přístřešky, když z jeskyně vyšla Eleria a postavila se vedle Králíka, který zachmuřeně pozoroval zataženou oblohu. "Jak dlouho ještě budeme muset ten déšť vydržet?" zeptal se jí.

"Tak dlouho, dokud to Milovaná bude pokládat za vhodné, Zajíčku," odpověděla Eleria. "Potřebuji obejmut," řekla potom a natáhla k němu ruce. "Všichni mají tolik práce, nikdo se mi nechce věnovat."

Králík ji objal a nechal si od ní dát hlučnou pusinku.

"To už je lepší," usmála se jako sluníčko. "A neříkej o dešti špatné věci. Tady prší, ale nahoře v horách sněží. Dokud sněží, zlí nepřítelé se nemohou hnout. Máš teď nějakou práci? Jestli ne, Milovaná chce, abys došel pro Haksnoše. Přijíždí sem někdo, koho by mu chtěla představit."

"Dojdu pro něj," souhlasil Králík, otočil se a vyrazil po deštěm bičované pláži, aby našel někoho, kdo dokáže řídit kánoe, aniž by ji převrátil do vody.

Rudá brada se zrovna věnoval sledování padající vody, Králík tedy požádal jeho.

Sorgan seděl ve své kajutě a otráveně koukal z okénka na depresivní šed' oblohy. "Tohle je nejmokřejší místo na

světě," zavrčel, když Králík vstoupil.

"To je tou roční dobou, kapitáne" upozornil ho Králík. "Paní Zelana chce, aby ses v její jeskyni s někým setkal."

"Nemůže ho poslat sem?"

"Mohl bych se jí zkusit zeptat, kapitáne, ale její odpověď by se ti určitě moc nelíbila."

Sorgan vzdychl a natáhl si kožešinovou pláštěnku. Králík se usmál, ale dal si pozor, aby si toho kapitán nevšiml. Během posledních týdnů se jeho pozice na Rackovi výrazně zlepšila. Kapitán Háknos, Bejk ani Pazour ho už neignorovali a nechovali se k němu jako k nějakému slabomyslnému děvčeti pro všechno. Jeho úloha asistenta Dlouhého luku při útoku v Kwetě donutila ostatní, aby na něj změnili názor.

Králíkovi se to na jednu stranu líbilo, ale na druhou moc ne. Sice si vyspravil sebevědomí, ale také si mohl být jistý, že už se mu nepodaří vrátit se ke své útulné nenápadnosti. Měl teď důležité postavení, ať se mu to líbilo nebo ne.

Kapitán Háknos vyšel z kajuty na mokrou palubu, kde čekal Rudá brada. "To takhle prší každý rok?" zeptal se ho Sorgan, zatímco šplhali do kánoe.

"Není to neobvyklé," odpověděl Rudá brada. "Není tu dost zima, aby chumelilo, ale nahoře v horách sněhu pěkně přibývá. Ovšem to tolik nevádí, aspoň má nepřítel jiné starosti."

"To je pravda," souhlasil Sorgan. "Co je to za člověka, kterého mi paní Zelana chce představit?"

"To mi Eleria neřekla, kapitáne. Možná tě Zelana chce překvapit."

"Nemám rád překvapení," zavrčel Sorgan.

Rudá brada obratně přistál s loďkou na pláži nedaleko Zelaniny jeskyně. Kousek od nich na jih kotvila podivná loď.

Králík si uvědomil, že když předtím mluvil s Elerií, ještě tu nebyla. "Co je to za loď, kapitáne?" zeptal se Sorgan.

"Myslím, že se tomu říká rybářská šalupa," odpověděl Sorgan. "Lidé z jižního Maagu s nimi vyplouvají na moře, když se stěhují ryby. Já osobně si na sušené ryby moc nepotrpím, ale jižané je mají rádi."

Společně vytáhli kánoi na písek nad linií přílivu a pak se vydali do kopce k chýši, která zakrývala vchod do Zelaniny jeskyně. Tam už na ně čekali náčelníci Bílý cop a Starý medvěd a také Dlouhý luk, a společně vstoupili dovnitř.

"Tady jsi, Sorgane," pozdravila ho Zelana. "Takže můžeme začít. Mého bratra Veltana už znáš. Tohle je náš starší bratr, Dahlain, a tady to marnivé děvče je moje starší sestra Aracia. Přišli se podívat, jak rozdrtíte nepřátele."

"Vynasnažím se, abych je nezklamal," odpověděl Háknos. Pak se zkoumavě zadíval na cizince, který stál vedle Veltana. Cizinec měl tmavé vlasy, na spáncích prokvetlé stříbrem, a byl oblečený do přesně padnoucí uniformy z lesklé černé kůže. Na hrudi měl něco na způsob kovové vesty a v podpaží držel kulatou železnou helmu. U opasku se mu houpala pochva s mečem, která mu sahala skoro ke kotníkům. Jílec meče byl těžký a dlouhý, což značilo, že jde zřejmě o dvouruční meč.

"Tohle je velitel Narasan z Trogitské říše, kapitáne Háknosi," představil vojáka Veltan. "Privádí s sebou nemalé vojsko, které nám v naší nepříjemné situaci pomůže."

"Kapitáne," řekl Trogita a kývl.

"Veliteli," odpověděl Sorgan a také kývl. Pak se narovnal. "Myslím, že bychom si měli hned teď nalít čistého vína," řekl. "Ještě nedávno jsem se živil tím, že jsem přepadal trogitské nákladní lodě, a byl jsem v tom velmi dobrý. Paní Zelana mě přesvědčila, že když jí pomůžu vybojovat její válku, vydělám si zlata daleko víc. To nás staví na stejnou stranu, i když spolu Maagové a Trogité nikdy moc dobře nevycházeli. Máš proti tomu něco, veliteli?"

"Jsem voják, kapitáne Háknosi," odpověděl Trogita, "ale válčím pro peníze, ne z přesvědčení. Už jsem bojoval proti lidem, kteří bývali mými přáteli, a po boku lidí, které jsem neměl rád. Krom toho nechovám žádnou náklonnost k trogitským podvodníkům, kteří okrádají shaanské domorodce. Ti ubozí divoši vůbec netuší, jakou má zlato cenu, takže ho vyměňují za bezcenné tretky. Můžeš si těch švindlířů okrást, kolik chceš, Háknosi, moje city to neraní. Tady v Dhrallu je zlato dost a když budeme bojovat, zasloužíme si každou unci. Nebudeme podvádět sebe navzájem ani lidi, kteří nás platí."

"Tak to si budeme rozumět," řekl Sorgan se slabým úsměvem. "Ještě jsem nepřítele neviděl, ale Dhrallové říkají, že je jich pravděpodobně mnohem víc než nás. Kolik mužů sem můžeš dostat a jak dlouho jim to bude trvat?"

"Mám asi dvacet tisíc vojáků, kteří jsou na cestě sem, Sorgane. Budou tu během týdne."

"To bychom měli bez problémů vydržet," ujistil ho Sorgan. "Poslal jsem napřed bratrance s předsunutou flotilou a jeho lidé stavějí nahoře ve strži, kterou sem nepřítel přijde, opevnění. Před několika týdny se ale všechno zastavilo, protože nad strží začala zuřit sněhová bouře a všechno pohřbila pod závějemí sněhu, takže nikdo se nemůže hnout." Sorgan se podrbal na tváři. "Chtěl jsem v Maagu dát dohromady co největší flotilu, ale paní Zelana měla o Dhrall starosti a chtěla vyrazit co nejdřív. Ještě za mnou zůstal jeden bratranec, který shání další lodě, ale nemůžu říct, kdy se sem dostane. Kdyby se něco semlelo, tvoji vojáci by nás mohli podržet. Teď je ovšem nepřítel po uši v závějích na začátku strže a vypadá to, že ještě bude sněžit. Možná se první velká bitva neodehraje dřív než v létě."

"Vypadá to, že by to mohla být zajímavá válka," poznamenal velitel Narasan, "pokud se naši muži nepozabíjejí dřív, než to začne."

"Byli bychom raději, kdyby se to nestalo," vložil se do hovoru Veltan.

Trogita se zamyslel. "Myslím, kapitáne, že ačkoli jsme už oba v minulosti bojovali, nemáme stejný styl. Jelikož jsme teď oba na jednom místě a nic důležitějšího na práci nemáme, navrhuju bych, abychom si vyměnili zkušenosti a trochu se poznali. Nebo jsi měl něco v plánu, co nepočká?"

Sorgan sraštil obočí a podrbal se na tváři. "Pokud vím, tak nic."

"Vlastně, kapitáne," začal váhavě Králík. "Potřebovali bychom další železo."

"To už jste všechno, které jsme vám dali, použili?" zeptal se překvapeně kapitán.

"Zásoby docházejí, kapitáne. Pracuje tu spousta kovářů a jestli se déšť uklidní, spotřebujeme ten zbytek coby dup."

"Na co potřebujete tolik železa, Sorgane?" zeptal se Narasan.

"Vyrábíme pro Dhrallce železné hroty na šípy. Tenhle vysoký chlapík je Dlouhý luk a je to jediný člověk, kterého znám, který by mohl pomocí šípů vyšívat na půl míle. Když jsme v Maagu dávali dohromady flotilu, objevil se tam kapitán jménem Kajak, který zatoužil po zlatu na Rackovi. V noci na nás v přístavu Kweta zaútočilo pět jeho lodí. Dlouhý luk je zastavil skoro sám, jen s Králíkovou pomocí. Sázel jim šípy přímo mezi oči, což je dost vyděsilo. Dhrallové nejsou tak bezmocní, jak vypadají, ale vyrábějí si hroty na šípy z kamene. Železo je lepší, takže jsme pro ně začali vyrábět železné hroty. Každá maagská loď má na palubě kováře a všichni začali pracovat na šípech, takže už jsme zpracovali snad každý kousek železa, který jsme našli. Už jsme trochu plánovali strategii a dohodli jsme se, že já povedu své muže podél dna strže, zatímco Dlouhý luk a Dhrallové půjdou po okrajích. Když nás budou kryt nepřetržitou sprchou šípů, nebudeme muset bojovat s tolika nepřáteli najednou."

"To je chytré," usoudil Narasan. "Kdo je tvůj kovář?"

"Tady Králík," odpověděl Sorgan. "Není z největších, ale se železem to umí."

"Vyznáš se také v práci s jinými kovy, Králíku?" zeptal se Narasan.

"Umím pracovat i s mědí, když musím," řekl mu Králík, "ale ta je moc měkká, než aby se z ní dalo vyrobit něco užitečného."

Narasan sáhl do koženého měšce na opasku a vytáhl hrst velkých, kulatých mincí. "Dokázal bys vyrobit hroty na šípy z tohoto?" Podal jednu minci Králíkovi a ten ji potěžkal v dlani. Nebyla tak těžká jako železo, ale zdála se mu těžší a hutnější než měď. "Snad ano. Co je to za kov?"

"Říkáme tomu bronz. Trojité používají bronzové mince jako platidlo za věci, které nejsou moc drahé. Podél pobřeží se sem blíží naše flotila a na lodích budou tisíce takových mincí a dalších věcí z bronzu. Nebude to trvat dlouho, než sem dorazí, a jakmile tu budou, můžeš mít bronzu kolik chceš."

Králík nad bronzovou mincí zamyšleně luskl prsty. "Jaká teplota je potřeba, aby se to roztavilo?" zeptal se.

"Nemám tušení," usmál se Narasan. "Proč?"

"Máme tu výhně, kovadliny i kladiva," vysvětloval Králík. "Kdyby se nám podařilo rozpálit ohně ve výhních natolik, aby se bronz roztavil, mohli bychom si zatím, než dorazí vaše flotila, vyrobit formy z jílu. Vypálíme je, aby ztvrdly, a roztavený bronz do nich nalijeme. Tak bychom mohli vyrobit hroty rychleji, než když je budeme po jednom kovat na kovadlinách. Budeme chrlit hroty po tisících místo po stovkách."

"Poslyš, veliteli," ozval se Zelanin bratr Veltan, "oprav mě, jestli se mýlím, ale nejsou kotvy vašich lodí z bronzu?"

Narasan zamrkal a pak se rozesmál. "To mi nedošlo," přiznal se. "Ale nebyl jsem sám. Protože jestli se nemýlím, kotva na tvé šalupě je také bronzová. Takže jestli má tady náš malý přítel chuť, může klidně začít experimentovat..."

4

Děšť neúnavně padal ještě několik dní a Králík si raději přestěhoval kovárnu do Zelaniny jeskyně, aby mohl pokračovat v práci s Veltanovou bronzovou kotvou. Zjistil, že když kotvu rozseká na malé kousky, taje daleko rychleji, než když se ji pokoušel roztavit celou najednou.

První bronzové hroty, které vyrobil, se Dlouhému luku zdály málo těžké, musel proto zvětšit formy, a pak ještě jednou. Jakmile se mu podařilo odlít hrot, který se Dlouhému luku líbil, přivolal si na pomoc hrnčíře z vesnice a pustili se do výroby jílových forem. Metodou pokus - omyl nakonec dospěli ke správnému pracovnímu postupu a vytvořili co nejvíc forem. Narasanova flotila mohla klidně připlout, byli připraveni.

Dlouhý luk navštívil s hroty, se kterými byl spokojen, náčelníkovu chýši. Dlouhý luk a Starý medvěd si byli blízcí a často se také radili se starým hubeným chlapíkem, kterému říkali "šaman". Králík nevěděl, co přesně ten titul znamená. Mělo to co dělat s náboženstvím, léčením nemocí a také ošetřováním ran.

Narasan zůstal v Zelanině jeskyni, kde čekal na příjezd své flotily, a Sorgan Háknos ho denně navštěvoval, aby mohli diskutovat o strategii. Trávili celé hodiny zkoumáním Veltanovy mapy strže nad Lattašem, zatímco Králík pokračoval ve výrobě bronzových hrotů.

"Kéž bychom měli podrobnější plánek," posteskl si jednoho rána Narasan a odstrčil mapu stranou.

Sorgan pokrčil rameny. "Jenže nic jiného nemáme, takže tohle musí stačit."

Do jeskyně vstoupili náčelníci v doprovodu Rudé brady a Dlouhého luku.

"No vida, Rudá brado," řekl Narasan, "právě tebe potřebujeme." Sáhl po mapě. "Tohle je takový náčrtek strže, ve které se pravděpodobně setrhneme s nepřítelem. Můžeš se na něj podívat a říct nám, co si o něm myslíš? Odpovídá skutečnosti?"

Rudá brada si mapu prohlédl. "Tak tohle vám moc nepomůže," řekl a podal ji zpátky Narasanovi. "Zúčastnil jsem se kdysi několika kmenových válek a válka je tak trochu jako lov - s tím rozdílem, že ten, kterého lovíte, také loví vás. Nemůžete ale být dobrými lovci, když se orientujete podle placatého obrázku. Musíte si prohlédnout skutečné území."

"To je teď ale zasypané sněhem," připomněl mu Sorgan.

"Tvůj obrázek ti neukáže, kde jsou kopce a dolíky, kolik je tam stromů nebo které svahy jsou strmé. Jestli chcete bojovat ve strži, bude na takových detailech záviset váš život."

"Radím ti, abys naslouchal pozorně, Sorgan Háknosi," pronesl starý náčelník Bílý cop tím škrobeným formálním tónem, o kterém Dlouhý luk Králíkovi řekl, že je mezi kmenovými náčelníky normální. "Rudá brada lovil v této strži už jako malé dítě a zná tam každý strom a kámen. My tuto válku musíme vyhrát, neboť tvorové z Pustiny neznají slitování a nešetří nás, pokud prohrajeme."

"To je mi jasné," odpověděl Sorgan. "Ale jak chceš nakreslit náčrtek, který nebude plochý?"

Králík odložil brousek a opatrně přejel palcem ostří hrotu, který právě brousil. Byl dost ostrý na to, aby se s ním člověk mohl oholit. Formy připravené na výrobu šípů fungovaly skvěle.

Pak dostal nápad. "Myslím, že by tu byla možnost, jak udělat náčrtek, který nebude placatý, kapitáne," řekl.

"Myslíš žmolkovatý inkoust?" zeptal se Sorgan sarkasticky.

"Ne tak docela, kapitáne. Co takhle použít jíl? Rudá brada zná strž jako svoje ruce a hrnčiči z vesnice mi řekli, že dole u řeky je obrovské ložisko jílu, ze kterého berou materiál už celé generace. Kdyby přinesli pár košů jílu sem do jeskyně, mohl by z něj Rudá brada vytvořit neplacatý obrázek strže."

"Co ty na to, Rudá brado?" zeptal se Sorgan.

"O hrnčičství toho moc nevím," namítl pochybovačně Rudá brada, "a moje prsty jsou moc nešikovné, než aby dokázaly vytvarovat jemné detaily."

"Na to mají hrnčiči nástroje," řekl mu Králík. "Stačí, když jim budeš říkat, jak mají co udělat. Mohou přidávat nebo ubírat jíl podle potřeby, dokud nebudeš spokojený."

"Skoro jako sochaři," ozval se Narasan. "To není špatný nápad, Sorgane. I když to nebude úplně přesné, bude to mnohem lepší než náš narychlo udělaný náčrtek."

"Za pokus to stojí," souhlasil Sorgan. Pak se otočil na Bílý cop. "Jak dlouho bude trvat, než sníh v horách roztaje?" zeptal se. "Potřebujeme dokončit opevnění ve strži, ale dokud nebude méně sněhu, nehneme se."

Stříbrovlasý náčelník se trochu lekl. "Kolik sněhu bývá v zemi Maag?" zeptal se.

"Míváme tam sníh, to ano, ale ne takové třítydenní sněhové vánice jako vy, a u nás sníh většinou roztaje, než přijde další vánice."

"Aha," řekl Bílý cop. "To vysvětluje, proč nevíte o některých nebezpečích, která vás tady v Dhrallu mohou potkat. Zima je stará a trpělivě během dlouhých nocí staví sněhové závěje; jaro je ale mladé a někdy trochu divoké. Jeho dech je teplý a sníh, který zima centimetr po centimetru ukládala na vrcholky hor, se v teplém vánku vytratí přes noc. Když sníh roztaje, stane se z něj voda, a voda touží vrátit se do lůna Matky Moře. Když k ní uhání, je nemoudré zdržovat se ve stržích. Řeka se vylije z břehů a hrne se k moři jako jedna mohutná vlna, která s sebou vezme všechno, co jí stojí v cestě."

"Je důležité, abys tohle věděl, Sorgane Háknosi," přidal se náčelník Starý medvěd. "Letos napadlo v horách hodně sněhu a až zima ztratí svou moc, voda, která se poženě do moře, bude rvát skály a vytrhávat ze země stromy i s kořeny, jako by to byly pouhé větvičky. Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, se na jaře do strže neodváží."

"Tak proto je vedle řeky ten val," pochopil Narasan. "Když jsem ho spatřil poprvé, tak jsem nechápal, proč tam je, ale teď už to dává smysl. Zadrží vodu?"

Bílý cop přikývl. "Postavili jsme ho tam proto, aby voda snáz našla cestu do moře a nebloudila po naší vesnici. Až začne vát teplý vítr, nezůstávejte ve strži, jak říkal náčelník Starý medvěd, protože jestli zůstanete, strhne vás voda do moře."

"Raději řeknu bratranci, aby poslal někoho nahoru se zprávou pro jeho lidi," řekl Sorgan. "Je čas, aby opustili opevnění a našli si nějaké jiné místo, kde si nenamočí nohy, až to začne."

"Jsou takové povodně obvyklé všude na pobřeží, náčelníku?" zeptal se Narasan. "Míří sem dvacet tisíc mých vojáků a budeme je potřebovat tady, ne někde v moři."

Dlouhý luk doposud stál stranou, poslouchal, ale neříkal nic. "Myslím, že zapomínáme ještě na něco," ozval se konečně. "Naši nepřátelé žijí v Pustině, kde je sucho, jen pár potůčků, takže o jarních povodních nejspíš nemají potuchy. Strávil jsem pronásledováním monster z Pustiny léta a málokdy jsem je tu potkal v zimě. Projít přes hory, když je v nich sníh, je velmi obtížné, a pokud sem To-jménem-Vlagh posílá své služebníky i v zimě, nejspíš jich většina v horách zmrzne nebo se utopí na jaře při povodních. Podle toho bych řekl, že Vlagh o jarních povodních také nic netuší."

"Je to možné," souhlasil Sorgan. "Kam tím míříš, Dlouhý luku?"

"Průzkumníci, které vyslal Rudá brada, nám řekli, že nepřítel táboří mezi závějemí přímo na březích řeky, což nebude na jaře zrovna bezpečné místo. Ale jestli Vlagh o povodních neví, nevědí o nich logicky ani jeho vojáci. Co když pro ně bude povodeň překvapením? Mohlo by se stát, že jejich sestup strží bude trochu rychlejší, než předpokládají, a asi se nestihnou v Lattaši zastavit. Místo toho vtrhnou na území Matky Moře a ti, kteří žijí na poušti, málokdy umějí plavat. Také by se mohlo stát, že válku vyhrájeme, aniž bychom museli hnout prstem. Počasí a Matka Moře by ji mohli vybojovat za nás."

"Ale zapláceno dostaneme, že ano?" zeptal se Háknos malinko ustaraným tónem.

"Měl by ses jít podívat na model strže, který Rudá brada dává dohromady s dhrallskými hrnčiči, Skelle," říkal Sorgan bratranci, když spolu kráčeli deštěm po pláži ke Králíkově jeskynní kovárně. "Už to nebude dlouho trvat a budeš muset svoje muže rychle dostat ze strže pryč. Jestli má náčelník Bílý cop s těmi povodněmi alespoň z poloviny pravdu, může se stát, že najednou strží bez varování proletí něco na způsob přílivové vlny."

"Měl jsem si říct o víc zlata, Sorgane," zašklebil se Skell. "Bude to daleko horší, než jsem čekal. Ta povodeň by mě mohla připravit o polovinu mužů."

Když vkročili do jeskyně, kousek za nimi prošel dovnitř také Králík.

"Milovaná má teď práci," oznámila Eleria.

"Nepotřebujeme s ní mluvit," odpověděl Sorgan. "Jen chci bratranci ukázat model strže. Mimochodem, jak to Rudé bradě jde?"

"Ráno mluvil s Dlouhým lukem," odpověděla Eleria. "Říkal, že teď jim to jde mnohem rychleji a že by hrnčiči měli být zítra hotoví. Už nepotřebují tolik jílu."

"Proč?" zeptal se Sorgan. "Myslel jsem, že čím výš půjdou, tím víc jílu spotřebují."

"Na to si Rudá brada taky stěžoval," řekla Eleria. "Ale něco jsem mu poradila a teď už sem tolik materiálu nosit nemusí."

"A co jsi mu poradila?" zeptal se Králík. "Aby zbytečně nedělali takové hromady z jílu, ale aby si nanosili pár žlutých

krychliček z té dlouhé chodby vzadu, naskládali si je na zem a teprve na ně nahmuli jíl. Tím pádem můžou pracovat jen na modelu povrchu a nezdržují se."

"Vy plácáte mokré bláto na zlaté cihly?" skoro zaječel Sorgan.

"Až bude po válce, zase je umyjeme," ujistila ho Eleria. "Stejně se tam jen tak válely, tak proč bychom je nevyužili."

Sorgan chvíli prskal, ale pak rezignovaně rozhodil rukama. "Vzdávám se."

Rudá brada stál u dolního konce svého modelu a opatrně zapichoval do mokrého jílu smrkové větvičky.

"To je ten les opravdu tak hustý, Rudá brado?" zeptal se ho velitel Narasan.

"Ještě hustší," odpověděl Rudá brada. "Nahoře trochu prořídne, ale tady dole je tak hustý, že se jím dá projít jen po zvířecích stezkách."

"To by nám mohlo přinést potíže," zamračil se Narasan. "Moji vojáci nejsou zvyklí bojovat v hustém lese. Máme rádi otevřená bitevní pole, kde na nepřítele vidíme."

Rudá brada pokrčil rameny. "Ale když nevidíme my je, nevidí ani oni nás. Jestli má Dlouhý luk pravdu a jsou opravdu tak hloupí, pravděpodobně už jich tady dole pod strží moc nepotkáme. Když půjdeme dál nahoru, možná narazíme na víc nepřátel, ale tam už jsou stromy dál od sebe."

"Co na ten model říkáš?" zeptal se Sorgan Narasana.

"Proti němu vypadá každá naše mapa jako dětská kresba."

"Můžeš nám ukázat místo, kde tvoji vojáci začali budovat pevnost, než přišla vánice, Skelle?" zeptal se Sorgan synovce.

Skell se zadíval na model strže. "Řekl bych, že je to přesně tady," ukázal na místo kus proti proudu. "Říční břehy jsou tu úzké, takže obrana by byla snazší. To ale nebyl hlavní důvod, proč jsem si vybral toto místo. Stěny strže jsou tu kolmé a když by se postavily stěny až k nim, dala by se zahradil celá strž. Nikdo by se přes nás nedostal."

"Jak daleko jste se se stavbou dostali, než napadl sních?"

"Severní břeh jsme měli téměř celý opevněný. Na jižním břehu by to mělo být jednodušší, tam stačí čtyři pět velkých balvanů a je to."

"Myslíš, že pevnost vydrží, až se strží prožene voda?"

"Měla by, Sorgane. Nepostavili jsme ji z oblázků. Vypáčili jsme ze skalních břehů velké balvany. Stavba tak probíhala daleko rychleji a když máš balvan, do kterého se musí opřít sto mužů, aby jím pohnuli, nejspíš zůstane na místě bez ohledu na to, jak moc se řeka rozvodní. Ale když jsme začínali, na povodně jsem nemyslel, hledal jsem prostě místo, které bude snadné ubránit."

"Kde ses toho naučil tolik o boji na souši, Skelle?" zeptal se Narasan zvědavě. "Myslel jsem, že vy Maagové bojujete na moři."

Skell se usmál. "Když jsme se Sorganem byli ještě malí kluci, přidali jsme se k posádce maagského kapitána, který se jmenoval Dalto Velenos. Dalto byl proslavený touhou po zlatě, které pronásledoval úplně všude - na vodě i na souši. Jeho posádka se zálučnosti boje na souši učila přímo v akci. Naučili jsme se, jaké barikády jsou nejnedobytnější, protože jsme museli lézt přes nejrůznější druhy, abychom dostali zlato, které Velenos chtěl. Když stojíte za opevněním, naučíte se o něm hodně, ale když se ho snažíte překonat, naučíte se mnohem víc."

"Aha," přikývl s pochopením Narasan.

Z pochodněmi ozářené chodby vyšla tiše Zelana a přejela pohledem jílový model. "Moc hezké."

"Dobré ráno, paní Zelano," pozdravil ji Sorgan. "Doufám, že se tu objevíš. Je možné, že řeka bývala širší? Přijde mi, že tady ty skalní lavice uprostřed strže vypadají, jako by je kdysi dávno podemlela voda."

"Přesně tak," odpověděla Zelana. "Tam, kde je teď Pustina, se kdysi rozkládalo obrovské vnitrozemní moře, ale Otec Země se hýbal a měnil, až se moře ze svého zajetí uvolnilo a prokousalo si cestu horami."

"Až půjdeme strží nahoru, mohli bychom po těch skalních lavicích jít," navrhl Sorgan. "Mohlo by to být rychlejší než cesta po březích. Navíc jsou širší a nejsou tolik zavalené balvany a zarostlé křovím - ale s tím si zatím nebudeme lámat hlavu, to až po povodni. Teď musíme hlavně vymyslet, jak dostat ze strže Skellovy muže, aniž bychom na sebe upozornili nepříteli. Určitě poslali průzkumníky, kteří sledují každý náš pohyb. Když se Skellovi vojáci sbalí a odejdou, mohlo by to nepříteli napovědět, že ve strži není bezpečno, a my přece doufáme, že je jarní povodeň překvapí. Neraď bych, aby pojali nějaké podezření."

"Obávám se, že máš pravdu, Sorgane," řekl Narasan a zamračil se, "a nenapadá mě, jak to vyřešit."

Králík si pečlivě prohlédl model strže. "Co jsou ty malé rýhy, které vedou dolů od okrajů strže?" zeptal se Rudé brady.

"Koryta potoků," odpověděl Rudá brada. "Většinu roku jsou vyschlá, ale na jaře se naplní vodou. Časem voda vyhloubila koryta až k řece."

"Kdyby člověk šel korytem nahoru, dostal by se až na okraj strže?"

"Mnohokrát jsem tam pronásledoval srnky. Koryta jsou strmá a úzká, ale když opravdu potřebuješ, tak se jimi nahoru dostaneš."

"Kdyby tedy Skellovi muži dostali varování, že za chvíli přijde povodeň, mohli by se koryty rychle dostat nahoru?"

"Bylo by to možné," přikývl Rudá brada, "ale kdo je varuje, že je na čase utéct před vodou?"

"Ze které strany obvykle fouká ten teplý vítr?"

"Od moře, ze západu, a není to žádné 'obvykle'. Jarní vítr vždycky fouká od západu."

"Takže než vyletí nahoru strží, proletí nejdřív Lattašem, že?"

"Kam tím míříš, Králíku?" zeptal se Sorgan.

"Jestli za povodně může ten teplý vítr, pak můžou Skellovi vojáci klidně zůstat na místě, dokud nezačne foukat, ale když budou čekat, až se dostane až k nim, mohlo by to být moc těsné. Ale nebudou muset čekat tak dlouho. Dole v zátocě kotví spousta maagských lodí a když se posunou k průlivu, který vede do zátoky, vítr u nich bude o několik hodin dřív

než u Skellovy pevnosti."

"A?" pobídl ho Sorgan.

"Na každé lodi je alespoň jeden námořník s rohem, kapitáne, a jestli si dobře vzpomínám, Dhrallové mají také rohy. Když Rudá brada a Dlouhý luk rozestaví pár lidí s rohy po okraji strže, mohou předat zprávu o větru troubením. Tak můžeme Skellovy lidi varovat s dostatečným předstihem. Jakmile uslyší troubení, budou vědět, že je čas sbalit si věci a ze strže vylézt."

Skell věnoval Králíkovi tvrdý, nepřátelský pohled.

"To vypadá jako dobrý nápad," přikývl Sorgan.

"A tobě by se chtělo brodit se po pás ve sněhu, aby ses dostal do pevnosti a řekl jim, že mají čekat, až uslyší troubení rohů?" zeptal se ho Skell.

"To přece nemůžu, Skelle," odpověděl Sorgan s hranou vážností. "Jsou to koneckonců tvoji vojáci, jak bych za nimi mohl přiběhnout a začít jim dávat rozkazy já?"

Po několika dnech se počasí konečně zlepšilo a ve vzduchu začalo vonět jaro. Králík a ostatní maagští kováři kovali hroty na šipy z posledních zbytků železa, které našli na lodích ze Sorganovy flotily. Králík v pravidelných intervalech odkládal kladivo a vycházel z kovárny, plné bouchání a cinkání, ven, aby si poslechl, jestli se ze zátoky nenese zvuk rohů, oznamujících příchod teplého jarního větru. Vlastně všichni v Lattaši dávali pozor, jestli neuslyší rohy. Každý se nemohl dočkat, až se vítr objeví, ale pořád ještě bylo potřeba udělat hodně věcí, takže z toho měli smíšené pocity. Toho dne se rohy neozvaly, ale odpoledne do zátoky pomalu vplula flotila velkých trogitských lodí. To Králíkovi spravilo náladu. Zásoba bronzů konečně dorazila.

Trogitský velitel Narasan se dostavil na pláž, aby své vojsko přivítal, a po krátkém rozhovoru se vrátil v doprovodu čtyř dalších Trogitů. Byli všichni trochu menší než Maagové, na které byl Králík zvyklý, a byli oblečení jako velitel Narasan - měli na sobě černé kožené uniformy, železné kyrysy a helmy. Na nohou měli masivní boty a u opasků neméně masivní meče.

Když trogitská delegace prošla kolem kovárny, Narasan se zastavil. "Nechceš se k nám přidat, Králíku? Jdeme za Sorganem, abychom s ním a s ostatními probrali strategický plán, a ty bys k tomu také mohl něco říct."

"Jestli chceš, připojím se," pokrčil Králík rameny, "ale o strategii toho moc nevím."

"V to právě doufám. Králíku," odpověděl Narasan. "Profesionálové mají tendenci nevidět věci, které leží za jejich obvyklým obzorem, takže mohou přehlédnout věci, které nezkušený, ale bystrý člověk jako ty vidí na první pohled." Králík tomu sice moc nevěřil, ale připojil se ke skupince trogitských vojáků a zamířil s nimi k Zelanině jeskyni.

"Nechci se tě dotknout," otočil se na něj velmi mladý a podle hlasu upřímný trogitský voják, "ale nejsi na Maaga malý? Ještě jsem žádné Maagy nepotkal, ale vždycky nám říkali, že jsou minimálně dva metry vysokí."

"Nevěřil bys, kolik lidí si toho všimne," řekl Králík trpce.

"Mimochodem, já jsem Keselo," představil se voják, "a tvoje jméno je opravdu Králík?"

"Tak mi říkají. Nemám ho moc rád, ale donedávna mi sloužilo dobře. Mým hlavním životním cílem bylo tak nějak zůstat nenápadný. Jenže pak přišel Dlouhý luk a všechno pokazil."

"Dlouhý luk?"

"To je dhrallský lučištník a je tak dobrý, že kdybychom mu dali dost šípů, dokázal by pravděpodobně tuhle válku vyhrát sám."

"To si samozřejmě děláš legraci."

"Nebyl bych si tak jistý," odpověděl Králík.

Následovali Narasana a ostatní tři vojáky do jeskyně, kde na ně čekali Sorgan Háknos, Bejk a Pazour.

"Moji muži konečně dorazili, Sorgane," řekl Narasan. "Tohle je Gonda," ukázal na plešatějšího vojáka. "Tady ten vysoký je Padan, tohle Jalkan a tohle je náš mladý Keselo. Gonda, Padan a Jalkan už v naší armádě chvilku strávili a Keselo je něco jako učeň."

"Pánové," pozdravil je Sorgan krátkým pokývnutím, "tohle je můj první důstojník Bejk a druhý důstojník Kryda Pazour."

"Pěkná jména," poznamenal Padan.

"To je taková maagská zvláštnost, Padane," vysvětloval Narasan. "Používají popisná jména."

"Aha," řekl Padan. "Moji přátelé, Plešoun Gonda, Čahoun Jalkan a já, jsme velmi rádi, že vás poznáváme, pánové."

"Dávej si pozor na pusy, Padane," zavrčel Gonda.

"Jsem rád, že to tvoji lidé stihli, Narasane," řekl Sorgan. "Pocasí se může změnit každým dnem. Jakmile sníh roztaje, začne ve strži mela. Nerad bych, kdyby to bývali propásli."

"Už se tvůj bratranec dostal na to místo, kde jeho lidé stavějí pevnost?" zeptal se Narasan.

"Ještě od něj nepřišla zpráva, ale pravděpodobně už tam dorazil. Když si Skell něco zamane, nic ho nezastaví. Je tvrdohlavý a pořád špatně naladěný, ale vždycky se můžu spolehnout, že co slíbí, to udělá. Mimochodem, v noci mě napadla věc, kterou bychom měli ještě promyslet. Ty a já jsme profesionálové, Narasane, a když pracujeme za peníze, necháváme staré spory stranou. Ale naši lidé by to nemuseli zvládnout, zvláště ti mladší, kteří z toho ještě nestačili pobrat rozum. Jestliže půjdeme strži po těch skalních lavicích na obou stranách řeky, měli bychom si je možná rozdělit - já půjdu po jedné straně a ty a tvoje vojsko po druhé. Když mezi námi bude řeka, můžou na sebe ti horkokrevnější pokřikovat urážky, ale to bude asi tak všechno."

"Rozumím ti, Sorgane," souhlasil Narasan. "Kterou stranu chceš? Jižní nebo severní?"

"Stejně budu muset poodjet s loděmi dál od tvé flotily," odpověděl Sorgan. "Neměly by být moc blízko sebe ze stejných důvodů, z jakých nechceme být na stejné straně řeky. Tak se dostanu blíž severní straně, vzal bych si tedy

sever, jestli ti to nevádí."
"Vůbec ne. Koneckonců, Maagové jsou seveřané a Trogité jižané."
"Souhlasím," řekl Sorgan.

5

Toho dne bylo zataženo a ticho a kováři tavili trogitský bronz, aby mohli odlít další dávku hrotů na šípy. Bylo pozdní odpoledne, když Dlouhý luk vyšel ze Zelaniny jeskyně a řekl: "Myslím, že bys měl jít dovnitř, Králíku. Je tu něco, o čem bys měl vědět."

"Je to důležité? Mám docela dost práce."

"Tvoji kolegové vědí, co mají dělat, nemusíš nad nimi pořád stát. A je to důležité."

"Buchare," zavolal Králík na kováře ze Skellova Žraloka, "vezmi to na chvíli za mě. Musím za paní Zelanou."

"Jak chceš, Králíku," odpověděl Buchar.

Bucharova poslušnost byla Králíkovi příjemná. Věděl, že je to trochu dětinské, ale zároveň ho nedávné vylepšení společenského postavení uspokojovalo. "Co se děje?" zeptal se Dlouhého luku, když spolu šli ke vchodu do Zelaniny jeskyně.

Dlouhý luk se pousmál. "Nechci ti to překvapení zkazit, příteli."

"Proč musíš být pořád takový?"

"Protože mě to baví."

"Trávíš moc času s naším rozpustilým děvčátkem, Dlouhý luku," obvinil ho Králík.

V Zelanině jeskyni byl hotový dav lidí. Většinou samé důležité osoby a Králíka napadlo, že zřejmě došlo k nějaké nepříjemné události. Oba náčelníci, Bílý cop i Starý medvěd, stáli stranou s hubeným starým mužem, který měl v kmeni Starého medvěda také důležité místo. Sorgan, Narasan a několik dalších Maagů a Trogitů tu byli také a Zelana, její bratři i starší sestra stáli v zadní části velké síně, ve které Zelana trávila většinu dne. Byla tu také Eleria a s ní další tři děti.

"Myslím, že začneme," prohlásila Zelana. "Měla bych se vám asi omluvit, ale nejsem v tom moc dobrá, takže se nebudu obtěžovat. Jarní povodeň, kterou čekáme každým dnem, pravděpodobně zastihne služebníky Vlagh nepřípravené a většina těch, kteří jsou právě teď ve strži, nepřežije. Ovšem To-jménem-Vlagh má mnoho služebníků a jakmile voda opadne, pošle sem prostě další. Dříve nebo později budou naši přátelé ze země Maag i z Trogitské říše muset bojovat s tvory z Pustiny. Ti tvorové mají jisté zvláštnosti, které je třeba znát, a proto jsme se tu dnes sešli."

"K věci, Zelano," přerušil ji starší bratr.

"Chceš to udělat sám, Dahlaine?" zeptala se ho stroze.

"Je to tvoje panství, Zelano," odpověděl. "Udělej to tedy po svém."

"Děkuji," řekla Zelana studeně, téměř nepřátelsky. V rodině zřejmě byly trochu napjaté vztahy. "Tedy dál. Když jsme s Veltanem poprvé mluvili s našimi přáteli z dalekých zemí, přešli jsme některé informace, které by ovšem teď, když jsou tady, měli vědět."

"Ano?" řekl Sorgan. "Víme, že nepřátelé jsou poměrně primitivní, ale když o nich budeme vědět víc, neuškodí nám to. Mají nějaké exotické zbraně nebo tak něco?"

"Dalo by se to tak říct," odpověděla Zelana a podívala se na Dlouhý luk. "Představ jim Toho, který uzdravuje," vybídla ho.

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Jak chceš," odpověděl a pokynul rukou ke starému muži, který stál vedle náčelníka Starého medvěda. "To je náš šaman, Ten, který uzdravuje. Někteří z vás vědí, že už dvacet let lovím a zabírám služebníky Vlagh, ovšem než jsem s tím začal, Ten, který uzdravuje, mi o nich řekl mnoho důležitých věcí." Mluvil monotónním, nevzrušeným hlasem, ze kterého ostatním běhal mráz po zádech. "Prodiskutoval jsem to s ním a on souhlasil, že vám řekne všechno, co byste měli vědět předtím, než se s nepřítelem střetnete."

"Udělám, co bude v mých silách," odpověděl šaman a trochu nedůvěřivě se podíval na přítomné Maagy a Trogity.

"To, co vám řeknu, se vám možná bude zdát divné a neuvěřitelné, ale berte to, prosím, vážně. To-jménem-Vlagh vládne Pustině a plete se do práce přírodě, aby jeho služebníci lépe plnili úkoly, které jim dává. Ti, kdo po právu vládnou ostatním dhrallským panstvím - Východnímu, Západnímu, Jižnímu a Severnímu -, si nezahrávají s přirozeným vývojem živých tvorů jako Vlagh, proto vypadáme tak, jak nás okolní prostředí zformovalo. Život má mnoho podob a každá zůstává věrná svému původu. Ale To-jménem-Vlagh překračuje hranice mezi různými formami života a mísí jejich vlastnosti, aby vznikli tvorové s mnohdy nadpřirozenými schopnostmi. Když některého uvidíte, nejspíš si řeknete, že je to malý člověk v plášti s kapucí. To ale není pravda - je to člověk jen zčásti a jeho plášť vyrůstá přímo z těla, jako když si pavouk dělá pavučinu."

"Chceš říct, že jsou to napůl brouci?" zeptal se Gonda.

Ten, který uzdravuje, přikývl. "Ale jsou také zčásti lidé a zčásti plazové. To-jménem-Vlagh nerespektuje hranice, které od sebe stvoření z Pustiny dělí, a spojuje je nepřirozenými způsoby, aby vyhovovala jeho záměrům. Ti, které jsme viděli tady v Zelanině panství, měli zuby jako hadi a nad zápěstími hmyzí žihadla. Nemají žádné zbraně jako my, protože je nepotřebují, jejich zbraně jsou přímo součástí jejich těl - zuby a žihadla jsou jedovatá a jejich jed zabíjí takřka okamžitě."

"O tom jsi nám nic neřikal, Veltane," řekl trogitský velitel ledovým hlasem.

"Není to zas tak velký problém," řekl Dlouhý luk klidně. "Já je zabírám po stovkách už dvacet let."

"Samozřejmě," namítl Sorgan, "jenže my nejsme s luky tak dobří, abychom dokázali zastřelit kohokoli na půl míle."

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Není to tak složité, Sorgane. Jed, který mají v zubech a žihadlech, zabije všechno - dokonce i příslušníky téhož druhu. Namácel jsem si šípy do jedu těch, které jsem zabil, a měl jsem úspěch. Aby tě

nepřítel mohl kousnout nebo píchnout žihadlem, musí být docela blízko. Stačí dlouhé kopí se špičkou namočenou v jedu a jsi v bezpečí."

"To je zajímavé, Dlouhý luku," řekl Sorgan, "ale kde vezmeme tolik jedu?"

"Za pár dní se strží požene voda, Sorgane," připomněl mu Dlouhý luk, "a přinese s sebou spoustu věcí - stromy, větve, staré klády, mrtvé nepřátele, keře a drny. Když vylovíme z řeky mrtvolu a vymačkáme jejich jedové váčky, budeme mít tolik jedu, že budeme moci namočit každé kopí, meč i šíp, kterými budeme bojovat."

"Možná," řekl nedůvěřivě Sorgan.

Králík si náhle na něco vzpomněl. "Ten podivný malý tvor, kterého jsi zabil kamenným šípem v Kwetě, to byl jeden z těch, které budeme tahat z řeky?"

"Ano," odpověděl Dlouhý luk. "Proto jsem také použil starý kamenný šíp, mám je totiž namočené v jedu."

"Budeme se muset opevnit, kapitáne," ozval se Gonda. "Nechceme se k těm věcem moc přibližovat. Když budou šplhat po stěně, aby se k nám dostali, budeme je moci z té stěny shazovat otrávenými kopími. Možná jim po chvíli dojde, že mají přestat obtěžovat a jít si hrát někam jinam."

"To neudělají," řekl Ten, který uzdravuje. "Jakmile dostanou rozkaz k útoku, budou útočit tak dlouho, dokud vás nerozdrťí, nebo dokud poslední z nich nezahyne - a budou přicházet v takovém počtu, že je ani nespočítáte. Nejsou dost inteligentní, aby dokázali mít strach."

Narasan se zamračil. "Tím se ledacos mění, Sorgane. Budeme se muset ještě jednou a pořádně podívat na naše plány. Jestliže jarní povodeň vypláchne ze strže všechny nepřátele, budeme muset co nejrychleji utíkat nahoru a dostat se až na konec, abychom tam mohli postavit pořádnou pevnost a zastavit tak další vlnu útočníků."

"Co když se neutopí všichni?" zeptal se Sorgan.

"Stačí, když se dostaneme na místo, kde tvůj bratranec stavěl opevnění. Protože když s nimi začneme bojovat v menších šarvátkách, mohli bychom také přijít o polovinu armády, aniž bychom něčeho dosáhli, a to by se nám moc nehodilo."

"To tedy ne," souhlasil Sorgan a poškrábal se na tváři. "Když tak nad těmi novinkami o těch potvorách přemýšlím, mám pocit, že zase tolik se nemění. Jediné, co musíme udělat, je zůstat od nich dostatečně daleko. Když budeme bojovat hlavně dlouhými kopími, nedostanou se k nám tak blízko, aby nás mohli pokousat, a protože jiné zbraně než své zuby a žihadla nemají, nemělo by být tak těžké je porazit."

"V tom máš pravdu, Sorgane," připustil Narasan. "A když se nám podaří sehnat dost jedu, abychom mohli otrávit všechna kopí, stačí, když se našim lidem podaří nepříteli trochu škrábnout nebo píchnout, a padne na místě. Bude mít dost práce s umíráním, než aby se ještě o něco snažil. Možná to nakonec nebude tak těžká válka."

"A nejlepší na tom je, že zásoby jedu, díky kterým ho pak porazíme, nám poskytnou sám nepřítel," dodal Sorgan.

"Přesně tak," zazubil se Narasan. "Což je od něj velmi hezké, že?"

"Vstávej, Zajíčku. Je čas troubit."

Králík zahnal spánek a zamžoural na neznámou buclatou holčičku, která ho vzbudila. "Ty jsi Lillabeth, vid'?" zeptal se jí.

"To děvčátko, které přijelo se Zelaninou sestrou Aracií?"

"To jsem já," přikývla tmavovlasá holčička. "Zelana mě požádala, abych tě vzbudila. Máš jít ven a zatroubit na roh."

"Tomu nerozumím." Králík napůl spal a mozek mu ještě moc nesloužil.

"Je to jednoduché, Zajíčku. Vezmi si svůj roh, běž ven, nadechni se a zatrub." Ukázala na východ z jeskyně. "Běž! Hned!"

Králík nevěnoval jejímu chování pozornost, raději se vyškrábal na nohy, vzal do ruky roh a vyšel ven do tmy. Už ho nebavilo, jak mu pořád někdo říká, co má dělat.

Vítr, který foukal od zátoky, byl docela teplý, a zdálo se, že každý Maag na lodích v přístavu, který má roh, odpovídá na signál z větší dálky. Konečně nastal den, na který všichni čekali. Králík vylezl na úbočí kopce nad jeskyní, aby se zvuk z jeho rohu donesl až na okraj strže. Pak ho přiložil k ústům a zatroubil táhlý, měkký tón. Počkal, až se z hor nad Lattašem ozve stejná, truchlivá odpověď. Nesla se z velké dálky a několikrát se odrazila od nedalekých kopců a skal. Po chvíli Králík zaslechl ještě další odpověď, mnohem tišší, také doprovázenou ozvěnami. Postupně přišly další odpovědi, stále tišší, jak se troubení ztrácelo vysoko v horách. "To by mělo stačit," zamumlal si Králík pro sebe. "Doufám, že je ve Skellově pevnosti někdo vzhůru." Pak se otočil a slezl z kopce dolů.

Když vstoupil do jeskyně, našel zde všechny Zelaniny příbuzné i jejich děti. Kousek za Veltanem stál ten mladý Trogita, Keselo, a vypadal totálně zmateně.

Všichni přítomní pozorně sledovali Elerii, která ležela na kožešině u ohně s podivným růžovým míčem v náruči a spala.

"Dorazilo varování do pevnosti Sorganova bratrance?" zeptal se Dahlain.

"Slyšel jsem, jak rohy troubí," odpověděl Králík. "Chvilí jsem poslouchal a troubení bylo pořád tišší, jak stoupalo strží nahoru. Řekl bych, že teď už je Skell slyší."

"Jak teplý je vítr?" zeptala se Zelanina sestra.

"Dostatečně teplý, řekl bych. Jestli mu to vydrží, než doletí na konec strže, sníh tam nahoře a v okolních horách nevydrží dlouho. Proč se všichni díváme na Elerii? Je nemocná?"

"Má sen, Zajíčku," řekla mu ta baculatá holčička, která ho vzbudila.

"Všichni máme sny. Co je na těch jejich tak zvláštního?"

"Kolik toho ví, Zelano?" zeptal se Dahlain tiše.

"Možná trochu víc, než by měl," odpověděla Zelana. "Je to člen posádky Sorganovy lodě a Dlouhý luk zjistil, že je velmi užitečný. Už mě párkrát viděl, jak ovlivňuje okolní dění. Asi se nám nepodaří toho před ním moc zatajit, Eleria ho má velmi ráda a Dlouhý luk je jeho přítel."

"Je dost chytrý, aby nevykládal každému na potkání, kdo jsme?"

"Domnívám se, že ano."

"A co tenhle?" zeptal se Dahlain a ukázal na Kesela.

"Je mladý a nezkoušený," odpověděl Veltan. "Ale velitel Narasan věří, že má před sebou velkou budoucnost - pokud ho nenecháme umřít."

Králika přepadla zlá předtucha. Byl si téměř jistý, že se jim Dahlain chystá říct něco, co by raději nevěděli.

"Tak dobře," řekl Dahlain a upřel na ně tvrdý pohled.

"Když si vy dva to, co vám řeknu, necháte pouze pro sebe, budeme to brát jako laskavost. Sice by vám nikdo z vašich lidí stejně nevěřil, ale raději nebudeme šířit zvěsti, když se tomu můžeme vyhnout. Jak jste se dozvěděli minulou noc, nad panstvím mé sestry Zelany visí nesnáze. Eleria je právě řeší."

"Malá Eleria?" vyjekl Králík. "Proč se o to nepostaráš ty nebo paní Zelana?"

"To není dovoleno," odpověděl Dahlain.

"Paní Zelana ale každou chvíli něco provádí," namítl Králík. "Může udělat cokoli."

"Ne nic, při čem by zabíjela lidi," zavrtěl hlavou Dahlain. "To je jedna z věcí, které nesmíme."

"Ale Eleria může? To nedává smysl."

"Ona to nedělá. To její sen zabíjí. Její sen přivolává na pomoc sílu přírody. Ten vítr bude dnes velmi teplý - teplejší než obvykle. Počasí ovládá Matka Moře, ale Eleriin sen je silnější než ona. Je to trochu složité. Když to zjednoduším, je to asi tak - Matka Moře chce uchovat všechny životy, i život příšerných otroků Vlagh. Eleriin sen přivede horký vítr, který způsobí povodeň, mnohem krutější než obvyklé jarní povodně, a ta povodeň za nás udělá většinu práce. Zabije hodně nepřátel, kteří jsou právě nahoře ve strži, a To-jménem-Vlagh bude muset shromáždit víc svých služebníků a přikázat jim, aby vtrhli do Zelanina panství. To bude chvíle trvat a my doufáme, že čas, který nám to poskytne, využijete k obsazení strže a odražení druhé vlny útoku."

"Myslím, že tohle byste měl projednat s velitelem Narasanem, pane," řekl Keselo, "já nejsem tak zkušený, abych dokázal vaši informaci využít."

"Je mi líto, mladý muži," odmítl ho Dahlain stroze. "Je potřeba, aby v obou armádách byl někdo, kdo bude vědět, co se tu ve skutečnosti děje. Musí to být někdo, kdo je dostatečně blízko velitele, aby mu mohl říct, co je potřeba udělat, a přesvědčil ho, aby to opravdu udělal. Narasan tě poslouchá a Háknos si zase nechá poradit od Králíka."

"Proč musím tyhle úkoly dostat vždycky já?" stěžoval si Králík.

"Protože jsi rychlý, bystrý a velmi vynalézavý," vysvětlovala Zelana, "a protože Dlouhý luk i Eleria tě mají rádi. Časem by to mohlo být důležité. Přestaň fňukat, Zajíčku, usměj se a prostě udělej, co musíš."

"Chtěl bych, abyste mi přestali říkat 'Zajíčku'."

"Eleria ti tak říká pořád," řekla Lillabeth. "Je to znamení, že tě má ráda."

"Jestli chcete plácát o takových nesmyslech, běžte ven," vybídla je Zelanina sestra Aracia nabroušeně. "Protože jestli přerušíte Eleriin sen, všechny naše plány vyletí komínem."

"Už jsme skoro hotoví, Aracie," uklidňoval ji Dahlain. Pak se otočil zpět ke Králíkovi a Keselovi. "Tohle je jen první válka," vysvětloval. "Budou ještě tři další a vaši lidé se jich všech zúčastní. Pozoroval jsem Sorgana a Narasana a jsem si jistý, že tu zůstanou a budou bojovat, pokud jim nabídneme víc zlata. Přivedeme sem také malavské jezdce a válečnice z ostrova Akalla, aby nám pomohli. Zřejmě budeme muset nakonec vtrhnout do Pustiny a vyřídít si to s Tím-jménem-Vlagh jednou provždy. Teď tedy víte, co se tu vlastně děje. Oba jste dost chytří, dokážete nasměrovat své velitele, nebo jak jim říkáte, správným směrem. Budeme blízko, abychom vás mohli varovat, kdyby se Snící chystali vypustit další přírodní katastrofu."

"Sorgan a Narasan přicházejí," řekla varovně Zelana. "Králíku, ty a Keselo tady zůstaňte. Ostatní půjdou dozadu do jeskyně. Nechceme, aby získali nějaké podezření."

Její sourozenci vzali děti a odešli do chodby, kde Zelana ukrývala zlato. O chvíli později vstoupili dovnitř Sorgan, Narasan a také Bejk, Pazour, Gonda, Jalkan a Padan. Dlouhý luk, oba náčelníci a Rudá brada byli jen kousek za nimi a všichni se tvářili velmi vážně.

"Ten vítr je opravdu prudký," hlásil Sorgan, "a je horký jako v létě. Náčelník Bílý cop nám řekl, že řeka začne stoupat ještě před východem slunce a v poledne se vylije z břehů. Hráz, kterou postavili jeho lidé, vesnici ochrání. Trochu jsme to probrali a shodli jsme se, že bude nejlepší, když se vrátíme na loď a počkáme, až se povodeň přežene. Tím i lépe uvidíme, kdy přestane, a hned potom se budeme moct vrátit na břeh a vydat se nahoru strží."

"To je dobrý plán, Háknosi," souhlasila Zelana. "Nechám si tady Králíka a Kesela, kdybych vám potřebovala poslat vzkaz. Dhrallové budou nahoře na okraji strže a budou řeku hlídat. Až voda opadne, zatroubí na rohy a Králík a Keselo vám tu zprávu doručí."

"Vypadá to ještě lépe, než jsem doufal," podotkl Narasan. "Ta povodeň udělá půlku práce za nás."

"Uvidíme," odpověděl opatrně Sorgan. "Všechno závisí na tom, jestli nepřítel zůstane na dně strže nebo ne. Pokud jim dojde, že se blíží nebezpečí, a vylezou výš, budeme muset čelit celé jejich jedovaté armádě, a na to bychom mohli být krátkí."

6

Když ráno vyšlo slunce, od moře stále ještě dul teplý vítr a Králík s Keselem vylezli na kopec nad jeskyní, aby se podívali na řeku.

"Zatím nevidím žádný rozdíl, co ty?" zeptal se mladý Trogita.

"Jestli nám to má k něčemu být, bude se to muset zlepšit," souhlasil Králík. Pak se na Kesela zvědavě podíval. "Nic mi do toho není, ale proč ses rozhodl vstoupit do armády? To je to opravdu tak dobře placené?"

Keselo pokrčil rameny. "Ani ne, ale máme pravidelnou stravu a nemusíme spát na ulici. Nezajímala mě politika ani

obchod, takže mi otec koupil důstojnickou hodnost v Narasanově vojsku."

"Co to znamená?"

"Jsem důstojník, ne obyčejný voják. Mým úkolem je říkat ostatním vojákům, co mají dělat - ,vykopejte příkop', ,zabijte tamhle ty lidi' - a tak podobně."

"Aha," přikývl Králík. "Takže to jsi něco jako Bejk nebo Pazour. To jsou první důstojníci na Rackovi. Kapitán jim říká, co je potřeba udělat, a oni pak řeknou nám, obyčejným námořníkům, ať to uděláme a hodíme sebou. Řekl bych, že v tom není velký rozdíl - být vojákem nebo námořníkem. Všichni dostáváme rozkazy."

"Přiznávám, že to mě nenapadlo," řekl Keselo. "Jak jste se vy Maagové vůbec do téhle války dostali?"

"Paní Zelana vzala kapitána dozadu do jeskyně a ukázala mu asi deset tun zlata v cihlách. Pak kapitán odvezl asi tak stovku cihel zpátky do Maagu a ukázal je každému majiteli lodě, kterého potkal. Každý maagský kapitán je při pohledu na zlato šťestím bez sebe, takže nám nedalo moc práce sestavit flotilu, která by s námi šla do boje."

Keselo se usmál. "Veltan udělal totéž. Pochopitelně nejdřív musel najít velitele Narasana."

"Najít? On byl ztracený?"

"Skoro. Všichni jsme věděli, kde je, ale už nechtěl mít s armádou nic společného. Zapletli jsme se jednou do války, která nedopadla moc dobře, a velitel Narasan si to vyčítal. Pověsil uniformu na hřebík a dal se na žebrání. Když odešel, vojsko se málem rozpadlo. Zkoušeli jsme všechno možné, abychom ho dostali zpátky, ale neposlouchal nás. Pak přišel Veltan, trochu si s ním popovídal a velitel Narasan se vrátil domů. Možná ho přesvědčilo zlato, ale spíš bych řekl, že to bylo něco víc. Lidem z Veltanovy rodiny se z nějakého důvodu velice špatně odporuje."

"Tak to máš pravdu," souhlasil Králík. "A když zjistí, že jsou na to krátkí, vypustí na nás děti. Dětem se nedá říct ne. Dlouhý luk je vykován ze železa a nechtěl o válce ani slyšet, ale Zelana na něj poslala Elerii a ta si ho omotala kolem prstu během chvíličky."

"Je Dlouhý luk opravdu tak dobrý lučištník, jak všichni říkají?" zeptal se Keselo.

Králík pokrčil rameny. "Prostě se jen neumí netrefit, to je všechno." Pak se zasmál. "Když jsme sem dorazili, kapitán mi řekl, abych si na pláži udělal kovárnu na šípky. Dhrallové dělají hroty na šípky kamenné, ale když jsme pluli do Maagu, vykoval jsem pro Dlouhý luk pár železných; ty mu vyhovovaly daleko lépe. Buchar - to je kovář ze Žraloka - se se mnou dohadoval, že to nemá cenu. Dlouhý luk mu dal lasturu a řekl mu, ať jde po pláži a lasturu drží nad hlavou. Když byl Buchar asi dvě stě padesát metrů daleko. Dlouhý luk mu ji šípem vyrazil z ruky. Od té chvíle se se mnou o užitečnosti nových hrotů nikdo nehádal."

"Jsou ostatní Dhrallové také tak dobří?"

"Umějí to, ale nikdo na světě není tak dobrý jako Dlouhý luk."

Po svahu vystoupal Zelanin bratr Veltan a připojil se k nim. "Něco nového?" zeptal se.

"Zatím ne," odpověděl Keselo.

"Ale už se to blíží. Buďte připravení."

"Už aby to bylo," řekl Králík. "Dost se na tu povodeň spoléháme. Můj malý brouček ještě pořád spí?"

Veltan přikývl. "Proč jí tak říkáš?" zeptal se.

Králík pokrčil rameny. "Je to takové dětinské," připustil. "Když začala s tím ,Zajíčkem', tak to z toho nějak vyplynulo. Ona mi říká ,Zajíčku' a já jí ,můj malý brouček'. Ale ona koneckonců opravdu je malé děvčátko a to oslovení se jí líbí. Jen počkej, až začne lézt po tobě a sedat si ti na klín."

"Ty jí máš opravdu rád, vid'?"

"Elerii má rád každý. Tomu se prostě nejde ubránit."

"Zelana je stejná," řekl Veltan. "Ty triky ji beztak naučila ona."

Keselo se zadíval na ústí strže. "Mám pocit, že řeka začíná stoupat," upozornil.

Králík se rychle podíval na hladinu. Byla o něco výš a tu a tam v ní pluly zlámané větve stromů a další nepořádek z hor.

"Čekal jsem větší divadlo, Veltane. Jestli bude stoupat pomalu a postupně jako teď, tak budou mít hadí lidé dost času na útěk."

"To je jen začátek, Králíku," podotkl Veltan. "Eleria pořád spí a sní. Ještě neskončila."

Slunce už bylo vysoko nad obzorem a ze západu dul čerstvý teplý vítr, ale řeka u ústí strže zůstávala spořádaně ve svém korytu. Pak Králík náhle zaslechl z dálky slabý rachot. "Co je to za hluk?" zeptal se Veltana.

"To je to, na co čekáme, příteli," odpověděl Veltan s širokým úsměvem. "Strží se právě řítí roztátý sníh, který padal do hor celou zimu."

Rachot byl stále hlasitější a hlasitější, až začal připomínat hromobití, a nakonec z ústí strže vyletěla masivní stěna vody. Králík odhadl, že je přes patnáct metrů vysoká, a viděl v ní celé stromy vyrvané i s kořeny. Hřeben obrovské vlny se stočil dopředu a hromová rána otřásla zemí.

"Co tu vodu zadrželo?" zeptal se Keselo.

Veltan pokrčil rameny. "Zřejmě neměla zpočátku dostatečnou sílu, aby si prorazila cestu. Teplý vítr udělal ze sněhu ledovou břečku, která se svezla do řeky a vytvořila něco jako přehradu. Za ní se nahromadila voda, která pak proletěla všechna najednou. Hezká povodeň, co?"

"Mně se rozhodně líbí," souhlasil Králík. "Doufám, že jsme Skella varovali včas. Jak dlouho to řece může trvat, než se zase uklidní?"

"Tak čtyři, pět dní. Možná týden."

Přes hřeben čelní vlny se převalovaly tlusté klády a mezi nimi i mrtvá zvířata - srnky, divoké krávy a jiná, menší zvířata. Mezi nimi byli tu a tam i malí, podivně oblečení lidé. "Vypadá to, že povodeň odvádí svoji práci," poznamenal Keselo. "Řekl bych, že nahoře ve strži už moc nepřátel nezůstalo."
"Taková škoda," ušklíbl se Veltan.

Voda se valila z ústí strže celý den a zalila celou nížinku na severní straně řeky. Lattaš stál na vyvýšeném místě na jižním břehu, ale nebýt valu mezi řekou a vesnicí kmene Bílého copu, vtrhla by voda i mezi chýše.

Králík a Keselo slezli z kopce a přidali se k Dlouhému luku a Rudé bradě, kteří stáli na valu u řeky.

"Přetekla někdy voda přes val?" zeptal se Keselo Rudé brady.

Rudá brada pokrčil rameny. "Párkrát," řekl, "ale vždycky maximálně tak o metr. Je to trochu nepříjemné, ale nenadělá to velké škody. Slyšel jsem, že jednou, kdysi dávno, voda val prorazila a zničila skoro celou osadu. Při obnově dostal val kamenné základy místo hliněných, takže je mnohem pevnější."

"Měli bychom si promluvit s vašimi náčelníky, Rudá brado," kývl Dlouhý luk. "Potřebujeme pár lidí, kteří budou z valu lovit utopené nepřátele. Mají přece něco, co budeme brzy potřebovat."

"Máš pravdu, příteli," souhlasil Rudá brada. "Snažil jsem se na to s tím jedem zapomenout. Běhá mi z toho mráz po zádech."

"Vytáhneme co nejvíc mrtvol a naházíme je na hromadu u valu. Pak vezmeme kánoe a posbíráme ty, kteří se dostali až do moře, a nakupíme je někde na pláži."

"Jak z nich dostaneme jed?" zeptal se Rudá brada.

"To ještě nevím," řekl Dlouhý luk. "Zatím jsem to dělal tak, že jsem zapichoval šípý přímo do jedových váček těch, které jsem zastřelil, a tělo jsem vždycky nechal v lese supům."

"Tentokrát to budeme muset udělat jinak, Dlouhý luku," zavrtěl hlavou Rudá brada. "Budou jich tisíce a až se oteplí, mohlo by to v Lattaši začít kapku vonět."

"Tak je spalte," navrhl Králík. "Eleriin vítr odnese kouř do strže a nepřátelům, kteří tam zůstanou, trochu zneprjemní život."

"Nebylo by praktičtější, kdybychom mohli jed skladovat v nějakých nádobách?" zeptal se Keselo. "Abychom měli zásobu, kdybychom potřebovali později naše kopí znovu namočit."

"To není špatný nápad," přikývl Rudá brada. "Nádoby by nám mohli udělat hrnčíři. Ale pomyslení, že budu manipulovat s něčím, co mě na místě zabije, když se to jen dotkne nějaké oděrky, mě zrovna dvakrát netěší."

"Promluví si o tom s Tím, který uzdravuje," řekl Dlouhý luk. "Jestliže někdo dokáže vymyslet bezpečný způsob manipulace s jedem, tak jedině on."

"Souhlasím," přikývl Rudá brada.

Hladina řeky stoupala celý den, ale pozdě odpoledne dosáhla vrcholu a začala pomalu klesat.

Druhého dne kolem poledne dorazil Skellův bratr Torl a s ním sedmdesát maagských lodí. Králík si pomyslel, že kapitán Háknos určitě čekal větší flotilu, ale Torl byl stejný mrzout jako jeho bratr, a to lidi odrazovalo. Nové lodě zakotvily poblíž Sorganovy flotily a v lattašské zátoce už nebylo k hnutí. Nezbyvalo než čekat, až opadne voda v řece.

Dlouhý luk se poradil se starým šamanem, šaman shromáždil skupinu mladých mužů z obou kmenů a začal s nimi nacvičovat proces sbírání jedu z těl mrtvých nepřátel, která se kupila na valu u řeky i na pláži. Byla to sice nechutná práce, ale získali díky ní desítky džbánů plných smrtícího jedu. Ten, který uzdravuje, svým žákům vštěpoval do hlavy, aby si důkladně natřeli ruce sádlem, než půjdou pracovat, aby se chránili před možnou nehodou.

Z hranic na pláži stoupal hustý černý dým směrem ke strži a Králík děkoval všem bohům, že teď nemusí být nahoře ve Skellově pevnosti.

Králík a Keselo zůstávali v Zelanině jeskyni a několikrát denně chodili přes vesnici k řece kontrolovat hladinu vody. Postupem času se mezi nimi začal vytvářet opatrný přátelský vztah, a Králík začal trochu rozumět Trogitům. Nebyli to takoví drsníci jako Maagové - ale kdo se v tomhle Maagům mohl rovnat?

Dlouhý luk vylezl na okraj skály nad strží, aby měl lepší rozhled. Všichni čekali, až povodeň skončí, a čas se skoro zastavil. Konec velké vody se měl stát signálem k vypuknutí bitvy.

"Potřebuju mluvit s kapitánem," zavolal Králík na Pazoura, když o několik dní později brzo ráno přirazil s kánoí vypůjčenou od Rudé brady k boku Racka.

"Ještě spí, Králíku."

"To je špatné. Právě jsem dostal zprávu, že je čas vyrazit do práce. Nechceš mi hodit žebřík? Klidně ho vzbudím sám. Dlouhý luk mi řekl pár věcí, které by kapitán měl vědět."

Pazour strčil přes okraj paluby srolovaný provazový žebřík.

"Doufám, že Dlouhý luk ví, o čem mluví," řekl nedůvěřivě, "jestli přiletí další povodňová vlna, mohlo by nás to spláchnout do moře."

"Dhrallové znají jarní povodně mnohem lépe než my," odpověděl Králík a hbitě vyšplhal po žebříku nahoru, "a výsledek je pro ně koneckonců mnohem důležitější než pro nás. Dlouhý luk nebude riskovat. Možná by sis to měl taky poslechnout."

"Jak myslíš," řekl Pazour a společně šli na zád. Vstoupili do Sorganovy kajuty a Pazour se dotkl kapitánova ramene. "Je tu Králík, kapitáne. Má nějaké nové zprávy."

Sorgan zažíval a posadil se. "Co se děje?" zeptal se.

"Dlouhý luk se vrátil ze skály, kapitáne," odpověděl Králík. "Říkal, že voda už opadáva a že skalní lavice na obou stranách jsou čisté, takže můžeme vyrazit nahoru. Než půjdeme, musíme si vyzvednout meče a kopí, ale Dhrallové už je

všechny namočili dojedu, takže je všechno připraveno."

"Stejně mě z toho pořád mrazí, Králíku," otřásl se Pazour. "Nesouhlasil jsem s žádnou jedovatou válkou."

"Tvůj nápad to nebyl, Pazoure," řekl mu Sorgan. "Ovšem jestli to chce nepřítel takhle, bude to mít." Pak se podíval na Králíka. "Opadla už voda natolik, aby se Skellovi lidé mohli vrátit za opevnění?"

"Dlouhý luk říkal, že potrvá ještě minimálně den, než se řeka vrátí do svého koryta, ale chce, abychom byli připravení na skále, kdyby náhodou nepřítele napadlo, že by se po nich mohl bezpečně dostat dolů. Zelana si nemyslí, že jsou natolik bystří, ale Dlouhý luk nechce zbytečně riskovat."

"V tom jsem s ním zajedno," přikývl Sorgan a natáhl si boty. "Měli bychom poslat také pro Narasana, Pazoure. Běž za ním a řekni mu, že je čas vyrazit."

"O to se už postaral Keselo, kapitáne," řekl Králík. "Stál na pláži a mával hůlkou, na které měl přidělaný kousek látky. Řekl mi, že u nich se to tak dělá už odedávna - stačí, když se dva Trogité vidí, mohou být jakkoli daleko, a dokážou se dorozumět tím, že na sebe mávají praporky. Až vyrazíme, půjde s námi. Narasan si myslí, že bude dobré, když si vy dva budete moct popovídat i přes strž."

"Trogité mají samé zajímavé nápady," poznamenal Pazour.

"Strávili hodně času v boji," řekl Králík, "takže vymysleli způsoby, jak si to usnadnit. Nám naše rohy slouží podobně, ale jejich vlajková řeč je trochu složitější."

"Co ty a Keselo, rozumíte si spolu?" zeptal se Háknos a zamyšleně se na Králíka díval.

"Celkem ano, kapitáne. Je trochu mladý, ale má to v hlavě srovnané. Rád mluví, naučil jsem se od něj o Trogitech víc, než si možná myslí."

"Drž se u něj, Králíku," řekl Sorgan. "Pokus se naučit jejich vlajkovou řeč. I kdybychom ji nikdy nepoužili, může se to hodit, až se zase budeme muset živit přepadáváním trogitských lodí. Pazoure, řekni Bejkovi, ať vzbudí posádku a dá vědět zbytku flotily, co se děje. Až vyjde slunce, chci být na břehu."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Pazour, otočil se a odešel.

"Řekl ti Dlouhý luk, co nepřítel chystá, Králíku?" zeptal se Sorgan.

"Z jeho řeči jsem pochopil, že jsou dost zmatení, kapitáne. Pochopitelně jen ti, co přežili. O povodních nic nevěděli, takže většina z nich byla dole u řeky, když se vlna přihnala. Dlouhý luk říkal, že jim bude chvíli trvat, než nahradí ztráty."

"Neříkal, že by se třeba mohli vzdát?"

"On si není jistý, ale Zelana ano. Občas něco utrousí. Pochopil jsem, že ta věc - Vlagh - co žije v Pustině, má s její rodinou nějaké nevyřízené účty, takže na nás bude chrlit armádu za armádou, dokud mu nejdou vojáci."

"Ty jsi prostě optimista, Králíku. Možná jsem si měl říct o víc zlata. Proč tomu Vlagh pořád říkají ‚vēc‘ a ne náčelník nebo král?"

"To nevím, kapitáne. Zelana ani její sourozenci o něm nikdy nemluví jako o muži nebo o ženě, vždycky jen jako o věci. Možná se to ještě nerozhodlo, co je vlastně zač. Já jen vím, že je to nějaký druh zvířete, možná dokonce brouk. Ať už je to co chce, dokud to sedí v Pustině, nebudou Dhrallové v bezpečí."

"A proto jsme také tady," řekl Sorgan.

Strž

1

Keselo z Kaldacinu pocházel z významné trogitské rodiny a byl si jistý, že jeho rozhodnutí vstoupit do Narasanovy armády rodiče hluboce zklamalo. Jeho nejstarší bratr byl členem Palvana, vládnoucího tělesa říše, a druhý starší bratr se stal obchodníkem a byl na nejlepší cestě stát se nejbohatším mužem v Kaldacinu. Keselo začal studovat na Kaldacinské univerzitě, přestože nechtěl trávit život jako učenec. Musel si přiznat, že jeho studentská léta byla pouze způsobem, jak oddálit nezvratné rozhodnutí o další kariéře. Bratři pochopitelně věděli, co dělá, a jejich blahosklonné posměšky k jeho rozhodnutí stát se vojákem jediné přispěly. Otec zpočátku protestoval, ale pak to vzdal a koupil mu hodnost ve vojsku velitele Narasana.

V dětství se naučil, jaké výhody plynou z toho, když si nechá své myšlenky a nápady pro sebe, a posloužilo mu to i během prvních let v Narasanově armádě. Většina mladých důstojníků měla potřebu se vyvyšovat a vytahovat se svými skrovnými úspěchy. Keselo raději mlčel a dělal, co mu řekli.

Časem si všiml, že veliteli Narasanovi se to líbí. Mladý důstojník, který umí mlčet, byl evidentně v trogitské armádě vzácností.

Keselo se zúčastnil několika bojových výprav a díky šťastné náhodě se několikrát docela vyznamenal. Málokdy riskoval, jeho muži tedy nikdy neutrpěli velké ztráty a vyhýbala se jim i těžká zranění. To se veliteli Narasanovi líbilo ještě víc než Keselova skromnost a Keselovi muži si ho oblíbili.

Pak přišla katastrofální akce na jihu říše, kde velitel Narasan vážně podcenil velikost nepřátelského vojska a přišel o dvanáct kohort. Velitel Narasan podlehl zoufalství, odložil uniformu a stal se žebrákem. Podle Keselova názoru to byla ještě větší chyba než ta, kvůli které zahynulo oněch dvanáct kohort. Bez Narasanova vedení se armáda začala rychle rozpadat.

A tehdy se stal zázrak - objevil se Dhrallec Veltan, zahnal Narasanovy pocity viny a stud a vyrval tak jeho vojsko ze spárů chaosu.

A teď byli přímo tady, v Dhrallu, na stejné straně s maagskými piráty, a měli bojovat proti nepříteli, kterému Dhrallové říkali Vlagh, v nejspíš předem prohrané válce. Keselo se rozhodl, že udělá všechno, co bude muset, ale nedoufal, že by snad on nebo kdokoli jiný z Narasanovy armády přežil.

A jako obvykle si tu myšlenku nechal pro sebe.

Kesela nijak nepotěšilo, že se musí oddělit od vojska velitele Narasana a sloužit pirátovi Háknosovi jako komunikační důstojník, ale nedával to najevo. Jeho velitel mu totiž často dával různé neobvyklé úkoly - jako kdyby testoval, kam až sahají Keselovy schopnosti. Sice mu to lichotilo, ale zároveň si přál, aby si Narasan našel na testování někoho jiného. Počasí se zlepšilo. Ještě sice ani náhodou nebylo letní, ale dalo se čekat, že se sněhem je v horách nad Lattašem konec. Když Maagové vyrazili na pochod po severním úbočí, Keselo si všiml, že nejsou nijak zvlášť organizováni. Každý kapitán velěl své posádce jako vojenské četě, ale neměl žádné nižší důstojníky, kteří by vytvořili funkční systém velení. Keselo zauvažoval, jestli nemá Háknosovi přednést pár návrhů, ale pak to zamítl. Maagové očividně nebyli na složitější velicí systém zvyklí, bylo tedy lepší držet jazyk za zuby.

Terén říční strže se Keselovi zdál poněkud zstrašující. V říši sice také měli hory, ale těmhle rozhodně nesahaly ani po úbočí, a navíc tu rostly obrovské stromy. Keselo prostě nebyl zvyklý na kmeny, které měly u země devět metrů v průměru a jen spodní část kmene, na které nerostou žádné větve, vysokou padesát metrů. Den strávil ve stavu zmateného úžasu.

Chvilí předtím, než se slunce začalo sklánět za obzor, se Sorgan zadíval k západu. "Tady bychom měli zastavit na noc," rozhodl. "Jestli někteří hadí lidé přežili povodeň, budou se v noci plížit okolo, proto se musíme opevnit. Keselo, dej vědět svému veliteli, že dál dnes nepůjdeme. Měl by se také zastavit, aby nebyl moc daleko před námi."

"Ano, pane," odpověděl Keselo, postavil se do pozoru a udeřil se pěstí do železného kyrsu. Háknosovi jeho formální zvyky z armády trochu lezly na nervy, ale Keselo byl rozhodnutý - protože tohle měla zřejmě být jeho poslední válka - držet se pravidel do posledního písmenka.

Postavil se na okraj skály, rozvinul červenou vlaječku a rychle poslal trogitskému vojsku na druhé straně řeky vzkaz. Trogité se zastavili a začali rozbíjet tábor. Keselo svinul praporek a vrátil se s hlášením k pirátovi Sorganovi.

"Dostali zprávu?" zeptal se Sorgan.

"Ano, pane. Začínají chystat tábor na noc."

"Výborně. Pazoure, dej dohromady pár šikovných lidí a začněte tady napříč skálou budovat barikádu. Rozděľ taky noční hlídky, nestojíme o žádná překvapení."

Králík se postavil na okraj skalní lavice a podíval se dolů na řeku. "Hladina je zase tam, kde má být, kapitáne," hlásil.

"Skell už bude nejspíš zpátky v pevnosti."

"Uvidíme," řekl Sorgan. "Než dojdeme moc daleko, chci si být naprosto jistý, že Skell a Tori jsou v pevnostech. Dlouhý luk si myslí, že otrávené šípy problém vyřeší, ale já chci mít za zády bezpečné místo, kam bychom se mohli uchýlit, kdyby se něco pokazilo."

Několik maagských posádek zapracovalo na hrubé barikádě a celá Sorganova armáda se na noc usadila kolem velkých ohňů. Nic zvláštního se nestalo a ráno za úsvitu už byli připraveni pokračovat v pochodu strží.

Kolem poledne si Keselo všiml, že se strž výrazně zužuje a svahy nad skalními lavicemi jsou stále strmější.

Pozdě odpoledne prošli zatáčku a za ní na ně čekal Sorganův zachmuřený bratranec Skell. "Kde jste tak dlouho, Sorgane?" zeptal se.

"Nech si ty vtipy, Skelle," odrazil ho Sorgan. "Jsou tví lidé zpátky v pevnosti? Nechci jít dál, dokud nebude hotová."

Zaváhal, ale pak pokračoval: "Musím ti něco říct, Skelle. Dozvěděl jsem se, že nepřátelé, kteří na nás budou útočit, nejsou tak bezmocní, jak nám paní Zelana tvrdila v Maagu. Zapomněla se zmínit, že jsou to napůl lidé a napůl hadi."

"Nějak jsem ti nerozuměl." Skellův hlas byl ledový.

"Nemají meče, sekery ani luky, protože je nepotřebují. Místo toho bojují jedovými zuby."

"Asi se seberu a půjdu pomalu domů, Sorgane."

"Neukvapuj se, bratrance," řekl mu Sorgan. "Dlouhý luk vymyslel, jak se s nimi vypořádáme. Už ty potvory loví asi dvacet let a přišel na to, že je může zabít jejich vlastním jedom. Namáčel si vždycky šípy do jedových váček zabitých příšer a potom jimi střílel další, na které narazil. Trochu jsme to probrali a shodli jsme se, že otrávená kopí zafungují stejně jako otrávené šípy - dlouhá kopí, jestli chápeš, co tím chci říct."

"A kde vezmeme mrtvolu, ze kterých bychom mohli získat jed?"

Sorgan se zazubil. "Náhodou mám jednu docela slušnou zásobu, Skelle. Během povodně se spousta hadích lidí utopila a Dhrallové je dole v Lattaši vylovili z vody a jed sesbírali. Máme ho plné džbány. Protože jsi můj bratranec, budu ti za tučet počítat jen poloviční cenu."

"Teď si ty vtipy nech ty, Sorgane. Tori už je tu také?"

"Připlul přesně na začátku povodně. Zítra dopoledne by tu měl být."

"Výborně. Zapřáhnou ho do práce na jižním břehu. Kolik nám můžeš poskytnout posádek?"

"Tak třicet," odpověděl Sorgan. "Nechci, aby proti nám měl nepřítel moc velkou převahu."

"Třicet bude stačit. Řekl bych, že opevnění na březích bude hotové zítra večer. Pak ho začneme rozšiřovat až nahoru na skály. Dej nám dalších deset dní a budeme mít stěnu přes celou strž. Kdyby se nepřítel náhodou dostal kolem vás dolů, my ho zastavíme a ty se tu budeš moct schovat se zbytkem mužů, které hadí lidé nerozcupují na kousky."

"Velmi vtipné, Skelle," řekl suše Sorgan.

"Jen pomáhám rodině, Sorgane. Jakmile s Torim opevnění dokončíme, nikdo, a myslím tím opravdu nikdo, se přes něj bez našeho povolení nedostane."

"V tom případě si svoji výplatu zasloužíš. Budeš kotva téhle bitvy, takže udělej opevnění tak bytelné, jak jen budeš moct, a udrž ho za každou cenu." Sorgan se rozhlédl kolem. "Utáboříme se tu na noc. Potřeboval bych s Narasanem probrat pár věcí - už jste postavili most přes řeku?"

"Ne, když potřebujeme, přeplaveme ji," odpověděl Skell sarkasticky. "Není to tak těžké - pokud ovšem balvan, který

neseš, neváží víc než tunu."

"Mohl bys toho vtipkování konečně nechat?"

"Až mi přestaneš dávat hloupé otázky. Samozřejmě že tu máme most, Sorgane. Jak jinak by se asi Tori a jeho lidé dostali na trogitskou stranu a postavili tam opevnění?"

Sorgan to už nekomentoval. "Zítra hned po východu slunce budeme pokračovat dál," řekl. "Spolu s Trogity zadržíme hadí lidi, dokud nebudete hotoví. Jakmile opevnění dostavíte, dejte nám vědět. Jestli všechno půjde tak, jak si to představuji, budeme mít situaci plně pod kontrolou a nepřítel bude muset tancovat, jak budeme pískat. Keselo," otočil se, "řekni Narasanovi, že si musíme promluvit, než půjdeme dál."

"Ano, pane!" odpověděl Keselo podle pravidel a udeřil se pěstí do kyrsu. Úroveň Sorganova plánu ho překvapila. Maagové sice vypadali jako nevzdělaní barbari, ale očividně věděli, co dělají.

Kapitán Háknos a velitel Narasan se sešli příštího rána kousek proti proudu od Skellovy nedokončené pevnosti.

"Dobrá práce," poznamenal velitel, "ale nemůže nám řeka způsobit nějaké potíže?"

"Skellovi ne," odpověděl Sorgan. "Pokud on nebo Tori neudělají nějakou chybu, bude součástí opevnění také přehrada. Hadí lidé neumějí moc dobře plavat a když bude před pevností ještě tři metry hluboká voda, nebude se jim útočit snadno. Tori by měl dorazit ještě dnes, pak všechno půjde rychleji. Zatím máme opevnění hotové jen z poloviny, ale to je vlastně štěstí - kdyby ho Skellovi lidé dokončili dřív, povodeň by ho smetla. Až Skell a Tori dobudují dolní část, protáhnou stěny ještě na skály. Jakmile budou hotoví, vznikne tu bezpečné místo, kam bychom mohli případně ustoupit, kdyby nahoře začalo být moc horko. Než Skell a Tori opevnění dokončí, budeme se muset hlavně postarat, aby se nepřátelé nedostali přes nás dolů."

Narasan zavrtěl hlavou. "Ne, Sorgane - my musíme dojít až na horní konec strže, než tam nepřítel pošle další vojáky, kteří nahradí ty, co se utopili při povodni. Když udržíme tento úsek, sem se žádný nepřítel ani nedostane."

"Možná," připustil Sorgan, "ale Dlouhý luk říká, že naši nepřátelé jsou velmi zákešní, a já nemám rád překvapení."

Budeme spát mnohem klidněji, když budeme vědět, že máme za zády bezpečný úkryt."

"Kdyby vám to nevadilo, dovolil bych si navrhnout kompromis," ozval se Keselo.

"Pokračuj," vyzval ho velitel Narasan.

"Všiml jsem si, že Rudá brada na svém modelu vyznačil u začátku strže úzký průsmyk. Kdybychom tam rychle poslali předsunuté vojsko, bude během tří nebo čtyř dní průsmyk pod kontrolou. Mezitím by další lidé mohli pracovat na menším opevnění asi tak míli odsud proti proudu - pro případ, že by už nepřítel poslal k Lattaši nové vojsko. V tom případě by naše předsunuté síly neměly šanci dostat se až k průsmyku a nové opevnění by jim v nouzi posloužilo jako úkryt."

"Ten kluk nám zkazil slibnou hádku," poznamenal Sorgan. "Mohli jsme si tu na sebe hezky zařvat, Narasane, a Keselo nás o tu legraci připravil."

"Stane se," odpověděl velitel Narasan s hranou lítostí, "nikdo není dokonalý."

"Pošlu na tu barikádu co nejvíc lidí," řekl Sorgan. "Klády sice nejsou tolik pevné jako balvany, ale na hadí lidi snad budou stačit - zvlášť když před ně napícháme špičaté kůly namočené v jedu. Všiml jsem si, že ti vojáci, kteří se utopili, neměli na nohách žádné boty, a když se projdou naboso po otrávených kůlech, neudělá jim to moc dobře."

"To rozhodně," souhlasil velitel Narasan.

Druhý den dopoledne Králík s Keselem pochodovali kousek před zbytkem vojska a Králík se náhle zastavil. "Tamhle na druhé straně řeky - to je vesnice?"

"Kde?" zeptal se Keselo.

"Nahoře, kousek od konce strže, pod tím skalním převisem," ukázal Králík.

Keselo zamžoural přes řeku. Zdálo se mu, že pod převisem skutečně vidí nějaké stavby. "Aha," řekl. "Je to opuštěné. U nás v říši každou chvíli narazíme na staré ruiny, místa, kde kdysi žili lidé, ale pak se neznámo proč sbalili a odešli."

"Možná že neodešli, Keselo. Mohla je všechny zabít válka nebo mor."

"To je také možné. Ty ruiny za řekou vypadají o něco vyspěleji než lattašské chýše. Kdybychom neměli tak naspěch, stálo by za to je prozkoumat."

"Mě to tedy nezajímá tolik, abych byl ochotný kvůli tomu plavat přes řeku," odmítl Králík přítke.

Dlouhý luk večer slezl z okraje strže na skalní lavici, kudy šli Sorganovi lidé. "Vypadá to, že povodeň všechny služebníky Vlagh spláchl," řekl Sorganovi, "neviděli jsme ještě ani jednoho."

"Možná se schovávají v křoví," vyslovil domněnku Sorgan.

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Přede mnou by se neschovávali. Lovil jsem je mnoho let a kdyby tady ve strži nějakí byli, našel bych je. Viděl jsem pár srnek, ale ani jednoho nepřítele."

"Nejsou moc chytří, že?" podotkl Králík. "To nevěděli, že sedět u řeky, když taje sníh, je nebezpečné?"

"Žijí v poušti, Králíku," odpověděl Dlouhý luk. "Voda je v Pustině vzácná." Pak se otočil k Sorganovi. "Neuškodí nám, když přijmeme pár opatření, i když jsem si jistý, že ve strži není ani noha. Já a moji lidé budeme dávat pozor a kdybychom někoho spatřili, budeme vás varovat. Ale měli byste dorazit na konec strže bez potíží."

"To byla jediná nejistá součást našeho plánu," přikývl Sorgan. "Jestliže se mně a Narasanovi podaří dojít až na vrchol strže dřív, než tam Vlagh pošle nové vojsko, vyhráli jsme."

"Tak nějak jsme si to původně představovali," souhlasil Dlouhý luk.

Když se na roztroušený, neorganizovaný maagský tábor snesla tma, Keselo se přesunul mimo oblast osvětlenou ohni, aby nebyl moc blízko pirátů.

"Máš nějaký problém, Keselo?" ozval se ze tmy hlas Dlouhého luku. Keselo instinktivně sáhl po meči.

"Necháš toho," okřikl ho Dlouhý luk.

"Vyděsil jsi mě," řekl omluvně Keselo.

"Zdá se mi, že ti tu něco vadí."

"Tohle mi připadá tak nepřírozené," přiznal se Keselo. "Nejsem zvyklý bojovat v hlubokých lesích. Nejsou tu žádné cesty a skrz stromy nevidím ani na dva metry před sebe."

"Ale ani nepřítel tě nevidí, Keselo. V noci je neviditelný každý. Ale řekl bych, že je v tom ještě něco, vid'?"

"Mám strach," vyhrkl Keselo. "Vždycky jsem se bál hadů, a teď se mám postavit nepřátelům, kteří jsou napůl lidé a napůl hadi. Copak se proti nim můžu bránit?"

"Zbraň už máš, Keselo - svoji hlavu. Služebníci Vlagh nemají moc rozumu, Vlagh je v myšlení nepodporuje, protože za ně chce myslet samo. Já už o nich pár věcí vím, ale jejich hloupost mě přesto někdy překvapí. Jejich jedinými zbraněmi jsou některé části jejich těl, takže vůbec nechápou, co je to meč nebo kopí nebo luk. Jednou jsem jich zabil třináct najednou a zabil bych jich býval víc, jenže mi došly šípy. Ti, kteří ještě nebyli mrtví, prostě stáli - a zřejmě se divili, proč ostatní padli k zemi."

"To nemyslíš vážně!" vyjekl Keselo.

"Smrtelně vážně. Nezapomínej, co nám v Zelanině jeskyni řekl Ten, který uzdravuje - služebníci Vlagh nejsou dost chytří, aby věděli, co je strach. Když jich Vlagh pošle tisíc do útoku, budou útočit, dokud nezbude jen jeden, a i ten bude bojovat, dokud ho někdo nezabije. Stvoření z Pustiny si neuvědomují, že každý živý tvor jednou zemře, takže nevědí, že nejsou nesmrtelní. Když si je vezme smrt, vypadají vždycky překvapeně."

"Nejsou ani moc velcí, že?" zeptal se Keselo.

"Jsou velmi malí - ještě menší než Králík -, ale jsou velice rychlí." Dlouhý luk se pousmál. "Snaž se neplýtvat jedem, který máš na špičce meče. Stačí malé bodnutí kamkoli a padnou na místě. Nemusíš je probodávat skrz naskrz."

"Takže se budu muset učit bojovat s mečem úplně od začátku," řekl smutně Keselo.

Dlouhý luk se natáhl a poklepal kotníkem prstu na Keselův krunýř. "Tohle by ti mohlo být užitečné. Když si nepřítel o tvůj železný oděv zláme zuby nebo žihadla na pažích, už nebude nebezpečný."

Ještě několik dní postupovali nahoru strži a pirát Háknos celou dobu zaměstnával Kesela komunikací s velitelem Narasanem. Pořád nepotkali ani jednoho nepřítele a Sorgan s Narasanem z toho byli nervózní a protivní. Keselo si všiml, že Háknos už nenosí své dlouhé kopí na rameni, ale v obou rukách před sebou, a zbytek posádky Racka ho brzo následoval.

Jak postupovali nahoru, stromy řídly a ani keře pod nimi nebyly tak husté. Keselo byl rád, řidší les mu připadal normálnější. Pomyslení na jedovaté nepřátele, plížící se hustým křovím všude okolo, ho děsilo. Teď se jeho nervy trochu uklidnily a místo nich nastoupila zvědavost. "Tady to vůbec nevypadá jako v dolní části strže, Dlouhý luku," řekl jednoho odpoledne příteli. "Proč tu jsou jiné stromy a keře?"

"Zřejmě kvůli ohni," odpověděl Dlouhý luk. "Když je suché léto, stačí jeden úder blesku a les začne hořet. A také jsme už výš v horách a čím výš jdeš, tím kratší je období, kdy stromy rostou. Proto jsou nižší."

"Vím, že máš hluboké lesy velmi rád, příteli," řekl Keselo, "ale já jsem spokojenější, když je kolem mě víc prostoru. Teď, když vidím před sebe na víc než tři metry, přestávají mě trápit některé věci, které mě trápily předtím."

"Jsem rád za tebe," usmál se Dlouhý luk.

Ráno šestého dne od odchodu z Lattaše vyslal Háknos průzkumníky směrem k průsmyku u horního konce strže, na který už dobře viděli.

"Možná, že hadí lidé, kteří se utopili při povodni, byli celá jejich armáda, kapitáne," zadoufal kolem poledne Bejk.

"Dlouhý luk zatím nenašel žádného živého nepřítele."

"Kdyby jich bylo tak málo, paní Zelana by neplývala časem a zlatem a nenajala by si nás, Bejku," nesouhlasil Sorgan.

"Musí jich tu ještě někde být víc!"

Pak se Keselo zadíval na skalní lavici u horního konce strže a spatřil Králíka, který běžel přímo k nim, co mu nohy stačily. Své jméno si, soudě podle rychlosti, zasloužil.

Když přiběhl až k nim, sotva popadal dech. "Viděli jsme je, kapitáne!" zasípal.

"Kde?" zeptal se okamžitě Háknos.

"Jsou ještě daleko před námi," odpověděl Králík. "Dlouhý luk byl zrovna na naší straně průsmyku. Řekl nám, abychom se přikrčili, a pak vylezl nahoru. Na druhé straně je velká rovná pláň, ale je dost hluboko pod námi a od průsmyku k ní vede svah. Nepřítel se šikuje na pláni u paty svahu."

"Kolik jich je?" zeptal se Bejk a pevně sevřel rukojeť těžké bojové sekery.

"Tak vysoké číslo neumím," odpověděl Králík, "ale řekl bych, že jsme v pěkné kaši."

2

"Ať tu všichni zůstanou, Bejku," přikázal Sorgan. "Nechci, aby se někdo hrnul nahoru."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Bejk.

Pak se Sorgan s Keselem vypravili za Králíkem směrem k hornímu konci strže. Řeka tu byla jen úzkým potůčkem třeptící se vody, která si se smíchem probublávala cestu mezi kameny. Stromy tu byly malé a ve stínu jejich větví se tu a tam nacházely špinavé zbytky sněhu. Vzduch byl krásně čistý a Keselo viděl na míle daleko za hory západního Dhrallu.

Velitel Narasan očividně právě teď dorazil nahoru. Sundal si železnou helmu a potichu se bavil s Dlouhým lukem poblíž úzkého průsmyku, kterým strž nahoře končila.

"Králík nám řekl, že prý jsme konečně objevili pár hadích lidí," začal Háknos.

"Je jich trochu víc než pár, Sorgane," odpověděl Narasan temně. "Začínám mít pocit, že tohle je práce za mnohem víc peněz, než dostaneme."

"Králík už o tom mluvil. To jich je opravdu tolik?"

"Pojďte se podívat," vybídl je Dlouhý luk. Otočil se a odvedl je k úzkému průsmyku mezi dvěma vysokými skalními hroty. Tam se Keselo přesvědčil, že jeho velitel nelhal - průsmyk by byl perfektní místo pro pevnost. Nemohlo by na ni zaútočit víc než jen několik nepřátel najednou.

Prošli průsmykem a Keselo se zastavil a s údivem zůstal koukat na moře písku, kamení a skal, které se rozkládalo tři sta metrů pod ním a sahalo až daleko k jižnímu horizontu. Ale nebyla to prázdná poušť. Z pustiny na východě přicházela houf malých postavíček a vyplňoval poušť od obzoru k obzoru.

"Teď je mi jasné, proč by si raději našli jiné místo k osídlení," poznamenal velitel Narasan. "Vůbec mě nenapadá, jak tam můžou přežít."

"Je to tu takové nehostinné," souhlasil Sorgan. "Ale my teď musíme vymyslet, jak to udělat, aby se jim nepodařilo zabrat Zelaninu část země."

"Nespěchej na mě," řekl velitel. "Hned na něco přijdu."

Keselo se díval na svah a spatřil nízké hřebítky, které byly příliš pravidelně rozmístěné, než aby mohly být dílem přírody. Nepřítomně kopl nohou do písku na vršku svahu. Skála pod pískem byla plochá a mezi ní a kusem skály, který byl hned vedle, byla úplně rovná hranice. Keselo odhrnul ještě víc písku a zjistil, že na vršku svahu je narovnaná řádka kamenů s rovnými okraji. Klekl si na kolena a začal odhrabovat písek z povrchu plochých kamenů, které právě objevil. Po pár desítkách centimetrů narazil na další řádku kamenných dlaždic. Zvedl hlavu a zadíval se po svahu dolů. "To není možné!" vyhrkl.

"Co není možné, Keselo?" zeptal se velitel Narasan.

"Ten svah není přírodní, pane," odpověděl Keselo. "Mám pocit, že jsou to spíš schody."

"To nemyslíš vážně!" nevěřil Narasan.

"Podívejte se sám, pane."

Všichni začali odhrnovat písek a brzy odhalili další kamenné schody. "Jestli to takhle pokračuje až dolů, musela to stavět celá armáda a musela to stavět staletí," řekl Narasan s údivem v hlase.

"Vlagh je velmi trpělivý," vysvětloval Dlouhý luk. "Tohle je nejnižší místo ve stěně, která odděluje Pustinu od Zelanina panství, takže jestliže nás Vlagh chtělo navštívit, potřebovalo nějak dostat armádu nahoru do strže - takže nechalo vybudovat cestu, kterou by nezničily vítr a čas. Vypadá to, že plánovalo invazi hodně, hodně dlouho."

"Jeho chyba," řekl Sorgan s širokým úsměvem. "Možná si tohle směšné schodiště postavili, ale my jim jejich plán trochu pocucháme. Kdokoli se pokusí po něm vylézt nahoru, něco zažije, protože mu pošleme naproti pár balvanů."

"Nespěchej tolik, Sorgane," podotkl Narasan. Popošel po schodišti kousek dolů, cestou ze schodů skopával prach a co chvíli se otáčel, aby se podíval zpátky k průsmyku. "Byla by škoda nevyužít takový skvělý stavební materiál. To schodiště je tak čtyřikrát až pětikrát širší než průsmyk, takže budeme mít kameny na postavení mnohem větší pevnosti, než jsem původně zamýšlel. Vlastně jsem plánoval spíš takovou nízkou barikádu. Ale teď, když máme z čeho stavět, můžeme průsmyk kompletně zablokovat. Až se nepřítel poženě nahoru, bude se moct podívat na pěknou kamennou stěnu. Mohli by z toho pochopit, co jim chceme říct..."

"To by mohli," souhlasil Sorgan, "zvlášť když necháme ve stěně malé dírky, abychom jimi mohli prostrčit kopí, pokud by se někdo pokusil na zeď vyšplhat. Jsou tvoji lidé dobří v stavění? Můj bratranec Skell si nechal všechny Maagy, kteří věděli aspoň něco málo o výstavbě, dole ve strži, kde s nimi pracuje na opevnění."

Narasan se vrátil nahoru. "Trogitští vojáci tráví víc času stavěním opevnění než bojováním, Sorgane. Když tvoji muži rozeberou schodiště a nanosí kameny do průsmyku, moji lidé z nich postaví zeď během chvilky. Ještě dnes by se k nám měly přidat předsunuté skupiny, takže zatím máme čas zapřemýšlet nad detaily."

Kesela něco napadlo. "Když dovolíte," řekl zdvořile, "nebylo by lepší, kdyby nepřátelé tam dole neviděli, co děláme?"

"Myslíš pracovat v noci?" zeptal se Sorgan.

"Ne, tak jsem to nemyslel," odpověděl Keselo. "Vít fouká strží od západu a kam jde vítr, tam jde i kouř. Když zapálíme pár hranic a naložíme na ně zelené větve, budeme mít dost kouře, který nás před nepřítelem spolehlivě zamaskuje."

"To je pravda," přikývl Háknos. "Narasane, máš velmi chytrého důstojníka."

"Svůj žold si rozhodně zaslouží," souhlasil Narasan.

"To je tak, když jsi námořníkem," vysvětloval ráno druhého dne Králík Keselovi, který poznamenal, že Maagové rozebírají schodiště opravdu rychle a podávají si kameny od jednoho k druhému. "Každá posádka se naučí, že je potřeba spolupracovat. Když není dobrý vítr, musíme pohánět loď vesly, a kdyby veslaři nepracovali jako jeden muž, nikam bychom se nedostali." Podíval se dolů na Maagy, kteří pracovali přímo pod průsmykem, a pak nahoru na narůstající hromadu stavebního materiálu. "Kdyby všichni prostě sbírali kameny a nosili je nahoru, zakopávali by jeden o druhého."

"To ano," souhlasil Keselo.

Odpoledne vyšel po střední části schodiště, kterou Maagové nechávali být, Bejk a zeptal se Háknose: "Mám sehnat další lidi a pokračovat v práci přes noc, kapitáne? Hranice dávají docela dost světla, takže bychom na práci viděli i za tmy."

"To bychom mohli," přikývl Háknos. "Čím dřív tu budeme mít dost kamenů, tím dřív se Trogité budou moct pustit do

práce na opevnění."

"Vy opravdu pracujete i po západu slunce?" zeptal se nedůvěřivě Gonda.

"Když jsi na moři, musíš pracovat pořád," vysvětlil mu Sorgan. "Přiliv, odliv a vítr se nezastaví jen proto, že zapadlo slunce." Podíval se na Narasana. "Je to dobrý nápad. Zbytek našich lidí - mých i tvých - dorazí zítra, takže budeme mít další čerstvé pracovníky. Když oba pošleme své muže, aby pracovali i v noci, budeme to mít hotové dvakrát rychleji."

"To je pravda," souhlasil Narasan. "Jak dlouho myslíš, že to tvým lidem bude ještě trvat?"

"Když se do toho opřou, budou mít zítra v poledne rozebraných tak patnáct metrů schodiště," odpověděl Háknos.

"Pak už to bude na vás. My rozbijíme. Vy budete stavět."

"Sdílím tvé nadšení," řekl Narasan sarkasticky.

Keselo nechtěl Maagům zbytečně překážet, vrátil se tedy na malý palouček na vršku strže za průsmykem.

Dhrallec Rudá brada seděl u ohýnku kousek od zurčícího potůčku, který se o něco níže ve strži měnil v řeku.

"Možná bys mi mohl něco vysvětlit, Rudá brado," začal Keselo.

"Pokud je to něco, čemu sám rozumím, pak ano," přikývl Rudá brada a podrbal se na zarostlé tváři.

"Žil tvůj kmen někdy v minulosti tady nahoře? Když jsme šli po severní skále, viděli jsme s Králíkem na vaší straně řeky několik opuštěných vesnic."

"To není nic důležitého. Pokud víme, nikdo v nich nežil už v době, kdy jsme se v této části Zelanina panství zabydleli my."

"Proto jsi je vynechal, když jsi v Zelanině jeskyni vyráběl mapu?"

"Ne tak docela," přiznal Rudá brada. "Starší z našeho kmene jsou z těch vesnic z nějakého důvodu celkem nervózní. Náčelník Bílý cop mi sice přímo neřekl, abych je na modelu vynechal, ale znám ho dobře a vím, že by mu to neudělalo moc velkou radost."

"Proč? Čeho se bojí?"

"Nevím, jestli se zrovna 'bojí', Keselo, možná je to jen nějaká stará pověra. My Dhrallové bereme pověry velmi vážně.

Vyhýbáme se hřbitovům a omluvíme se každému zvířeti, které ulovíme. Nevím, jestli to opravdu k něčemu je, ale je to slušnost a nic tě to nestojí. Když jsme přišli do Dhrallu, ruiny vesnic už tu byly. Ať už je postavil kdokoli, nebyl z našeho kmene - my nestavíme kamenné chýše a vybíráme si lepší místa. Proč tě to vlastně zajímá?"

"Jen ze zvědavosti," řekl Keselo. "U nás v říši máme spoustu starých ruin, ale většinou se vyskytují na místech, kde je úrodnější půda. Už jsi někdy některou z těch osad prozkoumal?"

Rudá brada se zasmál. "Proč bych to dělal? Jsem lovec, mojí prací je lovit zvířata - včetně ryb -, aby moji lidé měli co jíst. Nemám čas procházením se po prastarých vesnicích nebo jeskyních, kterými jsou zdejší hory úplně provrtané."

"Tady jsou i jeskyně?" lekl se Keselo.

"Ve všech horách jsou jeskyně," poučil ho s úsměvem Rudá brada. "To ví přece každý. Mám o tom svoji teorii - chceš ji slyšet?"

"Samozřejmě."

"Hory podle mě vznikají, když Otec Země sní něco, co mu nesedne. Odříhne si a ze země vyskočí hora."

"To je absurdní," Keselo se snažil nerozesmát.

"Jestli máš lepší teorii, prosím, poslouchám," řekl Rudá brada mírně. "Mimoto, když si říhneš, není to nic jiného než vzduch, který vypustíš ze žaludku - takže hory Otce Země v sobě mají prázdná místa -, to když se vzduch nedostal až na povrch."

"Mohls bys mluvit vážně, Rudá brado?"

"Kdybych mluvil vážně, nebyla by to taková zábava. Ale budiž, když na tom trváš - stařešinové kmene nám řekli, že ty opuštěné vesnice jsou prokleté a nemáme do nich chodit, ani o nich mluvit. Staří lidé jsou někdy trochu divní. Ať už ty osady vybudoval kdokoli, teď už tu není. Buď všichni vymřeli, nebo se sebrali a odešli jinam. Jestliže zemřeli, v ruinách pravděpodobně straší, a pokud utekli, musí tam být něco ošklivého, co je vyděsilo. V obou případech je rozhodně lepší držet se od ruin dál." Pak pokrčil rameny. "Stejně tam nebude nic, co by mělo nějakou cenu, proto je zbytečné marnit čas průzkumem. Mám na práci důležitější věci." Podíval se dolů do strže a dodal: "Většina lidí z našeho kmene se řídí tím, co stařešinové řeknou, ale tu a tam někdo dostane nezvladatelnou chuť jít si kolem ruin zaslídit. Obvykle se pak už nevrátí."

"Takže to vypadá, že vaši stařešinové přece jen vědí, o čem mluví," řekl Keselo.

"Nemusí to tak být," nesouhlasil Rudá brada. "Náš kmen je v Lattaši už celá staletí a po takové době se rozpadají i kamenné stavby. Stěny se hroutí, stropy se propadají a dokonce celé vesnice mohou zmizet v děrách v zemi. Zvědavé slídily nemusejí zabíjet duchové a kletby, spíš doplatili na nepozornost na nebezpečných místech."

"Jsou ty vesnice jen na jižní straně?" zeptal se Keselo. "Když jsme sem šli, na severní straně jsme s Králíkem žádné neviděli."

"Ani jste nemohli," řekl Rudá brada. "Vždycky jsem měl pocit, že jejich dávní obyvatelé se usazovali jen na místech, kde by na ně ze skalní lavice na stejné straně strže nebylo vidět. Zřejmě k tomu měli nějaký důvod, nejspíš i tehdy měli své nepřátele - nepřítelství existuje už velmi dlouho. Nejbližší vesnice je jen pár mil po proudu na severní straně strže. Kdybys šel po severní skále, našel bys ji snadno. Přímě nad ní, na okraji strže, je pahýl starého mrtvého stromu, a ten je tak dobře vidět, že kdybys šel po severní skále, spatřil bys ho už zdaleka."

"Možná se tam půjdou kouknout, jestli bude ve válce nějaká vhodná přestávka," přemítal Keselo.

"A proč? Není tam nic než pár zhroutených starých domů a mohlo by to být nebezpečné."

"To víš, ta moje zvědavost," odpověděl Keselo. "Nemůžu se jí zbavit."

Práce na opevnění pokračovaly i v noci a do rána Maagové rozebrali obě strany schodiště, na kterých od včerejška

pracovali.

Keselo a Králík stáli na jedné straně, tak, aby nepřekáželi. Sorgan stál u čela průsmyku a tam za ním také přišel Narasan.

"To by mohlo stačit," řekl. "Myslím, že je čas začít budovat opevnění."

"Souhlasím," přikývl Sorgan. "Kdyby se teď hadí lidé rozhodli vyrazit po schodišti nahoru, nebudeme na ně připraveni, takže čím dřív začnete stavět, tím lépe." Zamžoural skrz dým z hranic na pracující posádky. "Hej, Bejku!" houkl.

Maag s býčí šíjí, který dohlížel na práci, vyšplhal nahoru po jednom z mnoha provazových žebříků, které jeho muži používali, aby se vyhnuli centrální části schodiště, kde se pohybovalo stále víc lidí. "Ano, kapitáne?" odpověděl, když byl v půlce žebříku.

"Trogité už mají kamenů dost," řekl mu Sorgan. "Zavolej hlídky a pošli všechny muže nahoru. Pak rozeberte zbylé schody a kameny naházejte dolů po svahu. Jestli se hadí lidé pokoušejí vylézt nahoru, mohlo by jim to sebrat chuť."

"Podle rozkazu, kapitáne," zsalutoval Bejk s ďábelským úšklebkem.

"Co říkáš?" zeptal se Háknos Narasana. "Máme nechat hranice dohořet?"

"Já bych přikládal, dokud nebude opevnění hotové," odpověděl velitel Narasan a pak se usmál. "Máme takové staré trogitské pořekadlo: „Neukazuj zákazníkovi zboží, dokud není hotové.“"

"Doufám, že našemu zákazníkovi se zboží, na kterém pracujeme, moc líbit nebude a půjde raději nakupovat jinde."

"Měli bychom najít Dlouhý luk," obrátil se Králík ke Keselovi. "Dáme mu vědět, že jsme skončili s rozebíráním schodiště a vaši lidé začínají stavět pevnost."

"Dobrý nápad," přikývl Keselo.

Dlouhý luk právě kráčet dolů od severního okraje strže a Keselo s Králíkem mu vyrazili naproti. "Maagové už jsou hotoví, Dlouhý luku," oznámil mu Králík. "Teď se Narasanovi lidé pustí do stavby opevnění."

"Výborně," řekl Dlouhý luk. "Necháme ohně dohořet?"

"Až bude pevnost hotová," odpověděl Keselo. "Velitel Narasan nechce, aby nepřítel něco viděl."

"Jenže je to dvousečné opatření. Oni nevidí nás, ale my nevidíme je."

"Toho jsem si také všiml, Dlouhý luku," souhlasil Králík, "ale kapitán se nechtěl s Narasanem dohadovat. Když mají Maagové a Trogité žít vedle sebe v jednom táboře, musí se našlapovat opatrně. Málem bych zapomněl - kapitán poslal zprávu bratrancům a za pár dní za námi dorazí Skell a Tori."

"To možná nebyl tak dobrý nápad, Králíku," řekl starostlivě Dlouhý luk. "Kdyby se tvorové z Pustiny nějak dostali kolem nás, nebude před nimi Zelanino panství už nikdo bránit."

"Nezdá se ti, že moc přemýšlíš?" zeptal se ho Keselo.

"Je to můj domov, Keselo, a já žiju, abych sloužil Zelaně. Když jsem byl mladší, myslel jsem si, že se jí můžu vyhýbat a strávit svůj život lovením příšer z pouště, ale když mě pak zavolala, zjistil jsem, že nedokážu odmítnout."

"Má na lidi takový vliv," souhlasil Keselo.

"Někteří vládci vládnou silou, ale Zelana vládne láskou. Láska je možná primitivnější než síla, ale funguje lépe."

"Všiml jsem si," dodal Králík, "a ta malá je ještě horší."

Dlouhý luk se usmál. "To ano, ale našťastí je také roztomilá. Jak dlouho bude trvat stavba opevnění?"

"Nevím to jistě," řekl Keselo, "ale myslím, že zítra odpoledne by mohlo být hotovo, když budeme pracovat přes noc."

Pak můžeme nechat vyhasnout hranice a pozítří ráno se nepřítel může podívat, co jsme mu přichystali. Určitě se mu to nebude moc líbit."

Gonda, Jalkan a Padan veleli mužům, kteří stavěli opevnění, a Jalkan, jak bylo jeho zvykem, svoje vojáky nesmlouvavě pronásledoval. Když je zrovna nezasypával nadávkami, proháněl je prutem.

"Ten by na maagské lodi nevydržel déle než týden," prohodil Králík ke Keselovi. "Posádka by ho svázala do kozelce a hodila žralokům."

"Na souši se žraloci naneštěstí hledají špatně," odpověděl Keselo.

"Proč je tak protivný? Jeho muži pracují stejně tvrdě jako ostatní."

"Býval kdysi knězem," vysvětlil Keselo, "a kněží z Amaru rádi mrskají ty, kteří jsou pod nimi."

"Když ho být knězem tak bavilo, proč se dal k armádě?"

"To je dlouhý příběh," odpověděl stručně Keselo.

"Máme spoustu času, Keselo," namítl Králík. "Jalkan mě štve. Jestli to na mě začne zkoušet jako na svoje vojáky, mohl by lehko přijít k noži v břiše. Proč ho tvůj velitel nechává, aby takhle vyváděl?"

"Jalkan už s námi nejspíš dlouho nebude," řekl Keselo. "Velitel Narasan mu už několikrát udělil důtku. Jalkanova rodina bývala jedna z nejlepších v Kaldacinu, ale časem se zkažila. Jalkan nesnesl pomýšlení, že by měl dělat normální, poctivou práci, a tak se stal knězem Amarského kultu - posledního útočiště takových bídáků, jako je on sám. O svých letech v řádu nemluví, ale leccos se o něm říká - a jestli jsou ty drby byt' jen trochu pravdivé, měli ho zavřít, nebo rovnou popravit. Zapletl se prý s profesionálními zloinci a vydělával si spousty peněz. Když hlava řádu jeho malý podnik objevila - a zjistila, že se Jalkan o zisk s řádem nedělil -, měl na krku průšvih. Z řádu ho vyloučili a dokonce musel projít obřadem Zavržení. Ocitl se tedy znovu na ulici a použil poslední zbytky peněz, aby si koupil důstojnickou hodnost v Narasanově armádě. Byli bychom nejraději, kdyby šel zase o dům dál, ale vypadá to, že se mu nechce odejít."

"Když vás tak štve, proč si nepromluvíš s Dlouhým lukem?" zeptal se Králík. "Máme spoustu šípů, kdyby jeden zmizel, nikomu by nechyběl. Šíp mezi očima by Jalkanovi rozhodně slušel."

"Když o tom tak mluvíš, řekl bych, že slušel," souhlasil Keselo. "Sice by nám to všem bylo ohromně líto, ale mohli bychom mu uspořádat pěkný pohřeb - a možná bychom dokonce tak půl hodiny počkali, než bychom začali

oslavovat."

"Půl hodiny mi přijde tak akorát," zašklebil se Králík.

Opevnění rostlo rychle. Narasan se inspiroval Sorganovým nápadem a poslal své muže, aby pracovali i v noci, ve světle ohňů.

Když vyšlo slunce, Narasan nasadil čerstvé vojáky a před západem slunce už Trogité opevnění dokončovali, přesně jak Keselo předpověděl.

"Běž říct Sorganovi, že jsme hotoví, Keselo," přikázal Narasan. "Určitě se bude chtít podívat."

"Ano, pane," odpověděl okamžitě Keselo. Sešel po schodišti, které postavili vzadu v pevnosti, a v maagském táboře u horního konce strže vyhledal Sorganu. "Pevnost je hotová, kapitáne Háknosi," oznámil mu.

"To bylo rychlé," řekl Sorgan. "Kde je Narasan?"

"Nahoře," odpověděl Keselo. "Je s výsledkem velmi spokojený."

"Tak to bych mu měl jít pogratulovat."

"To by určitě ocenil, pane."

"Uvolni se trochu, Keselo," vybídl ho Sorgan. "Nemusíš mi říkat ,pane' pokaždé, když projdeš kolem."

"Zvyk je železná košile, pane."

Společně vyšli po schodech do pevnosti a připojili se k veliteli Narasanovi, který stál na vršku čelní stěny. Stěna byla přes patnáct metrů vysoká, šest metrů široká a uzavírala celý průsmyk.

"Dobrá práce, Narasane," ocenil dílo Sorgan. "Jsem rád, že budu na téhle straně a ne tam dole. Nechtěl bych vést útok proti takové pevnosti."

"To víš, zkušenosti," konstatoval Narasan. "Moji lidé už postavili nespočet zdí a pevností." Přejel opevnění pohledem a dodal: "Sice jsme měli dost málo času, ale nedá se nic dělat, musí to stačit."

"Neměj obavy, Narasane. Skrz ty malé otvory, které jste nechali ve stěně, budeme moct hadí lidi šťouchat přímo do břicha, až se budou pokoušet vyšplhat nahoru, a jestli je ten jed opravdu tak dobrý, jak Dlouhý luk tvrdí, bude to rychlé a jednoduché pích-pích chcíp-chcíp. A jestli mají hadí lidé opravdu tak duté hlavy, jak všichni říkají, budou se na nás valit dál a dál a my budeme moct hrát pích-pích chcíp-chcíp klidně celé týdny."

"To pích-pích chcíp-chcíp si musím zapamatovat," řekl velitel Narasan s dokonale kamennou tváří. "Možná bychom to měli zařadit do vojenské příručky - hned vedle uhni-a-bodni."

Hranice do rána vyhasly a jejich kouř už nezakrýval výhled dolů do pouště. Hordy hadích příšer se houfovaly kousek od paty schodiště a podle všeho čekaly na signál nebo rozkaz k útoku.

Keselo, Králík a Dlouhý luk stáli na zdi pevnosti. "Určitě se jim moc nelíbí, co tu vidí," řekl Keselo. "Muselo jim trvat celá staletí, než schodiště postavili, a my jsme během jednoho týdne rozebrali celý vršek. Teď je to schodiště do nikam. Můžou vyběhnout nahoru, jak rychle chtějí, ale když dorazí na konec, zůstanou stát tváří v tvář zdi opevnění a budou z nich snadné terče pro dhralské lučištníky."

"Nebude těžké je zasáhnout," souhlasil Dlouhý luk, "a vy ostatní na ně můžete házet kameny. Určitě to pro ně nebude dvakrát příjemný den."

"Taková škoda," dodal Králík s hraným soucitem. "Vždyť to je vlastně konec války. Strávíme tu celé léto a až přijde podzim, budeme státě tady a zbytky jejich vojska budou pořád tam dole."

"Také mám ten pocit," přikývl Dlouhý luk.

Ze zdola se ozvalo hromové zadunění, které připomínalo zlostný ryk obrovského býka, a hordy nepřátel zavřeštěly v odpověď. A pak se, jako nelitostná přivalová vlna, vrhli vpřed.

"Nepřítel útočí!" hlásil okamžitě Keselo trogitským vojákům a maagským pirátům, kteří měli svá stanoviště na vršku opevnění.

Maagové i Trogité společně, bez známek dávného nepřátelství, vystoupili na čelní stěnu a pozorovali marný pokus hadích stvoření o útok.

Dlouhý luk se také díval a čekal, zatímco nepřátelé se hrnuli po schodišti nahoru.

"Neměl bys dát pokyn lučištníkům, Dlouhý luku?" zeptal se Keselo.

"Vidí to sami," odpověděl Dlouhý luk. "A nepřítel ještě není v dostřelu. Zatím nebudeme mrhat šípy."

"Ani nevíš, jak moc si tvé opatrnosti vážím, Dlouhý luku," řekl Králík s křečovitým úšklebkem.

Nepřátelé se valili po schodišti za podivného ticha - nevyráželi žádné válečné pokřiky, ani nic jiného. Keselovi to připadalo velmi nepřírozené.

"To by mohlo stačit," usoudil Dlouhý luk. Zvedl roh a zatroubil táhlý signál.

Nad schodiště vylétla z obou stran průsmyku sprška šípů. Na chvíli se zdálo, jako by se šípy ve vzduchu zastavily, a Keselovi připadaly symetrické oblouky svým způsobem krásné.

Přední řady nepřátel padly a kutálely se po schodišti dolů na své druhy, což útočící vlnu trochu rozkolísalo.

Králík se zasmál. "A mají to," řekl, "a to ještě ani nezapadlo slunce."

Dlouhý luk se však mračil a tvářil se trochu zmateně. "Něco není v pořádku," pronesl udiveně, "dole se jich ke schodišti hrnou tisíce, ale jen stovky jich dorazí až nahoru. Kde jsou ti ostatní?"

Králík se naklonil dolů a podíval se k úpatí schodiště. "To opravdu je zvláštní," připustil. "Odsud toho není moc vidět, ale skoro to vypadá, že tak půlka jejich armády se najednou ztratí, když doběhne ke schodišti. Kam se poděli?"

Kesela náhle polil mráz. "Co když je schodiště jen taková past?" nadhodil.

"Jaká past?" zeptal se Králík.

"Něco, co má odvést naši pozornost od opravdového útoku," vysvětlil mu Keselo.

"Ale odkud by měl přijít opravdový útok?" nechápal Králík. "Jsou přece tam dole a my tady nahoře. Prostě musejí jít po schodech, aby se k nám dostali. Jestli mě zrak nešálí, tak se jich většina ztrácí dole u začátku schodiště. Sice tam víří spousta prachu, ale v tom se přece nemůže nikdo jen tak ztratit?"

"Ríhání?" řekl zamyšleně Keselo spíš sám pro sebe, když si vzpomněl, co mu vysvětloval Rudá brada.

"To jsem nějak nepochopil," obrátil se na něj s tázvým výrazem Králík.

"Řekl mi to Rudá brada," vysvětloval Keselo. "Před pár dní jsem se ho ptal na staré ruiny na stranách strže a on se zmínil, že v horách jsou také jeskyně. Jestliže měl pravdu, co když se nepřátelé vydali k Lattaši jeskynními chodbami, aby nemuseli do strže?"

"A co to má co dělat s tím, co se děje dole u schodiště, Keselo?"

"Řekněme, že někde ve stěně skalního útesu je vchod do jeskyně. Nebo je možná přímo dole. Předpokládejme, že by ta jeskyně vedla skrz horu na nějaké místo dole po proudu. Kdyby před námi takovou jeskyni chtěli schovat, schodiště by jim výborně posloužilo. Nejdřív by postavili chodbu k jeskyni a potom by ji zakryli schodištěm."

"Keselo, postavit něco takového by trvalo stovky let," zamračil se Králík.

"Nech ho mluvit, Králíku," řekl Dlouhý luk. "Pro tvory z Pustiny čas nic neznamená, a to, co Keselo říká, by vysvětlovalo dění dole. Pokračuj."

"Dobře," pokračoval Keselo. "Schodiště zakrývá chodbu - nebo tunel - do jeskyně. Další otázka zní - kam jeskyně vede?"

"To je jasné! Vede přímo skrz horu a ústí někde ve strži, takže se nepřátelé mohou vyhnout naší pevnosti a jít přímo do Lattaše."

"Možná přímo za těmi starými vesnicemi, ve kterých nikdo nebydlí?" doplnil Králík.

"No jistě!" vykřikl Keselo. "Rudá brada mi řekl, že čas od času se někdo z jeho kmene ze zvědavosti vydá do ruin na průzkum, ale většina zvědavců se nikdy nevrátila."

"Měli bychom se tam raději jít podívat," navrhl Dlouhý luk zachmuřeně. "Jak daleko jsou nejbližší ruiny?"

"Rudá brada říkal, že jedny jsou na severní straně strže, pár mil po proudu," odpověděl Keselo. "Také mi řekl, že na skále přímo nad nimi je uschlý strom, který uvidíme, když půjdeme po severní skalní lavici. Když jsme šli nahoru strží, viděli jsme s Králíkem pár osad na jižní straně, ale všechny stály na místech, na která by nebylo vidět, kdybys byl přímo pod nimi."

"Myslím, že se tam půjdeme podívat," řekl Dlouhý luk. "Sice jsme vymysleli pár zajímavých věcí, ale zatím jsou to jen dohady. Uvidíme, jestli najdeme něco, čím bychom je mohli podložit." Dlouhý luk se tvářil vážně a mluvil napjatým hlasem.

"Naznačil Rudá brada, jak velké ty jeskyně mohou být?" zeptal se Dlouhý luk Kesela, když směřovali dolů po severní skále, zalité jasným slunečním světlem.

"Moc do detailů nezacházel," odpověděl Keselo. "Myslím, že není na jeskyně tak zvědavý, aby je chtěl prozkoumávat - nebo je z nich možná nervózní. Slyšel jsem, že některým lidem není na takových místech dobře. Z toho, co říkal, jsem získal dojem, že jeskyně budou dost velké. A z toho, co jsem zatím sám viděl, bych řekl, že nepřítel je skutečně používá, aby se nám dostal za záda a obklíčil nás."

"Všichni víme, že spousta nepřátel se ztratila dole u paty schodiště," řekl Dlouhý luk. "A je možné, že se objeví v ruinách. Možná nás ještě něco napadne, ale nejdřív prověříme tuhle možnost."

Keselo se podíval dolů a ukázal před sebe. "Tamhleto by mohl být ten suchý pahýl, o kterém mluvil Rudá brada."

"Tak se tady zastavíme," navrhl Dlouhý luk. "Jestli tam nepřátelé jsou, nechci je potkat."

Stěna strže byla strmá, ale netvořila ji holá skála jako útes nad Pustinou. Opatrně, aby na sebe neupozornili nějakým zvukem, slezli k prastarým ruinám.

Obešli okraj strže, až se dostali k převisu nad starou vesnicí. Dlouhý luk se zastavil a pátral pohledem před sebou.

"Tam," zašeptal a ukázal na trávou zarostlý kopeček mezi nimi a vesnicí. "Když budeme opatrní, můžeme se schovat ve vysoké trávě, aniž by si nás někdo všiml."

Opatrně vyšplhali na pahorek a když byli skoro nahoře, Keselo dal znamení a proplazil se trávou na místo, odkud na ruiny výborně viděl. Pak se vrátil zpátky ke Králíkovi a Dlouhému luku. "Budeme přímo nad vesnicí," zašeptal. "Jestli tam někdo je a vyleze ven, uvidíme ho."

"Tak jdeme," odpověděl tiše Dlouhý luk. "Jestli se naše podezření ukáže jako správné, bude tu za chvíli tolik nepřátel, že se nedokážou v ruinách schovat."

Proplazili se šustící trávou vpřed a zadívali se na shluk staveb, které ležely přímo pod nimi.

"Vypadá to skoro spíš jako pevnost než jako vesnice, že?" poznamenal tiše Králík. "Čelní stěna je docela hladká až na to vylámané místo. Možná to opravdu bývala pevnost a zeď byla poškozena během války." Pak se zamračil. "Ale jestliže v té stěně nebyl žádný vchod, jak se lidé z osady dostali k řece pro vodu?"

"Mám pocit, že vím, co je ta pevnost opravdu zač, a jestli mám pravdu, tak v ní nikdy nikdo nebydlel," řekl Keselo.

"Jejím jediným účelem je zakrýt vchod do jeskyně. Rudá brada říkal, že Dhrallové se ruinám vyhýbají, protože si myslí, že jsou prokleté, nebo že v nich dokonce straší. Jestliže to nikdy nebyla opravdová vesnice, nepotřebovali tu ani vodu nebo půdu, na které by se dalo něco pěstovat." Pak Keselo zahlédl v ruinách letný pohyb. "Tamhle!" zasyčel. "Na západní straně ruin!"

Všichni tři se zadívali na západní okraj osady a spatřili další a další postavičky, valící se ze stínů. Všechny měly pláště a kápě a byly malé, ale některé se pohybovaly divně nahrbené, jako by se neuměly napřímít. Pak jedna chraptivým hlasem štěkla jakýsi rozkaz, ze kterého Keselo zamrazilo v zádech. Zakuklené postavy se zastavily a čtyři z nich se shromáždily na střeše jedné rozpadlé budovy.

Postava, která předtím promluvila, si stáhla kápi s lesklým černým přívěskem, který vypadal jako krabí klepeto. Odhalila tvář s kulatým čelem, ze kterého vyčnívala dvě tykadla, a velkým, vypouklým očima.

"Vždyť je to brouk!" zasyčel Králík.

"Vypadá to tak," odpověděl suše Dlouhý luk.

Další tvor si odhrnul kápi a pod ní se ukázala bledá lidská tvář. Chvilí mluvil s hmyzím tvorem a pak se k nim připojil třetí, který měl dlouhý, rozeklaný jazyk a šupinatou kůži. Čtvrtý měl chlupatou tvář, dlouhé, ostré zuby, a nebyl o moc větší než pes.

"Co je to za armádu?" zeptal se Keselo chraptivým šepotem. "Brouci, hadi, psi a lidé smíchaní dohromady a radící se mezi sebou?"

"Ve starých pověstech je očividně víc pravdy, než bych byl ochoten uvěřit," přemítal Dlouhý luk. "Zatím jsem tady, v Zelanině panství, potkal jen ty, kterým Sorgan říká hadí lidé. Ale Vlagh má víc druhů služebníků. Vždycky jsem si myslel, že lidé, kteří mi vykládali o jiných monstrech z Pustiny, si prostě vymýšleli, aby byli zajímaví. Ale evidentně jsem se spletl. Tohle bude zajímavá válka."

Ze stínů se vynořili další nepřátelé a brzy se ruiny podivnými tvory jen hemžily.

"Měl jsi pravdu, Keselo," řekl Králík zasmušile. "Sem se mohli dostat jedině jeskynní chodbou. Do osady se jich ale moc nevejde. Neměli bychom se vrátit a varovat Sorganu a Narasana?"

"Hned," odpověděl Dlouhý luk a pečlivě si prohlížel ruiny a svahy kolem. "To by byla také možnost," řekl zamyšleně. "Jaká možnost?"

"Víme, že nepřátelé jsou ve strži a že se skrývají ve falešných ruinách vesnic. Můžeme je napadnout dřív, než oni napadnou nás, a zdržet je v ruinách tak dlouho, dokud se naši vojáci nedostanou dolů po proudu - buď strží nebo po skalách. Sorgan s Narasanem budou muset svoji pevnost opustit a ustoupit zpátky. Když zůstanou tam, kde jsou, je s nimi konec."

3

Nenápadně slezli zpět na severní skálu a pak utíkali k průsmyku. Keselo a Králík sotva popadali dech, když konečně doběhli k trogitské pevnosti, ale Dlouhý luk udýchaný nebyl. Za opevněním na ně čekal Pazour. "Kde jste byli?" zeptal se. "Celou dobu jsem vás hledal. Kapitán s vámi chce mluvit."

"Kde je?" zeptal se Dlouhý luk.

"Nahoře," odpověděl Pazour a ukázal k opevnění. "Zastavil se tu bratr paní Zelany a chce vám něco říct."

"Tím by se mohlo ledacos usnadnit," přikývl Králík. "Právě jsme viděli něco, co se dost těžko vysvětluje. Který Zelanin bratr to je?"

"Ten mladší. Raději běžte, Králíku, kapitán se na tebe trochu zlobí."

"A my jsme viděli věci, ze kterých bude ještě nešťastnější," řekl Králík a spěchali s Dlouhým lukem a Keselem k pevnosti.

Háknos stál na čelním opevnění spolu s Narasanem a Zelaniným bratrem Veltanem.

"Kde jsi byl, Králíku?" zeptal se okamžitě Sorgan.

"Když jsme postupovali strží nahoru, viděli jsme s Keselem něco podivného, kapitáne," hlásil Králík. "Pověděli jsme o tom Dlouhému luku a ten se tam chtěl podívat osobně. Vzali jsme ho s sebou. A dál se ti to nebude moc líbit, kapitáne..."

"Co jste viděli, Keselo?" zeptal se velitel Narasan.

"Za námi je nepřátelská armáda, pane," odpověděl Keselo. "Ti, kteří utíkají nahoru po schodech, mají jenom odvést naši pozornost. Hlavní část nepřátelského vojska už máme v týle."

"O čem to mluvíš, Keselo?" zeptal se Sorgan. "Když jsme sem šli, neviděli jsme jediného hada."

"Když dovolíte," vložil se do hovoru Zelanin bratr Veltan. "Co tě na tu myšlenku přivedlo, Keselo?"

"Když nepřítel ráno zaútočil, Dlouhý luk si všiml něčeho divného," začal Keselo. "Zdalo se mu, že víc než polovina vojska se dole u schodiště někde ztrácí. Nejdřív to nedávalo smysl, ale pak jsem si vzpomněl na něco, co mi před několika dny říkal Rudá brada. Řekl mi, že v horách je docela dost jeskyní. Pak jsme to s Dlouhým lukem a Králíkem dali dohromady a vymysleli jsme odpověď, která nás moc nepotěšila. Totiž že schodiště je jen lest, sice po něm část nepřátel proti opevnění vyrazila, ale většina zmizela hned dole u schodiště někde úplně jinde. Napadlo nás, že by mohli vcházet do jeskynní chodby."

"A kam ta chodba vede?" zeptal se Sorgan.

"Hned se k tomu dostanu, kapitáne. Když jsme šli nahoru strží, všimli jsme si s Králíkem několika starých zbytků opuštěných osad vysoko na krajích strže. Rudá brada mi řekl, že lattaští se jim vyhýbají kvůli nějakým pověrám, které, jak se zdá, mohou mít reálný základ. Ale abych to zkrátil - Dlouhý luk, Králík a já jsme šli pár mil dolů strží k nejbližším ruinám. Normálně bychom nevěděli, kde máme hledat, ale Rudá brada mi řekl o orientačním bodu - pahýlu stromu, který trčí z okraje strže na úrovni té staré vesnice."

Veltan náhle vybuchl smíchy.

"Co je na tom směšného?" zeptal se Narasan.

"Ten pahýl mě pořád pronásleduje," řekl Veltan. "Když jsme se s Dahlainem snažili určit, kde strž je, zmínil se o něm. Byl to totiž jeho blesk, který ten strom kdysi dávno sežehl, a Zelanu to strašně rozčílilo. Ale to nic, Keselo, omlouvám

se. Pokračuj."

"Tak tedy," pokračoval Keselo, "schovali jsme se ve vysoké trávě kousek od ruin a netrvalo dlouho a mezi rozvalinami se začali hemžit nepřátelé. Řekl bych, že podstatná část jejich armády je už za námi. Odřízli nás. Jsme tu uvězněni a když se pokusíme dostat strži zpátky do Lattaše, nepřátelé schovaní v ruinách na nás okamžitě zaútočí."

Háknos začal klít. "O těch jeskyních jsme měli vědět, Narasane. Strávili jsme v Zelanině jeskyni dole v Lattaši spoustu času, když jsme čekali na jarní povodeň. Jestliže je jeskyně pod jedním kopcem, musejí být další jeskyně i všude pod horami. Naletěli jsme. Nepřítel tam dole čekal celou tu dobu, ale jen čekal a nechal nás vyklusat strži nahoru a pak za námi prostě zabouchl dveře."

"Ne všechny dveře," zavrtěl hlavou Dlouhý luk. "Okraje strže na obou stranách jsou ještě volné a tam nahoře žádné ruiny nejsou. Můžeme nepřítele obejít a nechat ho sedět ve strži a čekat na nás." Podrbal se na tváři a zamyšleně přimhouřil oči. "Na druhou stranu," dodal, "jestli vás ta mazaná hra, kterou s námi hrají, štve stejně jako mě, možná bychom mohli něco vymyslet, abychom jim trochu otrávil život. Rudá brada ví, kde všude ruiny jsou, takže bychom je mohli nechat obklíčit lučištníky. Když pak pošleme po skalách menší skupiny vojáků, nepřítel by na ně určitě okamžitě zaútočil a v ten moment by se jim lučištníci postarali o trochu vzrušení."

"To ovšem zní velmi dobře, co říkáš, Sorgane?" řekl nadšeně velitel Narasan. "Nesnáším, když mě chce nepřítel přelstít, a když uděláme, co navrhuje Dlouhý luk, mohli bychom jim to vrátit."

"Cokoli je lepší než zůstat tady a umřít hladu," přikývl Sorgan.

"Tady, tady, tady a tady." Rudá brada ukázal prstem na několik míst na severní straně strže na Narasanově pečlivě nakreslené kopii modelu ze Zelaniny jeskyně. "A na jižní straně je to tady, tady, tady a tady," dodal a opět ukázal prstem. "Tady s tou u říčního ohybu si nejsem tak jistý. Stěna strže se tam kdysi dávno sesula a většinu osady vzala s sebou."

"Takže sedm, možná osm," uvažoval velitel Narasan. "Určitě jich není víc, Rudá brado?"

"Lovím kolem strže víc než dvacet let, veliteli, znám ji opravdu dobře."

"Není to tak zlé, jak jsem se obával," řekl Háknos s úlevou v hlase a podíval se na Dlouhý luk. "Říkal jsi, že tě napadlo něco, co by mohlo udržet nepřítele v rozvalinách, takže by nám nepřekáželi, až budeme utíkat."

"Ustupovat, Sorgane," opravil ho Narasan dotčeně. "Říká se tomu ústup."

"Vždyť je to jedno a to samé, ne? Co jsi to měl na mysli, Dlouhý luku?"

"Naše armády sem přišly po skalních lavicích na krajích strže, Háknosi," odpověděl Dlouhý luk, "a zdá se, že ty falešné vesnice byly postavené ve stejnou dobu jako schodiště v průsmyku a to na místech, odkud mohli nepřátelé pozorovat každý pohyb ve strži. Začíná to do sebe zapadat. Schodiště vzniklo, aby nás zmátlo, a falešné ruiny byly zjevně zamyšlené jako místa, odkud bude veden hlavní útok. Nejspíš to plánují už celá staletí, ale také je asi nenapadlo, že by to někdo mohl obejít po krajích. Skalní lavice jsou sice pohodlnější, ale lidé se mohou pohybovat i nahoře po okrajích, když je to nezbytné."

"Vaši lidé to vědí lépe než my, Dlouhý luku," řekl velitel Narasan. "My jsme přišli po skalách."

"A Vlagh určitě mělo nahoře na okrajích poschovávané svoje hadí stvůry, které vás sledovaly," dodal Dlouhý luk.

"Kdyby se dostatečně velké skupiny vašich vojáků vydaly zpátky dolů po skalních lavicích, nepřítel by uvěřil, že se celá armáda vrací do Lattaše tou samou cestou, kterou použila při výstupu k průsmyku."

"Zní to logicky," přikývl Narasan.

"Falešné osady, které zakrývají vchody do jeskyní, jsou všechny pod skalními převisy," pokračoval Dlouhý luk, "takže muži velitele Narasana, když šli po jižní skále, neviděli ty, které byly nad nimi - ale Háknosovi lidé ze severní lavice ano, nemám pravdu?"

"Myslím, že vím, kam tím míříš, Dlouhý luku," řekl velitel Narasan. "Nepřátelé, kteří pevnosti postavili, si očividně neuvědomili, že bychom mohli mít způsob, jak mezi sebou komunikovat na větší vzdálenost. Když moji lidé na jižním okraji uvidí nepřátelskou pevnost na severní straně strže, mohou dát znamení Keselovi, a když naopak Háknos spatří ruiny na naší straně, Keselo mi o tom podá zprávu. I když pevnosti neuvidíme, budeme přesně vědět, kde jsou."

"Správně," přikývl Dlouhý luk. "Když jsme s Králíkem a Keselem vylezli na severní okraj strže, abychom si prohlédli nejbližší ruiny, našli jsme místo, které bylo jen kousek nad nimi a malinko stranou. Odtamtud jsme viděli skoro celou vesnici. Všiml jsem si, že na její druhé straně je také takové místo. Kdybych na obě strany osady rozmístil lučištníky, mohli by tam počkat, až se nepřítel vydá dolů po svazích, aby napadl návnadu, a potom ho zezadu zasypat šípy. Pár nepřátel by mohlo spadnout až dolů na skalní lavice, ale už budou mrtví, takže nebudou dělat potíže." Zamyšleně se zatahal za ušní lalůček. "Mezi lučištníky a nepřátele bychom měli ještě postavit pár vojáků s otrávenými kopími," dodal. "Nebylo by dobré, kdyby se někdo rozhodl lučištníkům při střelbě překážet. Až střelci většinu nepřátel postřílejí, vaši vojáci na ně mohou z obou stran zaútočit a dorazit zbytek. Pak můžeme budovy v osadách strhnout a vchody do jeskyní zavalit, aby nepřátelé skrytí pod zemí nemohli vylézt ven a obtěžovat nás."

"Připomeň mi, že se nikdy nemám pouštět do války, ve které budeš stát na druhé straně, Dlouhý luku," řekl velitel Narasan.

"Není to nijak složité, Králíku," vysvětloval Keselo svému příteli druhý den ráno, když spolu se Sorganovou předsunutou skupinou spěchali po severní straně strže. "Máme asi dvacet signálů a většina z nich souvisí s různými druhy nebezpečí. Když zamávám praporkem nad hlavou ze strany na stranu, znamená to nebezpečí. Další signál řekne příjemci, kde přesně se nebezpečí nachází. Když mávnu praporkem nahoru a dolů po mé pravici, je nepřítel vpravo, když mávnu po levici, je nepřítel na druhé straně."

"To dává smysl," připustil Králík.

"Dál - když chci, aby se příjemce zastavil na místě, na kterém právě je, mávnu praporkem sem a tam na úrovni kolen. Když jsi daleko, musíš dělat výrazné pohyby, protože jakmile je mezi vámi tak půl míle, už se špatně vidíte."
"Ve dne by to mohlo fungovat, Keselo," přikývl Králík, "ale když zapadne slunce, máte smůlu..."
Keselo se zasmál. "Ve skutečnosti je to v noci snadnější. Místo praporku použijeme pochodně a oheň je dobře vidět. Drž se u mě, Králíku. Určitě si budeme po cestě předávat hodně signálů a já ti je přeložím."
"Není nebezpečné používat signály v boji?" zeptal se Králík. "Protože když vojáci ve všech armádách signály znají, mohli byste jim nechtěně předávat zprávy, které by raději neměli vědět."
"Tak to není, Králíku. Signálů je jen několik, ale každá trogitská armáda má svoji vlastní sadu signálů. Když uvidím nepřátelského vojáka mávat praporkem, nebudu vůbec vědět, co říká, a navíc významy signálů občas měníme, obzvlášť ve válce."
"Vy Trogité to prostě máte rádi složité, že jo?"
"Život je tak mnohem zajímavější, Králíku. Když děláš věci pořád stejně, začne to být za chvíli nudné."

4

Avery, vysoký Maag, stál vedle vyběleného pahýlu, který se nacházel přímo nad nepřátelskou vesnicí. "Co tady děláš, Velebuku?" zeptal se vytáhlého námořníka Králík.
"Kapitán mi řekl, abych běžel napřed," odpověděl Velebuk. "Mám dávat pozor na trogitské praporky. Jeden voják zrovna stojí na druhé straně a mává vlajkou sem a tam. Možná že tvůj přítel mu bude rozumět."
Keselo si rukou zastínil oči a zadíval se přes strž. "Říká, že ruiny jsou přímo pod námi," přeložil.
"To už tak nějak víme," řekl Králík. "Podle toho suchého stromu."
"Ano." Keselo nespouštěl oči z praporku. "Ale potřebujeme vědět, kde jsou okraje." Zvedl vlaječku a tázavě ukázal na západ.
Voják na druhé straně se otočil tváří k západu a několikrát bodl praporkem do vzduchu.
Keselo udělal pár dlouhých kroků na západ; během krokování nespustil z kolegy na druhé straně pohled. Když ten náhle prudce bodl praporkem do země, Keselo se zastavil. "Označ tohle místo, Králíku," zavelel. Pak se vrátil k pahýlu a pomalu kráčel k východu, dokud mu voják z druhé strany nedal signál, aby zastavil.
"Tady to taky označ," řekl Keselo Králíkovi. Pak si předal vlajku z ruky do ruky.
"Co to znamenalo?" zeptal se Králík.
"Děkoval jsem mu," vysvětlil mu Keselo. "Tímto signálem mu dávám na vědomí, že jsem jeho zprávu převzal a jsem připravený převzít další, pokud by měl ještě něco na srdci."
"Umiš tím praporkem říct mnohem víc, než bych čekal," podivil se Králík.
"Záleží na tom, kdo s ním mává," odpověděl Keselo. "Ten člověk na druhé straně, seržant Grolt, byl můj učitel. Sice se se svými žáky moc nepáře, ale když učí, tak naučí. Pár pohlavků většinou upoutá pozornost."
"Umím si to představit," odpověděl Králík. "A hele. Dlouhý luk a kapitán."
Keselo se otočil a viděl, jak lučištník s pirátem slézají z okraje strže.
"Takže tady to je?" zavolal Háknos.
"Ano, pane," odpověděl Keselo. "Východní hranice vesnice jsou přímo pod touto značkou a západní pod tou za tím suchým stromem."
"Jsi si tím jistý?"
"Náš člověk na druhé straně strže ano, a on tu vesnici vidí."
Sorgan popošel na okraj strže a podíval se dolů. "Nemyslím, že se nám podaří tam slézt, Dlouhý luku," řekl. "Je to moc strmé. Budeme muset najít jiné místo."
Dlouhý luk přikývl. "Zeptej se ho, jestli nemá nějaký nápad, Keselo," navrhl.
Keselo zvedl praporek a několikrát jím zamával. Pak ještě zakroužil.
"A to bylo co?" zeptal se Králík.
"To znamená, že se ptám," odpověděl Keselo. "Ten signál vynalezl můj učitel a já se ho snažím použít aspoň jednou během každého rozhovoru. Mě to nic nestojí a jemu to udělá radost." Keselo pečlivě pozoroval signály, které mu předával seržant Grolt.
"Říká, že asi sto kroků na východ je místo, po kterém můžeme sejít na břeh řeky, kapitáne Háknosi," přeložil zprávu.
"Také říká, že by se nám mohlo podařit zaujmout pozice, aniž by si nás nepřítel všiml."
"Co kdybys šel dolů k západní značce a zeptal se, jestli by nenašel nějaké vhodné místo i na té straně?" navrhl Háknos.
"Dobře," odpověděl Keselo.
"Králíku," řekl kapitán, když Keselo odešel, "běž zpátky nahoru a pak slez na skálu. Řekni Bejkovi, aby se zastavil a počkal. Dokud nebudeme všichni na svých místech, nechci, aby ho nepřítel viděl. Pak se vrať, myslím, že tě budeme potřebovat."
"Ano, kapitáne," odpověděl Králík.

Kapitán Háknos odvedl své muže úzkým korytem potoka, kterým prošli Dlouhý luk a jeho střelci, aby se dostali na místo, které pro ně vybral seržant Grolt. Keselo se od kapitána příliš nevzdaloval, aby mu mohl překládat případné další instrukce. Během pochodu si uvědomil, že termín pirát není v této situaci zcela pravdivý, ale po celé své dětství i v prvních letech strávených v armádě velitele Narasana slýchal slovo "pirát" ve spojení s Maagy velmi často. Háknos měl sice pár ostrých hran, o tom nebylo pochyb, ale na jeho mužích mu záleželo a udělal pro ně cokoli. To byly vlastnosti správného velitele, jak mu neustále připomínal velitel Narasan.
"Tady zastavíme," řekl Sorgan tiše. "Nejdřív ať zaujmou pozice střelci. Pak se přesuneme tak, abychom je co nejlépe

chránili. Naším úkolem bude držet nepřátele dostatečně daleko od lučištníků, protože oni budou mít na starosti zabíjení. Keselo, chci, abyste s Králíkem a Dlouhým lukem zůstali co nejbliž u sebe. Budeme nejspíš potřebovat předávat zprávy mezi jednotlivými skupinami a nejspíš i mezi oběma stranami strže. Takže vás chci všechny na jednom místě, kde bych vás mohl rychle najít. Pazour velí skupině na druhé straně osady a já chci, aby z obou stran začaly létat šípy ve stejnou chvíli. Až budeme připraveni, dám ti znamení, ty pošleš zprávu na druhou stranu strže a odtamtud dá někdo rohem signál Bejkovi. Už jsme to s Narasanem promysleli. Než zaútočíme, nechceme tady žádný rozruch - až Bejk uslyší roh, vyrazí po skále dolů, jako by mu bylo všechno jedno. Nepřítel si ho všimne a zaútočí. Dlouhý luk sám rozhodne, kdy začít střílet, a když náš přítel na druhé straně strže uvidí nějaké nepřátele, kteří se pohnou na nás, může nám to dát vědět a my se na ně připravíme. Rozuměli jste všemu?"

"Jasně, kapitáne," pokusil se Keselo napodobit Králíkův styl odpovědi na Háknosovy rozkazy.

Sorgan se na něj zazubil.

Zdálo se, že už se nikdo přišel s jedovými zuby nebojí. Dlouhá, v jedu namočená kopí poskytovala téměř dokonalou ochranu. Navíc si uvědomovali, že inteligence tvorů z Pustiny je silně omezená, a díky tomu stále víc věřili, že tahle válka bude patřit k těm jednodušším.

Keselo o tom přesto trochu pochyboval. Byl si jistý, že na ně mohou čekat ještě mnohá nepříjemná překvapení.

Keselo a Králík se přesunuli vpřed, aby se připojili k Dlouhému luku, který vedl dhrallské střelce vyschlým potočným korytem. Netrvalo dlouho a voják z druhé strany strže udělal trhavý pohyb praporkem. "Tady je to, Dlouhý luku," zašeptal Keselo.

Dlouhý luk dal znamení ostatním, aby zastavili, a tiše vylezl na okraj vyschlého koryta, aby se podíval. Pak se vrátil a řekl: "Povědomé místo. Už jsme tu byli."

"To je to místo, ze kterého jsme se dívali posledně?" zeptal se tiše Králík.

Dlouhý luk přikývl. "Přesunu svoje lučištníky nahoru k zadní straně pahorku na východní straně koryta, Sorgan a jeho muži mohou zůstat ukryti tady. Vysoká tráva na pahorku nás schová a koryto je dost hluboké, aby ostatní nebyli vidět. Nepřítel si nás nevšimne - uvidí až Bejka, který půjde dolů po skále jako návnada. Pak se vynoříme i my a najednou nás bude mnohem víc, než nepřítel čekal. Ale teď na místa," zavelel. "Ještě nejsme hotoví."

Z druhé strany strže se ozval zvuk rohu - rozkaz pro Bejka - a Sorgan zavedl své muže korytem o něco níž.

"To je to správné místo," zašeptal Králík. "Dlouhý luk a lučištníci se přesunují na pahorek hned za námi a jakmile Bejk dopochoduje po skále až k nám, nepřítel se pravděpodobně vrhne po svahu dolů, aby se pokusil jeho lidi pozabíjet. Nedostane se moc daleko a začnou na něj pršet šípy. Pak spatří na pahorku střelce a pravděpodobně změní názor a pokusí se zaútočit na ně. V ten moment se do toho vložíme my. Koryto bude mezi lučištníky a nepřítelem, takže než se dostane k Dlouhému luku, bude muset přejít přes nás."

Sorgan zamručel a rozhlédl se. "Jsme na dobré pozici," řekl, "tvůj přítel na druhé straně strže má na vybírání správných míst talent, Keselo."

"Seržant Grolt je veterán, kapitáne," odpověděl Keselo. "Zažil už tolik válek, že by je ani nespočítal."

Sorgan zamával na své muže. "Buďte potichu," zašeptal jednomu z kapitánů, který vedl první oddíl. "Nepřátelská pevnost je jen kousek od nás a byl bych nerad, kdyby se o nás dozvěděli."

"Vím, co dělám, Háknosi," odpověděl oslovený Maag. "Nemusíš mě vodit za ručičku."

"Tak se přestaň držet mojí sukně a dělej svoji práci," opáčil na to Sorgan.

Keselo potlačil chuť se rozesmát. Formální vojenská zdvořilost byla pro Maagy zjevně neznámý pojem.

"Vy dva byste měli být někde, odkud líp uvidíte, co se kolem děje," řekl Sorgan. "Chci, abys viděl na svůj protějšek na druhé straně strže, Keselo, a Králík musí dávat pozor na nepřátelský útok. Jakmile změní směr, okamžitě mi o tom dáš vědět."

"Jasně, kapitáne," odpověděl Králík a zahleděl se na pahorek za korytem. "Tamhle to bude nejlepší," řekl a ukázal na skalní výchoz v polovině pahorku. "Když se schováme ve vysoké trávě za těmi balvany, nebude na nás vidět, ale sami uvidíme všechno, a když křiknu, uslyšíš mě."

Sorgan pokrčil rameny. "Dělej, co pokládáš za nejlepší."

Králík odvedl Kesela kus zpátky vyschlým korytem, až byli bezpečně schovaní pod přewisem, který se tyčil nad nepřátelskou pevností, a pak se proplazili vysokou trávou pahorku až ke skalnímu výchozu, který se nacházel na půli cesty mezi Sorganem a Dlouhým lukem. "Co na to říkáš?" zeptal se Králík tiše Kesela. "Vidíš všude, kam potřebuješ?" Keselo pomalu zvedl hlavu z trávy. "Vypadá to dobře," odpověděl. "Kdybych potřeboval signalizovat, můžu slézt po kamenech dolů, aby mě nepřítel neviděl."

"Tak jsme na správném místě," řekl Králík. "Teď zbývá jen čekat."

"Nějakou novinku bys pro mě neměl?" odpověděl Keselo.

Přímě pod nepřátelskou pevností se řeka ve strži stáčela na stranu - možná právě proto byla falešná vesnice zrovna tady. Bejk se svou skupinou vpochozoval po severní skále do zatáčky a Keselo si všiml, že Maagové, kteří jdou za ním, jsou pravděpodobně největší chlapi ze Sorganovy armády a že jsou ozbrojeni šestimetrovými kopími. Mělo to sice logiku, ale Keselo si nebyl jistý, jestli si služebníci Vlagh výšku mužů, na které mají zaútočit, vůbec uvědomují. Věnoval rychlý pohled nepřátelské pevnosti, ale nikoho tam neviděl. Určitě se dívali, ale zatím se nehýbali.

"Na co čekají?" zeptal se nervózně Králík.

"Nejspíš se drží zpátky, dokud pod nimi nebude co nejvíc Maagů," odpověděl Keselo. "Chtějí, aby jich uteklo co nejméně."

Pak Keselo zahlédl ve stínu pod skalním převisem nad pevností pohyb. "Myslím, že vyrážejí," oznámil.

"Však už je načase," odpověděl Králík.

Pak se ze stínu ozval hromový řev, zpod převisu vyletěla horda malých postav v kápích, přelila se přes rozvaliny a dírami ve zdi tryskala ven na svah, po kterém se valila dolů na skalní lavici.

"Dlouhý luku!" vykřikl Králík.

"Vidím je," odpověděl Dlouhý luk a vstal.

"Střílejte!"

"Ještě ne. Až jich bude co nejvíc v otevřeném prostoru."

Králík tiše zaklel. "To dělá pořád," postěžoval si Keselovi. "Někdy mám pocit, že má místo krve ledovou vodu."

Dlouhý luk čekal a pozorně sledoval útok zahalených nepřátel. "To by mohlo stačit," řekl nakonec a zvedl ke rtům zakroucený roh.

Táhlý tón doletěl na druhou stranu strže, od které se odrazil v ozvěně, a střelci jako jeden muž zvedli luky, napnuli tětiny a čekali, zatímco se ozvěna pomalu ztrácela na dně strže.

Pak Dlouhý luk zatroubil ostřejší tón a střelci opět jako jeden muž vypustili šípy. Stěna šípů se vznesla do vzduchu a tam potkala druhou, které vyletěla z Pazourovy pozice na druhé straně vesnice.

Smrtící déšť dopadl na svah, kde smetl vlnu nepřátel, a Keselo na první pohled nespátřil nikoho, kdo by přežil.

Nepřátelé, kteří se hrnuli z pevnosti, však nezaváhali a pokračovali v úprku po svahu dolů, skrz pršící šípy.

"Co je to za hloupost!" vyjel Králík. "Copak mají v hlavách slámu?"

"Nejspíš ano," odpověděl Keselo. "Přesně tak nám to přece říkal v jeskyni ten starý šaman. Nejsou to lidé, neznají strach. I kdyby zůstal jen jeden, bude pořád útočit."

"To je nejrychlejší způsob, jak přijít o celou armádu," řekl Králík. "Doufám, že jsme vyrobili dost šípů."

"To je další věc, která mě trochu mate," pokračoval Keselo. "Mám pocit, že ve skutečnosti nechápou, jak je Dhrallové vlastně zabíjeji. Nevědí, jak naše zbraně fungují a jak mohou být nebezpečné."

Králík se zašklebil. "Jak praví staré rčení, hloupý nepřítel je dar od bohů," řekl.

Nesmyslný útok pokračoval celou hodinu, ale pak se ze stínu pod převisem ozval hlasitý dutý zvuk.

Nepřátelé se na ten pokyn okamžitě otočili a rozběhli se po straně svahu k pahorku, kde stál Dlouhý luk a jeho střelci, a - jak se Keselo domníval - i k Pazourově pozici.

"Zdá se, že se konečně někdo probudil," poznamenal Králík.

Lučičníci se otočili a vyslali do čela nepřátelského útoku další bouři šípů. Mrtvolky se začaly kupit v řádcích jako čerstvě posekaná pšenice. Ale ostatní nepřestávali útočit a některým se dokonce podařilo dosáhnout koryta, kde se schovával Háknos a jeho Maagové.

Maagové vstali a přivítali je otrávenými kopími.

Ještě čtvrt hodiny nepřátelé bez rozmyslu útočili a Keselo si všiml, že z ruin jich přichází stále méně. "Řekl bych, že mu dochází materiál," obrátil se ke Králíkovi.

"Taková škoda," ušklíbl se Králík.

"To není možné!" vykřikl náhle Dlouhý luk.

"Už jich moc nezbyvá, Dlouhý luku," řekl Keselo. "Vláh jich možná má víc, ale jsou ještě v Pustině."

"To jsem nemyslel," odpověděl Dlouhý luk stručně. "Podívejte se dolů, kousek nad skalní lavici - jeden z nich se hýbe."

Keselo si zastínil oči rukou a podíval se pod svah. "Já nevidím nikoho, kdo by..."

"Nalevo od toho vyvráceného stromu," napověděl Dlouhý luk.

Keselo zachytil slabý náznak pohybu a pak spatřil jednu zakuklenou postavu, jak se pomalu plazí přes nehybná těla mrtvých spolubojovníků.

Králík se také podíval. "Á, tamhle je," řekl. "Na šípů, který ho skolil, asi bylo málo jedu."

"Tím to nemůže být," nesouhlasil Dlouhý luk.

"Možná mrtvého jen hrál - schoval se mezi těly, aby se mohl zezadu připlížit k Bejkovi."

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Nejsou dost chytří, aby je něco takového napadlo."

"Tamhle je další!" vykřikl náhle Keselo. "Kousek vpravo od toho prvního. Vypadá to, že se souká z nějaké díry v boku kopce."

"A další!" zasyčel Králík. "Jejich tam spousta!"

Jeden ze zakuklených hadích lidí najednou skočil dolů na skalní lavici, skrčil se pod příliš dlouhými kopími a kousl jednoho z Maagů, který šel s Bejkem. Námořník ztuhl a skácel se na zem, zatímco had uštkl dalšího Maaga žihadly na pažích. Pak se otočil a padl, když mu jeden z Maagů rozpoltil hlavu těžkou válečnou sekerou.

"Vylézají ze země po celém svahu!" vykřikl Králík.

Dlouhý luk začal střílet šípy, jak nejrychleji dokázal, ale ze skrytých nor vylézalo stále víc hadích lidí, řítily se dolů po svahu a napadali překvapené Maagy. Stvoření, kterým Háknos říkal hadí lidé, se také jako hadi chovala - pomalu se vplížila na místa blízko severní skalní lavice a pak zaútočila tak rychle, že jejich oběti neměly čas se bránit nebo vůbec nějak zareagovat. Uštknutí Maagové se hroutili v křečích a s křikem a hadí lidé útočili znovu a znovu.

Bejk začal vykřikovat rozkazy a jeho muži se vzpamatovali a seřadili se do formací - nejdřív do malých skupinek, které odrážely nepřítele kopími, a pak do větších skupin, které se cíleně přesunovaly tak, aby pozabíjely všechny služebníky Vlagh v okolí. Než se tak stalo, přišel Bejk o víc než polovinu svých mužů.

Pak, když mohutný Bejk a jeho lidé vyčistili prostor kolem sebe od posledních útočníků, ozvalo se ze stínů za rozvalinami další zavýetí a hadí lidé, kteří útočili na Sorganovu pozici, se prostě otočili a utekli zpátky do ruin.

Sorgan, který zuřivostí skoro nemohl mluvit, vyletěl po svahu na pahorek a s každým krokem z něj vypadla jiná šťavnatá kletba. "Proč jsi nám neřekl o těch zatracených norách?" křikl na Kesela.

"Neviděli jsme je, kapitáne Háknosi," odpověděl Keselo. "Jsou dokonale skryté a my jsme svou pozornost soustředili na vesnici. Domnívali jsme se, že to bude to místo, kde se hadí lidé schovají. Nikdy nás nenapadlo, že by se mohli ukrývat v děrách."

"Je to moje vina, Sorgane," řekl Dlouhý luk. "Byly tam určité známky a já jsem si jich měl všimnout."

"Začíná to být povědomé," uvažoval Králík. "Nejdřív najdeme schodiště, které ve skutečnosti nikam nevede, protože má jenom zakrýt jeskynní chodbu, která vede do falešné rozpadlé vesnice. A teď jsme zjistili, že ani ta vesnice vlastně moc neznamená, protože hadí lidé zaútočili z děr ve svahu nad skálou. Nebudeme-li si dávat pozor, Vlagh nás pokaždé přechytračí."

"A aby to bylo ještě horší, všichni prostě zůstali v těch děrách a nechali nás vyjít až nahoru k průsmyku," dodal Sorgan. "Teď jsme tu v pasti a mezi námi a Zelaniným územím jsou hadí lidé. Zatím jsme si svůj žold moc nezasloužili. Keselo, co kdybys vyběhl nahoru a zamával praporekem? Musím mluvit s Narasanem. Řekl bych, že jsme v pěkné kaši."

"Neměli bychom je pronásledovat, kapitáne?" zeptal se Králík.

"Nevidím v tom žádný smysl," odpověděl Sorgan. "Jak jsi řekl, ty vesnice jsou tu jen tak. Teď musíme s Narasanem vymyslet, jak se dostaneme živí dolů, a zatím to nevypadá moc slibně."

Keselo a Králík opatrně vylezli nahoru na okraj strže, vyhýbajíce se každému dolíku i místům nezarostlým trávou.

Rychlost, s jakou hadí lidé Maagy napadli, byla děsivá, a Keselo i jeho malý přítel byli dost lekaví.

Seržant Grolt stál na jižním okraji propasti a jeho první signál byl velmi barvitý. Dal by se přeložit asi jako "Proč jste sakra nedávali pozor?", ale praporek se tu a tam různě zatřepotal, což vypadalo, jako by Grolt během signalizování vynalézal kletby. Vedle seržanta stál velitel Narasan a možná kvůli tomu se Grolt ještě celkem krotil.

Keselo signalizoval nouze a pak porada. Pak ukázal praporekem na dno strže. Nebylo to sice nutné, protože velitel Narasan jistě viděl, co se na severní lavici udalo, a zcela určitě Groltovi řekl, aby vznesl stejný návrh. Grolt několikrát signalizoval okamžitě a pak sroloval praporek, čímž dal najevo, že rozhovor nebude pokračovat.

"Takže?" zeptal se Králík.

"Velitel myslel rychleji než my," řekl Keselo. "Grolt signalizoval, že bude porada, ještě než jsem to udělal já. Musíme zpátky za kapitánem Sorganem, velitel Narasan s ním chce ihned mluvit."

"Doufám, že přijdou s nějakým řešením," přál si Králík, když se otočili a vyrazili. "Protože zatím to vypadá na solidní potíže."

"Také sis toho všiml?" zeptal se Keselo sarkasticky.

5

Sorganovi lidé rychle budovali na předním okraji suchého koryta, ve kterém byli předtím schováni, barikádu.

"Aspoň je to zabaví," řekl Sorgan. "Ale nevím, jestli to k něčemu bude. Zatím jsem se nesetkal s nepřítelem, který by na mě útočil ze země. Co vám Narasan řekl?"

"Seržant Grolt navrhl poradu, ještě než jsem rozbalil praporek, kapitáne," odpověděl Keselo. "Velitel Narasan souhlasí, že byste si měli promluvit."

"Bylo mi jasné, že to vidí stejně. Půjdeme dolů a uvidíme, jestli dostane nějaký nápad, jak nás z toho vysekat."

"Opatrně," dodal Dlouhý luk. "Snažte se nestoupnout na nějakou skrytou noru."

"Na to si dám extra pozor," odpověděl Sorgan.

Protože museli jít opatrně, postupovali pomalu. Než dorazili na skalní lavici, kde Bejkovi muži pilně sbírali jed z padlých nepřátel, už se schylovalo k večeru. "Tak trochu jsem ti ukradl nápad, Sorgane," přiznal se Bejk. "Když jsem viděl, že moji lidé jsou přímo na ráně a nemají čas stavět nějaké bytelné opevnění, vzpomněl jsem si, jak jsi tehdy u Skellovy pevnosti mluvil o těch špičatých kulech namočených v jedu. Řekl jsem si, že špičaté kule by je mohly trochu zpomalit." "Otrávené špičaté kule by nám mohly pomoci," souhlasil Sorgan. "Řekni svým mužům, ať se do toho dají, a ty pojď raději s námi. Mám poradu s Narasanem a ty jsi ta hadí hnízda viděl na rozdíl od nás pěkně zblízka. Doufám, že bys nám mohl poradit, po čem se máme dívat. Když budeme muset prozkoumávat každý centimetr země kopími, nebudeme postupovat moc rychle."

"To je pravda, kapitáne," přikývl Bejk.

Překročili kamínky zasypanou lavici na travnatý svah, který vedl dolů k úzkému potůčku, předchůdci široké řeky, která dole vytékala ze strže.

Pak se přímo z hlubin země ozval hluboký dunivý zvuk, jaký Keselo ještě nikdy neslyšel, a za ním následovalo ostré prásknutí. Potom se země pod jejich nohama otřásla.

"Co to bylo?" zeptal se Králík trochu nervózním hlasem.

Dlouhý luk si klekl a položil ucho na zem. Když vstal, na tváři se mu objevil široký úsměv. "Řekl bych, že náš milý nepřítel právě prožívá zajímavé chvíle. Dorazily posily."

"Nějak ti nerozumím, Dlouhý luku," řekl tázavě Keselo.

"To bylo zemětřesení," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Ne nijak silné, ale to byl zřejmě teprve začátek. Časem přijdou další. Nám moc starostí nenadělají, ale my jsme venku - potvory z Pustiny jsou dole v jeskyních, podzemních tunelech a norách, a když se země začne otřásat, není radno nacházet se přímo v ní."

"Myslíš, že to dělá Eleria?" napadlo Kesela.

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Eleria a Lillabeth umějí ovlivňovat spíš počasí. Tohle má co dělat se zemním živlem, takže je to spíš Yaltar nebo Ashad."

"O čem to vy dva mluvíte?" zeptal se nedůvěřivě Háknos.

"Prostě nám někdo pomáhá, kapitáne," odpověděl mu trochu vyhýbavě Dlouhý luk.

"Jsem rád za jakoukoli pomoc," prohlásil Sorgan. "Ale teď pojďme dolů k potoku. Potřebuji si popovídat s Narasanem a už je skoro tma. S hady jsou dost velké potíže i ve dne; když si představím, že bych je měl potkat v noci, běhá mi mráz po zádech."

Sešli po relativně čisté části svahu dolů a po cestě opatrně šťouchali meči nebo kopími do každého keře. Žádné nepřátele však neobjevili.

"To se mi ulevilo, kapitáne," řekl Bejk, když dorazili k potoku, "jsem z těch hadů docela nervózní."

"Sorgane," zavolal na ně z druhého břehu velitel Narasan, "proč vám to tak dlouho trvalo?"

"Jen jsme byli trochu opatrní, Narasane," odpověděl Sorgan. Pak se otočil na Dlouhý luk. "Mohli by hadí lidé plavat nebo číhat pod hladinou?"

Dlouhý luk zavrtěl hlavou. "Jsou to hadi, Sorgane, ne ryby."

"Výborně. Tak pojďme na druhou stranu, dokud na to ještě vidíme." Zvedl hlavu a dodal: "Raději řekni svým lidem, ať zapálí oheň - a pořádně velký. Ať máme dost světla, až zapadne slunce." Potom se za velkého cákání přebrodiv potokem na druhou stranu.

"Moc dobře jsme na vás z naší strany neviděli, Sorgane," řekl velitel Narasan, když se sesedli kolem velkého ohně, který založili Rudá brada, Gonda a Jalkan. "Podle toho, co jsme viděli, se spousta nepřátel, kteří běželi po svahu, prostě vrhla k zemi a hrála mrtvé, když je Dlouhý luk a jeho Dhrallové zasypali šípy."

"Dlouhý luk říkal, že na to nejsou dost chytří," řekl Háknos. "Bejk to viděl zblízka. Řekni mu, co jsi viděl, Bejku."

"Ano, kapitáne," odpověděl Bejk. "Když Dlouhý luk a jeho lidé začali střílet, byli jsme docela rádi, protože to vypadalo, že máme vyhráno. Potom z děr, které byly jen pár metrů od nás, začali vylézat další hadí lidé, a vmžiku byli přímo u nás a kousali a bodali, než jsme stačili dvakrát mrknout. Přišel jsem o polovinu skupiny, než jsem se vzpamatoval a začal vydávat rozkazy. Podařilo se nám hady pozabíjet, ale stálo nás to hodně dobrých vojáků."

"Oni se plazí pod zemí?" nevěřil Gonda. "Tak se přece nebojuje. Nikdy jsem neslyšel o vojácích, kteří by něco takového dělali."

"Udělali jsme velkou chybu, když jsme o nich přemýšleli jako o vojácích," zamyslel se Dlouhý luk. "Vojáci nebo válečníci se sdružují do skupin, ale tvorové z Pustiny tak nemyslí. Útočí jednotlivě, sami za sebe. Nejsou dost silní, aby se mohli postavit dobře ozbrojenému bojovníkovi, ale to ani nemusejí - stačí, když jsou rychlí. A co je ještě důležitější: aby mohli zabíjet, musejí být blízko. Musejí svou oběť překvapit, když ji chtějí dostat. Bez momentu překvapení nemají šanci zvítězit."

"Znáš tohle území mnohem lépe než kdokoli z nás, Rudá brado," řekl Sorgan. "Jsou v horách nějaké cesty, kterými bychom se mohli dostat zpátky do Lattaše, aniž bychom museli jít tou ztracenou strží?"

Rudá brada se zadíval na vrcholky kolem. "O žádných nevím, Háknosi," odpověděl trochu váhavě. "Je ještě moc brzo. Nahoře nějaké cesty jsou, ale ty budou ještě zasněžené a neprůchodné."

"Takže to vypadá," konstatoval Sorgan zachmuřeně, "že se budeme muset dolů do Lattaše probrodit hady."

"Všechno, co zatím hadí lidé udělali, bylo založeno na lsti," zamyslel se Narasan. "Nejdřív to schodiště, které mělo jen skrýt jeskynní tunely, a teď jsme narazili na falešné vesnice, které nikdy neplnily svůj účel. Je možné, že jsou obě strany strže provrtné hadími děrami. Ať se hne kam chceme, had pod zemí může být klidně metr od nás. Strž není nic jiného než obří past."

"Hloubení děr je u hadů přirozené chování," podotkl Dlouhý luk. "Díra jim slouží jako ochrana před nepřízní počasí a jako úkryt, ze kterého mohou zaútočit. Je to instinkt - inteligence s tím nemá co dělat."

"Jestliže mají tak prosté myšlení, jak je napadlo postavit schodiště a falešné osady?" zeptal se Narasan.

"To jsou určité nápady Vlagh," řekl Rudá brada. "Chová se jako takový divný rybář. Láká své oběti na schodiště a pevnosti."

"A my jsme tu návnadu spolkli," dodal Králík. "A teď musíme vynalézt nějaký způsob, jak přetrhnout vlasec."

"Má někdo nějaký nápad, jak hady vyhnat z jejich děr?" zeptal se Gonda. "Třeba vyplavit nebo vykourit?"

"To by také byla možnost," souhlasil Narasan. "Kouř by byl lepší. I kdyby je nezabil, prozradili by, kde mají své nory."

Vtom se z hlubin země opět ozval temný rachot a skála se zatřásla, tentokrát silněji než předtím. Po stěnách strže se skutálely obrovské balvany, které zemětřesení postrčilo kupředu.

Pak se ozvala ohlušující rána a silně se zablesklo. Najednou tu stál Veltan, oči navrch hlavy, tvář smrtelně bledou.

"Ihned ze strže vypadněte!" křikl. "Vaše životy jsou v nebezpečí!"

"Co se děje?" zeptal se Narasan.

"Pohni, Narasane!" houkl na něj Veltan. "Jestli tu zůstaneš, zemřeš! Utíkej! A až vylezete na okraj strže, stáhněte své lidi minimálně pět mil zpátky do hor! Stojíte přímo uprostřed nejnebezpečnějšího místa na světě! Musíte se odtud dostat tak rychle, jak jen dokážete!"

Ozvala se další série ostrých praskavých zvuků a země se opět začala třást, tentokrát tak silně, že bylo skoro nemožné

udržet se na nohách.

Pak z východu přišel zvuk, který už ani nebyl zvukem, a k nebi vyrazil tlustý sloupec kouře a kamení.

"Ohnivá hora!" vyjekl Rudá brada. "Utíkejte!" Potom se otočil a bez váhání se rozběhl po svahu nahoru.

"Teď!" křikl Dlouhý luk, když se země pod jejich nohama uklidnila. "Utíkejte, než to zase začne!"

S Háknosem v čele proběhli mělkým potůčkem k jižní skále.

"Králíku!" řekl Sorgan, když doběhli na říční břeh. "Vyběhni na skálu, jak nejrychleji umíš, a řekni Bejkovi a jeho lidem, ať okamžitě vyšplhají na okraje strže, než se stěny zhroutlí a pohřbí je zaživa!"

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Králík už za běhu.

Háknos, Keselo a Dlouhý luk právě dorazili na skalní lavici, když se zem opět roztřásla.

Dlouhý luk se podíval po svahu nahoru. "Tudy!" ukázal Háknosovi a Keselovi a utíkal k velkému balvanu, který vyčníval ze středu lavice.

Po severní straně strže se valily kameny a sypaly se přes skalní lavici jako kamenná lavina. Trojice se schovala za velkým balvanem a naslouchala praskavému hřmění kusů skály, které do něj narážely z druhé strany.

"O čem to Veltan a Rudá brada mluvili, Dlouhý luku?" zeptal se Háknos. "Co je to ohnivá hora?"

"Hora, ze které létá roztavený kámen," vysvětlil mu Dlouhý luk. "Už jsem jich na území kmene Starého medvěda pár viděl."

"Kamení netaje," zamračil se Sorgan.

"Taje, když je pod ním dostatečně horký oheň," řekl Dlouhý luk, "a roztavená skála teče po svahu stejně jako roztátý led."

Cesta na okraj strže sestávala ze série rychlých úprků z jednoho jakž takž bezpečného místa na druhé, když se zemětřesení na chvíli uklidnilo a kamenné laviny se zastavily.

Keselo byl pořádně udýchaný, když dorazili nahoru, a zastavil se, aby popadl dech.

"Dobří bohové!" zasípal Sorgan a vyvalil oči na východní obzor.

Keselo se otočil a spatřil černý kouř, který stoupal z průsmyku mezi dvěma vysokými skalními hroty. Následovala další exploze, která otřásla zemí, a z průsmyku začaly tryskat proudy ohně jako dva plamenné gejzíry a pokryly úbočí okolních hor kusy roztavené země.

"Utíkejte!" křikl Sorgan na své námořníky. "Nesmíte zůstat tady na kraji!"

Všichni Maagové zkoprněle zírali na exploze v průsmyku.

"Řekl jsem utíkejte!" zařval Sorgan. "Je-li vám život milý!"

Keselo se naklonil přes okraj, aby se podíval na prastaré ruiny dole. Ze skrytého vchodu do jeskyně tryskala ohnivá fontána a metala kusy zdí a věží daleko za řeku. Láva se valila po strmém svahu a z místa, kde se setkala s potokem, stoupal sloupec páry.

Keselo vyrazil vpřed a utíkal, co mu nohy stačily, k horám.

Erupce v průsmyku pokračovaly po zbytek dne i celou noc. Háknosovi muži se postupně sešli na strmém severním úbočí nedaleké hory. Doufali, že tam budou před roztavenou horninou, která stále vyletovala ze skal u průsmyku, v bezpečí. Ráno se po svahu unaveně vyškřábal Bejk, který celou noc hledal roztroušené Maagy, kteří přežili útok hadích lidí a zemětřesení. "Víc jsem jich nenašel, kapitáne," řekl. "Jsem si jistý, že kolem jsou ještě další, ale ti už jsou nejspíš hodně daleko za námi v horách."

"Narazil jsi na nějaké hadí lidi?" zeptal se Sorgan.

"Ani na jednoho, kapitáne," odpověděl Bejk. "Protože nejsou zrovna chytří, nejspíš se pokusili schovat v jeskyních a ve svých norách, což jsou samozřejmě poslední místa, na kterých by se teď normální člověk ukrýl. Řekl bych, že je po válce, kapitáne. Všichni naši nepřátelé právě spadli přímo do kotle." Trochu se zamračil. "Sice nemám rád, když se mrhá čerstvou pečením, ale o pečené hady zájem nemám."

"Myslím, že také přežiju bez pečeného hadího," souhlasil s úšklebkem Sorgan. "Ale podívej se na to z té lepší strany, Bejku. V takové peci, ve které roztaje i kámen, bude nejspíš maso pěkně připálené."

"To je pravda," souhlasil Bejk.

Dlouhý luk, který stál stranou, kývl na Kesela a Králíka a odvedl je kousek od Sorgana a Bejka. "Zelana s námi chce mluvit," oznámil jim tiše.

"Do Lattaše je to trochu daleko," namítl Králík.

"Přišla sem za námi," uklidnil ho Dlouhý luk. "Čeká na nás v lese."

"Jak ses o tom dozvěděl?" zeptal se Keselo. "Co jsme vylezli ze strže, měli jsme tě pořád na očích. Zelanu jsme nikde nespátřili."

"Dlouhý luk a paní Zelana spolu mohou mluvit, aniž by je někdo jiný slyšel," vysvětlil mu Králík. "Když jsem v Kwetě s Dlouhým lukem zabíjel Maagy, kteří nám chtěli ukrást zlato, dělali to pořád. Řeknu ti, byla to divoká noc." Pak se Králík prudce otočil na Dlouhý luk. "Jak daleko roztavená skála poteče?" zeptal se.

"Pravděpodobně až dolů do moře. Proč?"

"A nezničí to Lattaš?"

"Nejspíš ano. Kmen Bílého copu si asi bude muset najít nějaké jiné místo na osadu."

"To možná ano, ale zlato paní Zelany je narovnané v té jeskyni kousek za osadou, a jestli tekuté kamení nateče až tam, zlato se roztaví a smísí se skálou, a pak nedostaneme zapláceno!"

"Přestaň se bát, Králíku," řekl Dlouhý luk. "Zelana už zlato nejspíš přesunula." Pak se rozhlédl. "Je přímo tam za tím

shlukem stromů. Pojďme si poslechnout, co má na srdci."

Zelana a Eleria seděly vedle sebe na mechem porostlé kládě uprostřed paloučku v lese. "Jsou všichni v pořádku?" zeptala se Zelana, když trojice vstoupila na palouček.

"Pokud vím, tak ano," odpověděl Dlouhý luk. "Nezapomněl tvůj mladší bratr varovat Sorganova bratrance Skella? Sorganovi to dělá starosti už od včerejška."

"Veltan Skella na nebezpečí upozornil, když šel sem nahoru, Dlouhý luku," ubezpečila ho Zelana. "Řekni Sorganovi, že si dělá zbytečné starosti."

"Tvůj mladší bratr to málem podcenil, Zelano," řekl Dlouhý luk. "Měl nás varovat dřív."

"To byla Yaltarova chyba," odpověděla Eleria. "Trochu se mu jeho sopka vymkla z rukou. Vash má sklony občas věci trochu přehánět."

"Kdo je Vash, broučku?" zeptal se jí Králík.

"Já jsem řekla Vash?" podivila se Eleria. "Myslela jsem pochopitelně Yaltara."

"Yaltar se rozzlobil," omlouvala Zelana Veltanova chráněnce. "Jeskyně a hadí nory nás všechny překvapily a Yaltar nemá taková překvapení rád, proto trochu přestřelil."

"Takže ta zemětřesení a všechna ta láva, to bylo stejné jako Eleriin teplý větřík?" zeptal se Králík.

"Můj vítr nebyl ani z poloviny tak ošklivý jako Yaltarův vulkán, Zajíčku," ohradila se Eleria. "Kluci jsou tak hluční. Cokoli dělají, musejí se u toho předvádět."

"Jeho tekuté kamení zalilo Vlaghovy jeskyně a spálilo všechny hadí lidi, kteří se ukrývali v zemi, broučku," připomněl jí Králík. "Než hory u průsmyku vybuchly, byli jsme po krk v pěkné bryndě."

"Něčemu ale nerozumím, madam," oslovil Keselo Zelanu. "Pokud vaše rodina dokáže seslat takové katastrofy, proč jste věnovali tolik času a peněz na shánění armády, která by bojovala za vás? Proč jste si to se svými nepřáteli prostě nevyřídili sami?"

"Je to trochu složité, Keselo," odpověděla Zelana. "To-jménem-Vlagh stvořilo tisíce monster, kterých tak bylo mnohem víc než obyvatel všech čtyř panství, a navíc jsou nepřátelé velmi divocí. Našich lidí není tolik. Když jsme zjistili, že se Vlagh chystá vypustit své služebníky z Pustiny na naše území, věděli jsme, že budeme potřebovat pomoc. Proto jsme já, sestra i bratři vyrazili do okolních zemí, abychom si za zlato koupili pomoc. V té době jsme opravdu netušili, jak daleko jsou Snící schopni zajít. Naše rodina je omezená jistými hranicemi. Jsem si jistá, že nikdo z nás by nedokázal vytvořit takovou sopku jako Yaltar, nebo spustit povodeň, jakou uvedl do pohybu Eleriin sen. Naše mysl tak nefungují. Ale sny nemají žádné hranice. Jsou založené na představivosti - nebo možná inspiraci -, ne na skutečnosti." Odmlčela se. "Dává ti to smysl, Keselo?" zeptala se.

"V podstatě ne, madam," přiznal se Keselo.

"Jsem si jistá, že ti to časem dojde," řekla a usmála se.

"Zažili jsme tu docela vzrušující chvíle," vyprávěl Králík Zelaně. "Mysleli jsme si, že stojíme proti úplně pitomému nepříteli, ale nejsou zdaleka tak hloupí, jak jsme čekali. Nebýt ohnivé hory, dostali bychom se do pěkných potíží."

"Inteligenci tvorů z Pustiny je snadné podcenit," odpověděla Zelana. "Jako jednotlivci jsou neuvěřitelně hloupí, ale ve skupině mají překvapivou inteligenci. Dokáží spolu komunikovat mnoha způsoby. Někteří umějí mluvit, ale ostatní jsou jednodušší. Na rozdíl od vás, lidí, si sdělují úplně všechno, co viděli, a ti, kteří se dozvědí novou informaci, ji předávají dalším. Pokud jeden člen skupiny něco zažije, stává se jeho prožitek majetkem všech, a proto je skupina moudřejší než jednotlivec. Konečná rozhodnutí vydává To-jménem-Vlagh, ale domnívám se, že i Vlagh je do jisté míry ovládáno společným vědomím. Ještě vás pravděpodobně mnohokrát překvapí. Mne osobně překvapili už několikrát a nebyla jsem z toho moc nadšená."

"Takže potřebujeme najít způsob, jak přerušit jejich komunikaci mezi sebou," řekl Keselo. "Třeba hlasitým zvukem, hustým kouřem nebo silným zápachem."

"Měli bychom se zaměřit zvláště na zápach," souhlasila Zelana. "Jestliže bude kolem nich něco opravdu smrdutého, mohlo by to jejich komunikaci narušit. Promluvím o tom se sourozenci." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala:

"Zastavili jsme útok služebníků Vlagh na moje panství, ale zbývají další tři území, která je potřeba ochránit. Dahlain i Aracia budou potřebovat stejnou, ne-li větší pomoc jako já a Veltan. Tím chci říct, pánové, že budeme Háknose i Narasana potřebovat mnohem déle, než jsem původně předpokládala."

"Nejsem si jistý, jestli se kapitán bude chtít nechat zatáhnout do dlouhé války," zaváhal Králík. "Pomůže veliteli Narasanovi, protože Trogité pomohli nám, ale dost možná nebude chtít zajít dál. Jakmile Narasanovi pomůžeme vyhrát bitvu, kapitán se nejspíš rozhodne sebrat zlato a vrátit se domů." Na chvíli zmlkl. "My Maagové nejsme ve válkách na souši moc dobří," dodal. "Všechno to brodění v bahně, spaní na zemi a nedostatek teplé stravy nám nedělá dobře. Máme rádi krátké, hlučné bitvy, které jsou do oběda vybojované."

Zelana pokrčila rameny. "O trochu víc zlata jistě Háknose přesvědčí, že války na souši nejsou až tak hrozné."

"Zlato je hezká věc," opáčil Králík, "ale aby si ho člověk užil, musí dlouho žít. Nevím, jak se po té události ve strži cítil Keselo, ale mě to vyděsilo k smrti."

"Mně se také ježily všechny vlasy," přiznal se Keselo.

"Už nějakou dobu jsem na jiné straně strže než velitel Narasan, takže nevím, co na to říká on, ale možná už si to také rozmyslel. Hadí lidé, kteří se nás pokoušeli zabít, nejsou dost inteligentní, aby dokázali mít strach. My Trogité obvykle

říkáme, že hloupý nepřítel je dar z nebes, ale když je natolik hloupý, že nemá strach, začíná to být na pováženou. Klíčovým elementem válečné strategie je podkopat nepřítelovu morálku, protože vyděšený voják zahodí zbraň a uteče. Hmyz ani had neví, jak se má bát, takže běžné trogitské strategie proti nim prostě nefungují." "Chci, abyste nad tím důkladně zapřemýšleli," řekla Zelana pevně. "Musíte najít způsob, jak přesvědčit své velitele, aby tu zůstali a pomohli nám. Pokud to nedokážete, asi budu muset spálit všechny lodě, abych je tu zadržela." "Měli bychom pomalu jít," obrátil se Dlouhý luk ke Keselovi a Králíkovi. "Háknos už nás možná hledá a nestojíme o to, aby nás tu Maagové našli. O tomhle rozhovoru nemusejí nic vědět." "Jestli budeme mluvit o hořících lodích, tak ne," souhlasil Králík.

Keselo ležel zabalený v příkrývce ve své obvyklé vzdálenosti od ohňů v maagském táboře a vůbec se necítil dobře. Erupce ze sopek v průsmyku se už uklidňovaly a Háknosovu armádu to rozveselilo. Maagové nepřestávali žasnout nad "nejneuvěřitelnější šťastnou náhodou v historii", jako by snad výbuch sopky ničím jiným než náhodou nebyl. Ale Keselo věděl víc a opravdu si přál, aby nevěděl. Zelanino nelítostně chladnokrevné zhodnocení situace v Dhrallu ho vyděsilo. Byla sice krásná, ale měla jako kámen tvrdé jádro, které dokázala zjemnit jen Eleria - jenže Eleria, když to situace vyžadovala, uměla být ještě horší. Snící dokázali přivolat přírodní katastrofy, které byly mnohem děsivější než rozkaz k marnému útoku nebo vyhrožování hořícími loděmi, které byly jedinou možností útěku z Dhrallu. A co hůř, vojáci bezstarostně oslavovali. Keselo si ovšem pomalu uvědomil, co je To-jménem-Vlagh vlastně zač. Poháněla ho nekontrolovatelná touha vlastnit celou zemi Dhrall, mělo k dispozici nespočítatelné množství nelidských služebníků a půjde za svým cílem bez ohledu na porážky a na počet vojáků, které ztratí. Ještě horší bylo pomyšlení, že Vlagh se neřídí jen instinktem. Cítil v něm lstivé zlo, které by je nakonec mohlo porazit - lidi i bohy. A teď byli Maagové i Trogité uvězněni v zemi Dhrall, odsouzeni bojovat ve strašlivé válce, kterou nemohli nad takovou přesilou vyhrát.

Růžová jeskyně

1

haos, který Snící způsobili, naplnil Zelanu nevyslovitelnou hrůzou a nesnesitelným pocitem viny. Nejdřív se zdálo, že řešení současné situace, které starší bratr vymyslel, je dokonalé. Eleriina povodeň i Yaltarova sopka byly koneckonců přírodními katastrofami a nikdo jim je přece nemohl vyčítat. Původně to tak Zelaně připadalo - její panství ohrožovali tvorové z Pustiny a teď byla hrozba odvrácena. Nic z toho, co se ve strži stalo, nebyla její práce, tak proč ji teď svíral takový pocit viny? Nezáleželo na tom, kolikrát si řekla "já jsem to neudělala"; obviňující prst, který cítila kdesi na okraji vědomí, stále ukazoval na ni. Nakonec se, ač nerada, musela postavit tváří v tvář skutečnosti. Katastrofy, které seslali nevinní Snící, byly odpovědí na její potřebu. Bylo stále jasnější, že děti nějak dokáží vycítit, co si přeje, a pak to ve svých snech zařídily. Sny byly dary, to ano, ale nesly s sebou obrovské břemeno odpovědnosti - a ať se Zelana snažila, jak chtěla, nemohla se toho břemene zbavit. A tak nakonec, aniž by řekla svým sourozencům jediné slovo, popadla Zelana ze Západu svou milovanou Elerii do náruče a utekla. "Co to děláme, Milovaná?" křičela Eleria a tiskla se k Zelaně, která ji nesla vzhůru šerým půlnočním vzduchem vstříc bledému měsíci. "Pšt," řekla jí Zelana a myslí pátrala po větru, směřujícím na východ. Hluboko pod sebou viděla Yaltarovu prokletou sopku, jak vyplivuje lávu vysoko do vzduchu, a žhnoucí řeku tekuté země, která se valila strží dolů na Lattaš. "Taková pitomost!" zuřila Zelana a stále stoupala a hledala. "Milovaná, prosím!" kvílela Eleria. "Já se bojím!" "Všechno je v pořádku, drahoušku," odpověděla Zelana. "Už jsem toho měla dost, ty ne?" "Musíme jít tak vysoko?" pištěla Eleria a zoufale se přimáčkla k Zelaně. "Buď tiše, Elerie. Musím se soustředit." Byl to sice jen slabý vánek, ale pohyboval se správným směrem, Zelana se ho tedy chytila a pomalu letěly jarní nocí pryč od hrůz za nimi. Jakmile přeletěly západní pobřeží země, vítr zesílil a odnesl je přes moře k břehu ostrova Thurn. Zelana mu poděkovala a pak se s Elerií snášely měsíčním světlem na jih k pustým útesům na kraji ostrova. "Svět vypadá takhle seshora úplně jinak," divila se Eleria, která se už trochu uklidnila a povolila křečovitě sevření. "Vlastně to bylo jako plavání ve vodě, vid'?" "Je to podobné," souhlasila Zelana. "Jistě víš, proč jsme odtamtud rozhodně musely odejít?" "Ne tak docela," připustila Eleria. "Je něco špatně?" "Všechno je špatně, Elerie. Tak, jak se to stalo, se to stát nemělo." "Ale vyhráli jsme, ne? Nezáleží snad jen na tom?"

"To tedy ne, drahá Elerie," odpověděla Zelana a objala ji pevněji. "Ztratili jsme víc, než jsme získali. Vlagh nám sebralo naši nevinnost. Udělali jsme věci, které jsme udělat neměli, a nic už nebude jako dřív." Podívala se pod sebe na jižní

pobřeží Thurnu.

"Tady je to," řekla, když konečně našla známou pláž, ozářenou měsíčním světlem. "Pojďme domů."

Tiše se snesly chladným nočním vzduchem na klidnou hladinu Matky Moře a pak se společně potopily hluboko do temné vody, která ukrývala vchod do jejich jeskyně.

Růžová záře jeskyně byla bleďá a jemná a Zelana se k ní přimkla a odsunula strašlivé vzpomínky pryč z mysli.

"Je příjemné být zase doma, Milovaná," řekla Eleria. "Myslím, že jsme vzrušení měly na dlouhou dobu dost, vid'?"

"Víc než dost," přikývla Zelana. "Máš hlad?"

"Ani ne," odpověděla Eleria. "Raději bych se prospala. Tam, co jsme byly, jsem se moc nevyspala a začíná to na mě padat."

"Běž do postele, miláčku," řekla jí Zelana něžně. "Jsme zase tam, kam patříme, a nikdo nám tu nemůže ublížit."

"Pusinku." Eleria natáhla k Zelaně ruce.

Zelana ji vzala do náruče a dala jí pusku na dobrou noc. "Běž spát, Elerie. Tady tě nebude nic otravovat a já na tebe budu dávat pozor."

Eleria spokojeně vzdychla, zalezla si do postele a uvelebila se tam s růžovou perlou v ruce. Pak usnula a Zelana ze Západu jí záviděla, i když si sotva vzpomínala, co je to spánek. Chvilí přemýšlela, jaké to asi je, část dne prospat a pak se vzbudit a posnít jídlo místo světla. Snící zakoušeli věci, které Zelana a její sourozenci nikdy nezažili a ani nezažijí. Zelana, zahluhaná do sebe, seděla v růžové záři jeskyně a její myšlenky se toulaly a kroužily jí v hlavě jako hejno hladových ptáků, ale nakonec se nevyhnutelně vrátila k hrůzám, které se udaly ve strži nad osadou Lattaš. Proč zašel Veltanův Snící tak daleko? Yaltar vypadal jako spořádaný a rozumný malý chlapec, ale při první známce nebezpečí pro Zelanino panství se úplně přestal ovládat.

Až na jeden detail - nebránil její panství, ale území své sestry Balacenie.

Zelana sebou trhla. Dahlain ji ujistil, že žádný ze Snících nebude mít vzpomínky na své předchozí bytí, ale Yaltar i Eleria se občas nazvali svými pravými jmény. Co když bylo Dahlainovo ujišťování jen prachsprostá lež, které se dopustil, aby získal jejich souhlas? Dahlain dokázal lhát, Zelana už ho přistihla při lži mnohokrát, a jistě ani Veltan a Aracia nezůstali ušetřeni.

To ovšem bylo velmi zneklidňující. Jestliže Yaltar ví, že Eleria je ve skutečnosti Balacenia, ví také, kdo je Vash? Co když Snící své starší bohy mlčky klamou? Jestliže jsou v tom zapleteni Vash a Balacenia, pak by to znamenalo...

Jak že se jmenují? Zelana věděla, že by měla pravá jména Lillabeth a Ashada znát, ale když pátrala v paměti, nemohla z ní za žádnou cenu ta jména vylovit. To ji přivádělo k šílenství. Měla je přímo na jazyku, ale nemohla je dostat z úst. Odložila to na jindy. Jakmile se přestane snažit, jména jistě vyplavou na hladinu vzpomínek sama.

Dlouhý luk byl bezpochyby ten pravý vůdce pro Dhrallce z jejího panství. Cizinci ho respektovali a obdivovali, a to nejen kvůli jeho bezchybnému střeleckému umu, ale také pro schopnosti nacházet řešení téměř neřešitelných problémů. Kdyby nebylo Dlouhého luku, cizinci by se na Dhrallce dívali jako na neschopné divočky, zralé na oškubání, nebo rovnou zotročení.

Ta představa Zelanu zaujala. Její styky s lidmi z ostatních kontinentů nebyly nijak hojné, ale z toho, co pochytila, bylo zjevné, že vyspělejší kultury světa mimo Dhrall běžně chytaly lidi z primitivnějších společností a prodávaly je jako otroky. Zelana přimhouřila oči. To ať si tady zkusí. Zelana by dokázala - kromě zabíjení - vymyslet a provést spoustu způsobů, jak je přesvědčit, aby si to rozmysleli.

Ale také věděla, že ne všichni cizinci jsou zlí. Eleria ostatně našla minimálně dva, kterým se dalo věřit. Holčička si vybrala Maaga Králíka a mladého Trogitu Kesela a nějak se jí podařilo přesvědčit Dahlaina, že právě těmhle dvěma by měli říct, co se ve skutečnosti v Dhrallu děje. Eleria občas překonala možnosti, které měli podle Dahlaina Snící mít. Malá Eleria předstírala, že je sladká a nevinná, ale čím víc o tom Zelana přemýšlela, tím víc se jí zdálo, že hubičkování a vysedávání na klíně jsou prostředky k dosažení velkých cílů a ne pouhá dětská přítulnost. Je možné, že sopečná erupce, která tak spolehlivě zneškodnila armádu Vlagh, nebyla ve skutečnosti činem zoufalého Yaltara, ale Eleriin nápad?

Zelana tu myšlenku rychle odehnala pryč.

Přestože to bylo přímo odporné, musela si Zelana přiznat, že nalít do jeskyní, kudy se tvorové z Pustiny pohybovali, rozžhavenou lávu bylo nejefektivnějším řešením jinak neřešitelného problému. Zemětřesení by útočníky možná pozabíjelo, ale stejně by po něm mohly zůstat nepoškozené jeskynní chodby. Ale láva nic takového nepřipouštěla. Služebníci Vlagh zmizeli a Zelanino panství bylo v bezpečí.

Vlastně to nebylo její panství, které Yaltarův sen zachránil, opravila se Zelana. Bylo to panství Balacenie.

Zelana pocítila obrovskou únavu. Dolehla na ni nekonečná století její vlády a Zelana zatoužila po spánku.

Věděla, že Maagové a Trogité se co nevidět přeplaví do Veltanova panství, pokud už tak neučinili. Neměli žádnou jistotu, že služebníci Vlagh v dohledné budoucnosti Veltanova panství napadnou - možná je Yaltarova sopka zdecimovala tak, že Vlagh bude trvat mnoho generací, než stvoří posily. Ale možná že ne. To-jménem-Vlagh dokázalo během krátkého času vyplodit nespočetné potomstvo a Zelanin bratr Veltan to věděl stejně dobře jako všichni ostatní. Tvorové z Pustiny ve své touze po dalším území zcela jistě záutočí na všechna čtyři panství. Vlagh chtělo - nebo potřebovalo - celý kontinent, jestliže mělo mít dost místa pro další stvoření.

Zatraceně, jak jen byla ta jména? To je nesnesitelné! Přece je zná. Proč si na ně nemůže vzpomenou?

Zelana toužila po spánku. Břemeno nekončících věků ji tížilo na ramenou a byla ráda, že se její vláda chýlí ke konci.

Ale Eleria ještě nebyla připravená její panství převzít. Musela se toho ještě tolik naučit a přitom na to bylo tak málo času. V minulosti nečinilo předávání vlády žádné potíže. Lidští tvorové byli ještě téměř zvířaty, když Balacenia vládla naposledy, ale teď byli mnohem vyspělejší a každým rokem rostli a vyvíjeli se mnohem rychleji. Zelana nechtěla ani pomyslet, co z nich bude, až Balaceniin další cyklus skončí a Zelana se opět probudí, aby převzala její práci.

Musela se usmát. Možná že Veltan to vyřeší ze všech nejlépe, a Měsíc byl pořád na svém místě.

Zelana tu myšlenku opět odsunula stranou.

Útulná lattašská osada byla pochopitelně odsouzena k záhubě, postaral se o to Yaltarův pitomý nápad. Ještě teď láva z hor neúprosně teče strží a ničí všechno, co jí stojí v cestě. Lidé z kmene Bílého copu budou muset opustit své domovy, najít si nějaké nové místo a postavit si novou osadu. Ztráta Lattaše působila Zelaně přímo fyzickou bolest.

"Zlato!" vykřikla náhle. "Já zapomněla na zlato v jeskyni! Musím se vrátit a přesunout ho na bezpečné místo. Jak jsem na to mohla zapomenout? Musím být ještě starší, než si myslím. Nejdřív zapomenou na zlato a pak si nemůžu vzpomenout na dvě jména." Podívala se na spící dítě. "Balacenie, prosím, vzbud' se," zaprosila tiše. "Už to nemůžu dál snášet. Jsem tak unavená, tak strašně moc unavená."

Jestliže Yaltar Eleriinu skutečnou identitu znal a Eleria znala Yaltarovu, mohli vědět i jiné věci? Zelana zapátrala v paměti po jakékoli známce toho, že děti použily, třeba malinko, své skryté schopnosti k ovlivnění skutečnosti. Sny byla jedna věc, ale jestliže dokázaly své schopnosti použít vědomě, mohlo se jmenové předivo reality brzo ocitnout v nebezpečí.

Zelana přemýšlela, ale nic ji nenapadlo. Jediná záhada na Elerii byla její neustálá potřeba lidské pozornosti. Její pusinkovací hra s Dlouhým lukem, Králíkem a dokonce i tím nudným trogitským patronem Keselem nebyla na první pohled ničím jiným než nevinnou dětskou hrou, ale co když pod jejím povrchem bylo něco víc? Zelana pochopitelně nikdy neviděla metody, jakými Balacenia ovládala lidská stvoření Západního panství. Co když je prostě upusinkovala k totální poslušnosti? S růžovými delfiny to tak fungovalo, když byla Eleria ještě batole. Zelana se málem rozesmála. Byl by to velmi chytrý způsob vlády a také by to vysvětlovalo, proč Yaltar při obraně jejího panství zašel do takového extrému. Proti několika dobře mřířeným pusinkám musel být chudák Vash úplně bezmocný. A jakmile měla Vashe omotaného kolem prstu, mohla se Balacenia pustit do...

Jaká jen byla ta jména? To je šílené! Proč jen si Zelana nemohla vzpomenout na jejich jména?

Čas smutku

1

Zelaniňe západním panství teď bylo léto, ale takové léto Rudá brada ještě nezažil. Léto je většinou krásné, ale tohle bylo poznamenané dvojicí hor, stojících nad strží. Stále chrlily kouř a popel, které halily Lattaš do trvalé temnoty a barvily vycházející slunce do krvava.

Několik žen z kmene se pustilo do příprav na osetí polí, ale copak to mělo smysl? Osada byla odsouzena k záhubě a na podzim, v čas sklizně, už tu nejspíš dávno nebude.

Lattaš zatím vypadal stejně jako v minulých letech. Zátoka byla stále ještě modrá, písčná pláž bílá a temná zeleň lesa pokrývala kopce a úbočí zasněžených hor na východní straně. Příliv a odliv se pravidelně střídali jako už celá tisíciletí. Jediná změna byla patrná v řece, která dosud vesele zurčela strží dolů, kde se vlévala do vod zátoky. Teď už to nebyla řeka. Nebyl to ani potok. Prokleté ohnivé hory zacpaly pramen a z řeky se stal chabý potůček, který jistě během léta vyschne docela.

To bude samozřejmě konec Lattaše. Bez vody pole a zahrady uschnou a v zimě nebude co jíst. Nálada v osadě byla zachmuřená a kromě mraku popílku se nad Lattašem vznášel i těžký oblak melancholie.

Rudá brada vzdychl. Bylo načase hledat pro lidi z kmene Bílého copu nový domov, nešlo se tomu nijak vyhnout. A v tom byl hlavní problém. Strýc Rudé brady, náčelník Bílý cop, byl tak přemožený zármutkem nad nevyhnutelnou ztrátou osady, která byla po dlouhá staletí domovem kmene, že nebyl schopen jediného činu. Kmen si musel najít nové vhodné místo, postavit nové chýše a vypěstovat jídlo na zimu, ale Bílý cop o tom odmítal být jen mluvit. Ať si Rudá brada namáhal hlavu sebevíc, nemohl přijít na to, jak strýce přivést k rozumu.

Mumlaje si pod vousy kletby, vypravil se Rudá brada za Dlouhým lukem.

"Nemáš moc na vybranou, Rudá brado," řekl mu jeho přítel, když spolu stáli na valu u bývalé řeky a dívali se na vysychající čůrek kalné vody. "Ohnivé hory zabily služebníky Vlagh, ale bohužel také zabily osadu Lattaš. Bez vody si váš kmen bude muset najít nové místo k životu, nebo zůstat - a zemřít."

"Já vím, Dlouhý luku," odpověděl Rudá brada. "Vidím to stejně dobře jako ty, ale jak mám tu myšlenku vtlouct do hlavy Bílému copu? Pokaždé, když se o tom jen zmíním, se zadívá do prázdna a začne mluvit o něčem jiném. Nechce ani pomyslet, že by se měl kmen přesunout. Lattaš je tak pevnou součástí jeho samého, že o stěhování vůbec nepřemýšlí." "Potom ho budeš muset obejít a ujmout se vedení kmene sám."

"To nemůžu!" vyjekl Rudá brada. "Náčelník je on. Kdybych projevil takovou neúctu, kmen se ke mně obrátí zády. Nebudou poslouchat žádné příkazy, které jim dám."

"Budou, pokud jim tvůj strýc řekne, aby poslechli." Dlouhý luk se zadíval na osadu a rybářské sítě rozvěšené na bidlech na pláži. "V minulosti to jistě bylo krásné místo, můj příteli, ale minulost je už pryč a současnost se objevila spolu s první známkou vysychání řeky. Tvůj kmen teď žije ve světě současnosti. Jestli se rychle nepřestěhujete, zahynete žízní a hladem. Když to svým lidem předneseš takhle, určitě tě budou poslouchat. Pokud váš náčelník nechce učinit příslušná rozhodnutí, protože podlehl smutku, bude muset odstoupit a předat vládu někomu jinému - s nejvyšší pravděpodobností tobě." Dlouhý luk se usmál. "Náčelník Rudá brada, to nezní špatně, ne?"

"Mně ano," nesouhlasil Rudá brada. "Máš vůbec představu, jak nudný a únavný musí být život náčelníka? Něco takového nevydržím."

"Trochu odvahy, náčelníku Rudá brado," řekl Dlouhý luk s předstíranou teatrálností. "Jestliže můžeš udělat pro svůj kmen něco dobrého, nemůžeš se tomu vyhybat, nebo snad ano?"

"To jsem nechtěl slyšet," zahučel Rudá brada kysele.

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Je čas postavit se tváří v tvář skutečnosti, příteli. Dřív nebo později stejně budeš muset převzít kmen do vlastních rukou, jestliže se tvůj strýc nevzpamatuje. Teď máš příležitost procvičit si, co to obnáší. Ale teď ještě musíme vyřešit jeden naléhavější problém."

"Že by se obloha řítla dolů?"

"Dnes ještě ne, ale na těch lodích v zátocce je spousta našťavaných lidí. Zelana ze Západu se ve své nekonečné moudrosti rozhodla opustit osadu, aniž by se obtěžovala Sorganovi a Maagům zaplatit za jejich služby."

"Zlato je přece v její jeskyni hned za vesnicí," připomněl mu Rudá brada. "Proč si tam nezajdou a nezaplatí si sami?"

"To už zkusili, ale nemohli se dostat do tunelu, kde je zlato uložené."

"Co tam Zelana udělala? Strhla strop či co?"

"Ne, strop je netknutý, ale chodba, kde jsou ty krásné žluté cihličky naskládáné, je zahrazená pevnou zdí. Je to dost podivná zeď. Maagové skrz ni vidí, ale přesto je tvrdší než kámen. To znamená, že se na zlato mohou dívat dosytosti, ale nemohou na něj sáhnout. Bejk si vzal do jeskyně sekeru a skoro celý den do stěny mlátil, ale nevysekl z ní ani kousíček. Podařilo se mu ovšem zničit sekeru. Sorgan si je jistý, že ho Zelana prostě podvedla."

"To by neudělala."

"My dva to víme, ale Háknos ji tak dobře nezná. Lhaní, podvádění a krádeže jsou běžnou součástí maagské kultury, poctivost je pro ně neznámý pojem. Jestliže se Zelana brzo nevrátí, máme na krku další válku."

"Už jsem se bál, že se nebudu mít čeho obávat." Pak si Rudá brada na něco vzpomněl. "Králík mi řekl, že dokážeš se Zelanou mluvit beze slov. Říkal, že jste to jednou udělali v Maagu, když jste měli v Kwetě potíže. Nemohl bys jí odsud poslat zprávu?"

"Už jsem to několikrát zkusil. Buď je moc daleko, nebo se se mnou nechce bavit."

"A Eleria by tě nemohla zaslechnout? Jestli někdo dokáže přivést Zelanu k rozumu, tak jediné ona. Kdyby nic jiného, upusinkuje ji, dokud nedosáhne svého. Tebe, Králíka i Kesela si dokázala omotat kolem prstu během chvilky."

"To mi říkej," přikývl Dlouhý luk. Pak se na svého přítele upřeně zadíval. "Na tebe to nikdy nezkoušela?"

Rudá brada pokrčil rameny. "Asi nemám nic, co by se jí hodilo," odpověděl.

"Co kdybychom šli na Racka a promluvíli si se Sorganem?" navrhl Dlouhý luk. "Když bude vědět, že se snažíme Zelanu kontaktovat a přimět ji, aby se vrátila a zaplatila mu, možná nevpochoďuje na pobřeží a nesrovná Lattaš se zemí."

"Já bych zbytečně nespěchal, Dlouhý luku," řekl Rudá brada s hranou vážností. "Kdyby Maagové Lattaš vypálili, možná by to strýce konečně přesvědčilo, že je čas se sbalit a jít jinam. Pak už by mi stačilo jen vykonat jeho příkazy - nebo se odplížit někam, kde mě nenajde. Stane se zase náčelníkem a já nebudu muset vyrůst."

"Radši na to nespolehej, Rudá brado. Půjďme za Sorganem Háknosem."

Rudá brada dlouhými, plynulými údery pádlem poháněl svou kánoi k Rackovi a zdálo se mu, že slunce svítí neobvykle jasně. Byl začátek léta a určitě by se dobře rybařilo. Přinutil se na to nemyslet. I přes krásné počasí a lákavě se třpytící hladinu nemohl dnes s rybařením počítat. Místo toho bude muset s Dlouhým lukem strávit nádherný den posloucháním Háknosových stížností.

"Pohybuješ se velmi plynule," poznamenal Dlouhý luk.

"Měl jsem štěstí, když jsem tu kánoi stavěl," odpověděl Rudá brada skromně. "Konečně se mi podařilo dosáhnout správného zakřivení žeber. Ta, kterou jsem postavil předtím, byla trochu rozpustilá - pokaždé, když jsem kýchl, se převrátila a vyklopila mě do vody."

"Také se mi to několikrát stalo," přiznal se Dlouhý luk. "Občas mě napadá, že kánoe musejí mít nějaký zvrácený smysl pro humor."

Rudá brada se snažil vyhnout pohledu na oblak kouře a popelu, který stoupal ze sopek a zabíral značnou část oblohy na východě, ale pak si smutně uvědomil, že tím se ho nezbaví. "Už jsi vymyslel, jak Sorganu uklidníme?" zeptal se.

"Zkusíme ,nepředvídanou událost'."

"Obávám se, že ti nerozumím."

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Zelana odešla ve spěchu. To by přece mohlo znamenat, že se někde přihodilo něco, co vyžadovalo její okamžitou pozornost."

"Můžeme to zkusit," řekl trochu nedůvěřivě Rudá brada. "Ale možná bude obtížné přesvědčit Háknose, že někde na světě je něco důležitějšího než on sám."

"Uvidíme," pokrčil Dlouhý luk rameny a Rudá brada navedl kánoi k boku Racka.

"Tak co, už se rozhodla vrátit domů?" křikl na ně z paluby Králík. "Jestli kapitán nedostane zlato, které mu slíbila, a nedostane ho brzo, začne novou válku."

"Byli bychom raději, kdyby nezačínal," zavolal Dlouhý luk. "Rudá brada a já jsme přišli, abychom ho zkusili uklidnit." Králík spustil ke kánoi provazový žebřík. Dlouhý luk se po něm natáhl. "Je čas jít do práce, náčelníku Rudá brado," řekl a usmál se.

"Opravdu bych si přál, abys toho nechal, Dlouhý luku."

"Jen se ti snažím pomoci, aby sis na to zvykl, příteli Rudá brado," odpověděl Dlouhý luk nevinně.

Když Rudá brada a Dlouhý luk vstoupili do kajuty na zádi, zjistili, že Sorgan Háknos ze země Maag je ve velmi špatné náladě. "Kde ta ženská je?" zeptal se přísně. "Jestli nezačnu v dohledné době rozdávat zlato, které jsem všem v Maagu nasliboval, začnou se tu dít šeredné věci. Udělali jsme, co po nás chtěla, a teď je čas se vyrovnat."

"Nejsme si jistí, kam šla, Sorganě," odpověděl Dlouhý luk. "Její panství je velké a někde na severu se mohlo něco

přihodit. Když začne hořet, taky nemáš čas na zdvořilosti, musíš běžet hasit. Jsem si jistý, že jakmile to bude mít pod kontrolou, hned se vrátí."

"To dává smysl," připustil neochotně Sorgan. "Máš nějakou představu, kde se ty potíže vyskytly?"

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Neobtěžovala se mi to říct. Víš, jak to chodí."

"To ano," řekl Sorgan jedovatě. "Už jsem si všiml, že je expert na neřikání věcí lidem, kteří by o nich rozhodně měli vědět."

"Určitě se vrátí, jakmile se s tím, ať už je to cokoli, vypořádá, ale teď máme jiný, naléhavější problém."

"Neříkej!"

"Ohnivě hory stále chrlí lávu a Lattaš nebude moc bezpečné místo, až roztavené kamení doteče až dolů. Povodeň je také zlá, ale ohnivá zaplávaje mnohem horší."

"Řekl bych, že to je ještě víc než ,mnohem', Dlouhý luku. Co s tím my můžeme dělat?"

"Co bys řekl na ,utéct'?"

"Narasan mi říkal, že správné slovo zní ,ustoupit', ale ,utéct' je podle mě skoro totéž."

"Ale je tu jeden detail," pokračoval Dlouhý luk. "Strýc Rudé brady, náčelník Bílý cop, nedokáže přijmout fakt, že se kmen musí z Lattaše odstěhovat. Rudá brada a já teď tak trochu jednáme za jeho zády, takže bychom byli rádi, aby ses o tom nezmiňoval, kdybys s ním náhodou mluvil."

"Staří muži někdy dělají divné věci, že?" poznamenal Sorgan. "Neboj se, Rudá brado, tvoje tajemství je u mě v bezpečí. Jak chcete vzpouru provést?"

"Vzpouru? To slovo jsem ještě neslyšel."

"Vzpoura se stává na lodích, kde je posádka nespokojená s kapitánem. Buď ho zabijí, nebo vysadí na malém člunu na moře. Pak se vůdce vzpoury chopí velení na lodi."

"Takové věci tu nemáme, Háknosi," řekl Rudá brada prkenně.

"Možná bys to měl zvážit, Rudá brado," navrhl Sorgan. "Jestliže tvůj náčelník začíná bláznit, někdo se bude muset ujmout velení, než se ze strže vyvalí láva."

"Doufáme, že tak daleko to nezajde," vložil se do hovoru Dlouhý luk. "Teď potřebujeme s Rudou bradou najít nějaké šikovné místo na novou osadu. Nejspíš to bude někde na druhé straně zátoky, nebo až za průlivem. Musí tam být zdroj sladké vody, rovina, kde by se dalo pěstovat obilí, a také by mělo být chráněné před větrem a přílivem."

"Takže byste si rádi půjčili pár lodí, abyste přesunuli kmen na nové místo, pochopil jsem to dobře?"

"Kdyby tě to moc neobtěžovalo," souhlasil Rudá brada.

Sorgan pokrčil rameny. "Aspoň budou mít ostatní kapitáni na práci něco jiného než chodit na Racka a remcat, že ještě nedostali zaplacené. Krom toho nám vaši lidé a jejich luky ve strži hodně pomohli, takže vám vlastně dlužíme pomoc..." Sorgan se náhle zarazil. "Zlato!" vykřikl. "Zlato paní Zelany je pořád v té jeskyni! Jestli Lattaš zalije žhavá láva, nateče i do jeskyně!"

"To je dost nepravděpodobné, Sorgane," zavrtěl Dlouhý luk hlavou. "Nerozbil si snad Bejk sekeru, když se pokoušel prosekát zeď, kterou Zelana postavila, aby zlato ochránila?"

"Tak proto ji tam dala," svítilo Sorganovi. "Mysleli jsme si, že ji tam postavila, aby nám zabránila vzít si výplatu, ale ve skutečnosti má zlato chránit před pohlcením lávou."

"Přesně tak to určitě je," souhlasil Rudá brada. "Neboj se, Háknosi, zlato je v bezpečí a jakmile se Zelana vrátí, dostanete, co vám patří. Můžeš to vyřídít všem těm kapitánům, kteří si pořád stěžují. Určitě dostanou zaplacené, ale teď je Zelana na jiném místě svého panství a řeší nějaký naléhavý případ."

"A to by mohla být i odpověď na tvůj problém, Rudá brado," řekl Sorgan. "Až se vrátí, řekneš jí, že tvůj strýc to nějak nemá v hlavě v pořádku, a ona ho může odsunout stranou a tebe dosadit na jeho místo. To by bylo mnohem lepší než vzpoura, co říkáš?"

"Stálo by to za zvážení, náčelníku Rudá brado," souhlasil Dlouhý luk.

Rudá brada se na něj zamračil.

"S čím má problém, Dlouhý luku?" zeptal se Sorgan. "Slovo ,náčelník' je skoro něco jako slovo ,kapitán', a to mi vždycky znělo příjemně."

"Mně to prostě příjemně nezní," prohlásil Rudá brada.

2

Od Matky Moře vál silný vítr a ztěžoval Rudé bradě plány na přestěhování kmene. Osada Lattaš byla dobře chráněná před nepříznivým počasím a Rudá brada téměř slyšel neustávající chorál stížností, který by na něj obyvatelé jistě okamžitě spustili, kdyby jim řekl, že musejí pryč.

Slunce se už sklánělo k obzoru, ale kvůli větru byli Dlouhý luk a Rudá brada teprve v půli cesty po severním břehu zátoky.

Dlouhý luk se zadíval k západu. "Za chvíli bude tma," řekl. Pak se podíval na břeh. "Není támhle před námi řeka?" zeptal se.

Rudá brada se podíval stejným směrem. "Myslím, že máš pravdu, Dlouhý luku. Je schovaná v porostu, ale porost většinou znamená, že je blízko sladká voda. Podíváme se zblízka." Jedním pohybem pádla otočil kánoi k břehu.

"Znáš pobřeží na téhle straně zátoky?" zeptal se ho Dlouhý luk, zatímco mířili k pláži.

"Ne. U Lattaše se rybaří tak dobře, že jsem nikdy nemusel jet tak daleko. Kromě toho bych nerad urazil lattašské ryby, jsou na tohle velmi citlivé. Když je ignoruješ a jdeš lovit jinam, urazí se, a uražené ryby neberou. To ví každý."

"Máš zvláštní smysl pro humor, příteli Rudá brado."

"Jak můžeš něco takového říct, příteli Dlouhý luku? Jsem šokován! Skutečně šokován!"

"Nech toho." Dlouhý luk se zadíval na zarostlou pláž. "Ta řeka je trochu větší, než jsem si myslel. Určitě to tu musíme prozkoumat."

"Tady by se to našim lidem asi moc nelíbilo," řekl pochybovačně Rudá brada. "Lattaš je v závětří, ale tohle místo je příliš otevřené."

"Vitr není tak hrozný jako láva," připomněl mu Dlouhý luk, když zajeli s kánoí na břeh. "Nejdřív se podíváme na řeku. Jestli je voda moc slaná, nemá cenu o tomhle místě uvažovat a můžeme rovnou jet dál. Jestli je ale sladká, prozkoumáme okolí."

"Jdi první," vybídl ho Rudá brada. Pak se probojovali porostem, který se vlnil ve větru, k pozvolna tekoucí řece. "Není to zvláštní, že jsme sem dorazili zrovna ve chvíli, kdy zapadá slunce?"

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Náhoda."

"Náhoda neexistuje, Dlouhý luku. Proto máme bohy. To oni se starají, aby se všechno dělo. Když si ukopneš palec, je to proto, že některý z bohů věděl, že tou cestou dnes půjdeš, a už na začátku světa tam ten kámen jen tak z legrace narafičil. Bohové už jsou takoví. Pořád si s námi hrají."

"Nemohl bys toho už nechat, Rudá brado?"

"Nemohl. Mám rád absurdní věci. Život je pak zábavnější." Rudá brada se sehnul pod silnou větví, která vyrůstala z mohutného keře. "Jestli se sem nastěhuje, tahle džungle bude muset pryč," vrčel. "Naše ženy nemají rády, když se musejí na každé cestě pro vodu k řece prokousávat větvemi."

Došli na břeh řeky, Dlouhý luk se sehnul, nabral vodu do dlaně a ochutnal ji. "Není tak špatná, jak vypadá," řekl. "Je trochu blátivá, ale ke konci léta by se mohla vyčistit. Ráno se podíváme proti proudu. Jestli je někde poblíž louka, měli bychom o tomto místě začít vážně uvažovat."

"Možná," souhlasil Rudá brada, "ale měli bychom se také podívat, jestli bychom nenašli něco dalšího. Protože pak by si kmen mohl vybrat a pohádat se, kam se přesuneme. Hádky jsou dobrá věc. Povzbuzují tok krve a líná krev není zdravá." Rozhlédl se kolem sebe. "Zkusím štěstí s udicemi. Jestli se na téhle krásné, větrné pláži miníme chvíli zdržet, budeme potřebovat něco k jídlu."

"Dobrý nápad," přikývl Dlouhý luk.

Když ráno vyšlo slunce, kouř nad Lattašem se zbarvil do krvavé červeně, jako by chtěl Rudé bradě připomenout, že Lattaš už dlouho nebude. Tak se to ostatně dělo každé ráno od chvíle, kdy ohnivé hory nad strží ukončily válku, ale Rudá brada to stejně pořád viděl nerad.

Prodral se porostem k řece a zkontroloval udice, které sem včera večer dal. Velikost ryb, které se chytily, ho příjemně překvapila.

"To není špatné, Rudá brado," řekl Dlouhý luk, když Rudá brada přinesl úlovek k ohništi. "Až se vrátíme do Lattaše, nesmíme se o tom zapomenout zmínit. Vyhlídky na dobrý rybolov by mohly nechat opustit osadu trochu zmírnit."

"Uvidíme. Co kdyby ses postaral o oheň, já je zatím připravím. Pak si je můžeme dát k snídani." Zvedl železný nůž, který pro něj udělal Králík. "Tímhle se kuchají ryby daleko rychleji. Železné nástroje jsou dobré. Doufejme, že nám Zelana dovolí si je nechat, až vyhraje všechny války a Maagové se vrátí domů."

"Proč by měla chtít, abychom se jich zbavili?"

"Nevím - aby udržela nedotčenost naší kultury cizími věcmi. Třeba by se jí to nelíbilo. Bohové se občas chovají divně."

"Už jsem si toho také všiml," odpověděl Dlouhý luk bez úsměvu.

Ryby byly trochu jiné než ty z moře u Lattaše a chutnaly velmi dobře. Rudá brada zadoufal, že i to by mu mohlo pomoci, až bude členy kmene přesvědčovat, že nové místo se jim bude líbit, přestože jim to přinese i spoustu špatného. Nikdy to tu nebude tak krásné jako v Lattaši a vítr bude otravný stejně jako hustý porost a kalná voda v řece.

Když dojedli, Dlouhý luk vstal. "Projdeme se po okolí," navrhl. "Zatím jsme našli sladkou vodu a ryby. Podíváme se, co ještě nám tohle místo může nabídnout."

Vstoupili do lesa, zahaleného v namodralém ranním oparu. Stromy tu byly vysoké a vítr, který na pláži tak nepříjemně foukal, proti nim neměl šanci.

"Srny," řekl velmi tiše Dlouhý luk a ukázal vpravo od sebe.

Rudá brada se pomalu otočil. Rychlým pohybem by zvířata mohl vylekat.

Bylo to docela velké stádo - tak dva tucty zvířat - a mezi dospělými se páslo několik kolouchů s bílými skvrnkami na tmavé srsti. "Vypadají dobře," zhodnotil je Rudá brada.

"Také bych řekl. Projdeme kolem nich, nebudeme je rušit, když se pasou."

Tiše pokračovali v chůzi vlhkým lesem. Asi tak po půl míli se před nimi udělalo jasněji, což znamenalo, že se blíží k mýtině.

Když došli na okraj lesa, Rudá brada spatřil, že "mýтина" je špatné slovo. Za lesem byla obrovská louka, která se táhla na míle daleko, a přes ni protékala řeka, kterou předešlý den našli na pobřeží. Tráva byla velmi vysoká a opodál se v záři vycházejícího slunce páslo stádo bizonů.

"Takže jsme právě našli odpověď," řekl Dlouhý luk. "Tady je tak pětikrát víc místa na zahrady a pole, než můžou vaše ženy potřebovat."

"Minimálně pětikrát tolik," souhlasil Rudá brada. "S těmi bizony by mohl být trochu problém, ale určitě přijdeme na způsob, jak je udržet dostatečně daleko od zahrad." Spokojeně se rozhlédl kolem. "Můžeme se klidně vrátit do Lattaše, přáteli. Lepší místo než tohle nenajdeme."

"Až na ten vítr," dodal Dlouhý luk.

"Naučíme se s ním žít. Je tu dost ryb, dost zvířet a úrodná půda a to je důležité. Tohle je prostě ono."

"Nikdy nevíš, Rudá brado. Pár mil odsud může být jiné, perfektní místo."

"Nemám náladu na perfektní místa, Dlouhý luku. Tohle mi stačí."

"Kazíš zábavu," vyčínil mu naoko Dlouhý luk.

Ještě téhož dopoledne spustili kánoi zpět na moře. Vítr, který je předtím zpomaloval, teď měli v zádech, a tak jim zpáteční cesta netrvala dlouho.

Rudá brada byl spokojený. Vítr a hustý porost byly sice nevýhody, ale výhody je daleko převyšovaly. Kolem nebyly žádné hory, což by náčelníkovi Bílému copu mohlo pomoci překonat nejhorší smutek. Podle toho, co Rudá brada viděl, se nikde v blízkosti pobřeží nenacházelo nic, co by se dalo označit slovem hora. Byly tam kopce s oblými vrcholky, ale kopce obvykle neplivou oheň a z jejich svahů se nepohne tolik vody, aby na jaře způsobovala povodně jako v Lattaši. Bylo to v podstatě velmi dobré místo a kdyby dokázal přesvědčit strýce, že by se sem kmen měl přestěhovat, náčelník Bílý cop by mohl smutek na chvíli odložit a zase začít dělat náčelnická rozhodnutí. To teď Rudou bradu tížilo nejvíc. Z pouhého pomýšlení na to, že by musel převzít nudné povinnosti náčelníka, ho mrazilo v zádech. Měl příliš rád svou svobodu, než aby ho postavení náčelníka lákalo.

Pozdě odpoledne dopluli do Lattaše a Dlouhý luk, který seděl na přidi, se ohlédl přes rameno. "Když už jsme tady, co kdybychom to vzali na jih a promluvíli si s Narasanem."

"To bychom mohli," souhlasil Rudá brada a otočil kánoi směrem ke kotvici trogitské flotile.

Slunce se sklánělo za obzor a barvilo oblohu na růžovo. Když dorazili k Narasanově široké lodi, nahoře u zábradlí stál Keselo a ve tváři měl ustaraný výraz. Rudá brada věděl, že Keselo je bystrý člověk, ale měl pocit, že bere všechno zbytečně vážně. "Děje se něco?" zavolal na ně, když připluli s kánoí k boku lodě.

"Nic vážného," odpověděl Rudá brada a snažil se, aby to znělo normálně. "Ohnivě hory pořád ještě soptí, osada Lattaš brzo zanikne a už deset dní nepršelo. Jinak je všechno při starém."

"Vážně bych si přál, abys pořád nevtipkoval, Rudá brado," zasténal Keselo.

"Potřebovali bychom si promluvit s tvým velitelem, Keselo," řekl Dlouhý luk. "Máme takový problém a on by nám ho mohl pomoci vyřešit."

"Stalo se něco ve strži?" zeptal se Keselo napjatě.

"Ne, tam je všechno v pořádku," odpověděl Rudá brada. "Náš problém je mnohem blíž - přímo tady v zátoce."

"Sorgan a Maagové ještě nedostali zaplacení," vysvětloval Dlouhý luk, "a nemají z toho radost. Doufali jsme, že by tvého velitele mohlo napadnout, jak je uklidnit."

"Zvážíli jste pivo?" zeptal se s úsměvem Keselo. "Velké spousty piva."

"Zajímavý nápad," řekl Rudá brada, "ale časem by vystřízlivěli a snažit se dohadovat s Maagem, kterému třetí hlava, by asi nebylo moc zábavné."

"Byl to jen nápad," pokrčil rameny Keselo. "Pojďte na palubu, pánové. Vezmu vás do velitelské kajuty."

Rudá brada a Dlouhý luk vylezli po žebříku na širokou palubu trogitské lodi a následovali Kesela na žád.

"Ano?" ozvalo se zevnitř, když Keselo zdvořile zaklepal na dveře. Rudá brada si už během bitvy ve strži všiml, že Trogité dodržují různé formalty a jen málokterý z nich měl byt jen skrovný smysl pro humor.

"Máte návštěvu, pane," oznámil Keselo.

Narasan otevřel dveře prostorné kajuty. "Dobrý večer, pánové," pozdravil Dlouhý luk a Rudou bradu. "Můžu pro vás něco udělat?"

"Možná," odpověděl Dlouhý luk. "Ty a Sorgan Háknos spolu docela dobře vycházíte, že?"

"Nesahá automaticky po meči pokaždé, když mě vidí," odpověděl Narasan. "Máte s ním nějaké potíže?"

"Poslední dobou si pořád stěžuje," řekl Rudá brada. "Zelana odešla, aniž by mu vyplatila jeho zlato, a jemu se to vůbec nelíbí."

"Také se mi o tom asi jednou nebo desetkrát zmínil," přikývl Narasan s mírným úsměvem. "Vlastně je to to jediné, o čem mluví. Věř, že se ho paní Zelana snaží podvést a nechce mu zlato dát."

"To by neudělala," řekl Dlouhý luk pevně.

"Kam tedy zmizela?"

"To nevíme," přiznal Rudá brada. "Mám pocit, že vůbec netuší, o čem taková válka je. To zabíjení ji rozrušilo. ‚Zabít‘ je jen slovo, ale vidět, jak se to děje všude kolem, na to asi nebyla připravená."

"Copak je opravdu tak bezelstná?" podivil se Narasan.

"Žila dlouho stranou od lidí," odpověděl Dlouhý luk a přešel několik skutečností, které by Narasan těžko dokázal pochopit.

"Tak to máme problém, pánové," řekl Narasan a ustaraně svažil obočí. "Sorgan mi dal své slovo, že vezme své lidi na jih Dhrallu, aby mi pomohl vybojovat válku, za kterou jsem placenýma, ale dokud nedostane zaplacení, Zelanino panství neopustí. Myslím, že ho budu určitě potřebovat, ovšem v současné situaci je jasné, že se odsud nehne, dokud nebude mít zlato za tuhle válku."

Dlouhý luk se zamyšleně podrbl na tváři. "Tak proč tady prostě nezůstaneš sedět a nepočkáš?" navrhl.

"Jak to myslíš, Dlouhý luku?" zeptal se Narasan.

"Potřebujeme někoho, kdo Zelanu přesvědčí, aby se vrátila a Sorganovi zaplatila."

"Přesně tak, ano."

"Zelanin bratr tě potřebuje, abys pro něj bojoval na jeho panství, že ano?"

"Za to mi také platí," přikývl Narasan.

"Takže jestli se tam neobjevíš, pravděpodobně přijde sem, aby zjistil, kde to vážně."

"Zcela jistě."

"A Veltan je jediný, kdo může svou sestru přesvědčit, aby udělala, co je potřeba. Když tu všichni zůstaneme sedět a

odmítneme se pohnout, bude muset Zelanu najít a dotáhnout ji sem. Ona pak zaplatí Sorganovi a Maagové budou chvíli oslavovat. Až vystřízlivěji, přidají se k tvé flotile a poplují na jih, aby bojovali pro Veltana. A tím se všechny naše problémy vyřeší."

"Ty umíš být opravdu mazaný, Dlouhý luku," řekl Narasan.

Dlouhý luk pokrčil rameny. "Když je to potřeba..."

"Takže my si teď musíme jen trochu procvičit sedění na místě," uzavřel Rudá brada.

"Ale až přestěhujeme náš kmen do nového domova, příteli Rudá brado," připomněl mu Dlouhý luk. "Raději se teď vrátíme do Lattaše a podíváme se, jestli už se tvůj strýc vzpamatoval. Jestli ne, budeme muset provést pár věcí."

"Náčelník Bílý cop je nemocný?" zeptal se Narasan.

"Nemocný' asi není to správné slovo," odpověděl Rudá brada. "Ohnivé hory vysušily řeku, která protéká strží, a jestli vychrlí ještě víc lávy, Lattaš - a celý kmen s ním - se usmaží stejně jako hadí lidé. Našli jsme s Dlouhým lukem bezpečnější místo, ale musíme získat strýcův souhlas, a v tom je právě háček - nevím, jestli bude souhlasit."

"Můžu vám nějak pomoci?" nabídl se Narasan.

"Ne, ale díky za nabídku," řekl Dlouhý luk. "Tady náčelník Rudá brada se o to určitě postará."

"Už toho prosím nech," zavrčel Rudá brada.

"Nenechám. Měl by sis na to zvykat, příteli. Protože ,náčelníkovi Rudé bradě' už se nebudeš moct příliš dlouho vyhýbat."

3

Ten, který uzdravuje, šaman kmene, ke kterému patřil Dlouhý luk, Rudou bradu trochu znervózňoval. Normální šaman si uměl poradit se zlomenými kostmi a uměl léčit běžné nemoci odvary z bylin, ale Ten, který uzdravuje, byl mnohem vzdělanější než průměrný šaman a nebál se provádět různé experimenty.

Na Lattaš se už snesla tma, když Rudá brada přistál s kánoí na pobřeží a odešel s Dlouhým lukem přes ztichlou osadu do chýše náčelníka Bílého copu. Ten, který uzdravuje, seděl vedle ohniště uprostřed chýše a pozorně sledoval spícího náčelníka. Když Rudá brada a Dlouhý luk vstoupili, přitiskl si prst na rty. "Neprobudte ho," zašeptal.

"Je nemocný?" zeptal se tiše Rudá brada.

"Ne, to není," odpověděl starý šaman a pak vstal. "Pojďme ven," vybídl je. "Musím vám něco říct."

Všichni vyšli ven a poodešli kousek od chýše. "Tvůj náčelník není v pořádku, Rudá brado," řekl zachmuřeně Ten, který uzdravuje.

"Všiml jsem si. Můžeme něco udělat, aby mu zase bylo lépe?"

"Za nějaký čas možná ano, ale teď ne. Ve válce se přihodily věci, které váš náčelník nedokáže přijmout. Osada Lattaš je součástí jeho samého - tak pevnou, že její ztráta je víc, než dokáže snést."

"Já vím. Je nějaká možnost...?"

"Znám jeden silný elixír - směs z kořínků, listů a jedné vzácné houby -, který otupuje vědomí a ztišuje silné emoce. Používám ho málokdy, ale tentokrát se mi to zdálo nezbytné. Než usnul, přednesl jsem mu několik návrhů - a poté, co usnul, jsem přidal další. Až se probudí, bude ho břemeno náčelnictví tížit natolik, že dobrovolně předá své místo někomu, komu věří - pravděpodobně tobě. Tobě důvěřuje, takže jsi poměrně jasná volba."

"Tys to plánoval celou dobu, Dlouhý luku," obvinil Rudá brada přítele. "Proto jsi mě pořád otravoval s tím ,náčelník Rudá brada', že jo?"

"Vždyť to bylo jasné, Rudá brado. Stejně je čas, abys dospěl. Máš ty správné schopnosti, jen je zatajuješ, aby ses vyhnul odpovědnosti. Tvůj kmen tě potřebuje a ty se k němu v takových těžkých časech nemůžeš obrátit zády."

"Něco takového bys vůbec neměl vyslovovat," rozohnil se Rudá brada. "Cpeš mi povinnosti násilím přímo do krku."

"Tak je můžeš klidně rovnou spolknout," odpověděl Dlouhý luk, "protože pokaždé, když je vyplivneš, zvednu je, opráším a strčím ti je tam zase zpátky."

"Nenávidím tě!"

"To není pravda. Jsi jen trochu nevrlý, protože dětství skončilo a musíš vyrůst. Chvíli ti bude trvat, než si na to zvykneš, ale pak ti to půjde samo. Jestli ti to pomůže, budu stát hned za tebou a dávat ti pohlavky, když něco pokazíš."

"Co když budu dělat chyby?"

"Každý dělá chyby, náčelníku Rudá brado," řekl mu starý šaman. "Tak se učíme nové věci - sice to není nejlepší způsob, ale je vždycky po ruce."

Chýše náčelníka Bílého copu byla už trochu vratká, ale na svém místě stála velmi dlouhou dobu. Stejně jako ostatní chýše v Lattaši byla postavená z vrbových větví, propletených s větvemi ze stálezelených stromů. Střecha mívala kdysi kupolovitý tvar, ale teď už se propadala a vrbové větve byly křehké. Rudá brada v tom viděl spojitost - jeho strýc Bílý cop byl také stále více sešlý a vypadal křehce. Rudá brada si povzdychl. Myšlenka, že každý stárne, byla velmi depresivní.

Už bylo celkem pozdě a Rudá brada, který seděl se zkříženýma nohama vedle spícího náčelníka, byl unavený, ale přinutil se neusínat. Náčelník Bílý cop spal tvrdě, proto nemělo bdění smysl, ale přítomnost stařešinů kmene v chýši znamenala, že musí zůstat vzhůru.

Jeho myšlenky se každou chvíli někam zatoulaly a musel je násilím vracet do skutečnosti. Oči ho štípaly nevyspaním a pomyšlení na spánek bylo velmi lákavé.

Měl z nočního bdění ve strýcově chýši zvláštní pocit. Bílý cop přece neumíral, ale stařešinové se tu sešli, aniž by je někdo volal, a mlčky a tiše se posadili.

Rudá brada cítil ve vzduchu nějakou tajnou dohodu.

Pak Bílý cop otevřel oči.

"Vyspal ses dobře, strýčku?" zeptal se ho Rudá brada.

"Ani ne, synu. Ať spím jak dlouho chci, pořád jsem unavený. V Lattaši nic není, jak by mělo být, a trápí mě to i ve spánku. Mám tolik starostí a cítím, že už je nedokážu všechny unést." Posadil se a pokusil se o úsměv. "Přál jsem si, aby mi spánek umožnil odložit všechny starosti stranou a vrátit se do Lattaše teprve tehdy, až to bude opět pěkný a příjemný domov, ale nestalo se tak. Ohnivě hory se pořád objevují v mé mysli, i když spím." Vzdychl a zavrtěl hlavou. Pak se narovnal a jeho hlas i pohled zesílily. "Přišel čas pro změnu, synu. Co je staré, pomalu odchází, a místo toho rychle přichází nové. A já nemám novoty rád. Lattaš je starý a já jsem také starý. Myslím, že tím novým bys měl být ty a měl bys najít nové místo, kterému by náš kmen mohl říkat domov."

Rudá brada sebou trhl. Doufal, že se to nestane. "Dlouhý luk a já už jsme našli nové místo včera, strýčku," začal. "Není tam tak pěkně jako v Lattaši, ale vypadá bezpečněji. Je tam řeka, ovšem teče pomalu, protože se nežene z hor, ale stéká do zátoky po nízkých kopcích. Je výborné, že jsme nenašli žádné stopy po jarních záplavách. Zdejší řeka se tu a tam přilne z hor až moc nadšeně. Je to pěkná řeka, to ano, ale jaro ji moc vzrušuje. Zvěře i ryb je na novém místě dostatek a bude k dispozici i spousta půdy na pole a zahrady."

"Zdá se, že jsi zvolil moudře, synu. Časem vzpomínky na Lattaš vyblednou a kmen bude v nové osadě spokojený."

"Vypadá to tam opravdu slibně, strýčku," odpověděl Rudá brada a záměrně se nezmínil o silném větru, který by mohl působit potíže. "Nejlepší jsou ty nízké kopce. Hory jsou sice krásné na pohled, ale vždycky je nebezpečí, že se něco stane a začnou chrlit oheň."

"O tom jsem se poučil, synu. Hory jsou mladé a mládí se potřebuje předvádět. Nízké kopce jsou starší a mají víc rozumu." Náčelník Bílý cop vstal. "Stáří už možná není tak dobré, jak bývalo," pronesl ke stařešinům. "Domnívám se, že pro kmen by bylo nejlepší, aby ho vedl někdo mladý."

Stařešinové s vážnými výrazy přikýkli.

"Je dobře, že souhlasíte," řekl náčelník Bílý cop. "Učiním ještě jeden návrh a pak už o této věci nebudu dál mluvit."

Rudá brada je syn svého mladšího bratra, který zemřel před mnoha lety. Jistě jste si všichni všimli, že Rudá brada se rád směje a raduje se ze života. Pokud mu svěříme břemeno vládnutí, nebude se už smát tak často." Po náčelníkově staré tváři nepřeběhl ani náznak úsměvu, ale všichni stařešinové se široce zazubili.

Rudé bradě to nepřišlo veselé. Ať se otočil kamkoli, všude byl Dlouhý luk o krok před ním.

Ráno chodil Rudá brada po osadě a sděloval všem mužům, že s Dlouhým lukem našli místo pro novou osadu. Jeho postavení v kmeni se samozřejmě změnilo, ale nechtěl si vykračovat kolem a každému to metat přímo do tváře. Většinu mužů nové místo zajímalo, když jim ho popsali, ale někteří měli námítky, když se dozvěděli, že to tam nebude úplně stejné jako tady. Některým se nelíbilo, že by se mělo něco měnit. Rudá brada jim neustále připomínal, že ohnivě hory pravděpodobně budou chrlit lávu dál a zalijí rozžhavenou hmotou celou vesnici včetně všech, kteří v ní zůstanou. Ti, kteří protestovali, měli v zásobě spoustu kdyby: "co kdyby ohnivě hory zase usnuly", nebo "co kdyby se Zelana vrátila a ohně uhasila," nebo - a to bylo ze všech kdyby to nejpošestilejší - "co kdyby se spustil pořádný déšť a ohně spláchl". Zřejmě si ti hlupáci mysleli, že když o nějakém problému budou mluvit dost dlouho, tak zmizí.

Občas měl Rudá brada chuť křičet.

"Možná na to jdeš špatně, příteli," řekl mu kolem poledne Dlouhý luk. "Neptej se jich, postav je před hotovou věc."

"Jak to myslíš, Dlouhý luku?"

"Nikdy se neptej hlupáka na jeho názor na rozhodnutí, které jsi už učinil, protože ti ten názor poví a pak s ním strávíš zbytek dne."

"Jsem v tomhle teprve začátečník, Dlouhý luku," připomněl mu Rudá brada. "Teprve hledám správnou cestu. Nebylo by zdvořilé, kdybych se do toho pustil hlava nehlava a začal vydávat rozkazy."

"Takhle to nefunguje, Rudá brado. Na zdvořilosti nemáš čas. Začalo úrodné období a vaše ženy by teď měly být na polích. Když nic nevypěstují, budete v zimě o hladu."

Rudá brada zamrkal. "Vidíš, na to jsem zapomněl," přiznal se trochu rozpačitě.

"Zvěřina a ryby jako jídlo nestačí, Rudá brado. My lovci na to někdy zapomínáme. Kdybych byl tebou, mluvil bych raději se ženami než s muži. Nikdy neurážej toho, kdo ti vaří jídlo. Když to totiž uděláš, mohlo by se stát, že dostaneš místo polévky vařené bláto."

"Budu tu louku muset nejdřív vidět," řekla odpoledne Rudé bradě urostlá žena středního věku, které se říkalo Zahradnice. Rudá brada se trochu poptal a skoro všichni mu sdělili, že lattašské ženy chodí se svými problémy za Zahradnicí, která je obvykle vyřeší. Zahradnice byla svým způsobem skutečnou náčelnicí žen kmene, hlavně proto, že věděla o pěstování jídla víc než kdokoli jiný.

Také se snadno rozcílila, když se jí věci nedařily tak, jak si představovala, proto kolem ní Rudá brada našlapoval velmi opatrně. "Promluvíme si s mým přítelem Dlouhým lukem," řekl. "Možná si všiml některých podrobností, které jsem já přehlédl. Budu k tobě upřímný, Zahradnice. To nové místo není zdaleka tak pěkné jako Lattaš, ale bezpečné je mnohem důležitější než pěkné. Kmen se odsud musí odstěhovat, protože jinak budeme místo vody za chvíli pít roztavené kamení."

"Mluvíš otevřeně, Rudá brado," řekla Zahradnice. "To je u náčelníků vzácné."

"Teprve začínám," pokrčil Rudá brada rameny.

"Ono to půjde," řekla trochu záhadně Zahradnice. "Pojďme si tedy promluvit s tím tvým přítelem. Jestliže máme tak málo času, jak říkáš, měli bychom si raději pospíšet."

Rudá brada se Zahradnicí našli Dlouhý luk v chýši jeho náčelníka Starého medvěda. Zahradnice trochu zhurta přeskočila veškeré formality. "Už tu louku někdy někdo obdělával?" zeptala se.

"Nemyslím," odpověděl Dlouhý luk. "Nenašli jsme s Rudou bradou žádné stopy, které by napovídaly, že tam někdy někdo žil."

"Jak vysoká je tam tráva?"

"Asi tak do pasu, že ano, Rudá brado?"

"Minimálně tak," souhlasil Rudá brada.

"Tak to raději najděte jiné místo," prohlásila Zahradnice.

"Co je na tomhle špatného?" zeptal se jí Rudá brada.

"Vysoká tráva znamená silné drny," vysvětlila mu Zahradnice, "a než můžeš cokoli pěstovat, musíš drny odstranit. To by trvalo moc dlouho. Léto už je skoro tady a už jsme dávno měly mít zaseto. Pokud všechny ženy stráví polovinu léta odstraňováním drnů, nestihne obilí do prvních mrazů vyrůst a v zimě nebude co jíst."

Starý medvěd se na ni zamyšleně podíval. "Napadlo mě, že bychom možná měli najít cestu mimo zavedené tradice," řekl vážně. "Jestliže nemá kmen Bílého copu v zimě umřít hladu, bude potřeba hodně rukou, aby odstranily drny a aby vaše ženy mohly zasít."

"Tolik žen nemáme, náčelníku Starý medvěde," ozval se Rudá brada.

"Pak by možná měli pomoci ti, kteří nejsou ženy."

Rudá brada se zasmál. "To by mohla být nejrychlejší cesta, jak se zbavit povinností, o které jsem nikdy nestál. Když přikážu našim mužům, aby dělali ženskou práci, najdou si okamžitě jiného náčelníka."

"Neznám zvyky vašeho kmene, náčelníku Rudá brado," řekl uvážlivě Starý medvěd, "ale v našem kmene je stavba chýší mužská práce. U vás to také dělají muži?"

"Je to zvykem," přikývl Rudá brada. "Kam tím míříš?"

"Když jsem byl mladší a bažil jsem po dobrodružství, cestoval jsem daleko na sever do panství Zelanina staršího bratra Dahlaina a dorazil jsem na místo, kde nebyly žádné stromy. Jen travnatá pláň. Byla tam spousta zvířete - velké srny a divoké krávy -, protože se mohla pást na té trávě. Dobře se tam lovalo, ale kvůli nedostatku dřeva se špatně stavěla obydlí. Lidé, kteří tam žili, přemýšleli, co dělat, a jednoho velmi chytrého mladého muže něco napadlo. Protože tam nebyly stromy, kmen musel stavět své chýše z něčeho, co nebyly stromy."

"Chýše z trávy by v zimě moc dobře neposloužila," namítl Rudá brada.

"Také jsem si to myslel," přikývl Starý medvěd, "ale mýlil jsem se. Ten chytrý mladý muž v trávě neviděl jen stonky, ale i kořeny, pevně propletené se zemí, ze které tráva roste. Tak vznikají drny a ten mladý muž si postavil svou chýši z drnů. Ostatní muži z jeho kmene se od něj poučili a také si postavili obydlí z drnů. V několika takových chýších jsem byl a zjistil jsem, že dovnitř nefouká ani nejsilnější vítr a skrz stěny nepronikne ani zimní chlad. I uprostřed zimy bylo v chýších teplo a lidé v nich žili spokojeně. Pokud by muži z vašeho kmene dostali za úkol postavit chýše z drnů, vyčistili by velký kus země, aniž by se museli stydět, že dělají ženskou práci."

"Máš štěstí, že máš tak moudrého náčelníka, Dlouhý luku," řekla Zahradnice s širokým úsměvem.

"Pak ale ještě musíme vymyslet, jak přesvědčit muže, že drnové chýše jsou lepší než chýše z větví a klacků," namítl Rudá brada.

"Jestli si dobře vzpomínám, na pobřeží u řeky docela foukal vítr," připomněl Dlouhý luk.

"Také si to pamatuji," přikývl Rudá brada.

"Na tak větrném místě není dobré stavět chýše z větví. Bylo by ti jistě dost nepříjemné, kdyby ti uprostřed zimy vítr shodil chýši na hlavu."

"Nebylo by to jen nepříjemné," řekl Rudá brada. "Hodilo by se pro to silnější slovo. V zimě bývá vítr mnohem silnější než v létě. Jestli chceme, aby muži začali sbírat drny a vyčistili louku, nemůžeme se spoléhat na letní vítr, že je přesvědčí, aby použili drny."

"Budeme muset větru asi trochu pomoci, příteli," odpověděl Dlouhý luk. "Jistě ho to potěší. Kdyby všechna obydlí, které vaši muži postaví, jedné větrné noci spadly, drnové chýše by jim určitě začaly připadat lepší."

"To jste u vás všichni takhle prohnání?" zeptala se Zahradnice.

"To tedy jsme," zazubil se Starý medvěd, "velmi mi to usnadňuje život."

"Ještě na něco jsem se tě chtěl zeptat, náčelníku Starý medvěde," začal trochu váhavě Rudá brada, když Zahradnice odešla.

"Odpovím, jak nejlépe budu moci, náčelníku Rudá brado."

"Je nutné, aby náčelník pořád mluvil tak formálně?"

"Je to součást role, náčelníku Rudá brado," odpověděl o něco uvolněněji Starý medvěd. "Formální vyjadřování budí dojem, že náčelník ví, co dělá. Když tak mluvíš, tvoji lidé obvykle udělají, co jim řekneš. Formální mluva totiž zní moudře."

"Ale je to tak nudné," postěžoval si Rudá brada.

"Mně to vykládej," odpověděl sarkasticky Starý medvěd. "Je to pompézní a únavné a v polovině případů zapomeň, co jsi chtěl říct, ještě než domluvíš. Ale důležité je, že vypadáš moudře - i když plácáš úplné nesmysly." Starý náčelník se odmlčel. "Kdybych byl tebou, Rudá brado, nechal bych si to pro sebe. Je to jeden z tajných triků. Když budeš chvíli pozorovat velitele cizinců, zjistíš, že to dělají víceméně stejně. Když to zní, jako že víš, co děláš, budou tvoji lidé věřit, že to opravdu víš, i když to ve skutečnosti nevíš."

"Takže je to vlastně podvod?" zeptal se Rudá brada.

"Myslel jsem, že jsem to právě řekl," odpověděl Starý medvěd.

"Není to tak dobře chráněné jako stará osada," poznamenal Sorgan Háknos o týden později, když se Racek přiblížil k pobřeží u nového místa.

"Ale nejsou tu žádné ohnivé hory," upozornil ho Dlouhý luk. "Kmen Bílého copu trochu větru a špatného počasí vydrží. Je to lepší než brodit se roztavenou skálou."

"To je pravda," připustil Sorgan. "Co dělají ti lidé, které jsme sem přivezli před týdnem? Ještě ani nezačali stavět chýše."

"Jsou kousek dál od pláže," vysvětlil mu Rudá brada. "Muži sbírají drny a ženy pěstují boby."

"Na co potřebujete drny?"

"Budeme z nich stavět chýše."

"Proč nepoužijete větve jako v Lattaši?"

"Několik mužů to zkusilo, když jsme dorazili," odpověděl Rudá brada, "ale jedné noci přišel vítr a chýše shodil."

"To musel být tedy vítr," řekl Králík.

"Trochu jsme mu s Dlouhým lukem pomohli," přiznal Rudá brada. "Když víš, kde zatáhnout, není těžké chýši strhnout."

"Proč jste to udělali?" zeptal se zvědavě Králík.

"Potřebovali jsme je přesvědčit, že drny vydrží víc než větve." Rudá brada se zatvářil trochu trpce. "V podstatě to byl podvod. Muži si myslí, že sbírají drny na stavbu chýší, ale ve skutečnosti čistí louku, aby na ní ženy mohly pěstovat boby a jam. Na zimu budeme potřebovat jídlo, proto je nutné zasít co nejdříve."

"Proč jste jim museli lhát?" nechápal Králík.

"Protože pěstování plodin je ženská práce. Mužů by se dotklo, kdyby měli pracovat na poli. Ale stavění chýší je mužská práce, takže když jedné větrné noci všechna obydlí postavená prvními příchozími spadla, navrhli jsme s Dlouhým lukem drnové chýše. Takže muži jsou teď na louce a dělají něco, o čem si myslí, že je jejich práce. Všichni jsou spokojení a v zimě bude mít kmen dost jídla."

"Vaše pravidla jsou na mě moc složitá," zavrtěl hlavou Sorgan.

"Život je pak zajímavější, Sorganě," odpověděl Dlouhý luk. "Když ryby neberou, můžeme se zabavit tanečkem mezi pravidly."

4

Veltanův člun proplul průlivem o pár dní později. Zelanin mladší bratr se zdál být rozčilený. "Co to tu děláte?" křikl, sotva přistál na pobřeží u nové osady.

"Stěhujeme se," vysvětlil mu Rudá brada. "Lattaš nepokládáme za bezpečné místo, takže si stavíme novou vesnici."

"Kde je Narasan?"

"Nejspíš na své lodi v zátocě."

"Už měl být na cestě do mého panství," prskal Veltan.

"Myslím, že čeká," odpověděl Rudá brada. "Něco, co se mělo stát, se ještě nestalo a Narasan tu zůstane, dokud se to nestane."

"Co to má znamenat, Rudá brado?"

"Tvoje sestra slíbila Sorganovi za pomoc hromadu žlutých cihliček, ale ještě mu je nedala, a Narasan chce zřejmě zjistit, jestli vaše rodina umí dodržovat sliby."

"Samozřejmě že umí!"

"Tak bys měl raději sestru najít a připomenout jí to," poradil mu Rudá brada. "Narasan se nejspíš nepohne, dokud neuvidí, že Sorgan dostal zaplacené. Je to na tobě. Já mám svých starostí dost."

"Kde je Dlouhý luk?" zeptal se s lehce vylekaným výrazem Veltan.

"Když jsem ho viděl naposledy, ukazoval našim mužům, jak se sbírají drny. Všechny kusy drnů musejí mít stejnou velikost a oni je tak neuměli vyříznout."

"Na co potřebujete tolik drnů?"

"To je na dlouhé vysvětlování," vzdychl Rudá brada unaveně.

"Kde přesně je to místo?" zeptal se Rudá brada Veltana, když člun vyplul z lattašské zátoky.

"Není to daleko," odpověděl Veltan vyhýbavě.

"Oba jsme viděli, co dokážou členové vaší rodiny, když je to nutné, Veltane," řekl Dlouhý luk. "Myslím, že nás trochu tlačí čas, takže by nám ani nevadilo, kdybys trochu podváděl."

"My to nebereme jako podvádění, Dlouhý luku," odpověděl téměř omluvně Veltan. "Snažíme se některé schopnosti nepředvádět příliš okatě cizincům, to je všechno. Je to takový zvyk. Ty a Rudá brada jste dhrallští domorodci, takže před vámi nemusím mít tajemství. Pojedeme kolem jižního břehu ostrova Thurn, Zelanina jeskyně je kousek na západní straně." Věnoval Rudé bradě a Dlouhému luku potutelný pohled. "Jestli trváte na opravdu vysoké rychlosti, možná bych mohl zavolat svého mazlíčka. Odvezl by nás tam během okamžiku. Je ovšem trochu hlučný."

"Tak proto ses ve strži, když jsi nás přišel varovat před ohnivou horou, objevil tak najednou a odnikud," uvědomil si Rudá brada.

Veltan přikývl. "Neměl jsem jinou možnost. Yaltarův sen nás všechny zaskočil a museli jsme vás dostat ze strže co nejrychleji."

"Co vlastně může přinutit hory, aby se chovaly takhle?" zeptal se zvědavě Rudá brada.

"Ta erupce byla dílem Yaltarova snu," odpověděl Veltan. "Snící dokážou prolomit spoustu pravidel, když je to nezbytné."

"Ale někdy se přece takové věci dějí, aniž by se o ně nějaký Snící postaral, ne?"

Veltan přikývl. "Je to přírodní úkaz," řekl. "V srdci světa je roztavená skála, na kterou působí strašný tlak. Občas prorazí zemskou kůru a tlak ji vyžene ven tak prudce, že tryská na míle vysoko." Ukázal směrem k západu. "To je pobřeží Zelanina ostrova," oznámil.

"Jak daleko ve skutečnosti jsme od zátoky?" zajímal se Dlouhý luk.

"Hm," Veltan zamyšleně přimhouřil oči, "asi tak polovinu vzdálenosti od Lattaše k hornímu konci strže. A do Zelaniny jeskyně už to není ani tak daleko." Podrbal se na bradě. "Myslím, že nejdřív bychom měli promluvit s Elerií. Zná Zelanu mnohem lépe než já a umí s ní manipulovat tak, že se mi o tom ani nesnilo. Balacenia byla z mladších vždycky nejmazanější."

"Kdo je Balacenia?" zeptal se Rudá brada.

"To je Eleriino pravé jméno," řekl Veltan a zarazil se. "Ale moc bych se o tom, být vámi, nešířil. Ten nápad dostal náš starší bratr Dahlain, když jsme zjistili, že Vlagh chce dobýt naše panství. Snící vypadají jako děti, ale nejsou to děti. Jsou to naši předchůdci i následovníci, kteří nás vystřídají, až období naší vlády skončí. To je další věc, kterou cizincům neříkejte. Nepotřebují o žádných cyklech vědět. Čím méně budou vědět o tom, co se tu opravdu děje, tím lépe. Kdyby zjistili, proti komu a čemu stojíme, asi by se otočili a utekli."

"Slyšel jsem pár starých pověstí," přikývl Rudá brada, "ale nikdy mi nedávaly moc smysl. Tu a tam se někdo zmíní o společném vědomí. Co to vlastně je?"

"Rudá brada je teď náčelníkem kmene," připomněl Dlouhý luk Veltanovi. "Nebylo by špatné, kdyby věděl o té věci z Pustiny trochu víc."

"Asi máš pravdu, Dlouhý luku," souhlasil Veltan. Pak se podíval na Rudou bradu. "Kolik toho víš o broucích?"

"Mají víc nohou než my a někteří umějí létat. To je asi všechno, co vím. Vždycky mě spíš zajímaly věci, které můžu sníst, a brouky bych opravdu jíst nechtěl."

"Takže to bude chvíli trvat," zauvažoval nahlas Veltan. "Ale dobrá. Někteří brouci jsou samotáři. S ostatními jedinci svého druhu téměř nekomunikují, jediné když je čas páření. Nejlepším příkladem jsou pavouci. Jsou ale i jiné druhy - různé mravenci a včely. Jako jedinci vůbec nemyslí, jsou dokonce tak hloupí, že ani nemají strach. Toho jste si ostatně ve strži všimli."

"Opravdu nebyli moc chytří," souhlasil Rudá brada.

"Oni nepotřebují být chytří, Rudá brado, protože za ně myslí společné vědomí."

"Myslíš Vlagh? Vždycky mě zajímalo, jak se komu podařilo zjistit, jak se ta věc jmenuje. Brouci obvykle jména nemívají..."

"Vlagh vlastně není jméno, Rudá brado," vysvětlil mu Veltan. "Spíš je to něco jako titul. Tvorové z Pustiny používají slovo 'Vlagh' asi jako tvoji lidé oslovení 'náčelník'. Vlagh má pár výhod - tvorové, kteří mu slouží, vždycky vědí, co si myslí, protože všichni sdílejí společné vědomí. Každý jednotlivec ví, co všichni ostatní viděli nebo slyšeli, a veškeré informace jsou i v mysli Vlagh."

"To je opravdu užitečné, řekl bych," připustil Rudá brada. "Ten Vlagh ani nemusí vydávat rozkazy, protože všichni v jeho kmene pořád vědí, co si myslí."

"Vlagh není 'ten', Rudá brado," opravil ho Veltan. "Ve skutečnosti je to spíš 'ta'. Snášej vejce a to, co je 'ten', neumí."

"My válčíme se ženskou?" vyjel Rudá brada.

"Vlagh bych rozhodně za ženu nepokládal, Rudá brado. Nestará se jen o snášení vajec. Právě teď se snaží rozšířit své teritorium. Chce pro své služebníky víc potravy. Čím víc potravy je k dispozici, tím víc vajec může snést, a čím víc služebníků bude mít, tím složitější bude společné vědomí. Zatím chce jen zemi Dhrall, ale to je jen začátek. Konečným cílem Vlagh je ovládnutí celého světa. Až dostane celý svět, nebude už společné vědomí nic omezovat."

"Chceš říct, že chce vládnout nejen broukům, ale i lidem?" zeptal se nevěřicně Rudá brada.

"To pravděpodobně ne," odpověděl Veltan. "Lidé by byli spíš jen potravou. Víc potravy znamená víc vajíček. Tak myslí společné vědomí."

"Musíme tu věc zabít!" vybuchl Rudá brada.

"Říkal jsem si, že se mnou budeš souhlasit," přikývl Veltan. "Cizinci si myslí, že pracují za zlato, ale přitom bojují o vlastní přežití. Když nevyhrajeme, tvorové z Pustiny si nás všechny dají k obědu."

Dopoledne obeplul Veltanův člun jižní výběžek ostrova Thurn. Rudá brada pečlivě sledoval pobřeží a nezdálo se mu, že by se člun pohyboval nějak rychle.

"Nepřemýšlej nad tím, Rudá brado," řekl mu Veltan. "Upravuji rychlost jen trochu. Kdybys viděl, co se doopravdy děje, mohlo by tě to zneklidnit. Čas a vzdálenost nejsou tak neměnné, jak si všichni myslí."

"Bude mi jistě lépe, když mi neřekneš, co provádíš, Veltane," přikývl Rudá brada.

"Uděláme to následovně. Zelanina jeskyně je přímo před námi. Na chvíli mě omluvte, pánové, chci dát Elerií vědět, že jsme tady." Na chvíli se zamračil a pak se usmál. "Jde ven za námi," řekl.

"Ven odkud?" zeptal se Rudá brada a rozhlížel se kolem.

"Z jeskyně." Veltan ukázal na vodní hladinu. "Vchod je tam dole."

"Pod vodou?" nevěřil Rudá brada.

"Je to sice jeskyně, ale jeskyním, které máme na východ od Lattaše, se moc nepodobá," zasmál se Veltan. "Dahlain se mohl zbláznit, když mu Zelanina řekla, že Eleria - to jí bylo pět let - si ráda vyplave z jeskyně hrát si s delfíny."

V tu chvíli se z vody vynořilo půvabné děvčátko a připlavalo k Veltanově člunu. "Děje se něco?" zeptala se.

"Něco ano," odpověděl Veltan. "Má se sestra dobře?"

"Moc ne," odpověděla Eleria. "Milovaná pořád nemůže strávit některé z věcí, které se staly ve strži. Zřejmě si

neuvědomila, co to opravdu znamená válka. Zabíjení lidí a věcí po tisících je něco, co nedokáže pochopit."

"Bylo to nutné, Elerie," připomněl jí Dlouhý luk.

"Možná ano, ale Milovaná nečekala, že to zajde tak daleko. Prostě odtamtud musela utéct a vrátit se domů."

"A už se trochu uklidnila?"

"Trochu možná ano. Pomáhá jí už to, že je doma ve své jeskyni."

"Neměla utéct tak rychle," řekl Veltan. "Zapomněla na něco důležitého."

"Na co?"

"Nedala Sorganovi zlato, které mu slíbila, a jeho to velmi rozrušilo. Může si klidně zůstat ve své jeskyni, jestli to pokládá za nezbytné, ale bude se muset na chvíli vrátit do Lattaše a zaplatit pirátům, co jim dluží. Její otálení je Narasanovi velmi podezřelé a dokud neuvidí, že má sestra plnit sliby, nehne se z místa. Jestliže Sorgan nedostane zaplacen, Narasan neodpluje do mého panství. Budu ho tam dost brzo potřebovat."

"Vrátím se dolů a řeknu Milované, že jsi tady, strýčku Veltane. Možná ji dokážu přesvědčit, aby vylezla ven, ale nic ti neslibuji." Pak se elegantně ponořila pod hladinu a zmizela v hlubinách.

Trojice seděla ve Veltanově člunu snad celou věčnost, ale ve skutečnosti netrvalo ani čtvrt hodiny a Eleria se i se Zelanou vynořila pár metrů od člunu.

"Co to má znamenat, Veltane?" zeptala se Zelana a plynule šlapala vodu.

"Na něco jsi zapomněla, drahá sestřičko," odpověděl Veltan. "Vím, že toho máš hodně, ale přehlédlas jsi jistý závazek."

"K věci, Veltane," vyběhla ho Zelana otráveně.

"Zapomněla jsi Maagům zaplatit za poskytnuté služby," připomněl jí Veltan.

"Za nějakou dobu se k tomu dostanu."

"Za nějakou dobu' je trochu mlhavý pojem, nezdá se ti?"

"Sorgan to zlato nepotřebuje hned teď. V Dhrallu ho nemůže nikde utratit."

"Možná ho nepotřebuje, Zelano, ale chce ho."

"To je špatné."

"A den ode dne je to horší. Sorganova nespokojenost je nakažlivá, Narasan začíná o poctivosti naší rodiny také pochybovat. Najal jsem ho jen za sliby, stejně jako jsi ty najala Sorganu. Když Sorganovi nezaplatíš, Narasan mi neuvěří, že já zaplatím jemu. Sedí na své lodi v lattašské zátocy a čeká na demonstraci dobré vůle. Dala jsi Sorganovi své slovo, moje milá, a jestli mu nedostojíš, cizinci pravděpodobně ukradnou všechno, co najdou, a pak se vrátí domů. Bez Narasanovy pomoci nemám šanci své panství ubránit a když prohraju, prohrajeme všichni a Vlagh se chopí vlády nad celou zemí Dhrall. Rozuměla jsi všemu, co jsem řekl?"

"Jsi hrozný, Veltane."

"Dělám, co umím, Zelano. Tak dodržíš své slovo, nebo ne?"

"Dobrá, tak dobrá!" téměř vyplivla Zelana. "Vrátím se do Lattaše a tomu chamtivému pirátovi zaplatím, ale víc nehnu ani prstem. S touhle barbarskou záležitostí už nechci mít nic společného!"

Eleriina tvář ztvrdla. "To je v pořádku, Milovaná," řekla medově sladkým tónem. "Můžeš tu zůstat a hrát si se svými růžovými delfiny, brnkat si na harfu a skládat špatné básně, jestli ti to stačí ke štěstí. Tvého místa se ujmu já. Možná nemám takové schopnosti jako ty a možná nadělán hodně chyb, ale aspoň budu tam, kde mě moji lidé potřebují."

Zelana vykulila oči. "To nemůžeš, Elerie," vyjekla. "To ti nedovolím!"

"Pak budu muset odejít bez dovolení. Buď půjdeš ty, nebo já, a nehodlám se o tom dál bavit. Volba je na tobě, Milovaná. Ty, nebo já. Rozhodni se, Zelano. Nemáme na to celý den, víš."

Rudá brada byl jako omráčený. Sladká holčička přestala být sladká. Hodil pohledem po Dlouhém luku, aby se podíval, jestli je jeho přítel také tak šokovaný.

Ale Dlouhý luk nejevil žádné známky, že by ho to udivilo. Klidně Rudé bradě pohled vrátil.

A pak šibalsky mrkl.

5

Pluli zpátky dolů podél západního pobřeží ostrova Thurn. Rudá brada pozorně sledoval Zelanu a Elerii a snažil se, aby to nebylo moc zřejmé.

Ted, když se jí podařilo vrhnout Zelanu zpět do reality, se Eleria vrátila ke své staré roztomilosti a Zelana se také zdála být ve své kůži. Chvilí mluvila s Veltanem, který seděl na zádi člunu, a pak se připojila k Dlouhému luku a Rudé bradě na přídi. "Bratr mi řekl, že náčelník Bílý cop má nějaké potíže," řekla. "Co s ním je?"

"Ohnivě hory, které vyrostly na horním konci strže, zablokovaly řeku," začal s vysvětlováním Dlouhý luk, "a bez řeky nemůže kmen Bílého copu v Lattaši žít. Pomyšlení, že je třeba Lattaš opustit, Bílý cop tak rozrušilo, že nebyl schopený dělat žádná rozhodnutí. Náš šaman, Ten, který uzdravuje, nám řekl, že takové věci se starým mužům někdy stávají. Ted se o všechno stará tady Rudá brada a zatím ani neudělal tolik chyb."

"Díky, Dlouhý luku," řekl Rudá brada nepřátelským tónem.

"Není zač," odpověděl Dlouhý luk nevzrušeně. "Kromě toho," pokračoval, "jsme s Rudou bradou našli na severním břehu zátoky nové místo, kde by kmen mohl žít, a Sorganova flotila nám pomáhá naše lidi přestěhovat."

"To je od něj hezké," řekla Zelana, "a hezké, to bych si se Sorganem zrovna nespojovala."

"Není zas tak špatný, Zelano," nesouhlasil Rudá brada. "Zdá se, že války dokáží z lidí vydolovat to nejlepší. My jsme mu pomohli ve strži, on teď pomáhá nám. Také popluje s Narasanem na jih, aby mu pomohl během války na Veltanově panství."

"Není to bezvadné, Milovaná?" vykřikla Eleria.

"Možná jsem ho podcenila," připustila Zelana. "Umí to dobře skrývat, ale možná pod jeho hrubým zevnějškem opravdu je nějaká slušnost. Ohnivé hory ještě pořád vypouštějí kouř?"

"Když jsme odjeli, tak se z nich kouřilo," odpověděl Rudá brada. "Doufali jsme, že se jen převalí na druhý bok a zase usnou, ale pořád ještě rachotí."

"Přesunout kmen jinam bylo nejspíš moudré rozhodnutí. Rudá brado," řekla Zelana zachmuřeně. "Jakmile začne hora plivat oheň, může to trvat celá léta, a když to začne, je lepší na jejím úpatí nestát." Pak se otočila. "Měli bychom si pospíšet, bratře. Musíme dostat naše přátele od strže pryč. Teď to bude pár let nebezpečné místo."

"Také jsem na to myslel, Zelano," přikývl Veltan.

Rudá brada si dodal odvahy a začal: "Ještě je tu jedna věc, o které bys měla vědět, Zelano. Strýc byl vždycky hodně sžitý s osadou na dolním konci strže, ale ohnivé hory řeku přehradily. Jestli se brzo neuklidní, Lattaš skončí zalitý vrstvou žhavé lávy. Dlouhý luk a já jsme našli místo pro novou osadu, ale nechtěl jsem ten nápad na Bílý cop jen tak vybafnout."

"Mluv k věci, Rudá brado," vybidla ho Zelana.

"To není tak jednoduché," odpověděl Rudá brada. "Když jsme se s Dlouhým lukem vrátili do Lattaše, strýc si uvědomil, že už nedokáže za kmen rozhodovat, a tak řekl stařešinům, že chce odstoupit, a mě navrhl jako nejlepšího kandidáta na svého nástupce. Můj nápad to nebyl a vůbec se mi to nelíbí, ale teď jsem náčelníkem kmene vlastně já."

"Tvůj strýc je moudrý muž, Rudá brado," ujistila ho Zelana. "Zvolil správně. Starší lidé bývají někdy zmatení, když se nově věci začnou dít moc rychle." Slabě se usmála na Elerii. "Pak musí jejich místo převzít mladí."

"Byla bych snad já schopná něco takového udělat, Milovaná?" zeptala se Eleria s nevinně vykulenými očima.

"Co kdybychom si o tom promluvily někdy jindy, moje malá?" odpověděla Zelana. "Teď potřebuji přemýšlet o důležitějších věcích."

Když Veltanův člun vplul do průlivu, který vedl do lattašské zátoky, Rudé bradě se málem zastavilo srdce. Ohnivé hory opět vyplivovaly míle vysoké gejzíry rudě žhnoucí tekutiny. Doufal, že se bude moci ještě jednou podívat na domov, ve kterém strávil dětství, ale to teď očividně nepřípadalo v úvahu.

"Je mi to líto, příteli," řekl Dlouhý luk.

"Tvoje vina to není, Dlouhý luku," odpověděl Rudá brada. "Nic, co si přejeme, nedostaneme zadarmo. Vyhráli jsme válku, ale vítězství nás stálo domov. Bylo to hezké místo, ale nic netrvá věčně."

Když Veltan připlul s člunem k Rackovi, Sorgan Háknos byl na pokraji záchvatu paniky. "Kde jsi byla?" zeptal se Zelany přeskakujícím hlasem. "Láva se žene strží rychleji, než člověk dokáže utíkat. Nejspíš zalije vesnici ještě před západem slunce, a pak už nikdy zlato z té zatracené jeskyně nedostaneme!"

"Uklidni se, Háknosi," řekla mu Zelana. "Králíku, vezmi si svůj člun a sežeň Sorganovy bratrance - Skella, Toriho a ostatní. Kdybychom se pokusili zlato z jeskyně naložit všechno na Racka, potopili bychom ho."

"Ano, madam," přikývl Králík a odběhl na příd Racka.

"My vyrazíme napřed, Sorgane," pokračovala Zelana. "Než budou tvoji lidé moct začít zlato vynášet, budu muset odstranit stěnu, kterou jsem tam vytvořila."

"Mohla bys trochu rozšířit tunel, kde je zlato uložené?" zeptal se Háknos. "Je hrozně úzký a kdybych mohl postavit dvě řady mužů, šlo by nám to mnohem rychleji."

"To není dobrý nápad, Sorgane," zavrtěla Zelana hlavou. "Stěny tunelu podpírají strop a kdybych je roztáhla od sebe, zhroutil by se. Prostě svým mužům řekni, aby neztráceli čas mazlením s cihlami a pracovali rychleji. Musíme jeskyni vyklidit, než se láva dostane do zátoky."

"Do zátoky si klidně může natéct, jestli chce," řekl Sorgan. "Stačí, když se vyhne jeskyni."

"Jakmile se láva dotkne vody, vůbec nic neuvidíte, Sorgane. Vzniklá pára bude hustší než jakákoli mlha, kterou jsi kdy zažil."

"Na to jsem nepomyslel, paní Zelano," připustil Sorgan.

Maagové použili stejný způsob, kterým úspěšně během bitvy rozebrali schodiště na horním konci strže, a předávali si zlaté cihly živým řetězem. Skalní chodba vedoucí z velké síně do tunelu se zlatem byla úzká, takže dvě řady námořníků se do ní nevešly, ale všichni se pohybovali co nejrychleji a práce jim šla od ruky.

Rudá brada vešel do postranní síně, aby se naposledy podíval na model strže, který postavil, než začala válka ve skutečné strži. Eleria šla z nějakého důvodu za ním. "Jéje," řekla. "Na něco jsme zapomněli!"

"Na co?" nechápal Rudá brada.

"Několik žlutých cihliček je pohřbených pod tím jílem!"

Rudá brada se musel rozesmát. "Na ty jsem zapomněl," přiznal. "Možná bychom měli Sorganovi říct, že zlato není jen vzadu, ale také tady." Zadíval se na model strže. "Ale bude chvíli trvat, než ho vyhrabou. Jíl už měl dost času, aby proschl, takže se Maagové budou muset ke zlatu prokopat, jestli ho chtějí."

"Prospěje jim to. Všimla jsem si, že námořníci lenivějí, když se nic zajímavého neděje."

Rudá brada nechal jeskyni zpoceným Maagům a začal šplhat na strmý svah za osadou, ale tam potkal Dlouhý luk, který šel naopak dolů. "Kolik máme času?" zeptal se.

"Určitě ještě pár hodin," odpověděl Dlouhý luk. "Proud lávy se nepohybuje tak rychle jako předtím. Zúžené místo, kde Skell postavil pevnost, ji trochu zpomalilo. Ale stejně bychom měli Sorganovy lidi dostat z pláže co nejrychleji. Proud lávy se chová zvláštně - podobně jako Eleriina povodeň."

"Myslíš, že by ji val dokázal zadržet?"

"O tom pochybuji. Vodu zastavil, aby nezalila vesnici, ale roztavená skála je těžká a valí se místem nejmenšího odporu. Val vznikl jako zábrana proti vodě, ne proti lávě."

Rudá brada vzdychl. "Možná je to tak dobře," řekl. "I kdyby tu zbyl jen kousek osady, pohled na něj by vyvolával smutné vzpomínky - zvlášť mezi starými muži. Bude asi lepší, když tu po Lattaši nezůstane ani stopa. Kmen musí jít dál a vzpomínky na minulost by byly jen tíživým břemenem."

"Zlepšuješ se, náčelníku Rudá brado," poznamenal Dlouhý luk. "Zdá se, že už dokážeš myslet i na pozítří."

"O tohle jsem tě nežádal, Dlouhý luku," ohradil se Rudá brada.

"Já vím, můj příteli," řekl Dlouhý luk, "a proto budeš velmi dobrým náčelníkem. Tvůj kmen má štěstí. Vyskytl ses v pravou chvíli na pravém místě."

"Stejně bych raději trávil den lovením nebo rybařením."

"A nechtěli bychom to snad všichni?"

"Nebýt těch zatracených ohnivých hor, nechal bych to zlato na místě," svěřil se Sorgan následujícího rána Narasanovi, když se sešli v kajutě na zádi Racka. "Když zaplatím ostatním kapitánům teď, s odpoledním odlivem vyplují k domovu. Jenže je budeme pravděpodobně potřebovat, až budeme bojovat na jihu, ale až se jim dostane do rukou jejich zlato, už nebudou mít zájem."

"Nejspíš máš pravdu, Sorgane," přikývl trogitský velitel. Pak se usmál. "Zlato se někdy může stát pěknou přítěží, že?"

"Za to se kousni do jazyka," řekl mu Sorgan. "Tím pravým problémem bude, že nemůžu žádným způsobem zatajit, že Racek a loď některých mých příbuzných jsou naložené zlatem. Námořníci moc mluví - zvlášť když jim soudek piva rozváže jazyk. Dříve nebo později tu máme další 'případ Kajak'. Podíval se na Dlouhý luk. "Jak jsi na tom se šípy?" zeptal se suše.

"Tolik jich nemám, Háknosi," odpověděl Dlouhý luk.

"Je naprosto jasné, že potřebuji bezpečné místo, kde bych všechno zlato schoval, ale ať už ho schovám kamkoli, dříve nebo později se někdo na jedné z naložených lodí opije a začne zpívat."

"Co kdybys mě nechal, abych se o to postarala?" nabídla se Zelana.

"Neměl byste dát ostatním kapitánům ve vaší flotile část zlata, kterou jste jim slíbil, kapitáne Háknosi?" zeptal se mladý Trogita Keselo. "Pokud jim nezaplatíte nic, nebudou z toho mít radost. Když každému dáte čtvrtinu toho, co jste jim slíbil, a řeknete jim, že válka ještě neskončila, nebudou sice radostí bez sebe, ale aspoň se nepokusí zapálit Racka."

"To by stálo za úvahu, Sorgane," souhlasil Narasan. "Válka, na kterou jsi Maagy najal, opravdu ještě neskončila. Bitva ve strži byla přece jen první bitvou války, která stále trvá. Vyhráli jsme, ale jsem si jistý, že budou ještě tři další. Zatím si tedy zasloužili jen čtvrtinu platu, který jsi jim slíbil. Dej jim tedy čtvrtinu a řekni jim, že zbytek si teprve musejí vydělat."

"To by mohlo zabrat, kapitáne," vložil se do hovoru Králík. "Část zlata je lepší než žádné zlato a když si budou moct vydělat další tři díly, nejspíš se rozhodnou vytrvat."

"Možná by to šlo," připustil trochu nedůvěřivě Sorgan. "Někteří si asi budou myslet, že jsem je podvedl, vezmou si čtvrtinu výplaty a vrátí se domů."

"Ať si jedou," řekla Zelana. "Ti, kteří se otočí a utečou, by nám stejně k ničemu nebyli. Ti dobří zůstanou, a právě o ty také stojíme."

"Kde chceš ukrýt zbytek zlata, paní Zelano?" zeptal se Sorgan.

"To teď nepotřebuješ vědět, milý Sorgane," odpověděla Zelana sladce. "Možná se rozhodnu ti to říct, ale jen když mi slíbíš, že se nedotkneš ani kapky piva, než to všechno skončí."

"To není fér!" bránil se Sorgan.

"Nečekáš snad, že život bude vždycky fér, že ne, Sorgane?" odpověděla Zelana s lišáckým úsměvem.

Rudá brada si pečlivě zakryl ústa, dokud se mu nepodařilo dostat úsměv pod kontrolu. Zelana byla stále ostrá jako nůž, když chtěla. Po jejím útěku do jeskyně u ostrova Thurn o ni měl opravdu starosti, ale teď, když se vzpamatovala, vypadalo všechno čím dál tím lépe.

"Jak tě to pro všechno na světě napadlo?" zeptala se Zelana Rudé brady, když ji ukázal drnové chýše v nové osadě.

"Náčelník Starý medvěd mi řekl, že kmeny na severu panství tvého bratra Dahlaina si stavějí chýše z dřev, protože u nich neroste dost stromů. Je tam větrno a před větrem drnové chýše chrání lépe. Ale to nebyl ten pravý důvod, proč jsme se rozhodli to tak udělat." Rudá brada Zelaně rychle popsal plán, který s Dlouhým lukem vymysleli, aby donutili muže vyčistit louku.

"Jsi mazaný chlapík, Rudá brado," pochválila ho s úsměvem Zelana.

"Jsem rád, že to schvaluješ," mrkl na ni Rudá brada. "Vyšlo to, jak jsme si představovali. Všichni dostali, co chtěli, a nikdo se neurazil. Staré zvyky někdy mohou překážet v cestě, ale když máš rychlé nohy, obvykle najdeš způsob, jak je obejít." Rozhlédl se po hranatých drnových chýších. "Není tu tak hezky jako v Lattaši," podotkl smutně, "ale Lattaš už je minulost, takže si tu musíme zvyknout."

"Nic netrvá věčně, Rudá brado," řekla také smutně Zelana. "Po nějaké době se naučíš přijímat ztráty a jít dál."

"To se mi ale vůbec nelíbí, Zelano," namítl Rudá brada.

"Nemusí se ti to líbit, Rudá brado," odpověděla Zelana sladce. "Stačí, když to tak prostě uděláš."

"Promluvme si o zlatu, pánové," řekla Zelana později toho samého dne Maagům a Trogitům, kteří se shromáždili ve velké kajutě na zádi trogitské lodi, sloužící jako Narasanovo velitelství.

"O zlatu bych mohl mluvit celý den," pravil s širokým úsměvem Sorgan Háknos.

"To my víme," podotkl Dlouhý luk.

"Jak jste si jistě uvědomili," pokračovala Zelana, "naše válka v Dhrallu ještě neskončila. Vlastně teprve začala. Také jste si jistě všimli, že Veltan ani já jsme nezacházeli do detailů, když jsme vám nabízeli zlato za pomoc. Teď, když jsme se všichni lépe poznali, bychom mohli znovu zvážit některé podmínky původní dohody."

"Chystáš se snížit výplatu na polovinu?" zeptal se Sorgan a oči se mu zúžily.

"Ne. Myslela jsem, že bych ji spíš zdvojnásobila. Zjistili jsme, že jste dvakrát užitečnější, než jsme si původně mysleli, takže dvakrát tolik zlata by jistě bylo fér, ne?"

"Líbí se mi způsob, jakým paní Zelana myslí," zazubil se Bejk.

"V tom s tebou souhlasím, Bejku," přidal se Gonda.

"Chystáš se následovat příklad své sestry, Veltane?" zeptal se Narasan s jasně patrným očekáváním.

"Se sestrou se nikdy nehádám," odpověděl Veltan mírně. "Teď, když jste ji poznali, jistě jste pochopili, proč."

"Samozřejmě," řekl Narasan. "Když se o tom zmiňuješ, napadá mě, že je to moudré."

"Vzemí Dhrall je opravdu tolik zlata?" zeptal se vyhublý Trogita Jalkan napjatým hlasem.

"Celé hory," odpověděl Veltan a pokrčil rameny. "Naše starší sestra Aracia si z těch směšných cihliček nejspíš nechá postavit další chrám. Je sice hezké, ale podle mě je ten kov moc měkký, než aby byl k něčemu dobrý. Železo není tak hezké, ale je mnohem užitečnější."

Přes Jalkanovu tvář přeběhl podivný, skoro hladový výraz. Rudá brada neměl Jalkana rád. Podle jeho mínění trávil Jalkan spoustu času pokusy udělat dojem na Narasana a s muži, kterým velel, nezacházel dobře.

Narasan se podíval na Sorganu. "Rozumím dobře, že tedy jedeš na jih s námi?" zeptal se.

"Možná tam budu ještě dřív než ty, Narasane," nafoukl se Sorgan. "Můžeme se klidně vsadit, jestli chceš."

"Neholduji sázkám, Sorgane," odpověděl klidně Narasan a podíval se na Veltana. "Kolik máme času, než v tvém panství začnou problémy?"

Veltan se zamyslel. "Nedokážu to určit přesně, veliteli. Služebníci Vlagh jsou teď nejspíš trochu zmatení. Bude jim chvíli trvat, než změní směr. Strž byla jedinou možnou cestou pro invazi a teď je úplně zablokovaná. Z toho, co mi řekli lidé z mého panství, nebude trvat dlouho, než nás tvorové z Pustiny poctí svou návštěvou."

"Neměli byste se nikde zdržovat," podotkl Dlouhý luk. "Trogitské lodě se budou muset hned vrátit sem, až doručí na místo tvoji armádu."

"Proč, Dlouhý luku?" nechápal Sorgan.

"Přece nečekáš, že lidé ze Zelanina panství půjdou pěšky, nebo ano?"

"Tím chceš říct, že ty a ostatní lučističníci se k nám připojíte, Dlouhý luku?" zeptal se Narasan překvapeně.

"Samozřejmě. Zelana má u svého bratra dluh, protože sem poslal tebe a tvé muže, a my jsme ti, kdo ho splatí. Ty jsi pomohl Sorganovi, takže Sorgan pomůže tobě. Veltan pomohl Zelaně, je tedy jediné správné, aby ona pomohla jemu. A ještě je tu něco."

"Ano?" zeptal se Narasan. "A co?"

Dlouhý luk se na trogitského velitele zakřenil. "Přece jste si opravdu nemysleli, že vás dva necháme, abyste si užívali bez nás!"

Eddings, David (Carroll) (1931-)

Americký fantasy spisovatel, narodil se 7. 7. 1931 ve městě Spokane ve státě Washington, pracoval jako nákupčí, prodáváč či učitel angličtiny, dnes žije v Carson City ve státě Nevada. Debutoval thrillerem ze současnosti o napětí mezi lovci vysoké zvěře s názvem High Hunt (1973), mimo fantastiku stojí také detektivní román The Losers (1992). Oba romány společně vyšly později v knize Two Complete Novels (1994). Velký úspěch doprovázel vydání fantasy pentalogie Belgariad: Pawn of Prophecy (1982, č. Pěšec proroctví/Classic 1995), Queen of Sorcery (1982, č. Královna Magie/Classic 1995), Magician's Gambit (1983, č. Kouzelníkův gambit/Classic 1995), Castle of Wizardry (1984, č. Věž černé magie/Classic 1995) a Enchanter's End Game (1984, č. Divotvůrcova koncovka/Classic 1995). Souhrnné vydání série tvoří knihy The Belgariad 1, 2 (1985). Jde o popis putování mladíka Gariona a jeho průvodců, kteří mu pomáhají nalézt mocný klenot Orb a s jeho pomocí přispět k porážce zlého boha Toraka. Z dnešního pohledu jde o dílo stojící na počátku bouřlivého rozvoje post-tolkienovské komerční fantasy s nemalým vlivem na další vývoj žánru.

Volné pokračování tvoří pentalogie Malloreon: Guardians of the West (1987, č. Strážci západu/Classic 1995), King of the Murgos (1988, č. Král Murgů/Classic 1995), Demon Lord of Karanda (1988, č. Pán démonů z Karandy/Classic 1995), The Sorceress of Darshiva (1989, č. Darshivská čarodějnice/Classic 1995) a The Seeres of Kell (1991, č. Věštkyně z Kellu/Classic 1996). Životní osudy dvojice dlouhověkových hrdinů z předcházejících svazků dále odkrývají rozsáhlé romány Belgarath the Sorcerer (1995, sp. Leigh Eddings, č. Čaroděj Belgarat: Úsvit a Soumrak, 2 svazky/Classic 1997) a Polgara the Sorceress (1997, sp. Leigh Eddings, č. Kouzelnice Polgara: Rivanský trůn a Královna věků, 2 svazky/Classic 1999), chronologicky postavené před děj původní série. Rozsáhlé podklady využité při tvorbě všech těchto knih jsou shrnuty do mimo beletrii stojící knihy The Rivan Codex (1998, sp. Leigh Eddings, č. Rivanský kodex/Banshies 1999). Ačkoli svou manželku Leigh dříve neuváděl jako spoluautora, ve skutečnosti se zřejmě podílela téměř na všech předchozích pracích.

Rytíř Sparhawk bojuje za život milované královny a hledá kouzelný klenot Bheliom v trilogii Elenium: The Diamond Throne (1989, č. Diamantový trůn/Classic 1995), The Ruby Knight (1990, č. Rubínový rytíř/Classic 1995) a The Sapphire Rose (1991, č. Safírová růže/Classic 1995), vydané v jednom svazku jako The Elenium (1993). V porovnání s populárnějším Belgariadem nabízí tato trilogie i přes téměř identickou zápletku věrnější psychologii jednajících postav a podrobnější zpracování reálií, snad proto se opět dočkala pokračování v podobě trilogie Tamuli: Domes of Fire (1992, č. Plamenné chrámy/Classic 1995), The Shining Ones (1993, č. Zářící/Classic 1995) a The Hidden City (1994, č. Skryté město/Classic 1995), v níž Sparhawk pokračuje v boji za záchranu světa před silami zla. Trilogie opět vyšla v jednom svazku pod názvem Tamuli (1999). S manželkou spolupracoval rovněž na prozatím samostatném románu The Redemption of Althalus (2000, č. Althalus: Smaragdová bohyně, Pevnost nesmrtelných a Démon temnoty, 3 svazky/Banshies 2001), jehož hrdinou je prohnáný zloděj Althalus najatý ke krádeži tajemné knihy z "Domu na Konci světa". V překvapivě mimo fantastiku stojícím thrilleru Regina's Song (2002) se jedno ze zcela nerozlišitelných dvojčat stane obětí v sérii krutých vražd z prostředí současného Seattlu. Návratem k epické fantasy jsou úvodní díly připravované tetralogie Dreamers: The Elder Gods (2003, č. Staří bohové/Triton 2005) a The Treasured One (2004), v níž se obyvatelé země ohrožované mohutnou armádou odporných monster pokouší zabránit zkáze domova za pomoci čtveřice dětí nadaných schopností měnit svými sny předivo reality.

Martin Šust

David a Leigh Eddingsovi
Staří bohové

Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o. v Praze roku 2005
jako svou 743. publikaci, v edici TRIFID svazek 93.

Vydání 1.

Z anglického originálu The Elder Gods
přeložila Adéla Bartlová.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Ilustroval Milan Fibiger.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Odpovědná redaktorka Marie Semíková.

Autorský medailon Martin Šust.

Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-615-5

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 239,- Kč
(členové SFK TRIFID 169,- Kč)